„Brigid Kemmerer se impune drept o veritabilă forță în domeniul romanelor *fantasy* datorită palpitantului volum care încheie seria DISTRUGĂTORII DE BLESTEME. Este oare prea curând să cer mai multe cărți despre această lume captivantă?" Jennifer L. Armentrout

Bestseller *New York Times*

UN JURĂMÂNT CUTEZĂTOR ȘI LETAL

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI
DISTRUGĂTORII DE BLESTEME

BRIGID KEMMERER

TRADUCERE DE ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINTEENS

virtual-proiectul

BRIGID KEMMERER

UN JURĂMÂNT CUTEZĂTOR ȘI LETAL

Al treilea volum al seriei
— DISTRUGĂTORII DE BLESTEME —

Original: *A Vow So Bold And Deadly* (2021)

Traducere din limba engleză:
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

virtual-project.eu

— 2023 —

Pentru Christina

صداقتك لا تقدر
بثمن...بدونك لما
كنت احيا ٢٠٢٠

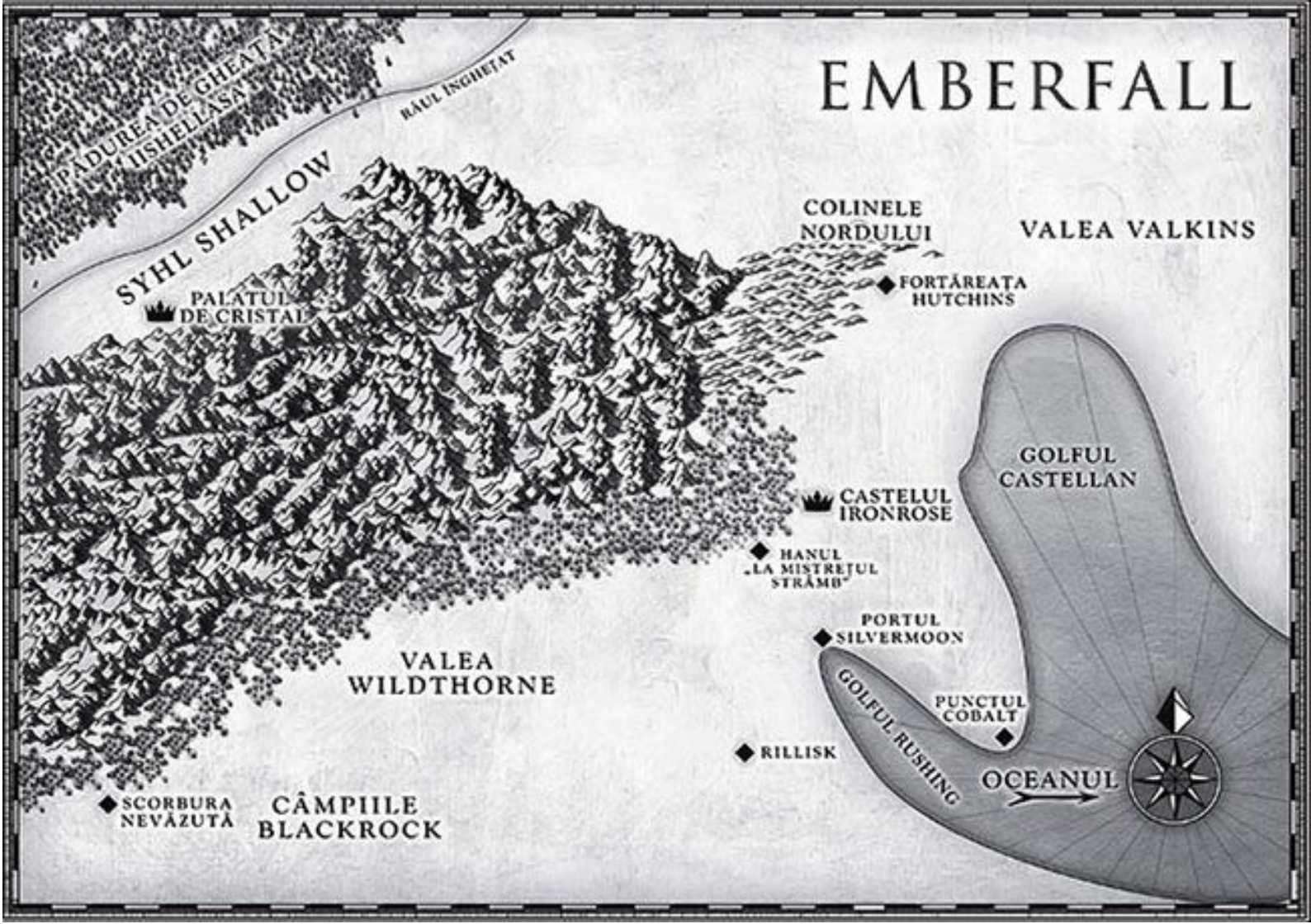
EMBERFALL
PĂDUREA DE GHEAȚĂ IISHELLASA
RÂUL ÎNGHEȚAT
SYHL SHALLOW
COLINELE NORDULUI
VALEA VALKINS
PALATUL DE CRISTAL
FORTĂREAȚA HUTCHINS
GOLFUL CASTELLAN
CASTELUL IRONROSE
HANUL „LA MISTREȚUL STRÂMB"
PORTUL SILVERMOON
VALEA WILDTHORNE
GOLFUL RUSHING
PUNCTUL COBALT
RILLISK
OCEANUL
SCORBURA NEVĂZUTĂ
CÂMPIILE BLACKROCK

CAPITOLUL UNU

— GREY —

VREMEA A ÎNCEPUT SĂ SE SCHIMBE, PERMIŢÂNDU-I VÂNTULUI necruţător să năvălească din munţi şi să se strecoare pe sub pielea şi căptuşeala de blană a hainei mele. În Syhl Shallow e mai rece decât ar fi în Emberfall, dar a trecut atât de mult timp de când n-am mai trăit trecerea treptată de la toamnă la iarnă, încât mă bucur de moment.

Ceilalţi stau îngrămădiţi în jurul focului aprins în vatra centrală din încăperea principală a Palatului de Cristal, bând primele sticle de vin de iarnă ale bucătarului, însă Iisak detestă căldura, aşa că îndur frigul şi întunericul de pe verandă ca să joc zaruri cu scraverul. Unica flacără de aici e cea a lumânării singuratice din borcanul de sticlă de pe masa dintre noi.

Iisak agită cuburile argintii în mâini şi apoi le lasă să zornăie pe suprafaţa de lemn.

— Pe toţi dracii! mormăi când îi număr punctele.

Sunt priceput la cărţi, dar zarurile par să mă urască. La jocurile de cărţi există un element de strategie, o alegere, însă zarurile sunt mişcate doar de soartă. Recunoscându-i victoria, arunc o monedă pe masă.

Iisak zâmbeşte şi, cu toate că bezna aruncă umbre şi mai întunecate peste ochii lui negri şi pielea cenuşie, razele lunii i se reflectă în colţi.

Bagă moneda în buzunar, dar probabil o să i-o dea mai târziu lui Tycho. Ţine la băiat ca o bunică împovărată de ani. Sau poate ca un tată căruia îi este dor de fiul pe care l-a pierdut cândva.

— Unde-i tânăra noastră regină în seara asta? întreabă el.

— Lia Mara cinează cu membrii uneia dintre Casele ei Regale.

— Fără tine?

— Au cerut să fie primiţi în privat, iar ea are obligaţia să îi

mulțumească pe toți.

Casele Regale puneau presiune pe fosta regină înainte să fie ucisă, dar Karis Luran domnea cu o mână de fier și era capabilă să le țină în frâu. Acum, că Lia Mara este la putere, iar ținutul Syhl Shallow e disperat după resurse, presiunea de a găsi rute de negoț pare să se fi dublat – mai ales de vreme ce actuala suverană nu-și dorește să conducă precum mama ei.

Ridic din umeri și adun zarurile.

— Iisak, aici nu se simt toți în largul lor în preajma magiei.

— Judecând după mulțime, mi-am dat și eu seama de asta, Alteță, replică el, aruncând apoi o privire spre veranda întunecată și pustie, cu excepția celor doi străjeri de lângă ușă.

— În fine, spun într-o doară. E frig în seara asta!

Dar are dreptate. Probabil e magia.

Mă-nțeleg cu majoritatea străjerilor și a soldaților din Syhl Shallow, însă aici e o distanță pe care nu prea pot să o definesc. Un soi de precauție. La început, mi-am zis că e din cauză că ei mă văd loial regatului Emberfall și pentru că am rămas alături de Lia Mara când și-a ucis mama ca să revendice tronul.

Totuși, cu trecerea timpului, precauția s-a făcut și mai simțită de fiecare dată când am vindecat o rană sau am alungat un adversar de pe câmpul de antrenament. Devine încă și mai palpabilă când mă duc în armurărie ca să-mi las armele, iar discuțiile se opresc brusc sau micile grupuri se împrăștie.

Un vânt puternic mătură veranda, făcând flacăra lumânării să pâlpâie și apoi să se stingă.

Mă cutremur.

— După cum ziceam.

— Ar trebui să profităm de intimitate! reia Iisak mai liniștit și cu o voce mai joasă, care să nu ajungă la urechile străjerilor mei.

Pun un deget deasupra mucului de lumânare și fac o mișcare circulară, permițându-le stelelor din sângele meu să-mi joace în jurul vârfurilor degetelor. Ceea ce mi se păruse cândva o provocare e acum ușor. O flacără prinde viață.

— Credeam că asta facem.

— Nu-mi mai trebuie și alte monede de la tine.

Zâmbesc.

— Ei bine, mă bucur, pentru că mi-au mai rămas doar câteva.

Nu-mi întoarce zâmbetul, așa că afișez o expresie serioasă. Iisak e și el rege, deși petrece un an în serviciul meu. A fost prins într-o cușcă în Emberfall, și Karis Luran l-a ținut în lanțuri. M-am oferit să-l eliberez de zeci de ori, dar m-a refuzat de fiecare dată. E un soi de loialitate pe care nu sunt sigur că o merit, mai ales că știu ce a pierdut: mai întâi, un fiu care a dispărut, și apoi tronul său din Iishellasa. Când vrea să-i acord atenție, mă străduiesc din răsputeri să i-o ofer.

— De ce ai nevoie? îl întreb.

— Nu doar oamenii din Syhl Shallow se tem de magie.

Mă încrunt. Se referă la Rhen.

Fratele meu.

De fiecare dată când mă gândesc la asta, simt o încordare în tot corpul.

— Cândva ai zis că nu vrei să te războiești cu el, spune Iisak.

Mă uit la zarurile din palmă, agitându-le între degete.

— Nici acum nu vreau.

— Ai început să pregătești armatele în numele Liei Mara.

Cuprind cuburile argintii în palmă.

— Da!

— Cuferele din Syhl Shallow au început să se golească. Probabil c-o să ai o singură ocazie să îi ții piept. Pierderile din ultima luptă cu regatul Emberfall au fost uriașe din cauza creaturii prințului Rhen. Un al doilea atac n-o să fie posibil. Face o pauză înainte să adauge: Și i-ai acordat șaizeci de zile să se pregătească pentru bătălie.

— Știu.

— Oricât de mult ți-ai dori să nu se piardă vieți, bătăliile astea n-o să aibă loc altfel.

— Știu și asta.

O altă rafală de vânt mătură veranda, stingând iar flacăra. De data asta, știu că a fost Iisak. Am învățat să-i simt magia care pulsează în aer, așa cum a mea îmi curge prin sânge.

Îi arunc o privire și întețesc iar focul.

Urmează altă rafală, ceea ce mă face să îmi mijesc ochii. Când am

început să învăţ să-mi controlez magia, mi s-a părut frustrant, însă am ajuns să accept bucuros provocarea. Ţin degetul acolo, şi văpaia se luptă să nu se stingă. Văd stele cât încerc să-mi stăpânesc magia. Vântul s-a înteţit suficient cât să mă usture ochii şi să-mi fluture mantia. Iisak îşi întinde aripile, însă limba de foc rezistă.

— Ţi-aduci aminte că ţi-am spus că mi-e frig? îl întreb.

El zâmbeşte şi, din senin, vântul nu mai bate.

În absenţa bruscă a magiei lui, flacăra mea devine prea puternică o clipă, făcând ceara să se topească de-a lungul lumânării, aşa că renunţ.

— Poate ar fi bine să-i arăţi Liei Mara că magia poate să fie folositoare! spune el.

Mă gândesc la oamenii vindecaţi cu ajutorul magiei mele, la cum am reuşit să-mi ţin duşmanii departe şi, treptat, departe de oricine a luptat alături de mine.

— Am făcut-o deja.

— Nu mă refer la faptul că ar trebui să-ţi întăreşti, pur şi simplu, forţele militare.

Îl cercetez cu atenţie.

— Spui că ar trebui să folosesc magia împotriva lui Rhen. Tac o clipă înainte de-a adăuga: Exact de asta se teme.

— I-ai zis că trimiţi o armată. O să fie pregătit să plătească cu aceeaşi monedă. O să fie pregătit să lupte de la distanţă, aşa cum fac regii.

Însă o să fie neputincios împotriva magiei.

Ştiu asta. Era deja.

— Rhen te cunoaşte, spune Iisak. Se aşteaptă la violenţă. Se aşteaptă la un atac armat. La un atac brutal de eficient, spre deosebire de cel iniţiat de Karis Luran. Ai adunat o armată şi la fel de bine ai fi putut să depui jurământ.

— Nu-l subestima!

Mă gândesc la cicatricile lăsate de bici pe spatele meu. Pe spatele lui Tycho.

— Când e încolţit, şi Rhen poate să fie brutal de eficient.

— Da, Alteţă!

Iisak face din nou flacăra să pâlpâie, lumina acesteia scânteind în

ochii lui negri.

— Și tu poți!

CAPITOLUL DOI

— RHEN —

LA CASTELUL IRONROSE E ÎNCĂ O DATĂ TOAMNĂ. PRIMA adiere rece a anotimpului intră pe geamuri, făcându-mă să mă cutremur. De luni bune n-am mai avut nevoie de foc, dar astăzi asprimea vântului mă îmboldește să chem un slujitor care să-l aprindă în vatră.

Totuși, nu o fac.

Preț de aproape o veșnicie, mi-a fost groază de începutul anotimpului, pentru că era un semn că blestemul a renăscut. Urma să împlinesc iarăși optsprezece ani, prizonier al unei toamne nesfârșite, și să fiu singur cu Grey, fostul comandant al gărzii mele, încercând să găsim o fată care să mă ajute să rup vraja, care era un chin nu doar pentru mine, ci și pentru întregul regat Emberfall.

Toamna asta, Grey nu mai este.

Toamna asta, am o fată care-mi stă alături.

Toamna asta, presupun că împlinesc pentru prima dată nouăsprezece ani.

Blestemul a fost rupt.

Nu mi se pare așa.

Lilith, vrăjitoarea care l-a aruncat cândva asupra mea, mă prinde acum în alt mod.

Harper, prima fată care a rupt blestemul, prințesa din Disi, care a jurat să-mi ajute poporul, e în curtea de sub fereastra mea, duelându-se cu prietena ei cea mai apropiată, Zo. Odinioară, Zo i-a fost și străjer, până când l-a ajutat pe Grey să fugă. N-am de gând să o lipsesc pe Harper de cea mai bună prietenă a sa, dar nu-mi permit ca un străjer care a jurat credință să-și împartă loialitatea.

Atmosfera e deja prea încordată.

Harper și Zo se îndepărtează, respirând anevoios, dar Harper își reia aproape imediat poziția.

Îmi vine să zâmbesc. Paralizia cerebrală face duelul incitant – unii ar spune *imposibil* –, însă Harper este mai hotărâtă decât orice alt cunoscut de-al meu.

O voce zglobie se aude din spate:

— Ah, Alteță! Ce *adorabil* e că prințesa Harper crede că poate să exceleze la asta!

Zâmbetul îmi piere, dar nu plec de lângă fereastră.

— Lady Lilith!

— Iartă-mă că ți-am întrerupt gândurile! spune ea.

Tac. Nu-i iert nimic.

— Mă-ntreb cum o să se descurce pe străzile ei din Disi dacă nu reușești să-i învingi pe invadatorii din Syhl Shallow.

Încremenesc. Adeseori mă amenință că o s-o ducă pe Harper înapoi în Washington DC, unde n-o să am nicio speranță să o găsesc. Unde Harper n-ar avea nimic și pe nimeni pe care să se bizuie și nici cum să se întoarcă în Emberfall.

Lilith îmi ignoră tăcerea.

— N-ar trebui să te pregătești pentru război?

Ba da! Chiar ar trebui să o fac. Grey mi-a acordat șaizeci de zile ca să predau controlul asupra regatului Emberfall înainte să o ajute pe Lia Mara să-l ia cu forța. Acum e în Syhl Shallow și se pregătește să conducă o armată împotriva mea. Nu sunt niciodată sigur dacă resursele sunt ceea ce-l mână în luptă – pentru că știu că ținutul e disperat să obțină accesul la negoț – sau dacă motivația lui e să pretindă un tron pe care, cândva, a zis că nu și-l dorește.

Oricum ar sta lucrurile, o să-mi atace regatul. O să mă atace pe mine.

— Sunt pregătit, îi răspund.

— Nu văd adunându-se vreo armată. Niciun general nu face planuri în sălile de război. Niciun...

— Acum ești strateg militar, Lilith?

— Știu cum arată un război.

Vreau să o implor să plece, însă așa doar o să mai zăbovească. Pe vremea când Grey era prizonier aici cu mine, mă consola faptul că nu sufeream niciodată singur.

Acum sufăr și este... chinuitor.

În curtea de dedesubt, Harper și Zo se duelează din nou.

— Nu-i urmări sabia, domniță! îi strig.

Cele două se îndepărtează, iar Harper își ridică surprinsă privirea spre mine. Buclele castanii îi sunt sucite într-o cosiță dezordonată care îi atârnă pe un umăr, și poartă apărători de piele pentru brațe și o platoșă aurită de parcă s-ar fi născut într-o familie de viță nobilă și gata să lupte. Nici nu se compară cu fata obosită și prăfuită târâtă de Grey de pe străzile din Washington DC cu atâtea luni în urmă. Acum este o prințesă războinică, desăvârșită de o cicatrice lungă pe un obraz și de o alta care-i traversează talia, ambele „grație" înfiorătoarei vrăjitoare din spatele meu.

Când mă privește, îmi cercetează trăsăturile de parcă ar bănui că ascund ceva, ca și cum ar fi *mânioasă* pe mine, deși nu o rostește cu voce tare.

Lilith așteaptă în umbrele din spatele meu. Cândva, Harper mă invita în odaia ei ca să mă apere de vrăjitoare. Îmi doresc să o poată face din nou.

De luni bune n-am mai fost în camera ei. Ne despart prea multe lucruri nerostite!

— Nu știam că ne urmărești, spune Harper și-și bagă sabia în teacă de parcă ar fi nemulțumită.

— Doar o clipă. Ezit, apoi adaug: Iartă-mă!

De îndată ce deschid gura, îmi doresc să-mi pot retrage cuvintele. Pare că-mi cer iertare pentru altceva. Presupun că așa este.

Sunt sigur că-mi simte apăsarea din glas, căci se încruntă.

— Te-am trezit?

De parcă mai apuc să dorm!

— Nu!

Își ridică privirea la mine, iar eu mă uit la ea de sus și-mi doresc să pot să lămuresc toate emoțiile care plutesc între noi. Vreau să-i pot povesti despre Lilith, să-i merit iertarea – și să-i câștig din nou încrederea.

Aș vrea să pot îndrepta foarte multe lucruri.

— Nu știu la ce te referi, rostește în cele din urmă. Când zici să nu urmăresc sabia.

— Aș putea să vin să-ți arăt! mă ofer.

Expresia îi îngheaţă, însă doar pentru un moment. Inima mi se poticneşte în piept. Mă aştept să refuze, că doar a mai făcut-o.

Dar apoi răspunde:

— În regulă! Coboară!

Inima-mi tresaltă – până când Lilith vorbeşte din spatele meu:

— Da! zice ea. Du-te, Alteţă! Arată-i *puterea armei* tale!

Mă întorc privind-o aspru.

— Pleacă de aici, lady Lilith! şoptesc furios. Dacă te preocupă atât de mult pregătirile mele pentru război, îţi sugerez să găseşti o cale de-a te face utilă, în loc să mă chinuieşti ori de câte ori ai nevoie de o diversiune copilărească!

Râde.

— Cum spui tu, prinţe Rhen!

Întinde o mână ca şi când ar vrea să-mi mângâie obrazul, însă mă smucesc înapoi, izbindu-mă în perete. Atingerea ei poate fi ca focul – sau mai rea.

Lilith zâmbeşte larg. Încleştez pumnii, însă dispare.

— Rhen? o aud pe Harper strigând din curtea de mai jos.

Inspir încordat şi mă întorc lângă fereastră. Soarele a început să lumineze văzduhul, colorându-i părul închis la culoare cu scântei aurii şi roşii.

Ar trebui să mă pregătesc de război, dar mi se pare că sunt deja în toiul unuia.

— Permite-mi să mă îmbrac! îi răspund. Cobor într-o clipă!

CAPITOLUL TREI

— HARPER —

MĂ SURPRINDE CĂ RHEN COBOARĂ. SINCER, SUNT SURPRINSĂ că ne urmărea. De când cu ultimatumul dat de Grey, Rhen s-a refugiat în întâlnirile cu Marii Mareşali din oraşele îndepărtate, cu consultanţii militari sau cu Garda Regală.

Ceea ce este în regulă. Când *sunt* cu el, o mică bilă de furie îmi arde stomacul şi nimic nu pare să o domolească vreodată.

Mă simt vinovată din cauza ei. Rhen face totul pentru regatul său. Pentru popor. A fi prinţ – a fi *rege* – necesită sacrificii şi decizii dure.

Indiferent de câte ori îmi amintesc asta, nu pot să uit ce le-a făcut lui Grey şi Tycho.

Nu pot să uit că m-am întors aici, în loc să plec cu fratele meu.

În loc să plec cu Grey.

Mă întorc spre Zo, dar ea şi-a băgat sabia în teacă. Încordarea i se citeşte în privire.

— Ar trebui să mă întorc în camera mea.

Nu vrea să fie aici cu Rhen. Ezit, apoi mă încrunt.

Zo e la castel de luni întregi, de când Rhen încerca să-şi adune poporul ca să apere regatul Emberfall de invazia celor din Syhl Shallow. A fost ucenica Maestrului Cântecelor din Portul Silvermoon, dar se pricepea la trasul cu arcul şi lupta cu sabia, aşa că s-a înscris în Garda Regală, iar Grey a ales-o şi mi-a repartizat-o ca străjer personal.

Ne-am împrietenit rapid – o premieră pentru mine, după viaţa haotică pe care am lăsat-o în urmă în Washington DC. Este puternică şi isteaţă, cu un simţ al umorului sec şi, câteodată, rămâneam trează până târziu în noapte când era postată în faţa uşii mele. Ne întrebam ce s-a întâmplat cu Grey după ruperea blestemului, discutam în şoaptă zvonurile despre un moştenitor dispărut sau ne gândeam ce s-ar întâmpla cu Emberfall dacă Syhl Shallow ar ataca din nou.

Dar apoi Grey a fost găsit ascunzându-se în alt oraş şi, aparent,

cunoştea identitatea moştenitorului dispărut – însă a refuzat să îi spună lui Rhen. Acesta din urmă l-a torturat ca să afle informaţia şi a obţinut-o, însă nu a fost aşa cum se aştepta. Grey ştia cine e moştenitorul dispărut deoarece *el* este fratele mai mare al lui Rhen. Este vrăjitor, cu magie în sânge. Este moştenitorul tronului.

Nu a ştiut-o însă până atunci. Nici Rhen.

L-am ajutat pe Grey să evadeze după ce l-a torturat Rhen.

Zo m-a ajutat şi şi-a pierdut funcţia din Garda Regală. Grey mi-a spus cândva că străjerii renunţă la familie şi la relaţii exact din motivul ăsta. Îi jurase credinţă lui Rhen, însă a acţionat în interesul meu. Rhen nu este niciodată rece cu ea; este un politician prea bun ca să o facă. Însă acum îi desparte ceva. La fel ca bila de furie din stomacul meu care nu vrea să dispară şi despre care nu ştiu dacă o să se potolească vreodată.

Vreau să o implor pe Zo să rămână, deoarece fiecare moment petrecut cu Rhen mi se pare că îmi creează disconfort, dar, cerându-i să rămână, m-aş comporta ca o egoistă.

Probabil c-am fost egoistă şi când am rugat-o să îl ajute pe Grey. Eu şi Zo suntem prietene, dar ea este străjerul meu. M-a ajutat aşadar din prietenie sau din obligaţie? Nici măcar nu sunt sigură dacă mai contează. M-a ajutat, iar acum a rămas fără slujbă – una care îi plăcea.

Rhen nu este nemilos. Zo ţine simbria primită pe un an şi scrisoarea de recomandare de la Rhen în camera ei – dar nu a plecat, şi nici el nu a obligat-o să o facă.

Zo îşi dorea să fie străjer. A renunţat la ucenicie. Spune că nu vrea să mă lase singură câtă vreme totul este atât de precar, dar o parte din mine se întreabă dacă nu vrea să plece acasă ducând povara alegerilor făcute. Sau pe a deciziilor luate de *mine.*

Am ezitat prea mult timp. Rhen intră pe poartă, urmat de doi străjeri. Este înalt şi arată senzaţional, cu păr blond şi ochi căprui, iar hainele lui au întotdeauna detalii fine, până la mânerul ornamentat al sabiei de la centură sau nasturii de argint lucraţi manual ai vestei. Se mişcă hotărât şi cu o graţie atletică, fără să ezite la vreun pas. Umblă ca un prinţ. Ca un rege. Un bărbat născut să conducă.

Dar văd schimbările subtile. Umbrele de sub ochii lui s-au întunecat uşor. Maxilarul pare mai ascuţit, iar pomeţii sunt mai

pronunțați. Neliniștea i s-a înrădăcinat în privire în ultimele câteva săptămâni.

Străjerii lui ocupă un loc lângă zid în timp ce el traversează curtea spre noi. Zo oftează.

— Îmi pare rău! îi șoptesc.

— Prostii! Ea face o plecăciune înaintea lui Rhen, chiar dacă este în pantaloni și armură, și spune: Alteță.

— Zo! îi răspunde el calm și își mută privirea la mine. Domniță!

— Vă rog să mă scuzați, tocmai voiam să mă întorc în cameră! continuă Zo când inspir și încerc să scot o vorbă ca să domolesc încordarea dintre ei.

— Bineînțeles, zice Rhen.

Îmi mușc buza când ea se îndepărtează.

— Fuge de mine, comentează Rhen și pare sigur de asta.

Mă enervez imediat.

— Nu *fuge.*

— Cu siguranță pare să se retragă.

Uau! Cineva chiar pare nesimțit.

— Zo are voie să fie supărată, Rhen.

— La fel și eu.

Replica lui mă împiedică să spun ce voiam. Nu știam că e încă supărat pe Zo. Mă întreb dacă mai e supărat pe mine, dacă nu sunt singura căreia îi arde furia în stomac.

Înainte să îl pot întreba, își scoate sabia.

— Arată-mi ce ai învățat!

Apuc mânerul sabiei, dar nu o scot. Nu prea știu de ce – mai ales de vreme ce i-am zis să vină ca să îmi arate. Poate din cauză că a spus-o ca pe o poruncă. Poate e din cauză că pare arțăgos. În orice caz, nu vreau să îl înfrunt cu o armă.

Îmi mut privirea.

— Nu mai vreau să fac asta. Mă întorc spre ușa pe care abia a intrat, adăugând: Ar trebui să mă îmbrac pentru micul-dejun.

Îl aud cum bagă sabia în teacă, iar apoi mă prinde ușor de braț.

— Te rog!

Rostește cuvintele cu o voce frântă, cu o disperare care trece dincolo de furia mea.

— Te rog! repetă cu o voce foarte blândă. Te rog, Harper!

Are un mod magic de a-mi rosti numele, accentul lui îndulcind litera „r” și transformând cele câteva silabe într-un hârâit și o mângâiere în același timp, dar nu asta îmi atrage atenția, ci folosirea cuvintelor „te rog”. Rhen este prințul moștenitor. Viitorul rege. El nu roagă.

— Ce mă rogi? zic încet.

— Te rog să rămâi!

Se referă la momentul de față, dar mi se pare că e vorba de ceva mult mai important.

Îmi aduc aminte de un episod de anul trecut. Mama era deja bolnavă, cancerul invadându-i plămânii, iar tata cheltuise economiile familiei, încercând să achite ce nu acoperea asigurarea. Făcuse alegeri proaste ca să obțină bani, alegeri care ne puseseră familia în pericol. Când a aflat mama, ne-a spus mie și lui Jake să ne luăm calabalâcul. Tata plângea la masa din bucătărie, implorând-o să rămână. Îmi amintesc cum fratele meu mai mare își îndesa lucrurile în sac în timp ce eu stăteam pe patul lui și mă uitam cu ochi mari.

„O să fie bine, Harp”, tot spunea Jake. „Ia-ți lucrurile!”

Nu a fost bine. Nimic nu a fost bine. Atunci, gândul la plecare era înfiorător. Îmi amintesc că am fost ușurată că mama a cedat, că am rămas. Că *ea* a rămas.

Mai târziu, când lucrurile s-au înrăutățit foarte mult, mi-am dorit să nu o fi făcut.

Mă uit în ochii lui Rhen și mă întreb dacă nu cumva repet aceste alegeri. Jake a plecat cu Grey. Fratele meu o să fie în cealaltă tabără de război.

Inspir și expir.

— Nu vreau să lupt.

Nu mă refer la săbii și cred că el știe asta. Rhen dă aprobator din cap.

— Ai vrea, atunci, să ne plimbăm?

Ezit.

— Bine!

Îmi oferă brațul, iar eu îl accept.

CAPITOLUL PATRU

— RHEN —

STRĂJERII MEI NE URMEAZĂ CÂT NE PLIMBĂM. HARPER MĂ ţine uşor de braţ, ca şi când s-ar putea îndepărta oricând. Grey îmi spunea că îmi plănuiesc acţiunile cu douăzeci de paşi înainte şi are dreptate – însă toate acţiunile mele par acum să fie conduse de altcineva. Nu pot să plănuiesc douăzeci de mişcări, când vrăjitoarea şi-ar putea schimba planul după a doua, a treia sau a cincisprezecea.

Îmi doresc din toată inima să îi spun lui Harper despre vrăjitoare, dar sunt foarte multe lucruri care ar putea să meargă prost.

Am păstrat secretul ăsta mai mult de trei sute de anotimpuri. Îl pot păstra din nou.

— Eşti supărată pe mine, zic încet.

Harper nu răspunde, dar, pe de altă parte, nu era cu adevărat o întrebare. Este supărată de câteva săptămâni. De câteva luni.

Aleea pietruită începe să se îngusteze când ne apropiem de poteca acoperită cu lemn care duce în pădure. Mă aştept să se întoarcă atunci când ajungem la marginea codrului, ca să ne scurtăm plimbarea, dar nu o face. Păşim prin pădure în lumina slabă a dimineţii, lăsând liniştea să ne învăluie. Copacii nu s-au schimbat de tot, însă destule frunze roşii şi aurii plutesc prin aer şi se aştern în drumul nostru.

— În prima mea noapte aici, spune Harper, când am traversat călare pădurea asta, iar transpiraţia din cauza căldurii s-a transformat în tremurat într-o furtună de zăpadă, a fost prima clipă în care ţi-am dat crezare în privinţa blestemului.

Mă uit la ea.

— Nu când ai auzit muzica răsunând de la sine?

— Păi, aia a fost... ceva. Dar să treci de la începutul toamnei la sfârşitul iernii a fost, practic, un şoc teribil. Face o pauză înainte să reia: Iar apoi am găsit-o pe Freya şi copiii...

Clatină din cap.

— A! Ai văzut cât de mult decăzuse regatul meu. Adevărata profunzime a blestemului.

— Nu! Nu asta voiam să spun.

— Ştiu, dar este adevărat.

Îmi amintesc şi de clipa în care eu şi Grey am plecat în goană după Harper atunci când a încercat să evadeze, când eram îngrijorat de ce avea să afle. Îmi petrecusem atât de multe anotimpuri închis în castelul Ironrose, încât nici măcar eu nu ştiam cât de grea devenise viaţa pentru supuşii mei. Eram conştient că sunt flămânzi şi săraci, dar nu şi cât de rău. Nu credeam că pot să fac ceva pentru ei dacă nu rup blestemul.

Harper mi-a arătat că mă înşelam, că blestemul nu mă împiedica să îmi ajut poporul – iar apoi ea oricum l-a rupt.

Totuşi, Lilith este încă aici. Încă îmi face viaţa un infern, doar că în alt mod.

Îmi pun mâna peste a lui Harper, care şi-o sprijină de braţul meu, iar ea îşi ridică surprinsă privirea. Pentru o clipă, mă aştept să se smucească, dar nu o face. Nu mi-a permis cine ştie ce, dar însemnătatea faptului e profundă.

De asta are Lilith atât de multă putere asupra mea! Prea multe emoţii mi se agită în piept! Trebuie să inspir.

— Ce e în neregulă? întreabă ea.

Totul. Dar nu pot să o zic.

— Mai avem doar şase săptămâni înainte ca Syhl Shallow să atace, şi, indiferent de câte ori încerc să plănuiesc o cale spre victorie, mi se pare că sunt menit eşecului.

Ea tace o clipă şi se uită înapoi spre potecă.

— Crezi că o să câştige Grey?

Sper că nu! Nu ştiu ce o să facă Lilith dacă se petrece aşa ceva.

Nu ştiu ce o să se întâmple cu regatul Emberfall.

— Lia Mara a venit cândva la mine, sperând să cădem la pace, zic eu. Iar Grey s-a aliat cu ea. Poporul meu a început deja să-l îndrăgească. Ai auzit ce s-a întâmplat în oraşul Scorbura Nevăzută.

Străjerii mei au încercat atunci să îl ia pe Grey şi au sfârşit luptându-se cu localnicii. Se pare că Grey a folosit magia ca să îi

vindece pe toți cei răniți în încăierare.

— Se știe că regatul Emberfall este încă slăbit. Grey nu era nevoit să ne avertizeze în privința intențiilor lor.

— Cred că urmează un „dar”.

— Dar... una este să fii un conducător care își dorește pacea și cu totul alta să fii supus dorinței de răzbunare. Poate că au aliați aici, dar nu știu de ce sprijin se bucură în Syhl Shallow. Lia Mara este doar o femeie. Grey este doar un bărbat. Îi arunc o privire și completez: Cam ca noi doi, domniță.

— Crezi că o să le fie greu să rămână la putere?

— Cred că au să înfrunte multe provocări, indiferent dacă o să câștige sau nu războiul ăsta. Sunt sigur că nu o să fie ușor ca puterea să treacă de la o femeie precum Karis Luran, care își păstra tronul prin violență și frică, la o femeie ca Lia Mara, care pare să prețuiască empatia și compasiunea.

Harper se uită înainte.

— Ei bine, și eu prețuiesc lucrurile astea.

— Știu.

Cuvintele mele umplu golul dintre noi. Speră să spun că și eu prețuiesc lucrurile astea, și *așa este,* dar nu la fel ca ea. Nu așa cum ar conta pentru Harper.

Distanța dintre noi pare nesfârșită.

Harper se încruntă când nu mai zic nimic.

— Presupun că empatia și compasiunea nu ne aduc nici *nouă* vreun adept nou.

Ezit.

— În ciuda pagubelor provocate de Syhl Shallow în Emberfall, s-ar putea ca poporului să nu îi fie ușor să se adune în jurul meu când pretenția la tron pe care o emit se bazează pe descendență și îl plasează pe Grey înaintea mea. Când magia lui pare benefică, nu o amenințare. Când promisiunile mele de sprijin militar s-au împuținat și s-au dovedit imprecise.

— Din cauza „regatului” Disi, spune Harper.

— Da!

— Și asta e vina mea.

Pare amărâtă și plină de remușcări. O opresc și mă uit la ea.

— Domniță, nu trebuie să te simți vinovată că nu ai reușit să faci rost de o armată.

Harper oftează și începe din nou să meargă.

— Ei bine, mă simt. Se uită în spate, la străjeri, apoi vorbește încet: A fost o minciună, Rhen. Iar acum toți se uită la mine ca și când i-aș fi dezamăgit – sau aș lucra cu inamicul.

— Fratele tău, „prințul moștenitor din Disi", a fugit în Syhl Shallow cu Grey, spun eu, neputând să îmi maschez încordarea din glas. Cum ar putea să nu o facă?

Ea nu zice nimic. Pe braț, îi simt mâna încordată.

— E neplăcut! rostește în cele din urmă.

— Într-adevăr.

— Așadar, ce putem să facem noi?

„Noi." Un cuvânt atât de neînsemnat, dar care îmi strânge pieptul și mă face să simt un nod în gât! Cu siguranță este mai mult decât merit. Vreau să o îmbrățișez, să îmi ascund fața în gâtul ei și să îmi aduc aminte că este în viață, că este *aici,* că este în siguranță.

Dar este supărată pe mine din cauza alegerilor pe care le-am făcut.

Mă forțez să mă mulțumesc cu faptul că-și ține mâna pe brațul meu. Cu cuvântul „noi".

Mi-a cerut să acționez. Când mi-a cerut-o Lilith, am dat înapoi.

Când mi-o cere Harper, vreau să mă avânt.

— Mulți dintre Marii mei Mareșali și-au închis granițele, spun. Din câte se pare, nu vor să îmi recunoască dreptul de a conduce. Am reușit să oprim răscoala din Golful Silvermoon, dar nu fără pierderi. Aș fi nesăbuit să presupun că poporul meu este mulțumit. Fac o pauză, apoi zic: Poate ar trebui să procedăm ca Grey.

— Vrei să declari război?

— Nu! Vreau să cer consens, unitate.

Ea se cutremură.

— Vrei să te întorci *acum* în Silvermoon? Era destul de înspăimântător când am fost ultima dată acolo.

Tace o clipă, și știu că își amintește de prima noastră vizită în Golful Silvermoon, când am fost atacați prin surprindere – și am fi fost uciși dacă nu ar fi fost Grey.

— Și dacă ne apropiem de porți, iar ei trag în tine?

— Nu o s-o facă! o contrazic.
— De unde știi?
— Pentru că nu intenționez să mă duc la ei.
Un plan a început deja să mi se contureze în minte.
— Intenționez să îi invit aici.

CAPITOLUL CINCI

— HARPER —

FREYA, CAMERISTA MEA, ÎMI STRÂNGE ŞIRETURILE ROCHIEI cu corset. Corsajul este din mătase albă, cu cusături roşii şi găici aurii mărginite cu rubine, prinsă peste un voal de un roşu strălucitor care coboară peste fustele stacojii. Şireturile corsajului sunt din satin auriu. Decolteul este adânc şi provocator, iar dacă aş încerca să mă aplec, cu siguranţă mi-ar ieşi ceva pe dinafară. În general, în garderoba mea predomină pantalonii şi puloverele – „bluzele de lână", cum le zice Freya –, şi am zeci de rochii extraordinare pentru ocaziile la care sunt nevoită să mă îmbrac elegant, dar asta le întrece de departe pe toate pe care le-am purtat vreodată. Până şi botinele sunt din piele roşie cu tocuri mărginite de fire aurii.

Rhen le-a trimis vorbă tuturor Marilor săi Mareşali în urmă cu o săptămână, iar eu m-am temut de „petrecere" din clipa în care el a deschis subiectul, dar este plăcut să mă simt frumoasă pentru cinci minute. Oricât aş încerca să nu mă gândesc la asta, cicatricea de pe obrazul meu şi mersul şchiopătat îmi aduc mereu aminte că n-o să fiu niciodată atrăgătoare în sensul clasic sau graţioasă fără efort. Sunt încrezătoare în forţele mele, dar asta nu înseamnă că nu mă gândesc şi la slăbiciunile pe care le am.

În ultima vreme m-am tot întrebat dacă alegerea de a rămâne aici este o slăbiciune.

Dar unde să plec? Nu pot să mă-ntorc în Washington DC – şi, chiar dacă aş putea, ce aş face? Noi am dispărut în miez de noapte, înfruntând un bărbat cu un pistol. Apartamentul familiei noastre a fost probabil golit şi închiriat acum altcuiva. Nu am nici acte de identitate, niciun document, nimic.

Din senin, mă gândesc la mama, iar amintirea morţii ei aproape mă sufocă. Am pierdut-o din cauza cancerului. Am pierdut orice altceva din cauza tatălui meu.

Mi se strânge inima și nu mai pot să respir.

— Poftim, domniță! spune Freya și mă întoarce cu fața la oglindă.

Splendoarea rochiei mă smulge din spirala gândurilor mele sumbre. În oglindă, arată chiar mai bine decât atunci când era întinsă pe pat.

— Freya! șoptesc. Unde *ai găsit* așa ceva?

— A fost comandată de Alteța Sa. Își ridică ochii albaștri ca să-i întâlnească pe ai mei în oglindă și vorbește mai încet: În culorile regatului Emberfall.

— Oh!

Zâmbetul îmi dispare. Nu este doar o rochie frumoasă. Este o declarație politică.

— Din câte înțeleg, adaugă ea când îmi netezește fustele, a comandat o rochie și pentru Zo.

— Serios?

Dă aprobator din cap.

Freya este cu zece ani mai mare decât mine și, de când am ajutat-o să-și salveze copiii de un atac al soldaților din Syhl Shallow, îmi e cameristă la palat. Într-un fel, a fost și un fel de mamă-surogat. Știe despre Zo și ce am făcut noi pentru Grey. Știe cum asta m-a îndepărtat de Rhen – și poate puțin și de Zo.

E posibil să fi dat naștere unei încordări și între mine și Freya, deoarece știu ce părere are despre Syhl Shallow. Soldații de acolo i-au distrus casa, lăsând-o să tremure în zăpadă alături de copiii ei. Lăsându-i fără *nimic,* până când Rhen i-a oferit o slujbă aici, la castel. Dar în noaptea în care Rhen a poruncit ca Grey și Tycho să fie bătuți, a fost la fel de îngrozită ca mine. Nu a mai spus niciun cuvânt împotriva lui Rhen, dar îmi amintesc de maxilarul ei încordat și cum i se poticnise respirația.

Nu trebuie să mă mai gândesc la asta. S-a întâmplat în urmă cu câteva luni. Am luat o decizie. Am rămas.

Și nu este ca și când Grey nu ar plănui să riposteze.

— De ce a comandat o rochie pentru Zo? o întreb.

Zo nu avea de gând să vină la petrecere. Nu îi place să fie într-o poziție care îi amintește de trecutul ei de străjer și cu siguranță nu îi place să se afle în aceeași cameră cu Rhen.

Dacă i-a trimis o rochie, mă întreb cum i-a interpretat gestul. Mai rău, mă întreb ce *intenție* a avut el. Când vine vorba de plănuirea strategiei, Rhen poate fi de-a dreptul genial – dar poate fi și extraordinar de prost.

Freya îmi aranjează părul pe umeri, fixând câte o agrafă din loc în loc.

— Ei bine, presupun că spera ca ea să te însoțească. Face o pauză, apoi zice: Probabil Alteța Sa vrea să ai lângă tine un fel de străjer. Jamison a spus că soldații sunt nerăbdători deoarece se zvonește că Syhl Shallow s-ar putea să atace în orice clipă.

Mă uit la Freya în oglindă.

— Când ai vorbit cu Jamison?

Soldatul a fost unul dintre primii care i-au sprijinit pe Rhen și pe Grey când i-am convins să plece din Ironrose și să-și ajute poporul. Este un alt om care urăște Syhl Shallow, după ce unul dintre oștenii de acolo i-a tăiat brațul și i-a distrus o mare parte din regiment când a fost postat în Willminton. Acum este locotenent în regimentul din apropiere, dar arareori intră în castel.

— Când am luat copiii ca să o vizitez pe Evalyn săptămâna trecută, răspunde ea. L-am văzut când ne-am întors. Tace o clipă înainte să adauge: A fost foarte amabil. Ne-a însoțit până la castel.

— A!

Nu știu ce să înțeleg din asta. Odinioară petreceam mult timp cu străjerii și soldații. Mă antrenam cu ei. Eram inclusă în glumele și bârfele lor. Pentru prima dată în viață, nimeni nu mă trata ca pe o vulnerabilitate. Ca și când aș fi fost incapabilă. Mă simțeam de-a lor.

Acum fiecare interacțiune pe care o am pare plină de suspiciune. Până când nu a dispărut, nu mi-am dat seama cât de important era sentimentul de apartenență.

În prezent, singura persoană cu care mă antrenez este Zo.

Trebuie să îmi dreg vocea. Îmi doresc să fi știut că Freya voia să o viziteze pe Evalyn, deoarece aș fi mers cu ea, doar ca să am o scuză să discut cu *cineva.* Dar poate că nu eram binevenită.

Urăsc asta!

Se aude o bătaie în ușă, și respirația mi se poticnește. Probabil este Rhen, așa că strig:

— Intră!

Nu este Rhen, ci Zo. Uşa se deschide, iar ea intră purtând o rochie într-o nuanţă mai închisă de stacojiu decât a mea, corsajul fiind atât de întunecat la culoare, încât este aproape negru, cu dantelă roşie precum cireşele. Braţele-i musculoase sunt dezgolite, cosiţele răsucindu-i-se în jos, pe spate, până la talie.

— Uau! exclam.

Zo zâmbeşte şi face o plecăciune.

— Şi tu eşti splendidă!

— Nu mi-ai spus că vrei să vii.

Ea ridică uşor din umeri.

— Eu... nu eram sigură că vreau. Îşi trece mâinile peste fuste şi oftează, completând apoi: Dar ar fi un gest nesăbuit să-l jignesc din nou pe prinţul moştenitor.

Mă încrunt.

— Nu te uita aşa! spune Freya. M-am gândit că poate ai să-ţi doreşti oricum o prietenă.

Fără să vreau, ochii mi se umplu de lacrimi, şi înaintez ca să o îmbrăţişez.

— Ai să strici toată munca grea a Freyei, zice, ţinându-mă strâns în braţe.

— Eşti o prietenă foarte bună! rostesc. Nu te merit.

Se retrage ca să se uite la mine, studiindu-mi privirea.

— Ba da!

Freya înaintează şi începe să-mi prindă floricele albe în păr. Pe cele roşii le ţine în mâini şi mă aştept să le adauge, dar se întoarce spre Zo.

— Poftim! spune ea. Un ultim detaliu.

Zo rămâne nemişcată, ţinându-mă uşor de mâini.

Într-o altă viaţă, ne-am pregăti de bal, nu pentru o petrecere care, de fapt, e o scuză ca să încheiem alianţe în aşteptarea războiului.

Inspir tremurând.

Zo se uită fix în ochii mei.

— Ai mai adunat oamenii o dată, spune încet.

— De data asta nu am nicio armată, şoptesc eu. Nu am nimic de oferit.

Mă priveşte serioasă şi apoi se apleacă să mă sărute pe obraz.

— Nici atunci n-ai avut, prințesă.

E adevărat. Cumva, uitasem. Respirația mi se calmează.

Când am venit prima dată aici, știam ce e corect. Mi-am riscat viața pentru ținutul ăsta. Și Grey și-a riscat-o, de o mie de ori mai mult. Nu i-aș fi permis nimănui vreodată să mă facă să mă simt vinovată pentru că i-am ajutat pe oamenii din Emberfall. Nu aș fi lăsat nicicând pe cineva să mă facă să mă simt de parcă aș fi luat o decizie proastă ajutându-l pe Grey.

Nu ar trebui să o permit nici acum.

Când ne întoarcem spre ușă, ne zăresc în oglindă. Rochiile sunt cu adevărat uluitoare împreună, un semn clar că susținem regatul Emberfall.

Rhen mi-a cerut cândva să îi fiu aliată, să afișăm un front comun pentru poporul său. Să rămân lângă el. Asta... e ceva diferit. Nu sunt un panou publicitar.

Furia, familiară și nu pe deplin nedorită, mi se adună în stomac, alungând orice altceva.

— Stai! spun, oprind-o pe Zo. Freya? Desfac funda corsajului, apoi anunț: Amândouă o să avem nevoie de alte rochii.

Rhen nu s-a zgârcit și, având în vedere că i-a invitat pe toți la „petrecere” cu doar o săptămână în urmă, sunt sigură că nu a fost deloc ieftin. Apelul la loialitate față de Emberfall este evident în toate fețele de masă roșii, în toate sfeșnicele aurii sau în imensul blazon agățat deasupra șemineului din Marea Sală. Muzicanții postați în colț interpretează o melodie veselă, aleasă ca să afișeze încrederea. Ușile castelului rămân deschise, permițându-i aerului nopții să pătrundă în încăpere. Străjerii stau la intervalele stabilite, cu armele și armurile lor strălucind, în timp ce servitorii duc tăvi încărcate la mese. Simt mirosul de mâncare tocmai din capătul scărilor.

Este încă devreme, așa că doar câteva zeci de oameni umplu încăperea. Aceștia sunt adevărații loialiști, Marii Mareșali și seneșalii lor din orașele care i-au jurat credință lui Rhen. Sunt oamenii care vor să fie văzuți sosind primii, ca și când ar face parte din cercul intim al prințului, chiar dacă Rhen nu a catadicsit încă să li se alăture. Și-au adus și străjerii proprii, ceea ce nu este neobișnuit, dar o ceată de

femei și bărbați aliniați lângă ziduri nu alcătuiește o mulțime care să te întâmpine cu brațele deschise.

Un paj din capul scărilor înaintează ca și când ar vrea să ne anunțe intrarea, dar îi fac semn să plece. Inima îmi bate cu putere și îmi trec o mână peste fustele de un albastru-închis. Ultimul lucru de care am nevoie este ca Rhen să audă că suntem prezentate fără el. S-ar supăra, iar eu probabil i-aș face vânt pe scări.

Nu-mi place să mă simt așa.

Zo mă studiază și, ca de obicei, îmi ghicește gândurile.

— Încă nu am fost anunțate, șoptește ea. Ne putem întoarce în cameră. Mai avem timp să ne îmbrăcăm cu rochiile alese de el.

— Nu! îi arunc o privire și îmi doresc să *îi* pot citi gândurile în vreme ce răspund: Adică... putem. Dacă vrei.

Zo se uită fix în ochii mei.

— Mai devreme n-am vrut.

Asta mă face să zâmbesc. O strâng de mână și cobor treptele.

Fără să fim anunțate, nu atragem prea multă atenție. Sunt sigură că Rhen îi știe pe toți oamenii de aici după nume, însă eu nu îi cunosc pe toți, mai ales pe cei care sunt din orașele mai îndepărtate. Îl zăresc pe Micah Rennells, un sfetnic într-ale comerțului care se întâlnește cu Rhen o dată pe săptămână. Este unul dintre cel mai puțin sinceri oameni pe care i-am cunoscut vreodată, și complimentele false cu care-l flatează din plin pe Rhen îmi dau o senzație de vomă. Eu și Zo ne îndreptăm în direcția opusă, spre o masă pe care paharele pline cu vin roșu și șampanie sclipitoare aurie se intercalează alternativ.

Uau!

— Crezi că o să observe cineva că nu purtăm auriu și roșu? îi șoptesc lui Zo, iar ea zâmbește.

Iau câte un pahar pentru fiecare și mă tentează să-l beau pe al meu dintr-o singură înghițitură.

Apoi mă întorc și mă trezesc față în față cu un bărbat scund, cu pielea bronzată și ridată, păr cenușiu și expresie îngrijorată. Dacă l-aș vedea în Washington DC, aș spune că arată ca un veteran de război, din cauza înfățișării: este în formă, tuns și stă foarte drept. Poartă haine elegante, dar simple totodată: un veston negru încheiat peste o cămașă roșie, pantaloni din piele de vițel și cizme înalte lustruite cu

şireturi uzate.

— Domniţă! spune el surprins, cu o voce răguşită, însă nu aspră, apoi face o plecăciune şi se uită în spatele meu înainte să mă privească din nou. Iartă-mă! Nu mi-am dat seama că te-ai alăturat petrecerii.

Când îmi întinde mâna, o strâng şi fac o reverenţă.

— Nu am venit de mult timp..

Încerc să-mi amintesc numele lui şi nu reuşesc. Îmi muşc marginea buzei înainte să îmi amintesc să nu o fac.

— Îmi pare rău! Nu-mi amintesc să ne mai fi întâlnit.

Schiţează un zâmbet.

— Ne-am întâlnit, dar erau alte vremuri, iar eu nu am mai venit la Ironrose de când Karis Luran m-a alungat din Emberfall. Sunt Conrad Macon, Marele Mareşal din Rillisk.

Rillisk. Înţepenesc. În Rillisk s-a ascuns Grey după ce a fugit de dreptul lui prin naştere. Când ne-am petrecut câteva luni crezând că e mort.

Şi expresia de pe chipul lui Conrad înţepeneşte, iar neliniştea îi inundă iarăşi ochii.

— M-am simţit destul de uşurat să primesc invitaţia Alteţei Sale la petrecerea din seara asta. Am auzit zvonuri cum că e posibil ca Rillisk să cadă în dizgraţie după... după ce falsul moştenitor a reuşit să se ascundă în oraşul nostru. Face o pauză, iar în voce i se furişează o urmă de disperare: Dintotdeauna i-am fost loiali coroanei, domniţă, te asigur că nu ştiam...

— Bineînţeles, spun eu repede. Rhen nu are nicio îndoială. Cred. Sper.

Uşurarea îi înfloreşte în privire.

— O! Ei bine, probabil că zvonurile o să înceteze. De vreme ce moştenitorul... Îşi caută cuvintele: Iartă-mă; de vreme *ce falsul* moştenitor a fost prins în Rillisk, ne-am chinuit puţin cu negoţul, şi cum nu suntem un oraş maritim...

— Silvermoon *este* oraş maritim, intervine alt bărbat, şi tot ne chinuim şi noi.

Mă întorc, şi pe acesta îl recunosc. Marele Mareşal Anscom Perry, din Golful Silvermoon. Are un păr bogat, pielea palidă şi groasă, şi o

talie pronunțată, pe care vestonul abia o cuprinde. Mi-a plăcut comportamentul amical al Mareșalului Perry când l-am întâlnit în Silvermoon, dar apoi a încercat să îl refuze pe Rhen.

Sincer, sunt surprinsă că a venit.

— Mareșale Perry, spun eu monoton. Este o plăcere să te revăd!

— Nu este o plăcere să fiu aici, replică el tare. Invitația insinua c-o să fiu adus cu forța dacă nu apar de bunăvoie. Nu mi-au mai rămas mulți soldați.

Ezit și mă uit la Zo, dar ea mă privește în ochi și clatină ușor din cap. Nu mai face parte din Garda Regală. Nu știe ce mesaje a trimis Rhen.

— Sunt sigură că ai înțeles greșit, încep eu.

— Ești sigură? mă întrerupe vocea unei femei.

Mareșal Earla Vail din... din... Of, nu-mi amintesc! Este de undeva de aici, din nord, dintr-un oraș de lângă munții care duc spre Syhl Shallow. Are vreo șaptezeci de ani, păr des și cărunt, și pielea măslinie. În ciuda vârstei, poartă o sabie la un șold și un pumnal la celălalt.

— Așa cum erai sigură că tatăl tău o să trimită o armată care să te ajute să aperi regatul Emberfall?

— Armata tatălui meu nu a fost necesară, replic încordată, în timp ce inima îmi bate cu putere între coaste.

— Cei din Emberfall au cunoscut victoria doar mulțumită prințesei Harper, spune Zo înflăcărată.

— Nu fără pierderi. Probabil că armata tatălui tău este pregătită să ajute Syhl Shallow, rostește un alt bărbat, și în jurul meu încep să se adune destui oameni, încât nici măcar nu mai văd cu cine vorbesc.

— Da! rostește Conrad. S-au schimbat alianțele din Disi? Prințul tău moștenitor s-a alăturat monștrilor de peste munți.

— Poate a făcut-o prințesa lor, intervine Mareșala Vail, uitându-se cu atenție la mine. Deși Karis Luran a murit, soldații ăia din Syhl Shallow au ucis mii de oameni...

Inspir.

— Eu *nu...*

— Ce fel de joc face Disi? se aude o altă femeie. Ai venit să-l distragi pe prinț în timp ce armatele tatălui tău sprijină Syhl Shallow?

— Nu asta se întâmplă, spune Zo, vorbind rar şi încordat.

— Sau poate că prinţesa Harper n-a fost implicată în negocieri, zice Mareşalul Perry.

— Nu am fost ţinută departe de negocieri! izbucnesc, dar aud pe cineva scoţând un sunet dispreţuitor lângă umărul meu, şi doi dintre Marii Mareşali fac un schimb de priviri.

Încep cu toţii să se apropie, iar eu aş vrea să pot chema străjerii. Dar, de vreme ce l-am ajutat pe Grey, străjerii lui Rhen au spus foarte clar că îi sunt supuşi lui – nu mie.

— De ce nu te însoţeşte prinţul? continuă Mareşalul Perry.

— Eu... ei bine... el... ah...

— Domniţă, rosteşte calm prinţul Rhen din spatele meu, făcându-mă să tresar.

Oamenii care mă înconjoară se retrag atât de repede, încât parcă ar fi fost traşi de cineva.

— Alteţă! zic ei.

Bărbaţii fac plecăciuni, iar doamnele, reverenţe.

Rhen îi ignoră, întâlnindu-mi privirea. Înaintează ca să mă ia de mână şi să mi-o sărute, dar nu pot să citesc nimic din expresia lui.

— Iartă-mă! continuă el, folosindu-mi mâna ca să mă tragă mai aproape, iar vocea îi este afectuoasă şi guturală, aşa cum nu am mai auzit-o... de mult. Nu mi-am dat seama c-o să întârzii atât.

Înghit.

— Eşti iertat!

Se întoarce spre ceilalţi, ţinându-mă de mână.

— Seara abia a început. Am putea să ne petrecem o oră bucurându-ne de compania celorlalţi înainte să începem să ne certăm din motive politice? Dă din cap spre servitorii care lasă mâncarea pe mese, adăugând: Sau cel puţin să aşteptăm să cinăm. Ar fi păcat să risipim mâncarea asta bună! Anscom, valetul din colţ, toarnă alcool. Îmi amintesc cât de mult vă plăcea un pahar cu tatăl meu.

Mareşalul Perry din Silvermoon îşi drege vocea.

— Ah... da! Bineînţeles, Alteţă!

Rhen dă din cap şi apoi se uită la mine.

— Mergem, domniţă?

Unde? Însă el m-a salvat şi nu se poartă urât, aşadar dau aprobator

din cap.

— Da, sigur!

Se întoarce și mă ține aproape, pășind lent și plictisit.

Îl privesc.

— Încotro mergem?

Mă trage mai aproape și se apleacă puțin, buzele lui atingându-mi tâmpla într-un fel care mă face să roșesc și să tremur deoarece e un gest neașteptat. Uitasem că poate fi așa. Nici despre rochie n-a zis nimic.

— Să dansăm, îmi răspunde.

Mai că mă împiedic.

— Stai! Rhen...

— Șșș!

Mă conduce pe podeaua de marmură și mă cuprinde de talie.

Suntem înconjurați de zeci de oameni, dintre care mulți tocmai m-au acuzat că sunt o trădătoare. Nu mă așteptasem să fie... *așa,* și cu siguranță nu vreau să dansez în fața lor ca și când nu m-ar fi deranjat nimic. Dar nici nu vreau să fac o scenă și mai urâtă decât până acum.

— Nu-mi place să dansez, șoptesc.

— Știu.

Rhen se întoarce spre mine și mă ia de mână.

— Nici mie nu-mi place să fiu aruncat în manevre politice fără să mă fi pregătit. Și, totuși, iată-ne!

Strâng din buze, dar melodia este acum lentă și nu sunt la fel de nepricepută ca înainte. Îl las să conducă.

— Ești nebun!

— Așa par? întreabă binevoitor.

— Îhî!

— Credeam că mă ascund mai degrabă admirabil. Face o pauză și îmi studiază privirea, după care zice: Vrei să nu ne înțelegem în privința asta, domniță?

Mă uit cu atenție la el, încercând să-l citesc. O parte din mine se bucură că e furios, că nu sunt singura care se luptă aici cu mânia. O alta este și foarte tristă. Ca și când l-aș putea lovi cu pumnul în față, iar apoi să fug plângând.

— Dacă e așa, continuă Rhen, aș fi vrut să vii la mine în loc să-i

demonstrezi asta întregului Emberfall.

Mă încrunt și îmi feresc privirea. Poate că reușește să pară fericit cât se petrec toate astea, dar eu nu pot. Muzica învăluie întreaga încăpere, și îmi aduc aminte de prima seară în care m-a învățat să dansez pe o stâncă din Silvermoon. Când i-am spus: „Vreau să mă asigur că e real." Și el voia să fie real – și, pentru mult timp, așa a părut.

Însă apoi am început să mă îndoiesc de mine. De el.

Când nu spun nimic, precauția se strecoară în vocea lui Rhen.

— Nu ți-a plăcut rochia pe care ți-am trimis-o? Face o pauză, vorbind după aceea și mai încet: Sau nu i-a plăcut lui Zo?

— *Mie* nu mi-a plăcut, îi răspund. Dacă ești supărat pe mine, nu te răzbuna pe ea!

Mă privește cu o oarecare îndoială.

— Crezi că aș face-o?

— Cred că ai face orice poftești.

Îmi strânge mâna ușor și mă întoarce puțin mai brusc decât era necesar.

— Am fost mai mult decât corect cu Zo.

Probabil că este adevărat, așa că îmi feresc iar privirea.

— Bine!

Rămâne tăcut, dar acum pot să simt că e încordat. Nimeni altcineva nu a îndrăznit să pășească pe ringul de dans, deci e posibil ca toți ceilalți să simtă asta.

— Nu vreau să fiu un pion, spun categoric. Rochia aia mă făcea să par unul.

— Mă cam îndoiesc.

Probabil vrea să fie un compliment, dar pare să mă ignore.

— M-a făcut să *mă simt* ca unul. Îmi înghit nodul din gât înainte să adaug: Așa că i-am cerut Freyei să îmi găsească alta. Nu te răzbuna nici pe ea! completez când el inspiră.

Nu își mută privirea de la mine.

— Nu le-am făcut nimic prietenelor tale, domniță. Și nu le-aș învinovăți niciodată pentru faptele *tale.*

— E o amenințare? întreb eu.

Clipește uimit.

— Poftim? Nu! Eu nu...

— Deoarece Grey și-a petrecut toată viața făcând ce i-ai cerut și, prima dată când nu s-a conformat, l-ai legat de zidul ăla.

Rhen se smucește înapoi ca și când l-aș fi plesnit. Nu mai dansăm. Brusc, ne desparte o distanță rece. Muzica se revarsă pe ringul de dans, dar noi rămânem nemișcați în mijlocul lui. Mulțimea amuțește, și în aer plutește o încordare apăsătoare.

În plus, am rămas și fără suflare.

Nu-mi vine să cred că am spus asta.

Înainte să le dau glas cuvintelor, nu am recunoscut niciodată în sinea mea că asta e *părerea* mea.

Privirea lui Rhen ar putea tăia oțelul. Sunt sigură că și a mea.

Zo apare lângă mine.

— Domniță! rostește ea cu blândețe. O chestiune urgentă îți necesită atenția.

Corpul meu pare să se fi transformat în piatră. Rhen nu s-a mișcat, iar eu nu pot să respir. Cred că și dacă l-aș fi pocnit, l-ar fi preocupat mai puțin.

Poate că are dreptate – ar fi trebuit să discut în particular cu el. Dar nu pot să repar ce am făcut. Nu pot să-mi retrag cuvintele.

Îmi apuc fustele și fac o reverență.

— Alteță!

Fără să aștept un răspuns, fără măcar să arunc o privire înapoi, ies din sală cu pași mari.

CAPITOLUL ŞASE

— RHEN —

UITASEM CĂ EA POATE FI AŞA.

Sunt atât de furios, că vreau să îi spun lui Lilith să se ducă naibii, că poate s-o ducă pe Harper înapoi în Washington DC şi că m-ar bucura asta. Sunt singur în mijlocul ringului de dans şi, cu toate că n-am vorbit destul de tare ca să se audă foarte departe, e imposibil să ascundem neînţelegerea dintre noi. Deşi sunt supărat pe Zo, mă bucur că a luat-o pe Harper înainte să mai fi spus şi altceva.

Dustan traversează ringul de dans şi se opreşte în faţa mea.

— Stăpâne!

El este comandantul gărzii mele de când a plecat Grey. E puternic şi competent şi, în general, foarte plăcut de ceilalţi. Făcea parte dintr-o armată privată din vest înainte să mai angajez străjeri şi a fost unul dintre primii care mi-au jurat credinţă. În timp ce Grey putea fi stoic şi distant, Dustan este mai jovial şi are o relaţie bună cu cei din subordine. La disperare, mi-a fost uşor să-l aleg.

Dar, cu toate că se pricepe să facă după cum îi spun, câteodată mi-aş dori să-mi poată citi gândurile.

Grey ar fi împiedicat-o pe Harper să apară la petrecere fără mine.

Grey ar fi intervenit înaintea lui Zo.

Grey ar fi...

Nu trebuie să mă mai gândesc la Grey. A plecat. Este duşmanul meu.

„L-ai legat de zid."

Cuvintele lui Harper sunt ca un pumnal pe care mi l-a înfipt în piept, şi mi-e greu să respir aşa. Ce bine era ca Dustan să-mi fi adus un pahar cu alcool! Probabil nici Grey nu mi-ar fi adus, dar s-ar fi gândit să îi spună unui servitor să o facă.

— Du-te după ea! îi poruncesc.

El se încruntă.

— Stăpâne...

— Du-te după ea! îi repet.

Castelul e plin de oameni ale căror motivații – și loialități – nici c-ar putea fi mai diferite. Din cauza ei, amândoi ne-am transformat într-o țintă.

— Ai grijă de ea! Asigură-te că nu părăsește castelul!

— Crezi că ar face-o?

Îmi aduc aminte numeroasele ocazii în care eu și Grey am fost nevoiți să fugim după ea la început.

— Acum aș fi mai surprins dacă ar rămâne aici.

Mă întorc, făcându-l să ezite.

— Dar...

Mă întorc din nou și probabil că mă uit la el cu răceală, deoarece dă din cap și spune:

— Da, stăpâne! Imediat!

Grey nu ar fi ezitat.

În cele din urmă, un servitor se apropie cu o tavă, iar eu iau un pahar cu vin. Sunt nevoit să mă înfrânez ca să nu-l beau pe tot dintr-o înghițitură. Chiar și așa, îl golesc pe jumătate.

Se apropie unul dintre Marii Mareșali. Conrad Macon, din Rillisk. Din cauza distanței dintre orașul lui și Ironrose, nu îl cunosc bine, dar nu e un lucru rău. Singurii Mari Mareșali pe care îi cunosc *bine* sunt cei care locuiesc în apropiere – sau cei care nu se înțelegeau cu tatăl meu.

De când Grey a fost prins în orașul lui, Conrad s-a grăbit să răspundă tuturor solicitărilor. Și a venit aici în seara asta.

— Iartă-mă! spune pe un ton împăciuitor. Nu am vrut să o supăr pe prințesă.

— Era deja supărată, zic eu. Nu tu ai supărat-o.

Pare ușurat să audă asta.

— A... da, stăpâne! Sunt de acord. Ezită, apoi adaugă: Am înțeles că pregătești armata pentru un alt atac din Syhl Shallow.

Acum chiar că-mi golesc paharul.

— Da!

— După cum știi, Rillisk are o mică armată particulară, spune el. Știu că ai avut... conflicte cu Silvermoon. Dar vorbeam cu Marele

Mareșal din Valea Wildthorne și credem că, unindu-ne soldații, în vest am putea avea o armată destul de mare care să împiedice orice alt oraș să încerce să treacă în tabăra falsului moștenitor.

Încă mă gândesc la ce mi-a spus Harper mai devreme, dar asta îmi atrage atenția.

— Crezi că armata ta ar fi suficientă să înfrunte Syhl Shallow?

— Păi, Mareșalul Baldrick are o femeie în serviciul lui care a reușit să afle informații de la soldații din Syhl Shallow.

— O spioană, zic eu.

El se crispează.

— Mai mult o mercenară, zice mai încet. Din câte am înțeles, serviciile ei nu sunt ieftine, însă a mai reușit să se infiltreze în armata lor și a făcut ca Valea Wildthorne să nu sufere multe pierderi.

Un lucru am din plin: mult argint. În Emberfall, au trecut cinci ani fără multă activitate în familia regală, deoarece nu am fost nevoit să cheltui niciun bănuț. Parțial, este motivul pentru care Syhl Shallow este atât de disperat să ne cucerească.

— Spune-i Mareșalului Baldrick să aranjeze o vizită cu mercenara asta! zic eu. Dacă vrea bani, o s-o răsplătesc! Aș vrea să aud mai multe direct de la ea.

— Nu e nevoie! răspunde Conrad. A adus-o cu el.

Chesleigh Darington este mai tânără decât mă așteptam, de vreo douăzeci și ceva de ani, cu părul lung și brunet până la talie, piele măslinie și ochi cenușii, precauți. Pe obraz are o cicatrice asemănătoare cu a lui Harper, însă a lui Chesleigh se întinde spre linia părului peste ureche, unde părul i-a crescut la loc într-o dungă îngustă și albă. Spre deosebire de restul femeilor de la petrecere, poartă pantaloni din piele neagră de vițel, cizme cu șireturi și o tunică mulată de un mov-închis. Este mai înarmată decât majoritatea străjerilor mei și observ că unii dintre ei se apropie când ea ni se alătură la o masă din colț.

Mareșalul Baldrick și Mareșalul Macon stau acolo și beau din paharele de vin, părând mândri că au ceva de oferit. În altă viață, poate le-aș fi ignorat lăudăroșenia, dar în seara asta vreau să fie invidiați. Vreau ca oamenii să caute să-mi intre în grații. Am nevoie

ca regatul Emberfall să fie întreg ca să-l înfrunte pe Grey. În multe dintre oraşele nordice este deja îndrăgit, iar sunt pe teren nesigur cu Golful Silvermoon. Este mai probabil un miracol faptul că Mareşalul Perry şi-a făcut apariţia în seara asta.

Aş vrea ca Harper să nu fi plecat de aici.

Înconjor cu un deget piciorul paharului de vin şi sunt atent la chestiunea care se discută.

— Crezi că ai informaţii despre armata din Syhl Shallow? o întreb pe Chesleigh.

— Nu doar despre armata lor, îmi răspunde ea. Pot să trec graniţa când vreau.

Mă încrunt.

— Cum aşa?

— Vorbesc syssalah. Le cunosc obiceiurile şi au ajuns să mă considere una de-a lor.

Mă aplec peste masă.

— Cum?

— M-am născut acolo.

Marii Mareşali de la masă fac un schimb de priviri, dar Baldrick îşi drege glasul:

— Chesleigh îi este loială regatului Emberfall.

Nu îmi mut privirea de la ea.

— De ce?

— Deoarece regina lor mi-a ucis familia.

Vorbeşte pe un ton egal, lipsit de sentimente, iar privirea îi este rece. Însă eu am fost un monstru creat de o vrăjitoare şi mi-am ucis propria familie, deci tonul meu este la fel când vorbesc despre asta. Ştiu câtă furie şi câte pierderi se pot ascunde într-o privire calmă.

— Când armata lor a venit prima dată prin trecătoare, continuă ea, m-a surprins cât de uşor mi-a fost să mă pierd printre ei. Puţini din Emberfall vorbesc syssalah – şi încă şi mai puţini s-ar duce direct la un soldat din Syhl Shallow fără teamă după ceea ce au făcut ei. Femeile curajoase sunt foarte rare aici, dar reprezintă o prezenţă obişnuită în Syhl Shallow.

— Şi te-au lăsat să le treci graniţa? o întreb. Pur şi simplu?

Ea îmi zâmbeşte conspirativ.

— Oamenii cred că sunt spioană.

Nu-i zâmbesc.

— De unde știu eu că nu ești?

— De unde știi că nu sunt și ceilalți? Se uită la Marii Mareșali de la masă, apoi din nou la mine, și adaugă: Înțeleg că... *prințesa* ta din Disi nu a adus armata promisă. Că familia regală a murit când era sub protecția regelui din Disi. Poate că *ea* este spioană.

— Credeam că am venit ca să vorbim despre ce ai putea oferi *tu,* îi atrag atenția.

— Așa este! Face o pauză, apoi completează: Pot să te asigur că spun adevărul.

— Dovedește-o!

Se lasă pe spătarul scaunului și ia o gură de vin.

— Nu lucrez gratis, Alteță. Trebuie să mănânc și eu.

Este foarte deschisă. Îmi dau seama de ce nu i-ar fi greu să se piardă prin Syhl Shallow. Sunt obișnuit cu jargonul bărbaților de la masa asta, deci o cerere directă este aproape... înviorătoare.

— Cincizeci de arginți, propun eu calm.

Femeia zâmbește.

— Două sute.

Mareșalul Macon pufnește în râs și altcineva înjură în barbă, însă eu nu zâmbesc.

— Probabil că ești foarte flămândă.

Ochii îi licăresc.

— Nici n-ai habar...

— Cincizeci, îmi repet propunea.

— Nu o să negociezi?

— Încă nu!

Mă studiază pe îndelete.

— Există o trecătoare îngustă prin munți, la trei sau patru zile de mers călare de aici. Nu este destul de lată ca să permită trecerea unei armate, dar din partea asta este nepăzită.

Mă îndrept de spate.

— Și?

— Este destul de lată ca să le permită unor grupulețe de soldați să treacă pe rând și, după ce armata lor îți distruge multe dintre orașele

mai mici, ar putea începe să-şi ridice tabăra în Emberfall. Face o pauză şi apoi completează: Fără să observi.

Înţepenesc.

— S-a întâmplat deja?

Ridică din umeri şi ia o gură de vin.

Îmi mijesc ochii.

— Aş putea să aflu singur trimiţând iscoade.

— Da, şi ţi-ar lua o săptămână şi probabil ai să-ţi pierzi iscoadele.

Îşi goleşte paharul şi schiţează un zâmbet. Acesta pare sincer şi îi schimbă expresia calculată într-una mai provocatoare.

— *Acum* merită încă o sută cincizeci de arginţi, Alteţă?

Nu! Nu merită.

— O sută! îi propun. O sută după ce verific ce mi-ai spus.

— Ai să-ţi rişti oricum oamenii?

— Prefer să risc acum câţiva, decât să risc toată armata în baza cuvântului tău. Fac o pauză înainte de a o îndemna: Acum, spune-mi!

— Armata şi-a ridicat deja tabăra în partea vestică a Câmpiilor Blackrock, chiar la poalele munţilor.

Marii Mareşali suspină.

Eu, nu.

— Câţi sunt?

— Cel puţin o mie.

La naiba! O mie de soldaţi inamici sunt postaţi în ţara mea, iar eu habar n-aveam.

O parte din mine îngheaţă la gândul ăsta. Grey m-a avertizat. Până şi *Lilith* a făcut-o.

Nu am vrut să cred.

Sunt nevoit să îmi reprim tremuratul. Mă uit la unul dintre străjerii mei.

— Caută-l pe generalul Landon!

El dă repede din cap şi pleacă în grabă. Mă uit din nou la Chesleigh.

— O să-ţi dau argintii şi o să-ţi verific povestea. Dacă mi-ai zis adevărul, revino la Ironrose peste o săptămână şi o să-ţi plătesc restul!

Ea nu se mişcă.

— Îți pot spune mai multe decât despre soldați, Alteță.

— Ce altceva?

Femeia ridică din sprâncene.

— Există o diferență între foame și lăcomie, zic eu.

— Da? rostește cu inocență.

— O sută cincizeci acum.

Ezită, și îmi dau seama că se gândește dacă să îmi ceară mai mult. Niciodată nu am negociat cu mercenarii, dar l-am văzut pe tata făcând-o și știu din experiență că, odată ce stabilești o sumă, o să ceară mai mult data viitoare. Astăzi n-o să scoată mai mulți bani de la mine și poate expresia mea mă dă de gol.

— În Syhl Shallow s-a format o grupare, spune ea. Sunt mulți care se tem de magie. Mulți alții care nu vor ca oamenii să aibă de-a face cu asta. Există arhive și registre ale vrăjitorilor, despre lucrurile pe care le puteau face, despre vulnerabilitățile lor. Face o pauză înainte să adauge: Sunt unii care li se opun reginei și alianței ei cu vrăjitorul ăsta.

Înțepenesc.

— Faci parte din gruparea asta?

— Aș putea.

— Cum adică sunt vulnerabili?

— Am auzit că magia poate fi prinsă într-un anume tip de oțel din pădurile înghețate din Iishellasa. Oțelul ăsta poate fi prelucrat ca să devină magic – sau poate cauza răni imune la magie. Multe astfel de obiecte s-au pierdut în timp, dar unele încă se mai găsesc în satele din Syhl Shallow unde vrăjitorii au locuit cândva.

— Ridicol! spune fără să gândească unul dintre Marii Mareșali.

Dar nu este ridicol. Grey a purtat cândva o brățară de argint pe care vrăjitoarea i-a prins-o de încheietura mâinii. Îi permitea să traverseze vălul în Washington DC.

Nu știam unde o să se ajungă. Dar știu că asemenea lucruri există.

Respir cu greutate, și mintea mi-o ia la goană. Există o armă care ar putea să o ucidă pe Lilith? Oare soluția s-a aflat în Syhl Shallow în tot timpul ăsta?

— Am auzit zvonuri despre o astfel de armă, spune Chesleigh și ridică din umeri. Fără îndoială, există și altele.

— O asemenea armă ar putea fi folosită împotriva falsului moștenitor, îl aud șoptind pe unul dintre Marii Mareșali.

Nu! gândesc eu. *O asemenea armă ar putea fi folosită împotriva lui Lilith.*

Pare un risc. Nu există nicio dovadă. Nicio certitudine. Nu este ca și când aș putea s-o întreb pe Lilith. Chiar și acum, vreau să arunc o privire împrejur, de parcă vrăjitoarea ar fi putut să ne asculte conversația.

— Ai reușit să faci rost de arma asta? o întreb.

Ochii îi sclipesc.

— O să te coste.

— Pentru asta, poți să-mi ceri cât vrei.

CAPITOLUL ŞAPTE

— HARPER —

SOARELE A APUS DE CÂTEVA ORE, IAR GRĂJDARII AU PLECAT de mult la culcare. Liniştea este apăsătoare în jurul meu, dar nu mă deranjează. Liniştea înseamnă că sunt singură. Nu prea ştiu încotro mă duc, însă de data asta nu o târăsc şi pe Zo cu mine. Am trimis-o înapoi în camera ei, asigurând-o c-am să mă îndrept şi eu spre a mea.

În schimb, sunt în grajd, iar rochia asta e croită pentru călărie. Pe Ironwill l-am înşeuat în trei minute şi îl încalec într-un minut. Nu prea ştiu unde mă duc, dar nu vreau să fiu *aici.* Îndemn uşor calul şi ieşim la trap pe uşile grajdului.

O mână apare de nicăieri, apucând frâul.

— Prr! strigă un bărbat.

Ironwill se sperie, apoi se întoarce şi se ridică pe picioarele din spate.

Suspin şi mă înclin într-o parte. Calul se mişcă repede, potcoavele sale de fier lovind frenetic caldarâmul. Mă chinui să apuc ceva, dar am să cad. O să mă *doară.*

În schimb sunt apucată de două braţe care îmi opresc căderea. Este întuneric, şi jumătate din oamenii din Emberfall îl urăsc acum pe Rhen, aşa că ţip şi mă zbat, găsind cu mâna pumnalul de la centură.

— Domniţă! *Domniţă!*

Recunosc vocea lui Dustan. Sunt aşezată cu duritate pe pământ, în picioare.

Mă căznesc să îmi netezesc mantia, dându-mi la o parte părul zburlit de pe faţă. Gâfâi, scoţând aburi rapid în aer. Un alt străjer apucă frâiele lui Ironwill, iar calul se ridică pe picioarele dinapoi, scuturând din cap.

Mă încrunt la Dustan. L-am ignorat câteva luni, de când a fost părtaş la ce i-a făcut Rhen lui Grey. De când el a fost cel care i-a spus lui Zo că e eliberată din funcţie. De când s-a transformat din cineva

pe care îl credeam prieten în cineva pe care am ajuns să îl disprețuiesc.

Încă îmi simt inima în gât.

— Ce e în *neregulă* cu tine?

Nici el nu pare mai fericit să fie aici.

— Alteța Sa mi-a poruncit să te țin pe teritoriul castelului.

SERIOS?

Respir sacadat, veninul inundându-mi gândurile. Acum Dustan îmi blochează calea, stând ca și când ar fi fost pregătit să îl lovesc – sau să fug.

Ambele par o idee bună.

— Dă-mi calul înapoi! spun furioasă.

El pare mâhnit.

— Mi s-a ordonat să te țin aici și să mă asigur că rămâi în siguranță.

— Sunt chiar aici. Sunt bine!

Fac un pas înainte și mă întind spre frâie, însă Dustan pășește în fața mea.

— Dacă îmi forțezi mâna, o să-mi respect ordinele primite, încuindu-te în camera ta!

Pretind că suspin.

— Da? Cât *cavalerism!*

Îmi ignoră tonul.

— Oare Grey nu ar fi făcut la fel?

Înțepenesc. Mi-aduc aminte de o vreme când mă certam cu Rhen, iar eu am scos un pumnal. Grey a scos o sabie ca să mă oprească, iar Rhen a spus „O să-ți taie brațul dacă îi poruncesc".

Mai târziu l-am întrebat pe Grey despre asta.

„Eu respect ordinele, domniță. Nu-ți port pică."

Da, cu siguranță ar fi făcut la fel.

Asta mă calmează puțin.

Mă încrunt și înaintez. Dustan face un pas ca să mă blocheze.

Scrâșnesc din dinți.

— O să scot șaua, spun pe un ton amenințător. Dacă îmi dai voie.

El mă studiază o vreme, după care se retrage. Smucesc frâiele din mâinile celuilalt străjer, apoi îl mângâi pe Ironwill pe obraz. Calul

mestecă zăbala și dă din coadă, părând supărat.

Îmi doresc să fi fost agilă și mai flexibilă, să fi avut abilitățile care m-ar fi ajutat să sar în spatele lui Ironwill și să plec de aici în galop, jucându-l pe Dustan în copitele calului. Dar nu sunt și nu pot, iar dacă aș fi încercat, probabil Dustan m-ar fi târât înapoi în camera mea ca să mă încuie acolo.

Întoarsă în boxă, desfac chinga și scot șaua de pe spinarea calului. Nu sunt captivă, dar mă simt de parcă aș fi prizonieră. Schimb șaua cu o perie ca să netezesc perii ridicați și moi din blana lui Will. La un moment dat, Dustan îi poruncește celuilalt străjer să stea în fața grajdului, în vreme ce el se postează în partea cealaltă a culoarului, ca să se reazeme de zidul opus.

Îl ignor, apăsând peria, iar liniștea se așterne în jurul nostru. Furia mea sporește, dorindu-și să găsească o țintă și făcându-mă încordată și agitată. Frigul s-a furișat în grajd, iar eu mă abțin să tremur, apropiindu-mă de cal, dar nu-mi e de niciun ajutor, și tremur și mai tare, inspirând sacadat printre dinți.

— Domniță! vorbește Dustan în spatele meu, dar nu mă întorc.

— Pleacă!

— Ar trebui să te întorci la castel dacă îți este frig!

— Nu!

Nu spune nimic, și mă întreb dacă mai stă acolo sau dacă s-a întors la locul lui din partea cealaltă a culoarului.

Nu-mi dau seama dacă sunt eu nepoliticoasă sau e el dezagreabil și, sincer, nici nu-mi pasă. Mă opresc din periat și-mi lipesc fruntea de gâtul lui Ironwill, inspirând mirosul de fân și de piele de cal. Este cald și familiar și, la început, a fost o sursă constantă de consolare pentru mine.

„Am învățat că, atunci când dispari, ar trebui să verific mai întâi grajdul."

Grey mi-a spus asta, în a doua zi în Emberfall.

Fără să vreau, ochii mi se umplu de lacrimi, și simt un nod în gât. Mama a murit de cancer, iar apoi mi-am pierdut prietenul când a fugit Grey și după aceea fratele, când a plecat ca să dea o mână de ajutor.

Iar eu sunt idioata care a rămas aici. Deoarece am crezut în Rhen.

Deoarece am crezut în Emberfall.

Îmi alung lacrimile, dar o fac în liniște, pentru că nu vreau să știe Dustan. Mă cutremur din nou și-mi cuprind pântecele cu brațele.

Dustan oftează. După o clipă, îmi pune o mantie pe umeri.

Mă întorc și sunt sigură că furia mi se citește în privire, deoarece își ridică mâinile.

— Nu trebuie să-ți fie frig ca să-mi faci în ciudă.

Mantia este caldă, pentru că a purtat-o el, și vreau să i-o arunc înapoi, dar pare un gest meschin – și chiar mi-e frig. Îmi înghit lacrimile care erau gata să curgă, apoi ating din nou pielea calului cu peria cu mai multă forță decât ar fi necesar.

— Nu trebuie să pretinzi că ești amabil.

Dustan tace o clipă.

— Am auzit ce i-ai spus Alteței Sale. În Marea Sală.

— Bravo ție!

Sunt sigură că a auzit toată lumea.

— Chiar crezi că ăsta-i motivul pentru care a poruncit ca Grey și Tycho să fie pedepsiți? Ca un fel de... răzbunare?

— Nu vreau să discut cu tine, Dustan.

— Și crezi că, dacă aș fi refuzat să mă supun, prințul ar fi ales pur și simplu o altă cale? Face o pauză, apoi zice: Sau crezi că m-ar fi eliberat din funcție, apoi i-ar fi poruncit altcuiva?

Peria se oprește pe umărul lui Ironwill.

— Crezi, continuă Dustan, că *Grey* ar fi refuzat o asemenea poruncă dacă i s-ar fi dat?

Nu! Nu ar fi făcut-o. Sunt nevoită să înghit cu greu.

— *Ultimele cuvinte* ale lui Grey, spune Dustan în spatele meu, au fost un jurământ de credință unei vrăjitoare care aproape a distrus regatul Emberfall. Poți să dai vina pe Alteța Sa pentru alegerile pe care le-a făcut și mă poți învinovăți și pe mine, pentru că am îndeplinit porunca dată de el, dar Grey ar fi putut doar să recunoască adevărul...

— Destul! Te rog!

O lacrimă tâmpită îmi alunecă pe obraz.

Nu vreau ca Dustan să aibă dreptate – dar are. Grey m-a lăsat să zăresc cum ar putea fi – blând și amabil –, dar exista un motiv

întemeiat pentru care l-am numit „Grey Înfricoșătorul”. Exista un motiv pentru care mi s-a părut înspăimântător la început.

Oricât de mult nu aș vrea să recunosc, Rhen a avut un motiv care l-a determinat să meargă atât de departe ca să capete un răspuns.

Grey nu ar fi cedat niciodată. L-am rugat să îi spună lui Rhen ce știe. L-am *implorat,* iar el a refuzat. Nu știu dacă din cauza mândriei sau a vreunei idei inculcate de când făcea parte din Garda Regală, dar Grey nu ar fi dezvăluit niciodată informația aia.

Rhen nu se putea opri până când nu o avea. Nu când risca soarta întregului regat.

Inspir prelung și apoi expir. Mă întorc în cele din urmă și mă uit la Dustan. Stă în ușa grajdului, rezemat de toc.

— Tot te urăsc! îi spun.

— Da, domniță!

Expresia lui este una enigmatică. Mă întreb dacă și el mă urăște.

Însă o parte din încordarea dintre noi dispare. Nu toată, nici pe departe, dar suficientă cât să o pot simți. Fără prefăcătorie și motive ascunse. Poate că acum nu ne *agreăm,* dar ne înțelegem.

Aș vrea să poată fi la fel de ușor cu Rhen, dar între noi sunt prea multe. Una e să înțeleg de ce Dustan a respectat porunca și de ce a dat-o Rhen și cu totul alta să fi văzut urmarea. Să știu că nu s-au luat măsuri împotriva unui criminal care conspira împotriva țării, ci a lui *Grey.*

Ca și când gândurile mele agitate l-ar fi invocat, ușile grajdului principal se deschid, iar înăuntru intră Rhen. Dustan ia imediat poziția de drepți.

Mă întorc cu spatele la cal.

— S-a terminat petrecerea atât de repede?

— Comandante, lasă-ne singuri! cere el după o clipă de tăcere.

Îl aud pe Dustan plecând în liniște, iar apoi rămânem singuri. Trec peria peste perii scurți ai calului, dar probabil Rhen se apropie de ușa boxei, căci Ironwill se mișcă și se întoarce, forțându-mă să mă retrag. Calul își ciulește urechile și își întinde gâtul ca să sufle aer spre mâinile lui Rhen.

Trădătorul!

Rhen mângâie calul pe obraz.

— Sunt surprins că nu te-am găsit la cincisprezece kilometri distanţă!

— I-ai poruncit lui Dustan să mă ţină aici.

— Jumătate din Emberfall pare pregătit să acţioneze împotriva mea. Syhl Shallow aşteaptă să atace. Face o pauză şi-mi vorbeşte mai încet: Cu siguranţă ştii că i-am poruncit să te ţină aici pentru siguranţa ta, nu ca prizonieră. Încă o pauză, apoi: Mai ales de vreme ce le-ai demonstrat Marilor mei Mareşali că nu suntem de acord.

Nu spun nimic. Toţi muşchii îmi sunt încordaţi, aşteptând ca el să stârnească o ceartă, să termine ce am început pe ringul de dans.

Dar... nu o face.

Răbdarea lui Rhen mă surprinde întotdeauna. Se aşteaptă ca totul să se facă la porunca sa, dar cumva este mai puternic atunci când nu porunceşte nimic şi în schimb doar... aşteaptă. Reiau periatul, urmând fiecare mişcare cu palma, liniştită de ritmicitatea gestului şi de căldura calului. În cele din urmă, umerii mi se relaxează. Nu mi se mai pare că o să-mi explodeze inima.

— Îmi pare rău! spun încet şi, când dau glas cuvintelor, descopăr că vorbesc serios. Nu ar fi trebuit să fac asta... acolo.

— Nu merit scuze, îmi răspunde el la fel de încet. Într-adevăr, mă simt ca şi când ţi-aş fi dator. Eşti foarte supărată pe mine, adaugă când nu spun nimic. Ezită, apoi zice: Cred că prea multă vreme am fost despărţiţi de lucruri nespuse.

Îi arunc o privire, dar el se uită la Ironwill, care şi-a lipit capul de pieptul lui. Rhen îşi ţine mâna pe obrazul animalului, degetele-i lungi mângâind blana netedă din scobitura maxilarului.

Asta îmi aminteşte de o zi în care Rhen era monstru, o creatură invocată de magia lui Lilith, hotărâtă să distrugă totul în cale. În trupul său de monstru, nu fusese niciodată docil şi nu *recunoscuse* pe nimeni – nici măcar pe Grey. Dar se liniştise pentru mine. Era uriaş, înalt de cel puţin trei metri, parţial dragon şi parţial cal, cu colţi şi gheare, în vreme ce solzii şi penele îi scânteiau în cele mai vii culori. Credeam că urma să ne ucidă pe toţi, dar îşi lăsase capul pe pieptul meu şi îmi încălzise genunchii cu suflarea lui.

Amintirea este atât de puternică, încât îmi taie respiraţia. Mă uit din nou la Ironwill.

— Domniță? spune Rhen.

Clatin ușor din cap.

— Ce... Trebuie să îmi dreg vocea: Ce nu mi-ai spus?

— Ar fi trebuit să îți spun despre Grey înainte să decid ce să fac.

Îmi țin respirația.

— Credeam... începe el, apoi ezită. Credeam că-mi înțelegi motivele, dar probabil...

— Le înțeleg.

Îi mai arunc o privire. Am vocea răgușită.

— Chiar îți înțeleg motivele. Sunt nevoită să mă uit din nou la cal în timp ce zic: Când ai făcut asta, ai fost mult mai înspăimântător decât ai fost vreodată ca monstru.

Rhen inspiră brusc, dar nu mă uit la el. Nu pot să o fac.

— Deoarece *ai ales,* adaug, iar vocea mi se frânge. Deoarece *tu* ai făcut-o. Deoarece era cineva la care țineam. Deoarece a fost oribil.

Simt cum îmi curg lacrimile, așa că și îmi lipesc fruntea de grumazul calului și îmi încâlcesc degetele în coama lui.

— Deoarece a trebuit să o faci. Deoarece nu voiam să *știi* că o puteai face.

— Harper! Ajunge brusc lângă mine, cu vocea blândă și întretăiată, apoi începe să mă mângâie pe obraz, atingerea fiind ușoară ca o pană, ca și când s-ar fi îngrijorat c-am să mă feresc de el.

Nu o fac. Într-un fel, mă întreb dacă m-am ferit prea mult timp de Rhen.

Parcă mă străpunge cu privirea.

— Te rog, Harper, te rog să înțelegi asta! L-am implorat să îmi spună. După ce a făcut Lilith, nu am putut... să mai risc viața oamenilor mei. Umbrele alea chinuite se mișcă în ochii lui în timp ce adaugă: Iartă-mă, te rog! Crezi că nu m-a costat *nimic*?

Emoția din vocea lui mă face să simt un nod în gât și îmi umple din nou ochii de lacrimi. Nu din cauza scuzelor, ci pentru că recunoaște că s-a simțit rănit, la fel ca mine. Aștept ca scuzele să îi ricoșeze din nodul strâns de furie din stomacul meu, dar nu se întâmplă asta. Pentru prima dată, îmi dau seama că nu sunt furioasă pe oamenii din jurul meu. Nu este vorba de Rhen.

Ci de mine.

Amândoi am ales. Alegerile lui erau strâns legate de Emberfall. Ale mele, de Grey.

Amândoi ne-am înşelat şi am avut dreptate în acelaşi timp, iar faptul că-mi dau seama de *asta* mă face în sfârşit să nu mai fiu furioasă şi să mă schimb ca să devin puţin mai suportabilă.

Oftez şi îmi lipesc faţa de pieptul lui, iar braţele sale îmi cuprind strâns spatele pe sub mantie, lipindu-mă de el. Îi simt respiraţia în păr şi inima bătându-i alături de a mea.

Mă simt bine în braţele lui. Cumva, uitasem cum este.

— Nu mai vreau să fac parte din tiparul ăsta ciudat al amânării, spun lipită de el.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, răspunde el după o clipă de tăcere.

Clipesc, apoi izbucnesc în râs. A cunoscut destule fete din Washington DC ca să nu îl mai blochez cu câte o expresie, aşadar, când se întâmplă, mă ia prin surprindere.

Mă desprind şi mă uit la el.

— Este ca...

Habar n-am cum să-i explic ce e tiparul de amânare a aterizării la avioane, şi nici măcar nu contează.

— Vreau să spun că nu îmi doresc să tot fac acelaşi lucru la nesfârşit, aşteptând să se întâmple ceva care să mă scoată din rutină. Nu vreau să mă tot cert cu tine, adaug când se încruntă.

— Nici eu. Îmi şterge o lacrimă de pe obraz, apoi adaugă: Ar fi trebuit să îţi spun.

Iar eu ar fi trebuit să întreb. Ar fi trebuit *să-mi dau seama.* Îmi trag nasul.

— Tu... ai fost nevoit să o faci. Iar eu te-aş fi oprit.

— Nu! M-ai fi ajutat să găsesc o cale mai bună. Nu îşi smulge privirea de la mine în timp ce rosteşte: Întotdeauna m-ai ajutat să găsesc o cale mai bună.

Asta e o parte a problemei. Nu ştiu dacă exista o cale mai bună. A făcut-o ca să protejeze regatul. Prima obligaţie a lui Rhen este faţă de poporul lui – niciodată nu a ascuns asta faţă de nimeni. Dar şi sentimentele lui pentru mine sunt puternice. Stând acum aici, simţindu-i respiraţia în păr şi inima bătând lângă a mea, nu cred că am greşit când am ales să rămân.

Rămânem mult timp așa, iar el mă mângâie ușor pe spate, eu urmărindu-i cu degetul nasturii de pe piept, până când atmosfera se modifică, devenind mai apăsătoare. Mai dulce. Mai plină de afecțiune. Inspir, sau poate că o face el, deoarece numele meu este ca un tors pe buzele lui, iar apoi buzele sale le găsesc pe ale mele.

La început ezită, ca și când ar fi încă îngrijorat c-am să mă retrag, dar nu o fac, iar siguranța pune imediat stăpânire pe el. Îmi cuprinde talia, ținându-mă lipită de el. Limba lui o atinge ușor pe a mea, iar eu îmi strecor degetele în părul lui. A trecut mult timp de când nu m-a mai sărutat așa, și rămân fără suflare. Căldura îmi inundă trupul, încet la început, dar răspândindu-se repede prin vene ca să emane de peste tot. El scoate un mic sunet gutural și, înainte să mă pregătesc, ating ușa boxei cu spatele.

— Au! chicotesc.

— Iartă-mă! spune din nou Rhen, și chiar pare că se căiește.

— Am să supraviețuiesc.

O scânteie îi joacă în privire, iar Rhen mă trage pe culoar, lăsând ușa boxei să se închidă. Profit de mica distanță pe care ne-a oferit-o brusc și trag de nasturii vestonului său și de catarama de la centura sabiei în același timp.

Mă sărută din nou pe buze, iar degetele îmi înțepenesc, spre deosebire de ale lui. Aud vag cum armele lui lovesc podeaua, iar apoi scapă și de veston. Acum îi simt căldura pielii prin cămașă și mușchii lungi și bine definiți ai spatelui. De jos în sus, își trece o mână peste partea din față a corsetului meu, aprinzând un foc atunci când vârfurile degetelor sale îmi ating pielea abia expusă a sânilor și făcându-mă să înjur că Freya a legat atât de strâns nodurile.

Poate *ar fi trebuit* să port cealaltă rochie.

Gândul mă face să roșesc și să mă lipesc de el, deoarece nu îi stă în fire să fie atât de îndrăzneț. Am dormit unul *lângă* altul de zeci de ori, dar nu ne-am *culcat împreună* dintr-o sută de motive – unul fiind că ultima femeie cu care a făcut sex l-a blestemat pentru veșnicie.

Nu a zis-o clar, dar, dac-ar fi să clasificăm motivele, aș paria că ăsta s-ar număra printre primele cinci.

Și faptul că întotdeauna părem să nu ne înțelegem ar fi, probabil, sus în top.

Mă simt atât de bine că mă sărută din nou! Că mă *îmbrățișează.* Câteodată Rhen este atât de dificil, de critic și de provocator, încât uit că poate fi și blând. Tandru. Uit că poate să mă aprindă cu sărutul lui și să-mi transforme măruntaiele într-un foc de tabără.

— Mi-ai lipsit! rostesc încet, deoarece este adevărat, atât de adevărat, încât mai că lăcrimez din nou.

Înțepenește, lucru la care nu mă aștept, iar apoi expiră pe gâtul meu. Respirația i se poticnește. Își mișcă mai încet mâinile, ținându-mă bine pe loc. Acum un alt tip de încordare îi cuprinde trupul, iar în aer plutește o urmă de tristețe.

Mă reazem de el.

— Rhen?

Îi ia o veșnicie să își ridice privirea la mine. Culoarul este slab luminat, iar ochii lui sunt două puțuri întunecate. Mă atinge pe obraz, la început ușor, până ce palma ajunge pe maxilarul meu și degetul mare îmi conturează buzele.

— Asta e rochia pe care ai purtat-o prima dată în Silvermoon.

Mă încrunt.

— N-ai uitat?

— Arătai ca o regină. Se uită din nou în ochii mei, corectându-se: *Arăți* ca o regină.

— Este o rochie minunată!

Inspiră și expiră cu greutate.

— Nu ți-am spus despre Grey pentru că uneori cred că ai o voință mai puternică decât a mea.

— Uneori? îl tachinez, dar cu blândețe, deoarece pare foarte fragil.

— La fel ca înainte, continuă el, nu ți-am povestit deoarece m-am temut că, știind, ai să fii în pericol.

„Înainte." Îmi ia o clipă să-mi dau seama despre ce vorbește, dar apoi înțeleg. Înainte să se rupă blestemul, când Lilith îl chinuia în fiecare noapte deoarece aproape se îndrăgostise de *mine.* Practic, am fost nevoită să îl bag cu forța în camera mea, căci nu voia să mă supună riscului de bunăvoie – dar nu mi-a refuzat niciodată nimic.

L-aș fi rugat să nu îl rănească pe Grey, și nu ar fi făcut-o.

Inima îmi tresaltă. M-am înșelat. Nu e vorba că pune pe primul plan regatul.

Mă pune *pe mine* pe primul plan.

— Rhen! Mă uit la el şi-l întreb: S-a întâmplat ceva la petrecere?

— Petrecerea a fost un succes. Am cunoscut o mercenară din Valea Wildthorne care mi-a oferit informaţii despre mişcările de trupe. Mi-a zis despre nişte arme din Syhl Shallow care s-ar putea împotrivi magiei.

— Stai... Ce? clipesc la el. Îmi ascunzi ceva.

Îi cercetez cu atenţie liniile ascuţite ale maxilarului şi umbrele de sub ochi, mai pronunţate acum în întuneric.

Ar fi trebuit să-l rog.

Mă gândesc la cum s-a comportat în ultimele câteva săptămâni. La încordarea şi irascibilitatea care-l însoţesc, la faptul că niciodată nu pare să mai doarmă. La cum ar trebui să ne pregătim de război – dar el nu pare să se *pregătească* deloc.

Dacă pe Rhen îl caracterizează un lucru, acela e pregătirea.

Îmi îndrept umerii şi mă uit la el.

— Presupun că nu vrei să mergi la război.

— Dacă nu o fac, Grey o să cucerească regatul, răspunde el. O să se alieze cu Syhl Shallow, iar poporul de acolo a măcelărit *mii* din oamenii noştri. Nu este rege, Harper. Îi lipseşte experienţa conducerii unei ţări.

— Ăsta e adevăratul motiv? îl întreb, mijindu-mi ochii. Sau te temi de magia lui?

Tresare la cuvântul „magie”.

— Nu cred că Grey vrea să-ţi facă rău, zic încet.

— De fapt, temerile mele nu-l privesc pe Grey.

Înlemnesc. În vocea lui simt ceva ce nu pot discerne.

— Rhen! Mă apropii din nou de el, până când respirăm acelaşi aer, şi-l îndemn: Spune-mi de ce te temi!

În cele din urmă, îmi întâlneşte privirea.

— De Lilith.

CAPITOLUL OPT

— RHEN —

HARPER SE ÎNCRUNTĂ LA MINE. VREAU SĂ-MI RETRAG cuvintele, să șterg numele vrăjitoarei din clipa asta.

Este atât de minunată în obscuritatea culoarului din grajd, cu buclele desfăcându-se din agrafe și cu buzele roșii și umflate pentru că m-a sărutat! Ochii îi sunt plini de îngrijorare, și aș vrea să pot da timpul înapoi cu câteva minute, ca să-i pot răpi neliniștea de pe chip.

Dar nu pot să o fac din nou. Nu mai pot să păstrez secrete față de ea.

— Lilith? mă întreabă.

Numele încă are puterea de a-mi face inima să se chircească de frică și îmi mut privirea spre colțurile umbrite ale grajdului, ca și când Lilith ar fi putut să apară chiar acolo, chiar atunci.

Nu o face însă.

Harper se încruntă și mai mult.

— Dar Lilith e moartă.

— Nu este. Inspir și vorbesc mai încet: A fost aici, la Ironrose. S-a întors cu magie, amenințări și o dorință evidentă de a mă face nefericit.

Harper se dă cu un pas în spate, și mă doare să o las din brațe. Pe chipul ei mă aștept să văd trădare, dar nu asta văd, ci hotărâre.

Când vorbește, o face cu un glas monoton:

— Când? Unde este? Ce a făcut? Fără să aștepte un răspuns, se uită la ușă și ridică vocea: Dustan! Străjeri!

— Domniță...

Ușile se deschid larg, și patru străjeri dau buzna pe culoar cu armele scoase, căutând amenințarea cu privirea.

Mă uit urât la ea și apoi mă aplec să îmi iau vestonul și centura sabiei. Cel puțin *ea* e complet îmbrăcată.

— Pe loc repaus! le spun străjerilor. Nu aveți de ce să vă alarmați!

— Ba da! Vocea lui Harper este ca oțelul: Dacă s-a întors, nu ar trebui să fii singur.

Dustan își bagă sabia în teacă, dar se uită la noi. Cu siguranță a sesizat încordarea din vocea ei.

— Stăpâne?

Oftez și îmbrac vestonul.

— Comandante, am să mă retrag în camera mea.

Harper inspiră ca să mai spună ceva, sunt sigur, dar o privesc liniștit și-i întind mâna.

— Mă însoțești, domniță?

Se încruntă, dar mă apucă de mână. Ieșim din grajd, însă ezit când traversăm pragul, căutând vrăjitoarea în întuneric.

Harper observă, deoarece și ea șovăie și își ridică privirea la mine. Mă forțez să merg mai departe.

— Vorbește-mi! îmi șoptește. Cum poți să spui așa ceva și să nu-mi dai detalii?

— Voiam să o fac, dar ai chemat străjerii.

Este foarte *impulsivă.* O briză rece îmi atinge gâtul gol, făcându-mă să tremur. Vreau să intru în clădire. Să fiu în camera mea. Să fiu încuiat în spatele unei uși atât de groase, încât să nu o poată sparge nimeni.

Nimic din astea nu ar conta. Nimic nu o oprește pe Lilith.

Ajungem la ușa din spate a castelului, și un lacheu sare ca să o țină deschisă. Imediat ce scăpăm de aerul rece al nopții, mă simt mai bine. Mai puțin vulnerabil. Dustan rămâne în preajma noastră, și vreau să îl alung. Deja am văzut ce i-a făcut Lilith lui Grey, anotimp după anotimp. Nu-mi doresc să fiu martor la cum o pățesc și alți străjeri de-ai mei.

Dar este clar că Harper l-a speriat. De îndată ce ajungem în camera mea, Dustan se postează afară împreună cu alți trei gardieni. Inspiră ca și când ar urma să spună ceva, dar îi închid ușa în nas.

Arunc o privire spre colțuri înainte să mă uit la Harper.

— Presupun c-ar trebui să mă bucur că nu ai alertat *tot* castelul.

— Nu îndrăzni să te superi pe mine!

— Nu sunt supărat. Sunt...

Mă opresc și oftez. Îmi sprijin sabia de perete și-mi trec mâinile

peste faţă. Nu ştiu cum să termin fraza. *Sunt...*

Plin de regrete.

Resemnat.

Extenuat.

Şi, cel mai rău, *ruşinat.*

Dacă aş rosti cuvintele astea, ar părea că-mi asum vinovăţia, lucru pe care l-am făcut deja din plin.

— Nu ştiu cum sunt, îi răspund.

— A apărut la petrecere? Harper inspiră furioasă înainte de-a continua: Ar fi trebuit să-l ţii pe Dustan lângă tine, nu să-l trimiţi după *mine,* dintre toţi...

La naiba!

— Harper, *încetează!*

Tace.

— Lilith este aici de câteva *săptămâni.* Fac o pauză şi apoi mă corectez: De câteva luni.

O urmăresc asimilând informaţia, în timp ce îngrijorarea de pe chipul ei se transformă în teamă, derută şi uluire. Mă aştept să ţipe, ca asta să-i alimenteze logoreea, dar în schimb devine gânditoare.

— Câteva luni. Rhen, îmi spune cu o voce mai blândă. *Rhen!* De ce nu mi-ai zis?

Ezit, şi Harper inspiră, lipindu-şi o mână de pântece.

— E vorba de mine! M-a ameninţat pe mine.

— Da!

Îşi acoperă ochii cu palmele şi, expirând, se aşază pe un scaun din faţa şemineului.

— Bine! Zi-mi de la început! Credeam că Grey a luat-o cu el în partea cealaltă şi a ucis-o.

Mă aşez pe un scaun lângă ea.

— Cu siguranţă a încercat. Lilith are o cicatrice pe gât, iar atunci când Grey a încercat să o rănească pe tărâmul ăsta, nu i-a lăsat niciun semn. Probabil că nici nu ştie că vrăjitoarea trăieşte.

— Şi ce vrea ea?

— Să câştig războiul.

— De ce? De ce îi pasă?

— Deoarece vrea să conducă regatul Emberfall. Dă vina pe tatăl

meu – pe *ţara* mea – pentru distrugerea poporului ei. Vrea tronul.

— Atunci de ce nu te ucide pur şi simplu?

— Ştii că disputa mea cu Grey ne-a supus deja riscului unui război civil. Lilith a recunoscut sincer că nu poate să revendice tronul şi să se aştepte ca tot regatul să i se supună. Este puternică, dar nu *atât* de puternică.

Harper se gândeşte o vreme la asta. Aştept, ascultând pocnetul focului din şemineu. Clipa asta... mă-ngrozeşte *de multă vreme.* Nu voiam ca Harper să afle. Nu voiam să ajung să risc şi siguranţa ei. Însă înainte să-mi ceară să-i zic adevărul, nu mi-am dat seama cât de disperat eram să am o confidentă.

Gândul îmi face pieptul să se strângă, dar sunt nevoit să-mi înghit emoţia. Încă îmi mai amintesc noaptea în care am întâlnit-o pe vrăjitoare, cum a încercat mai întâi să-l farmece pe tatăl meu, iar el a avut bunul-simţ să o refuze.

Eu nu am făcut-o şi, de atunci, am tot plătit.

Harper mă ia de mână.

— Nu te ascunde! mă îndeamnă. Vorbeşte cu mine!

Este mai blândă decât merit.

— Când eu şi Grey am fost prizonierii blestemului, el a fost singura persoană care ştia cât de îngrozitoare e vrăjitoarea. Mi-e... greu să-ţi împărtăşesc asta. Chiar şi acum.

— Ce vrea să-mi facă? Să mă ciopârţească şi să-mi împrăştie corpul prin tot regatul?

— Mai rău! A ameninţat că te duce înapoi în Disi.

Mâna îi rămâne nemişcată peste a mea, şi expresia îi îngheaţă.

— O!

Îmi ţin respiraţia, îngrijorat că Lilith o să-şi facă apariţia şi o să-şi pună în aplicare ameninţările, dar camera rămâne liniştită. Vrăjitoarea nu apare. Focul pocneşte în continuare.

Harper continuă să existe lângă mine.

— Deci ea vrea să câştigi războiul ăsta. Să fii rege. Harper ezită şi îmi studiază privirea, după care completează: Şi vrea să-ţi fie alături când ai să urci pe tron.

Dau aprobator din cap.

Tace câteva secunde.

— Chiar vrei să te războieşti cu Grey?

— Nu văd altă cale pentru Emberfall...

— Încetează! îmi cere şi ridică o mână. *Tu,* Rhen, chiar vrei să mergi la război cu *fratele* tău?

Cu un oftat, mă ridic de pe scaun şi mă îndrept spre noptieră, unde deschid o sticlă de vin.

— O fi fratele meu de sânge, Harper, dar nu este fratele meu.

Fac o pauză ca să torn.

— A fugit, în loc să-mi spună adevărul. A stat în faţa mea şi a păstrat secretul ăsta. Mi-a declarat război.

— Nu, ţi-a dat şaizeci de zile...

— Ca să mă pregătesc de război. Golesc paharul şi mai torn unul, apoi adaug: A fost destul de clar în scrisoarea lui.

— A scris „nu mă obliga să fac asta".

— Nu l-am obligat să facă nimic. Poate să rămână aici şi eu pot să rămân aici, şi putem fi cu toţii liniştiţi.

Golesc şi paharul ăsta, mai ales pentru că ştiu că nu e adevărat. Syhl Shallow se chinuia, disperat după resurse şi negoţ, înainte ca măcar să se rupă blestemul. Tatăl meu plătea zeciuială ca să păstreze secretul asupra dreptului prin naştere al lui Grey, dar imediat ce am fost blestemat şi după moartea tatei, zeciuiala nu a mai fost plătită. Preţ de cinci ani, arginţii au rămas în vistieria mea, iar Syhl Shallow a început să le ducă lipsa. De asta a trimis Karis Luran soldaţi în ţinuturile mele şi acesta e motivul pentru care Grey promite să procedeze la fel dacă nu mă aliez cu Lia Mara.

Harper apare lângă mine şi îmi ia paharul.

— Dacă Lilith este prin preajmă, să fii beat e ultimul lucru de care ai nevoie.

Discutabil, dar pun dopul la loc. Nu m-am mai îmbătat de câteva luni. Din noaptea în care Grey a dus-o pe Harper înapoi în Washington DC. Înainte să aflăm despre dreptul lui prin naştere. Înainte să se rupă blestemul.

„Eşti incorigibil. Nu ştiu cum de te-am suportat atâta vreme."

Cuvintele lui *Grey.* Singura dată când l-am văzut beat. Probabil cele mai adevărate vorbe pe care mi le-a spus vreodată.

A stat cu mine lipit de parapetele castelului înainte să mă

transform ultima dată în monstru. Voiam să mă sacrific, să sar. Eram îngrozit.

El s-a apropiat şi m-a luat de mână.

Simt un nod în gât. Scot dopul şi beau direct din sticlă.

— Uau! exclamă Harper.

— Într-adevăr.

Am vocea răguşită.

De data asta, îmi ia sticla. Mă trântesc pe scaunul din faţa focului şi îmi trec mâinile peste faţă.

— De ce nu mi-ai spus? şopteşte.

— Deoarece nu pot să te pierd din nou, îi răspund. Nu puteam să te pun în pericol.

Harper tace o vreme, şi nu am curaj să o privesc. Săptămânile de furie au fost destul de rele. Nu vreau să văd dezamăgirea sau dezaprobarea pe chipul ei.

Atunci îşi plimbă degetele pe umărul meu şi se ghemuieşte pe fotoliu alături de mine, cu fustele căzându-i în poala mea şi cuibărindu-şi capul sub bărbia mea. Este caldă, reală şi strâns lipită de mine.

Nu mă urăşte, ceea ce mai că mă face să mă cutremur de uşurare.

— De asta te-ai dat în spectacol pentru Marii Mareşali, spune ea. Deoarece eşti nevoit să joci bine teatru pentru Lilith.

— Trebuie să fie mai mult decât teatru dacă vrem să avem o şansă în faţa celor din Syhl Shallow. Fac o pauză, după care adaug: Dar, da!

— Acum îmi doresc să fi purtat rochia.

— Nu te-am considerat niciodată un pion, spun şi vorbesc serios. Poartă ce vrei!

Amuţeşte o vreme, iar eu îi simt suflarea pe gât destul timp, încât gândurile să-nceapă să mi se împrăştie, fie de extenuare, fie din cauza vinului. Fie ca rezultat al amândurora.

— Odinioară îndurai chinurile lui Lilith ca să nu îl rănească pe Grey, şopteşte Harper.

Îmi amintesc de suferinţa nesfârşită pe care ne-o provoca vrăjitoarea. În unele zile o făcea de plictiseală, în timp ce în altele părea să se răzbune sau să ne pedepsească pentru nelegiuiri pe care doar ea le putea înţelege. Nimic din ce făcea nu ne ucidea, nu când se

manifesta blestemul, însă durerea era reală.

Când puteam, îi distrăgeam atenţia de la Grey. Nu el fusese blestemat, ci eu. Ar fi trebuit să fugă în primul anotimp, când m-am transformat prima dată.

Câteodată îmi doresc să fi fugit.

— N-am putut să fac mai mult, îi spun lui Harper. Doar loialitatea l-a ţinut lângă mine. Nimeni nu merită o tortură eternă pentru *asta.*

— Grey mi-a zis cândva că este datoria lui să sângereze, ca să nu o faci tu.

Ştiu. L-am auzit rostind acele cuvinte.

M-am gândit la vorbele lui când am văzut un bici sfâşiindu-i pielea de pe spate.

Tânjesc din nou după sticla aia de vin.

— Nu trebuia să îţi asumi totul, spune Harper. Şi nici acum nu e nevoie să o faci.

— Nu ştiu cum să o înving...

— Împreună, răspunde ea. Aşa cum am mai făcut-o.

Pare foarte sigură.

— Da, domniţă! îi şoptesc şi o sărut pe tâmplă.

Aş vrea să mă simt la fel.

— Alteţă!

Deschid ochii. Camera este rece şi întunecată, iar braţul stâng îmi e amorţit. Harper doarme adânc, respirând lent şi calm pe pielea mea. Din foc au rămas doar tăciunii.

— Şşş! face vocea. Nu-ţi trezi prinţesa!

Clipesc lent, căutând cu privirea un chip în umbre. Este neobişnuit ca un servitor să intre în camera mea după ce m-am retras pentru a mă culca.

Apoi, brusc, trăsăturile fine ale lui Lilith devin clare, făcându-mă să tresar alarmat.

— Şşş! face Lilith din nou. Nu aş vrea să o trezesc şi să mă sileşti să o duc înapoi în Disi.

Pulsul îmi creşte de panică, inima bătând cu atâta putere, încât sunt sigur că o s-o trezească pe Harper.

— Lasă-mă! şoptesc eu. Te rog, Lilith!

— I-ai spus adevărul, continuă ea.

O face să pară că e o slăbiciune, iar eu îmi încordez maxilarul.

— Nu am să-ţi mai ascund ticăloşiile.

— Nu săvârşesc nicio ticăloşie.

Se apleacă până ce buzele-i sunt foarte aproape de ale mele. Ochii îi strălucesc în întuneric.

Rămân nemişcat. I-aş da tot argintul din Emberfall noii mele spioane dacă-n clipa asta ar putea să apară cu o armă care s-o oprească pe Lilith. Îmi doresc să o ţin strâns pe fata din braţele mele, de parcă aş putea să o apăr doar cu puterea voinţei.

— Am făcut pregătiri ca să merg la război. O să-l înfrunt pe Grey. Am făcut aşa cum mi-ai cerut.

— Bravo! şopteşte şi-şi atinge uşor buzele de ale mele, făcându-mă să mă feresc brusc în timp ce Harper se foieşte în braţele mele.

Lilith zâmbeşte.

— Indiferent ce îi spui, nu poate traversa vălul fără ajutorul meu. Dacă o iau, o să-ţi fie imposibil să ajungi la ea.

— Am să fac ce-mi ceri! o liniştesc. Ai cuvântul meu!

— Bun!

Îşi trece un deget peste cicatricea de pe obrazul lui Harper înainte să o pot împinge.

Harper se trezeşte brusc, atingându-şi neliniştită obrazul cu palma. Respiră repede.

— Rhen! Ce... Cine... Tu!

Încremeneşte în braţele mele.

— Da! Eu! Ochii lui Lilith licăresc periculos în întuneric, când şuieră cuvintele ca un şarpe: Nenorocită slabă, distrusă şi inutilă...

Harper îmi sare din braţe, şi îmi dau seama cu o secundă de întârziere că mi-a înşfăcat pumnalul de la centură.

— Nu! strig la ea, pentru că-mi amintesc ultima dată când a aruncat o armă spre vrăjitoare.

Dar Harper nu îl aruncă. Înfige pumnalul direct în burta lui Lilith, făcând-o să se mişte şi doborând-o la podea, apoi îngenunchează pe braţul ei şi o apucă de păr pe vrăjitoare cu mâna liberă.

Se apleacă spre ea.

— Haide! îi şopteşte. Du-mă acasă! Să vedem cât o să trăieşti în

lumea mea!

Vântul suflă prin cameră, stingând lumânările și făcând să pâlpâie flăcările din șemineu. Lilith gâfâie ori din cauza șocului, ori de durere.

— O să te fac *să plătești...*

— El face ce vrei tu. Grey ți-a lăsat cicatricea aia? Pariez că pot să-ți fac una și mai mare.

— Harper!

Nu pot să respir.

— Harper, te rog!

Practic lui Lilith îi curg balele de furie.

— Am să te *ucid...*

— Atunci, fă-o! Pierde singurul avantaj pe care îl ai! Harper se apleacă și mai mult în timp ce zice: Tu ești cea slabă.

Lilith țipă de furie și, cu mâna liberă, o lovește pe Harper în braț.

Harper țipă și se retrage. Sângele i se ivește în trei dungi pe biceps.

Ușa se deschide brusc, și străjerii dau năvală, atrași de țipetele celor două.

Lilith dispare, lăsând doar pumnalul și o pată de sânge pe podea.

Harper își atinge brațul cu palma și respiră șuierând.

— E grav? mă întreabă. Nu văd ce mi-a făcut.

O privesc, și durează câteva clipe până reușesc să îmi smulg ochii de la chipul ei. Îi trag ușor degetele. Mâneca rochiei este sfâșiată, iar tăieturile sângerează.

Dustan apare lângă mine și se lasă într-un genunchi.

— Brandyn! strigă după unul dintre străjeri. Cheamă un vindecător! Prințesa o să aibă nevoie de copci.

Harper oftează.

— Alte cicatrici! Minunat!

Nu pot să nu mă uit mirat la ea.

— Ce e? face Harper.

Nu-mi găsesc cuvintele.

— Cum... cum ai... Mă opresc, după care repet: *Cum?*

— O urăsc! răspunde pe un ton categoric. Nu a fost greu. Sau vrei să mă-ntrebi cum de am știut să o țintuiesc așa?

— Pe cine? zice Dustan.

— Da! îi răspund.

— A fost simplu.

Harper își ia cuțitul, îl șterge de fustele rochiei distruse și mi-l întinde cu mânerul înainte. Privirea îi este aprigă și hotărâtă.

— M-a învățat Zo.

CAPITOLUL NOUĂ

— LIA MARA —

ÎN TRECUT, CÂND MĂ IMAGINAM REGINĂ, VISAM CA POPORUL meu să-şi găsească în sfârşit pacea, că urma să domnesc cu hotărâre, dar şi cu blândeţe, nu cu brutalitatea mamei, iar supuşii mei aveau să prospere. Nimeni nu s-ar fi temut de mine. Niciodată nu mi-am *dorit* să fiu de temut. Credeam că poporul s-ar fi bucurat.

N-am crezut vreodată c-avea să mă implore cineva să tai membre chiar în mijlocul sălii tronului.

— Maiestate, şopteşte Clanna Sun, fosta sfetnică a mamei mele şi care acum îndeplineşte aceeaşi funcţie *pentru mine.* Ai să fii nevoită să faci ceva.

— Ar trebui să îi tai mâinile, mormăie o femeie din faţa mea.

Numele ei este Kallara şi are o mică fermă departe, spre nord, chiar de-a lungul Râului Îngheţat. Mâinile îi sunt noduroase, şi pielea-i e ridată de o viaţă de muncă grea.

— Chiar dacă un măr cade din copac nu înseamnă că e gratis, adaugă ea.

— Nu am furat un măr! izbucneşte bărbatul, un proprietar de terenuri pe nume Bayard. Mi-am cultivat terenul.

— Este terenul *meu!* strigă Kallara.

— Ba al meu! răcneşte el, roşu-n obraji şi cu ochi care-i ies din orbite de furie.

— Nu mă surprinde că un bărbat e lipsit de inteligenţa necesară să măsoare distanţa, spune Kallara. Poate că înţeleaptă noastră regină o să-mi dea terenurile tale şi-am să te pun să lucrezi pe câmp, acolo unde ţi-e locul.

— *Eram* pe câmpul meu!

— Taie-le mâinile tuturor! mormăie sora mea, Nolla Verin, de pe tronul din faţă.

Ellia Maya, o altă sfetnică mereu apropiată de sora mea, râde

încetișor. Nolla Verin îi aruncă un zâmbet.

Oftez și mă uit pe fereastră. Prințul Grey este afară, pe câmp, împreună cu Jake și Tycho, supraveghind instrucția soldaților noștri. La început, Grey stătea cu mine când ascultam plângerile supușilor, dar nu toată lumea vorbește limba din Emberfall, iar el încă învață syssalah. Nu este un neajuns, însă am auzit zvonuri despre aroganță și ignoranță, și nu știu care e mai gravă. Poporul deja se întreabă dacă sunt destul de nemiloasă ca să conduc după moartea mamei.

Toate astea sunt mult mai complicate decât mi-am imaginat vreodată.

Lângă mine, Nolla Verin își drege zgomotos glasul.

Îmi mut privirea de la fereastră și mă uit la Clanna Sun.

— Cui îi aparține cu adevărat terenul?

— Amândoi au acte în care se menționează proprietarul, Maiestatea Voastră.

Bineînțeles că da. Îmi reprim un alt oftat.

— Falsificate, sunt sigură! pufnește Kallara.

— Destul!

În fața mamei mele nu s-ar fi certat așa. Mă uit prin cameră spre locul unde scribii notează tot ce spun.

— Scribilor! le zic. Verificați corectitudinea actelor! Verificați sigiliul mamei mele! Mă uit la Kallara și Bayard, apoi adaug: Ne vedem din nou peste o săptămână...

— *O săptămână!* exclamă Kallara. E ridicol!

— Mâinile! șoptește Nolla Verin. Taie-i-le, soro!

Ellia Maya înaintează. Are păr lung și brunet pe care și-l ține strâns în cosițe și se mișcă precum un soldat. A și fost în armată înainte să-și dovedească vitejia în ultima luptă din Emberfall, după care mama i-a oferit un post de sfetnic.

— O mică pedeapsă i-ar face pe alții să ezite înainte să te contrazică.

— Da! Nolla Verin zâmbește dulce și întreabă: Atunci, poate doar o mână?

Pare că mă tachinează, dar îi aud tonul frustrat. Ea le-ar fi tăiat deja mâinile.

De fapt, Nolla Verin nu le-ar fi permis supușilor să dea glas

plângerilor.

Un intendent înaintează ca să ia actele fermierilor. Bayard i le dă pe ale lui fără să ezite și face o plecăciune.

— Apreciez înțelepciunea ta, Maiestate!

În schimb, Kallara își strânge hârtia în mână.

— Mama ta nu s-ar fi îndoit *niciodată* de mine.

Mama mea nu i-ar fi *îngăduit* așa ceva. De fapt, nu prea cred că oamenii ăștia ar fi avut curajul să își spună doleanțele la Palatul de Cleștar. Nolla Verin și Clanna Sun au menționat că numărul oamenilor care solicită medieri s-a mărit de zece ori.

Într-un fel, asta mi-am dorit. Mai puțină violență și moarte, mai puțin sânge. Mai puțină frică.

Într-un fel, nu-i așa.

— Dă actele! îi spun cu hotărâre.

Kallara se retrage un pas.

— E ridicol! zice și face hârtia sul. Bine! Așadar, îi ții partea *bărbatului.* Nu ar trebui să fiu surprinsă, o aud cum spune și scuipă spre Bayard. *Fell siralla!*

— Nu-i țin partea bărbatului, rostesc eu. Ți-am cerut să dai actul ca să pot să...

Scuipă în direcția mea și apoi se întoarce cu spatele, îndreptându-se către ușă.

Lângă mine, Nolla Verin, Ellia Maya și Clanna Sun suspină. Ceilalți supuși care își așteaptă rândul se uită jenați unii la alții.

Mama ar fi poruncit să fie executată pe loc. Sau poate nu. Poate le-ar fi poruncit străjerilor să o schilodească într-un mod dureros, ca apoi să-i lase trupul să sângereze pe podeaua de piatră, drept avertisment pentru ceilalți care ar fi îndrăznit să fie atât de obraznici.

Eu nu pot să fac asta.

Nolla Verin se uită la mine și, când nu spun nimic, se ridică în picioare.

— Străjerii izbucnește ea. Opriți-o!

Îmi întorc privirea ca să mă încrunt la sora mea. Nu ar trebui să dea porunci în locul meu. Oricum doi străjeri s-au îndepărtat de zid și au apucat-o de brațe pe Kallara. Acum femeia începe să mă înjure. Bayard face ochii mari.

— Nu te uita așa la mine! șoptește Nolla Verin. Trebuie să acționezi... Știi că trebuie să o faci.

Mă uit din nou la străjeri.

— Luați actele! O să stabilim cui îi aparține terenul.

— Și tăiați-i limba! intervine Nolla Verin. Pentru că a scuipat spre regină.

— Stai! Ce? Nu! mă opun vehement, dar străjerul a scos deja un cuțit, iar eu rămân fără cuvinte când Kallara începe să își strige împotrivirea.

Sângele curge din gura femeii pe partea din față a rochiei sale. Țipetele ei se domolesc într-un gâlgâit. Genunchii i se înmoaie, dar străjerii o țin în picioare.

Înțepenesc pe loc, abia mai respirând. La baza podiumului, Bayard s-a albit la față. Văd alți câțiva agitându-se și uitându-se spre ușă, ca și când plângerile lor ar putea să mai aștepte o zi.

Pentru mine, o astfel de violență nu este o noutate, dar tot mă supără. Nu o vreau în sala tronului meu. Nu vreau să se recurgă la asta la porunca surorii mele.

„Trebuie să acționezi... Știi că trebuie să o faci."

Îmi doresc să mai fi avut un minut. Sau măcar o secundă.

Dar Kallara pleca. Scuipase spre mine. Mă înjurase. Refuzase să se supună unei porunci.

Iar eu nu am făcut nimic. Mâinile îmi tremură din foarte multe motive.

— Luați-o de aici! spun încet și ferm, iar străjerii încep să o târască. Îmi cobor privirea la Bayard și adaug: Terenul îți aparține, dacă actele nu dovedesc contrariul. Revino după o săptămână pentru hotărârea mea!

— Da! Vocea i se frânge puțin: Da, Maiestate!

Face în grabă o plecăciune și-și târșâie picioarele de-a-ndăratelea.

Mă întorc spre Nolla Verin.

— Să nu mai faci așa ceva!

— Ai auzit ce spunea? Cineva trebuia să o facă.

— M-aș fi ocupat de asta, fii sigură! Nu trebuie să îmi subminezi autoritatea.

— Pleca. Aveai de gând să îi trimiți o scrisoare?

Cea mai rea parte din toate astea este că sora mea are dreptate. Mă uit din nou pe fereastră. Pe câmpul de instrucţie, soldaţii s-au împărţit în grupuri. Nu îi mai văd pe Grey şi ceilalţi, ceea ce înseamnă că s-au alăturat luptei.

Mă gândesc la ce a spus Kallara chiar înainte ca străjerii s-o lase fără glas.

„Aşadar, îi ţii partea bărbatului. Nu ar trebui să fiu surprinsă." Mama nu a condus niciodată alături de un bărbat, iar eu am fost crescută cu credinţa că nicio regină nu are nevoie de un rege ca să domnească eficient. Însă Grey este adevăratul moştenitor al tronului din Emberfall, şi domnia noastră putea să aducă pacea în ambele regate.

Nu am crezut niciodată că vreunul dintre supuşii mei l-ar considera pe bărbatul de lângă mine ca pe un alt fel de slăbiciune.

Mă gândesc la toate întrunirile, cinele şi petrecerile la care nu a fost invitat Grey. La zvonurile despre posibilitatea de a li se alătura cu adevărat celor din Syhl Shallow împotriva patriei lui, Emberfall. La cei care se întreabă dacă sunt destul de puternică să conduc, dacă îmi doresc un bărbat pe tron, alături de mine.

Nu ştiu dacă asta înseamnă că ar trebui să îl am pe Grey aici pentru toate astea – sau dacă este mai bine ca el să fie pe câmp.

Ştiu ce ar crede mama.

O parte din oamenii care voiau să intre în audienţă au plecat.

Nu din cauza mea, ci a surorii mele.

Oftez şi mă uit la străjerii rămaşi.

— O să aşteptaţi porunca *mea* înainte să acţionaţi. Aţi înţeles?

— Da, Alteţă!

Cuvintele lor par goale. Nu ştiu cum să îndrept situaţia. Nolla Verin vorbeşte acum în şoaptă cu Ellia Maya. Cred că discută despre mine, dar apoi sfetnica dă din cap şi se ridică pentru a părăsi încăperea. Când sora mea se uită din nou la mine, expresia ei nu este deloc plină de remuşcări. Pare fudulă.

Trebuie să mă abţin ca să nu mă încrunt. Clanna Sun bate din palme.

— Cine urmează? Prezentaţi următoarea problemă!

O fată cu mantie lungă şi neagră înaintează. Este scundă, cu umeri

laţi şi păr drept şi arămiu care îi acoperă o jumătate din faţă. E foarte tânără ca să o abordeze pe regină cu o problemă pe care ar trebui să o rezolv, dar poate asta o face să ezite. Pare să tremure.

Mă înduioşez. Aceştia sunt supuşii pe care vreau să îi ajut. Cei care s-ar fi temut să o abordeze pe mama.

— Înaintează! o îndemn cu blândeţe.

— Da, Maiestate! şopteşte ea, după care ridică privirea la mine şi vine până lângă podium. Vorbeşte încet şi tremurat: Sunt foarte recunoscătoare că am fost primită în audienţă. Eu... am adus un dar.

Ceva făcut din sticlă luceşte în umbra mantiei.

Întind o mână.

— Vino! o îndemn din nou. Nu te teme!

Fata mă ia de mână şi urcă pe podium. Degetele-i sunt mici şi tremurânde, iar palma îi este umedă. Pe degete, poartă nişte inele cu piatră. Se uită când la Nolla Verin, când la Clanna Sun, şi îşi umezeşte buzele.

— Ce pot să fac pentru tine? o întreb.

Ea scoate darul. Este o sticlă de cristal, cu gâtul înfăşurat în auriu şi mătase roşie. Pocneşte din degete, iar pietrele inelelor scânteiază, aprinzând mătasea şi făcând să izbucnească o mică flacără.

Inspir şi mă retrag. Un străjer înaintează, dar atunci ridic o mână.

Fata zâmbeşte. Cristalul străluceşte sub flacără, mătasea dezintegrându-se în scântei care îi cad la picioare.

— Darul tău, Maiestate!

Ezit. Este minunat, ca o lampă cu fitil pe dinafară.

— Magia, şopteşte ea, o să te distrugă.

Apoi aruncă sticla pe pietrele de la picioarele mele, iar focul izbucneşte în jurul nostru.

CAPITOLUL ZECE

— GREY —

CEL MAI BUN LUCRU LA ANTRENAMENTUL CU SABIA ESTE CĂ nu are nevoie de traducere.

Majoritatea soldaţilor vorbesc destul de bine embereza, dar mulţi, nu – în vreme ce mulţi *aleg* să nu o facă. Am descoperit că sunt unii care trec la syssalah când nu vor să aflu ce zic.

Încă nu o vorbesc fluent, dar le-am învăţat suficient limba ca să-mi dau seama când eu sunt subiectul unei discuţii. Ştiu că nu au încredere în mine – sau în magia mea. Mulţi dintre ei cred că sunt prea tânăr, prea loial regatului Emberfall, prea străin. Prea... masculin. *Fell siralla* era cândva o vorbă de alint între mine şi Lia Mara, dar am aflat că, în Syhl Shallow, este o adevărată insultă. „Bărbat neghiob!" Nimeni nu a avut curajul să mi-o spună încă în faţă, dar o văd în ochii lor. Îi aud cum mormăie în şoaptă când le dau un ordin care nu le convine.

În Syhl Shallow, bărbaţii sunt apreciaţi pentru forţă şi curajul în luptă, lucruri care par bune doar la suprafaţă, până când am descoperit că asta înseamnă că, în mare parte, sunt apreciaţi pentru abilitatea de a căra bagaje grele şi a muri în război.

Cu siguranţă nu sunt apreciat pentru puterile mele magice.

În ciuda provocărilor pe care le înfrunt, sunt mai fericit pe câmpul de instrucţie cu o sabie în mână. Limba şi politica nu contează după ce se scoate o sabie. Tot ce contează aici este priceperea.

Înfrunt şase adversari. Patru sunt soldaţi din armata Syhl Shallow, două femei şi doi bărbaţi. Unul este străjerul meu, Talfor, şi celălalt este Jake, prietenul şi aliatul meu cel mai apropiat. Iisak zboară la mare înălţime, trimiţându-şi puterea în aer. Mi-a luat mult timp să recunosc senzaţia pe care mi-o dă magia lui, deoarece nu văd stele şi scântei, aşa cum se întâmplă cu a mea. Este o atingere uşoară ca o boare de vânt într-o zi liniştită, o ploaie rece pe obraz când soarele

este sus pe cer, un ac de gheaţă care mi se strecoară pe sub armură şi mă face să tremur. Poate încetini aerul, făcând mişcările adversarilor mei un pic mai lente. Asta m-ar încetini şi pe mine, dar pot să-mi folosesc magia ca să accelerez mişcările sabiei. Simt magia împotrivirii lui şi trec prin ea, respingând toate cele şase săbii cu viteza fulgerului.

Unul dintre bărbaţi, un căpitan pe nume Solt, se fereşte de sabia mea şi mă apucă de talie, folosind forţa brută ca să facă acelaşi lucru.

Magia lui Iisak încetineşte căderea, însă cumva este mai dureroasă. Soldatul scoate un pumnal, îndreptându-l spre gâtul meu, dar sunt rapid şi îmi folosesc apărătoarea de antebraţ ca să-l blochez înainte să se apropie.

— Nu poţi să tai totul, spune el cu o oarecare furie în glas.

Căpitanul Solt nu mă place. Nu este singurul.

Scap din prinsoarea lui şi încerc să-mi recuperez arma, dar el o loveşte cu piciorul şi se căzneşte să mă ţintuiască la pământ. Este cu o secundă prea lent, însă forţa îl ajută să compenseze şi ajungem să ne rostogolim, chinuindu-ne să prindem ceva. Îmi ţine mâna întoarsă la spate şi îl cred în stare să mi-o disloce. Probabil Solt m-ar ucide dacă ar putea scăpa nepedepsit. Simt gust de sânge şi noroi pe limbă, dar sabia este la doar doi centimetri – probabil...

Un vânt rece suflă peste câmp.

— *Magie!* strigă Iisak.

A, da, *magie!* Scântei şi stele mi se aprind în faţa ochilor şi îmi trimit puterea în pământ, focul izbucnind din iarba uscată ce ne înconjoară.

Solt înjură şi îmi dă drumul, retrăgându-se şi lovindu-şi braţul acolo unde a luat foc. Are ochii plini de furie. Scânteile din jurul nostru s-au stins, iar acum suntem în centrul atenţiei. Ceilalţi soldaţi se îndepărtează de pământul ars şi vorbesc în şoaptă în syssalah.

Las flăcările să se stingă când altă rafală de vânt rece suflă peste câmp. Jake vine spre mine şi-mi întinde o mână ca să mă ridic în picioare. O apuc, apoi îmi iau sabia şi o bag în teacă.

Totuşi, rămân cu ochii pe Solt.

— Nu asta era ideea exerciţiului.

— Ne-am luptat, spune el trist. Ai folosit magia. E planul tău, nu?

Rostește cuvântul „magie” cu același ton cu care, cândva, mă acuza că trișez. Nu chiar în derâdere, dar cu siguranță sfidător.

Pare periculos de aproape de insubordonare – dacă nu am ajuns deja acolo. Însă este respectat de majoritatea soldaților de pe câmpul ăsta și se pricepe să lupte cu sabia. Am nevoie de el ca aliat, nu ca inamic. Totuși, încordarea dintre noi plutește în aer.

Există un singur soldat care nu este circumspect – sau disprețuitor – față de magia mea. Tycho stă la mică distanță, vârându-și sabia în teacă. Are doar cincisprezece ani și este mic pentru vârsta lui, dar a implorat să i se dea o șansă ca să se antreneze cu recruții. La început, tinerii soldați mai c-au refuzat să se antreneze cu „băiatul”, dar Tycho l-a doborât pe unul dintre ei la pământ în mai puțin de douăzeci de secunde, deci acum îl acceptă, deși șovăitor.

Acum urmărește înfruntarea dintre mine și Solt.

Jake se apropie.

— Să repetăm! spune calm.

Jake se pricepe să o facă pe împăciuitorul și să detensioneze un moment fără să determine pe cineva să cedeze.

— Bine! zic eu, apoi arunc o privire spre cer și fluier după Iisak.

Soldații mormăie din nou, revenind în formație. De data asta nu am nevoie de nicio traducere. Cu destulă șovăială i-au permis scraverului să ne ajute cu antrenamentul, dar nu par să îl considere un aliat. Iisak a fost înrobit de Karis Luran, iar acum mi-a jurat credință, dar ei nu au încredere în el.

De fapt, cei mai mulți nu au încredere *în mine.*

Iisak aterizează lângă mine, strângându-și aripile.

— Alteță! spune răgușit.

Nu e nevoie să mi se adreseze așa și i-am zis să nu o facă, dar o spune ca să le aducă celorlalți aminte de rolul meu de aici.

— Cinci minute, îi răspund. O luăm de la capăt.

Un corn răsună din palat, făcându-mă să tresar. La fel și majoritatea celor din jurul meu. Cornul răsună iarăși înainte să pot vorbi. Apoi a treia oară, urmat de o pauză. Este mai strident decât cornii lor de luptă și aproape asurzitor.

În preajmă, aud un suspin.

Mă uit la Talfor, străjerul meu.

— Ce înseamnă asta?

El s-a albit la faţă.

— Că are loc un atac.

— Rhen? rosteşte Jake cu încordare în glas. Atacă?

— Nu! răspunde Talfor. E un atac asupra reginei.

Lia Mara este în camera ei, întinsă pe pat, dar mi-e greu să văd dincolo de mulţimea de străjeri şi sfetnici care o înconjoară. Abia îşi ţine ochii deschişi şi e palidă. Când mă apropii, observ lacrimile care-i strălucesc pe obraji şi mi se strânge pieptul când inima îmi tresaltă în el. Nolla Verin este în genunchi lângă sora ei, ţinând-o de mână pe Lia Mara şi sărutându-i nodurile degetelor. În partea cealaltă este Noah, doctorul venit din Washington DC, dar acum cunoscut ca vindecătorul din Disi. Îi bandajează picioarele.

Apoi văd carnea înroşită şi băşicată. Sângele. Materialul ars. Funinginea de pe veşmintele şi obrajii Nollei Verin.

— Va veni şi el, şopteşte Nolla Verin. Când mă vede în pragul uşii, face ochii mari şi exclamă: Grey! A fost un atac. Vocea i se frânge: A fost... Ea a fost... Trebuie să o vindeci!

Deja sunt lângă pat, trăgând de materialul ud şi căutând sursa rănii.

— Încet! cere Noah, apucându-mă de încheietura mâinii. Încet! Sunt multe cioburi de sticlă.

Apoi văd grămăjoara de lângă el, fiecare bucată fiind stropită cu sânge proaspăt.

Ezit, întâlnindu-i privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Un incident cu un fel de sticlă incendiară. Probabil că-l privesc în gol, deoarece adaugă: Un cocteil Molotov. Nu ştiu cum i-aţi zice aici. O bombă...

— Magică, şopteşte cineva.

— Nu magică! spune categoric Noah. A fost făcută intenţionat, dar nu este magică.

— De unde ştii? întreabă Nolla Verin.

— Prinţul folosea focul pe câmpul de instrucţie, se aude unul dintre sfetnici. Poate că magia lui a luat-o razna...

— Nu a fost magie! izbucnește Noah. Dacă îmi aduci o sticlă și niște ulei de lampă, pot să fac alta chiar aici.

Toți suspină.

— Vindecătorul amenință...

— Nu este o amenințare! mă răstesc și mă uit peste umăr la Jake, dar el deja începe să scoată afară grămada de oameni.

Mai atent de data asta, trag de materialul ud. Pielea de dedesubt este arsă grav, mirosul fiind grețos de dulce. Cioburi mici de sticlă se agață de piele.

Lia Mara tresare, apoi încearcă să se miște. Deschide ochii. Un suspin îi iese din gât.

— Ușor! spun cu blândețe. Ușor!

Inspir și acopăr cu palmele cea mai urâtă rană, închizând ochii și invocând stelele magiei mele. Ea respiră sacadat, și vreau ca magia mea să fie mai rapidă, dar știu din experiență că, dacă încerc să o forțez, stelele se împrăștie și dispar.

Totuși, rana este adâncă. Îi simt suferința, o aud în fiecare suflare.

— Ce s-a întâmplat? întreb încet și răgușit.

— O fată, răspunde Nolla Verin cu asprime în glas și lacrimi pe obraz. S-a apropiat de podium, prefăcându-se că are o doleanță. A zis că are un dar, și semăna cu o lampă. Dar apoi a aruncat-o la picioarele ei și... a izbucnit în flăcări. Hainele Liei Mara s-au aprins... Și draperiile... Era foc peste tot...

— Unde este fata? o întreb.

— E moartă, Alteță, răspunde unul dintre străjerii care au rămas în cameră.

Tânăra este nedumerită, ca și când cineva ar putea avea altă soartă dacă ar îndrăzni să atace regina.

Înțeleg impulsul, dar când făceam parte din Garda Regală încercam să îi lăsăm pe oameni în viață ca să îi interogăm. Acum este imposibil să știm cine a trimis-o sau dacă acționa, într-adevăr, de una singură.

Lia Mara respiră lent și calm. Pielea de pe gambe nu mai este roșie și rănită. Cioburile de sticlă rămase au ieșit și au căzut printre așternuturi. Mă uit în ochii ei.

— Unde te mai doare?

Ea clatină repede din cap.

— Nu mă doare. Sunt... bine.

— Nu eşti bine! spune Nolla Verin. Ai fost *atacată.*

Noah îndepărtează bandajele ude şi se uită la străjeri.

— Aduceţi alte bandaje!

Străjerii ezită şi fac un schimb de priviri.

Nu ştiu dacă este din cauza mea sau a lui Noah, dar cu siguranţă ezitarea izvorăşte din neîncredere, şi mă bucur că Nolla Verin izbucneşte:

— Acum!

Servitorii aduc alte bandaje şi haine. Nolla Verin iese pe hol ca să discute cu Ellia Maya. Jake îmi spune că o să cerceteze ce s-a întâmplat, apoi părăseşte şi el încăperea. Stau cu braţele încrucişate şi mă uit cum sunt schimbate cearşafurile şi păturile. Noah aşteaptă lângă mine.

— Eşti sigur că nu a fost magie? îl întreb încet.

— Cred că darul a fost făcut să pară magic. Tace preţ de câteva clipe, apoi continuă: Când oamenii se tem de ceva, este uşor să le aţâţi frica.

Mă gândesc la soldaţii de pe câmp, agitându-se nesiguri în vreme ce îi instruiam. Mă gândesc la vocile sfetnicilor Liei Mara când Noah a menţionat arma.

Acum, că pericolul imediat a trecut, frica din piept s-a împrăştiat, făcându-i loc furiei.

Nimeni nu ar trebui să poată provoca atâtea distrugeri.

Probabil este mai bine că Jake urmează să cerceteze ce s-a întâmplat. Ca prinţ, ar trebui să fiu diplomat şi controlat.

Acum nu vreau să fiu aşa.

De îndată ce pleacă servitorii, Lia Mara se uită la Noah.

— Îţi mulţumesc, la fel ca întotdeauna!

El zâmbeşte şi mă bate uşor pe umăr înainte să se întoarcă şi să plece.

— De data asta este doar meritul lui Grey.

Ea îşi ridică privirea la mine, şi sunt sigur că starea mea de spirit nu este niciun secret.

— Iartă-mă că ţi-am întrerupt instrucţia! spune Lia Mara, apoi face

o pauză. Te poți întoarce pe câmp, dacă vrei.

Nu-mi dau seama dacă mă tachinează sau încearcă să pară curajoasă, dar nu contează. Nu am de gând să fiu alungat la fel de ușor ca Noah și sfetnicii ei.

— Ai fost atacată. Nu plec din camera asta.

— *Până la urmă* vei fi nevoit să pleci, spune ea.

Acum suntem singuri, dar străjerii ei așteaptă în fața ușii deschise. Arareori avem parte de intimitate deplină și, chiar și așa, se bârfește mult despre relația mea cu regina.

— Dacă vrei să te odihnești, rămân pe hol.

Ea întinde o mână.

— Nu!

Se uită în ochii mei și în clipa aia îi văd frica și nesiguranța.

— Rămâi!

Înaintez și o iau de mână, așezându-mă pe marginea patului, lângă ea, în liniștea din încăpere. Ar fi trebuit să se mute în camera reginei de luni bune, dar încă locuiește în aceeași odaie pe care o ocupa când ne-am întâlnit prima dată, când nu era prințesă, când Nollei Verin îi era menit să fie regină.

Rănile i s-au închis complet și cearșafurile au fost schimbate, dar pete de sânge îi pătează hainele, în vreme ce urme de funingine îi zăbovesc pe piele. Ar trebui să chem un servitor, dar mă ține strâns de mână, așadar nu mă mișc.

— *Fell vale,* spune Lia Mara, iar eu îmi cobor privirea.

„Om blând." Departe de a fi așa. Vreau să ucid pe cineva. O parte din mine regretă că au ucis-o pe atacatoarea ei – din motive care nu au nicio legătură cu întrebările ce trebuiau să-i fie puse.

— Acum nu mă simt prea blând, îi răspund.

Ea se agață de mâna mea ca să se ridice în șezut. Ar trebui să protestez, dar, înainte să o pot face, se cuprinde cu brațul meu, cu spatele lipit de pieptul meu, și-și lasă capul sub bărbia mea. Îmi trage mâna în poală, iar eu o țin strâns și oftez.

— Vezi? spune încet. „Blând."

— Ar trebui să fiu lângă tine când îți primești poporul în audiență, îi zic. Ea nu scoate un cuvânt, așa că adaug: Mi-aș fi dat seama de intenția ei. Aș fi oprit-o înainte să provoace atâtea pagube.

Lia Mara începe să deschidă cataramele apărătorii de braţ, şi vreau să mă împotrivesc, dar degetele ei sunt uşoare şi agile – iar cu în general sunt neputincios când îşi doreşte ceva.

— Nu ai fi avut cum, spune ea.

— *Ba da!*

Lia Maria inspiră ca să protesteze, dar o întorc astfel încât să stau cu faţa la ea. Îi cuprind talia cu mâinile şi, chiar dacă nu sunt deloc brutal, tot se crispează.

Înţepenesc.

— Iartă-mă! Încă te mai doare?

— Doar puţin.

Îmi simt din nou magia în mâini şi mă aplec să îmi lipesc fruntea de a ei.

— Străjerii tăi nu ar fi trebuit să îi permită să se apropie. Nu ştiu dacă a fost o greşeală sau ceva voit, dar, în orice caz, eu ar trebui să-ţi fiu alături.

Ea nu spune nimic, dar îi simt ezitarea.

— Ce este? o întreb.

— A mai fost o femeie care se certa cu un bărbat pentru dreptul de proprietate. Străjerii mei s-au supus poruncii Nollei Verin înainte să spun eu altceva.

— S-a întâmplat înainte să fii atacată?

— Da.

— Nu sunt loiali, spun imediat. Ar trebui să alegi alţii.

— Este sora mea. Trebuia să fie regină. Ei chiar *sunt* loiali.

— Nu ar fi trebuit să îi respecte porunca. Fac o pauză înainte să adaug: Iar ea nu ar fi trebuit să dea niciuna.

Lia Mara tace. Dispreţuieşte disputa. Ştiu că vrea pace pentru poporul ei – şi pentru al meu din Emberfall. Vrea să domnească fără violenţă şi frică.

Nu ştiu dacă supuşii ei vor să fie conduşi aşa.

Se lipeşte din nou de mine. Respiraţia îi este caldă şi dulce pe gâtul meu gol.

— Tu ce ai fi făcut? mă întreabă încet.

— Nu cred că vrei să auzi ce aş fi făcut eu.

Vocea mea este tristă, iar ea îşi întoarce capul ca să se uite la mine.

— Ai fi rezolvat problema cu sabia.

— Nu! I-aș fi eliberat pe străjeri din funcție. Cel puțin le-aș fi cerut să-mi jure pe loc credință. Și aș fi alungat-o pe sora ta.

— Poftim? Nu!

— Nolla Verin *trebuia* să fie regină – dar *nu* este. În Syhl Shallow există destulă îndoială, și faptul că ți-a subminat autoritatea – iar străjerii tăi i se supun – mă face să mă tem că atacul ăsta o să încurajeze și altele.

— Ea mă sprijină.

— Te subminează.

Lia Mara stă nemișcată lângă mine și, pentru o clipă, sunt îngrijorat că nu mi-am putut controla furia. Nu vreau să *ne* certăm.

Dar apoi îmi dau seama cum îi bate inima. Mă ține strâns de brațul cu care o cuprind. Nu este furioasă.

Se *teme.*

Asta îmi alungă o parte din furie, înlocuind-o cu un sentiment protector. O sărut pe tâmplă.

— Nu te teme! rostesc încet, repetând cuvintele pe care i le-am mai spus cândva în Scorbura Nevăzută, după ce un soldat din Emberfall i-a pus un cuțit la gât. Nu o să te mai atingă nimeni vreodată!

CAPITOLUL UNSPREZECE

— LIA MARA —

PÂNĂ DIMINEAȚĂ, TAPISERIILE DE PE PEREȚI ȘI COVOARELE DE catifea au fost înlocuite, făcând sala tronului să arate la fel ca în ziua precedentă, însă un miros acru de fum sau material ars pare să rămână încă în aer. Nu vreau să mă simt liniștită de prezența lui Grey lângă mine azi, dar sunt. Mama nu a purtat niciodată vreo armă în fața poporului, deoarece spunea că asta implică faptul că nu are încredere în propriii supuși. Dar Grey este înarmat din cap până-n picioare, și nu se ascunde. Expresia îi este imposibil de citit și închisă, mai distantă și mai rece decât am văzut-o vreodată. Prințesa Harper l-a numit cândva Grey Înfricoșătorul, și avea dreptate. Când arată așa, este cu adevărat înspăimântător.

Și Jake este aici, lângă zid, cu străjerii. Ar trebui să fie afară, pe câmpul de instrucție, să petreacă timp cu Noah sau să se antreneze cu sabia împreună cu Tycho. În schimb, este aici și evaluează calm pe toată lumea care intră pe ușă. Este mult mai puțin stoic decât Grey, ceva mai guraliv și obraznic, dar a devenit la fel de periculos la lupta cu sabia ca prințul de lângă mine.

Și, cu toate că am încredere în amândoi, este clar că străjerii mei nu au. Am auzit destule zvonuri pe holuri în dimineața asta ca să știu că toată lumea bănuiește magia ca sursă a atacului asupra mea. Presupun că este mai ușor să crezi ce e mai rău despre Grey și tovarășii lui decât să-ți imaginezi că cineva din Syhl Shallow ar acționa împotriva tronului. Ideea îmi dă fiori. Nu vreau să mă gândesc la faptul că poporul meu îmi vrea moartea. Nu vreau să mă gândesc la eșecul meu ca regină.

Grey a spus că Nolla Verin mi-ar putea submina poziția, dar nu este vina ei, ci a mea.

Sora mea oricum nu este acum aici. Mi-a zis că o să lucreze cu Ellia Maya în încercarea de a stabili de unde era femeia care m-a atacat.

Iisak spune că nu era vrăjitoare, dar probabil că a ştiut că oamenii aveau să bănuiască magia şi că acţiunile ei ar fi sporit neîncrederea în Grey şi în legăturile lui cu Emberfall. Conform legii, dacă m-ar fi ucis, mi-ar fi putut revendica tronul – dar Nolla Verin i-ar fi putut înfige sabia în burtă şi l-ar fi recuperat.

Ăsta era ţelul ei? Să o aducă la putere pe sora mea?

Oare oamenii cred că aşa ar fi mai bine?

Îmi doresc să mă pot simţi ca-n urmă cu o zi, optimistă în privinţa modului în care pot conduce diferit de mama, dar toată dimineaţa am stat ţeapănă pe scaun, întrebându-mă cine ar putea fi o ameninţare acum. Asta mă face să fiu încordată şi distrasă, şi Clanna Sun a fost nevoită de mai multe ori să se aplece ca să-mi şoptească „Maiestate, oamenii aşteaptă un răspuns".

De fiecare dată când cineva se apropie de mine, mă gândesc la fată. La explozie. La durerea puternică, la cum mi-a intrat sticla în piele.

— Lia Mara!

Grey rosteşte cu o voce joasă şi încordată nişte cuvinte doar pentru urechile mele. Clipesc şi mă uit la el.

Îmi întâlneşte privirea şi apoi şi-o coboară. Îmi dau seama că mi-am încrucişat braţele pe burtă. Respir sacadat.

Înghit în sec şi mă îndrept, după care mă uit din nou la bătrâna care stă în faţa podiumului. Ea îşi ridică nedumerită privirea la mine. Nici măcar nu-mi aduc aminte de plângerea ei. Avea legătură cu nişte pui de găină sau cocoşi, sau poate era ceva complet diferit. Poate nici măcar nu a înaintat o plângere încă. În mâini, suceşte mânerul unui coş.

— Alteţă? spune ea.

„Da", ar trebui să spun. „Ce te nemulţumeşte?" Dar mă tot uit cum îşi mişcă mâinile pe mâner. Mă întreb dacă are ascunsă o armă. Un strop de transpiraţie îmi apare pe frunte.

E ridicol. Probabil are 85 de ani.

Dar nu pot să vorbesc.

— Regina a primit oameni în audienţă toată dimineaţa, îi spune Grey Clannei Sun, deşi se uită la mine, iar următoarele lui cuvinte sunt o rugăminte, nu o cerinţă: Ar fi posibil să ne retragem o vreme?

Ar trebui să refuz. *Vreau* să refuz.

Nu o fac.

Mă aştept ca Grey să mă conducă înapoi în camera mea sau poate în bibliotecă, refugiul meu din copilărie. În schimb, mă conduce pe uşile mari din faţa palatului, care se deschid spre fântânile arteziene şi o scară lungă de marmură ale cărei trepte coboară în oraş.

Străjerii o să ne urmeze oriunde ne-am duce, dar ezit în prag.

Ce neghioabă sunt! Nu mi-a fost niciodată *frică* de poporul meu. Refuz să încep s-o fac acum.

Grey nu spune nimic, dar sunt sigură că a observat. El observă totul.

Trecătorii, caii şi trăsurile roiesc pe străzile din partea asta de oraş. Nu este ceva obişnuit ca regina să meargă propriu-zis pe stradă, aşa că atragem multe priviri, înainte ca oamenii să se grăbească să facă plecăciuni şi reverenţe. Străjerii mei se împrăştie ca să ne distanţăm un pic de oameni, deşi Jake ne urmează mai de aproape.

Îmi ridic privirea la Grey.

— Unde mergem?

— Nu prea departe de aici e o tavernă unde se servesc felii de carne de viţel prăjită în aluat. *Hushna Bora.* O ştii?

Hushna Bora. Calul Sălbatic. Nu o ştiu – dar îmi place că se gândeşte la o tavernă. Nollei Verin i s-ar fi părut scandalos. Mi-o imaginez spunând furioasă: „Regina nu ar trebui să mănânce cu oamenii de rând." Nici mama nu ar fi catadicsit să mănânce într-o tavernă – ceea ce face tentantă experienţa în sine, chiar dacă el nu ar fi pomenit nimic de mâncare.

Dar o tavernă o să fie plină de oameni. Plină de străini.

— Nu prea ai mâncat la micul-dejun, insistă Grey. Şi m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă o mică plimbare.

Îmi vorbeşte calm, fără să dezvăluie vreo urmă de încordare sau îngrijorare, dar apoi mă ia de mână şi mi-o strânge uşor.

Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le prefer la el. Poate prelua cu uşurinţă controlul. Ar fi putut să intervină în sala tronului, şi nu l-aş fi oprit. Ar putea să-mi ia străjerii la întrebări şi să le ceară diverse.

Dar nu o face. Nici nu cedează. El... mă sprijină.

— O să se răspândească zvonuri despre atac, adaugă în şoaptă. Este important să nu pari speriată.

Sunt nevoită să înghit din nou în sec și-l strâng mai puternic de braț.

— Mă tem!

Rostesc vorbele atât de încet, încât nu vreau să le aud.

— Știu. Dar știu și că ești mai puternică decât frica, spune după o pauză, apoi face semn din cap spre înainte și inspiră profund, ca și când nu ar conștientiza că vorbele lui m-au învăluit într-o căldură despre care nu mi-am dat seama că îmi lipsește: Simți mirosul de mâncare? Să-i surprindem cu o vizită a reginei lor!

Mâncarea este pe cât de bună a promis Grey. Clienții ne-au făcut loc într-un colț slab luminat, dar suntem aproape de cuptor, deci este cald, iar străjerii au format un zid între noi și restul clienților, așa că suntem în siguranță. Jake și unul dintre străjerii lui Grey joacă zaruri la masa de lângă tejghea, unde o să poată preveni problemele. Pentru prima dată în această dimineață reușesc să inspir adânc.

Sincer, mi se pare că e pentru prima dată în ultimele *săptămâni.*

— Te simți mai bine? mă întreabă Grey.

Îi întâlnesc privirea și dau aprobator din cap.

— Da! Fac o pauză, apoi completez: Aproape că-mi doresc să putem rămâne aici tot restul zilei.

Îmi feresc privirea, rușinată că am recunoscut asta.

— Dar ar însemna că mă ascund.

— Nu gândi că te ascunzi. Consideră că este o... poziționare strategică.

Scot un sunet nedemn de o regină.

— Spune cineva care nu se ascunde niciodată de nimic.

— M-am ascuns cu tine în pădure mai multe zile în șir.

— Aia a fost altceva.

— Cum așa? Face o pauză, vocea lui schimbându-se și devenind crispată: Și luni întregi m-am poziționat strategic în Rillisk.

I-am auzit poveștile despre Rillisk, cum a fugit din Ironrose și s-a angajat ca grăjdar. Cum a lucrat pe ascuns cu Tycho, până în ziua în care s-a oferit să lupte în locul unui bărbat care era rănit și a ajuns să i se dezvăluie lui Dustan, comandantul Gărzii Regale a lui Rhen.

— Iisak m-a întrebat cândva de ce mi-am luat o slujbă atât de

nedemnă în societatea din Emberfall, spune Grey.

Iau o bucată de aluat rămasă în farfurie.

— De ce ai făcut-o?

El ridică uşor din umeri.

— Sincer, nu ştiu. Îmi plac caii. Ştiam cum să-mi fac treaba. Vocea i-a devenit apăsătoare, iar Grey ezită, jucându-se cu mânerul cuţitului: Viaţa mea a fost prea mult timp profund împletită cu frica şi suferinţa. Cred că am tânjit după... simplitate.

Din cauza blestemului.

— Măcar de-ar fi tânjit şi Rhen după acelaşi lucru!

Grey se încruntă.

— De fapt... cred că tânjeşte. Câteodată mă întreb dacă nu cumva a acţionat nu doar din cauza fricii de magie, ci şi a indignării că blestemul s-a rupt, şi totuşi este captiv încă, adaugă după o pauză. Din cauza invidiei că eu am reuşit să găsesc libertatea, iar el, nu.

Inspir, deoarece acţiunile lui Rhen faţă de Grey şi Tycho au fost cu adevărat îngrozitoare, iar asta pare să le facă şi mai grave.

— Nu poţi să găseşti scuze pentru ce-a făcut el, Grey.

— Cu siguranţă pot. Se uită atent la mine şi apoi continuă: Am fugit de dreptul meu de moştenitor... dar asta mi-a permis să scap o vreme. Mi-a permis să mă regăsesc aşa cum nu am putut niciodată în timpul blestemului. Rhen nu a avut niciodată ocazia asta.

Mă sprijin de masă.

— A poruncit să fii *biciuit...*

— Vrăjitoarea l-a *torturat.* De multe ori, şi mult mai rău decât o biciuire. Acum Grey are umerii încordaţi, ţinând încă mâna pe cuţit, iar privirea îi e tristă şi rece când zice: Erau zile când... când ea...

Se opreşte brusc şi inspiră prelung, ceea ce nu îi stă în fire.

— Ei bine, mama ta i-ar fi admirat metodele. Dar Rhen nu i-a permis lui Lilith să mă tortureze. Îşi fereşte privirea de mine şi spune: Prin urmare, a îndurat el. Anotimp după anotimp.

Grey arareori vorbeşte despre perioada blestemului, când era prizonier doar cu Rhen în castel. Când o face, tonul lui devine apăsător. Ştiu că se învinovăţeşte pentru multe, dar acum e prima dată când aflu asta despre Rhen.

Este prima dată şi *singura* când reuşesc să găsesc o fărâmă de

compasiune pentru acel om.

— Nu mi-ai spus niciodată asta, rostesc încet.

Îmi evită iar privirea.

— Ce-i făcut e bun făcut.

Întind o mână şi o acopăr pe a lui. Pe încheietura mâinii are cicatrici care-i pătează pielea catifelată şi care datează de dinainte de a afla cum să folosească magia ca să se vindece. Nu se compară cu cicatricile de pe spate, cu care s-a ales din cauza poruncii date de Rhen.

Grey se încordează o clipă când îl ating. Am aflat că întotdeauna tresare la o atingere uşoară, deoarece multă vreme a fost lipsit de aşa ceva. S-a obişnuit atât de mult să fie singur, încât atingerea şi blândeţea i-au devenit străine.

Se relaxează repede, apoi întoarce mâna ca să o prindă pe a mea.

— Nimic din lucrurile astea nu contează dacă o să mărşăluim în Emberfall ca să îi revendic regatul.

— Crezi că există vreo şansă să se predea? întreb eu. I-am lăsat şaizeci de zile la dispoziţie.

— Când am fost târât în faţa lui în lanţuri, Rhen m-a eliberat şi a spus că ar fi trebuit să fim prieteni.

Grey ezită.

— Atunci am crezut că ar putea să se predea. Că ar putea să-mi îngăduie să fiu liber. Încă o pauză, apoi: Că ar putea să aibă încredere în mine când am zis că încercam să îl protejez.

În schimb, chiar în noaptea următoare, Rhen i-a înlănţuit pe Grey şi Tycho de zid şi le-a poruncit străjerilor să găsească două bice.

— Nu o să se predea, spun eu.

— Nu! Expresia de pe chipul lui Grey este din nou rece, emoţia din urmă cu câteva clipe dispărând cu totul în timp ce zice: Nici eu nu o s-o fac.

— Cum decurge instruirea soldaţilor?

Grey mormăie şi se îndreaptă de spate.

— Mulţi dintre ei nu par să vrea magie pe câmpul de instrucţie.

Face o pauză şi apoi completează: Mulţi nu par să *mă* vrea deloc.

— Dar eşti aliatul nostru, zic eu cu glas aprig.

— Nu cu mult timp în urmă eram inamicul tău, îmi răspunde el.

Sunt soldați pe care i-am înfruntat în luptă și pe care acum îi comand. Nici mie nu mi-ar fi ușor dacă m-aș afla în locul lor, deci pot să-i înțeleg.

Îmi încordez maxilarul. Știu că are dreptate. Poate sunt naivă să cred că ar putea fi altfel.

— Deci ești pe cale să conduci în Emberfall o armată divizată, ca să înfrunți o țară divizată.

— Da! Oftează prelung înainte să conchidă: Misiunea noastră de *pace.*

Și eu oftez. Pare greșit să aduci pacea cu armata – dar nu îmi pot sacrifica poporul pentru mândria unui prinț blestemat.

O servitoare pășește printre străjeri ca să vină și să ne ia farfuriile.

Când se apropie de mine, lumina scânteiază pe o bucată de sticlă. Îmi amintesc de femeia care m-a atacat, apoi suspin și mă feresc.

Aria, străjerul meu, vine lângă mine în mai puțin de o secundă. Are sabia scoasă. La fel și Grey.

Fata țipă și scapă o farfurie. Resturile de mâncare se împrăștie pe podea. Ea se albește la față, căzând în genunchi și bâlbâind o scuză.

Grey și Aria fac un schimb de priviri, iar apoi el se uită la mine.

— Este în regulă, rostesc eu în syssalah. *Sunt* bine. A fost... o neînțelegere.

Fata gâfâie, aproape plângând.

— Iartă-mă, Maiestate... Iartă-mă...

— Este în regulă. Și eu gâfâi ușor când adaug: Ridică-te, te rog!

O femeie în vârstă, cu păr creț și des strâns în coc la ceafă, proprietara tavernei, se apropie în grabă și o apucă de braț pe fata care tremură, ridicând-o în picioare.

— Iartă-ne, Maiestate! Am să mă asigur că este pedepsită.

Apoi, fată ezitare, își retrage mâna ca și când ar urma să o pălmuiască pe fată chiar acolo, în fața mea.

— Nu!

Mobila scârțâie când mă ridic în picioare. O prind pe femeie de încheietura mâinii. Era o lovitură puternică, iar eu doar am domolit-o.

Dar femeia se clatină înapoi.

— Eu... Maiestate... iartă-mă! Credeam... Credeam...

Pare îngrozită. Fata respiră sacadat când se uită uluită de la mine la proprietară.

E foarte probabil să fi crezut că o să apreciez abuzul – sau că o să mă răzbun *pe ea.*

Mama cu siguranţă ar fi făcut-o.

— Ştiu ce ai crezut, spun eu. Dar nu îmi plac pedepsele. Fata nu a greşit cu nimic. Mă îndrept şi mă uit la Aria şi Grey, îndemnându-i: Băgaţi săbiile în teacă! Nimeni nu a vrut să facă niciun rău aici.

Ei se supun. Fata face o reverenţă şi se apleacă să ia farfuria căzută. Se scuză din nou în şoaptă, iar mâinile îi tremură. Proprietara tavernei îşi frământă nesigură mâinile.

Mă uit la ea.

— Prinţul Grey ţi-a lăudat taverna, şi mă bucur să descopăr că mâncarea este excelentă. Fata ta a fost respectuoasă. Vă suntem recunoscători amândurora. Cu siguranţă am să le spun membrilor Caselor mele Regale să cineze aici.

Femeia suspină.

— Maiestate!

Inima îmi bate cu repeziciune.

— Am vrea să terminăm de mâncat, cu voia voatră.

— Da! Femeia face o reverenţă înainte să adauge: Da, bineînţeles! O să mai trimit o sticlă cu cel mai bun vin al nostru.

Femeia se retrage, iar noi ne aşezăm. Îmi simt obrajii fierbinţi şi nu ştiu dacă mă pot uita în ochii lui Grey. Sunt jenată că m-am dat în spectacol.

Însă el se apropie.

— Aşa cum am spus, şopteşte, şi mândria se simte în vocea lui. Eşti mai puternică decât frica ta.

Asta mă determină să-mi ridic privirea. Tocmai am tresărit pentru... *nimic.* Aproape c-am făcut ca o fată pălmuită – şi poate mai rău.

— Nu mă simt foarte puternică.

El se uită atent la servitoare, care este acum în partea opusă a tavernei, vorbind cu alte două şi aruncându-ne câte o privire din când în când.

— Ele par să creadă că eşti, spune Grey.

Roșesc.

— Mă bucur că m-ai adus aici.

— Și eu!

Întinde o mână ca să mă atingă cu vârfurile degetelor pe maxilar, iar eu rămân nemișcată. Precum atunci când sunt delicată cu el, blândețea lui mă ia prin surprindere, mai ales de vreme ce abia a sărit ca ars de pe scaun, cu o armă în mână. Este o latură a lui pe care o arată prea rar, în special în public.

Se retrage și oftează.

— Totuși, nu pot să lipsesc de pe câmpul de instrucție *toată* ziua. Ezită, uitându-se în ochii mei, și completează: Poate că soldații tăi ar trebui să aibă grijă de regina lor.

— Mă bucur că acum ești aliatul meu! El ridică din sprâncene, iar eu mă aprind la față deoarece cuvintele mele par prea serbede când le rostesc: Nu aș vrea să te înfrunt pe un câmp de luptă.

— Nici eu pe tine.

— Mincinosule! îl tachinez, și totuși sunt și serioasă. Nu te-aș putea învinge în luptă.

— Din contră. Îmi ia mâna și îmi sărută vârful degetelor, completând: Știi toate modurile prin care să mă faci să mă predau.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— GREY —

PARCĂ MI-AM PETRECUT O SUTĂ DE VIEŢI CA STRĂJER, DAR NU am fost niciodată cu adevărat soldat. Mai mult, ştiu să lupt şi să mă antrenez ca parte a unei unităţi. Ştiu cum este când soldaţii sunt devotaţi unei cauze, uniţi în dorinţa lor de a-şi sprijini conducătorii.

Ştiu cum este când ei nu sunt aşa.

Sub conducerea lui Karis Luran, soldaţii şi străjerii erau foarte uniţi. Slujirea reginei era însoţită de un sentiment de onoare – dar şi de pedepse brutale pentru cei care nu îşi făceau datoria. Îmi aduc aminte cum stăteam pe câmp lângă Karis Luran, văzând un comandant cum înfige un pumnal în mâna unui bărbat care fusese, în repetate rânduri, prea lent în timpul unui exerciţiu. Suverana a dat aprobator din cap.

Lia Mara nu ar fi fost de acord cu o asemenea pedeapsă.

Soldaţii ăştia se aşteptau ca Nolla Verin să ocupe tronul, o fată care, la şaisprezece ani, era la fel de rea şi de calculată ca mama ei. Însă, potrivit legii, Lia Mara este regină şi soldaţii care au fost instruiţi să fie cât mai nemiloşi cu putinţă par să şovăie când se confruntă cu un lider care evită brutalitatea.

Nu ştiu dacă m-am aşteptat ca soldaţii să fie mai buni sau mai răi în prezenţa Liei Mara, dar sunt la fel – ceea ce spune destul. Nu sunt niciodată cu adevărat insubordonaţi, ci cu o secundă mai lenţi în îndeplinirea ordinelor decât ar trebui. Se holbează în ochii mei cu o secundă mai mult decât e necesar. Mormăie, se foiesc şi se uită unii la alţii când cred că nu sunt atent.

Săptămâni în şir, am crezut că totul izvora din lipsa lor de încredere în mine.

Azi, văzând scena în faţa Liei Mara, mă întreb dacă nu este din lipsa de încredere *în ea.* Poate că servitoarei i-a inspirat recunoştinţă cu blândeţea ei, dar asta nu o să funcţioneze aici.

Îmi mut privirea la un grup care se antrenează pe teren, la ofițerii mai experimentați care conduc instrucția celor mai noi recruți. Nu sunt surprins să o văd pe Nolla Verin printre ei, cu părul împletit în două cosițe pe care și le-a răsucit la ceafă. Soldații care luptă cu *ea* nu sunt deloc sfidători și vicleni – dar probabil că i-ar doborî la pământ dacă ar fi. Mă aștept să îl văd pe Tycho în grup, însă, când mă uit la recruții mai tineri, descopăr că el nu se află pe câmpul de luptă.

— Jake! strig. Unde e Tycho?

Jake iese din grupul cu care se antrenează și își dă la o parte părul ud de pe frunte, uitându-se la recruți.

— Nu... știu.

Solt, căpitanul care îmi face cele mai multe probleme, conduce grupul din fața mea și pufnește fără să rateze vreo lovitură cu sabia.

— Probabil se gudură pe lângă demonul ăla, spune în syssalah, iar adversarul lui. Un tânăr recrut pe nume Hazen, râde înfundat.

Se referă la Iisak. Solt poate crede că nu îl înțeleg, dar o fac.

Lia Mara cu siguranță înțelege.

— Scraverul este un prieten și un aliat, rostește ea calm. La fel și Tycho.

Solt îl dezarmează cu ușurință pe Hazen, dar niciunul dintre ei nu ia asta în serios.

— Da, Maiestate!

El o salută cu sabia, atingându-și fruntea cu partea lată, însă în tonul său nu se simte niciun respect, ci o urmă de batjocură.

Lia Mara inspiră ca să-i dea o replică, dar îi fixează sabia cu privirea și pare să înțepenească.

Este ca momentul din tavernă, dar de data asta el chiar are o armă.

Dacă eu îi simt frica, e foarte probabil ca și toți ceilalți de pe câmpul ăsta să i-o simtă. O văd în ochii lui Solt, deoarece zăresc un licăr de surprindere urmat repede de dispreț. Chiar și expresia lui Hazen este umbrită de obrăznicie când mormăie în șoaptă cu unul dintre ceilalți soldați.

Solt expiră nepăsător, apoi își vâră sabia în teacă și se întoarce ca să le permită altor doi să se antreneze.

— Căpitane! izbucnesc eu.

Lia Mara mă prinde de mână.

— Grey!

Degetele-i sunt încordate în palma mea, iar vocea, abia o șoaptă. Se așteaptă să procedez la fel ca Nolla Verin sau poate ca străjerii ei. Se așteaptă să îi subminez autoritatea. Poate că e de părere că am să-mi scot sabia și-am să-i vărs sângele acolo, în iarbă. O văd pe Nolla Verin uitându-se, iar ea cu siguranță ar face așa ceva.

Eu, nu!

— Reia exercițiul! îi cer.

Solt ezită și-și mijește ochii, dar se întoarce. Hazen se încruntă și iese din rând, aruncând o privire urâtă în direcția mea.

Nimeni de aici nu mă place.

Cei doi se înfruntă cu îndârjire. Săbiile se ciocnesc și scânteiază în lumina soarelui.

Lupta se termină la fel: făcând mișcările cu puțin efort, îndeplinind exact ordinul, dar nimic în plus. Hazen îi mormăie ceva lui Solt.

Nu cunosc cuvântul pe care l-a folosit, însă tonul este suficient.

— Din nou! le cer.

Ei reiau lupta.

— Din nou!

„Din nou!" „Din nou!" „Din nou!"

Amândoi gâfâie când se despart a zecea oară, însă neobrăzarea a dispărut din privirea lui Hazen. Când le ordon să se lupte iarăși, el dă din cap și-și pleacă fruntea ca să scape de transpirația din ochi.

Dar Solt nu-și ridică sabia. Respiră sacadat.

— Am repetat destul, rostește printre dinți.

Mă uit la el și aștept.

La rândul său, bărbatul mă fixează cu privirea până ce însemnătatea se schimbă, umplându-se de dușmănie. Am atras o oarecare atenție din partea grupurilor care se antrenează în apropiere, deoarece mulți dintre soldați s-au despărțit, privind și simțind încordarea dintre noi la fel ca ieri. Jake și-a pus sabia în teacă, dar s-a apropiat ca și când ar fi văzut că situația se tensionează.

La început nu m-am înțeles cu Jake, dar nu a fost ca acum. Atunci eram doar noi doi. Acum sunt eu împotriva unei armate. O armată care trebuie să lupte pentru mine. O armată plină de bărbați și femei care ar putea *muri* pentru mine. În ochii lor, sunt tânăr și lipsit de

experiență, un bărbat dintr-un regat inamic aliat cu o fată care i-a luat tronul surorii ei.

O fată care mă ține de mână, în loc să dea ordin ca Solt să fie târât peste cioburi de sticlă sau să fie supus la orice altă tortură i-ar fi trecut prin cap lui Karis Luran.

Solt nu își mută privirea, iar furia din ochii lui negri mă face să cred că ar putea scoate sabia la mine în locul lui Hazen. Cu adevărat, și nu ca exercițiu.

Solt face un pas înainte, iar mâna îmi zvâcnește lângă mânerul sabiei.

Dar Hazen lovește cu latul sabiei în armura lui pentru picior.

— Căpitane!

Tonul lui este resemnat. Supus.

— *Rukt.*

„Luptă!"

Solt mormăie în șoaptă și-și scoate sabia. Acum e obosit, deci este un pic mai lent, și mișcările îi sunt mai greoaie. Este un bărbat care se bazează pe forță, nu pe viteză. Pentru prima dată, Hazen face exercițiul cu seriozitate. Atacă puternic apărarea lui Solt și este răsplătit cu o deschidere. Îl dezarmează, iar Solt înjură.

— Hazen! spun eu. Ți-ai câștigat dreptul la odihnă.

Hazen gâfâie, trăgând de cataramele platoșei.

— Mulțumesc! Ezită, apoi dă din cap spre mine, adăugând: Alteță.

Înțepenesc. De când a murit Karis Luran, probabil este prima dată când cineva îmi arată un soi de respect pe câmpul ăsta.

Îl țintuiesc pe Solt cu privirea.

— Din nou! Mă uit la un alt soldat, la cineva care a chicotit când Solt a făcut un comentariu despre Tycho, și strig: Baz!

Acesta nu mai chicotește acum. Se grăbește să se supună. Solt îmi aruncă o privire încruntată, dar se luptă când Baz scoate sabia.

Lângă mine, Lia Mara vorbește încet, să o aud doar eu:

— Cât timp ai de gând să-l obligi să facă asta?

— Până când o s-o ia serios.

Pare meschin, poate chiar un capriciu. Într-un fel, este și nu este. Am nevoie să mă respecte. Trebuie să o respecte *pe ea.* Ne aflăm în poziții diferite ale aceleiași situații: sunt la fel de frustrat ca Solt. Cel

puţin el îşi poate consuma furia pe câmp.

Dar, cu fiecare zi care trece, ne apropiem de momentul în care toată lumea o să fie nevoită să ia totul în serios, altfel soldaţii lui Khen au să ne spulbere. Magia mea nu poate proteja toată armata.

— Ar putea refuza să lupte, spune ea.

— Mândria nu o să-i permită să facă asta.

Şi nu o face. Solt se antrenează cu Baz şase runde.

Şi-a învăţat lecţia cu Hazen şi le câştigă pe toate şase – apoi se încruntă ironic la mine când spun „Încă o dată!"

Între timp, le-am atras atenţia majorităţii soldaţilor de pe câmpul ăsta, dar nu-mi pasă. Solt respiră sacadat. Are dâre de sânge pe mâneci de când nu a reuşit să se apere şi roz unde s-a diluat de la transpiraţie. Îi tremură braţele.

Cu sau fără mândrie, nu o să mai câştige multe. Îmi dau seama de asta.

Dar, pe de altă parte, disperarea este întotdeauna un bun aliat.

— Încă o dată! repet.

Baz tuşeşte, însă ridică sabia. Mă uit la ceilalţi soldaţi. Acum nu mai pare nimeni sfidător.

Aveam dreptate. În confruntarea asta, Baz reuşeşte să îl facă pe Solt să scape sabia. Soldatul cade. Baz ajunge cu arma la gâtul celuilalt bărbat în mai puţin de un minut.

— Baz! spun eu. Ai dreptul la odihnă!

Baz se retrage şi dă aprobator din cap. Se uită la Hazen, apoi din nou la mine.

— Mulţumesc, Alteţă!

Solt îşi recuperează sabia şi se ridică în picioare. Acum respiră sacadat. Pare că vrea să vomite pe câmp. Nu, de fapt, pare că vrea să mă ucidă şi apoi să vomite pe cadavrul meu.

Bun! Inspir şi îi spun să o facă din nou.

— Destul! intervine Lia Mara. Dacă aşa ţi-e voia, prinţe Grey.

Mă uit la ea. Vocea îi este puternică şi clară.

— Bineînţeles, zic eu.

Solt încă gâfâie, transpiraţia curgându-i de pe maxilar, dar se uită surprins la ea.

— Mama te-ar fi dat exemplu, îi spune Lia Mara. Ţi-ar fi ars

degetele sau te-ar fi obligat să înghiți ulei încins. Sunt sigură că știi asta. Când el nu spune nimic, regina ridică din sprâncene, adăugând: Răspunde-mi, te rog!

„Te rog!" Ei îi consideră politețea ca fiind o slăbiciune. Și Rhen a făcut-o. Se înșală. Nu este deloc slabă.

Respiră puțin mai lejer și dă din cap.

— Da, Maiestate!

— Nu crezi că am să fiu atât de nemiloasă, spune ea. Am dreptate?

El ezită. Dacă i-ar fi pus Karis Luran întrebarea asta, ar fi putut să fie o capcană. Ar fi o capcană și venind din partea lui Rhen. Dar Lia Mara este directă cu amabilitatea ei, și cred că ăsta e cel mai neașteptat lucru aici. Observ cum un licăr de nesiguranță îi străbate chipul. Se întreabă dacă nu cumva a întrecut prea mult limita.

— Nu cred că o să conduci la fel ca mama ta.

Solt mă privește fugitiv, dar ea observă.

— Prințul Grey poate fi la fel de brutal ca mama, spune ea. Poate nu ți-ai dat seama de asta, dar eu am făcut-o. Ești norocos că îmi respectă speranța de a conduce fără violență. Cred că ți-ar fi ordonat să lupți până când mâna ți-ar fi slăbit prea mult ca să mai ții sabia. Sunt tentată să îl las. Face o pauză înainte de-a conchide: Dar ești un soldat bun. Îți observ puterea și talentul, și n-aș vrea să le văd risipindu-se. Nu îmi forța mâna!

Este un discurs bun, dar mă ține strâns de mână. Sunt singurul care îi simte nesiguranța. Nu e ca momentul din tavernă. Situația nu e nici măcar similară celei în care a fost atacată de un dușman evident. Ăsta e unul dintre soldații ei – iar ea se îngrijorează că el o *să-i forțeze* mâna.

Dar aș vrea să se vadă cum o văd eu. Așa cum o văd *ei* chiar în clipa asta. Deoarece acum este cea mai impresionantă, când forța îi strălucește prin cuvinte. Rhen a fost un nesăbuit să o refuze când a venit căutând pacea. Chiar și azi, i-am obligat pe soldați să lupte, dar Lia Mara i-a obligat să se oprească.

Solt dă din cap, apoi se lasă pe un genunchi. În privirea lui nu se vede nici urmă de pocăință, dar se zărește o urmă de respect, ceea ce e mai bine.

— Da, Alteță!

Lia Mara își ridică privirea la mine.

— Ar trebui să mă întorc la palat. Am niște treburi de rezolvat. Ne vedem la cină?

— Da, bineînțeles! Fac o pauză, apoi o întreb: Să mă întorc acum cu tine?

Ea îmi întâlnește privirea, și știu că înțelege ce nu îi spun.

Vrei să rămân lângă tine?

Lia Mara ridică bărbia.

— Mă descurc.

— Nu am nicio îndoială.

Îi ridic mâna ca să i-o sărut, iar ea roșește.

— Păi, spune timid. Poate că nu ar trebui să întârzii prea mult.

Asta mă face să vreau să o urmez imediat. Însă am un câmp plin de soldați cărora le-am câștigat respectul. Nu pot să-l pierd acum.

Când ea se întoarce, mă uit din nou la Solt și-i întind o mână ca să îl ridic în picioare. Privirea lui este ironică o fracțiune de secundă, dar se răzgândește, deoarece îmi acceptă oferta.

Nu sunt prost. E limpede că nu ne suferim unul pe altul.

El dă să se întoarcă, însă eu rămân pe loc.

— S-a înșelat.

Ezită, uitându-se de la mâna la fața mea.

— S-a înșelat?

— A spus că ar fi ordonat să lupți până n-ai mai fi putut să ții sabia. Mă apropii, vorbind în șoaptă: S-a înșelat. Ți-aș fi legat-o de mână.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— GREY —

ÎN MOMENTUL ÎN CARE LE DAU PAUZĂ PE CÂMPUL DE instrucție, Tycho tot nu e prezent. Solt a făcut un comentariu despre scraver, dar Iisak este la fel de conștiincios ca mine. Nu l-ar chema pe Tycho fără să-mi spună, iar Tycho nu ar lipsi de la instrucție. Îi place mai mult antrenamentul cu sabia decât să respire.

Soldații încep să se îndrepte spre odăile lor în timp ce îi urmăresc cu privirea. Ar trebui să mă întorc la castel ca să văd ce face Lia Mara, dar îngrijorarea a prins rădăcini în inima mea când am observat prima dată lipsa lui Tycho și încă nu a dispărut.

Jake își pune armele în teci și vine lângă mine.

— Aș vrea ca Lia Mara să nu te fi obligat să te oprești, rostește încet chiar dacă majoritatea soldaților au părăsit deja câmpul. Voiam să-l văd pe tipul ăla murdărindu-și cizmele de vomă.

— Și eu, îi zic, iar el zâmbește.

— Ce nu e în regulă? mă-ntreabă atunci când nu îi răspund cu un zâmbet.

— Tycho a lipsit de la instrucție.

— Liderul unității lui a spus că nu se simțea bine în dimineața asta și că i-a cerut permisiunea să sară peste masa de prânz. Vrei să verific barăcile?

Cei mai tineri recruți dorm în cele mai îndepărtate clădiri de câmp, aproape de grajduri și la marginea pădurii dinspre munți. Tycho are o cameră la palat, dar, după câteva săptămâni, și-a petrecut mai multe nopți aici ca să se apropie de soldați.

Verificăm barăcile și grajdurile, însă nu este acolo. Când trecem pe lângă armurărie, Solt se stropește pe față cu apă dintr-o găleată, vorbind încet cu alt ofițer superior. Probabil că femeia i-a atras atenția că suntem în apropiere, deoarece el se uită în direcția noastră și se șterge la ochi. Privirea lui ar putea să taie oțelul.

— Alteță! spune în syssalah pe un ton atât de rece, încât la fel de bine mi-ar fi putut zice să-mi sap un mormânt.

Merg mai încet, dar Jake mă apucă de apărătoarea de antebraț și mă trage după el.

— Ucide-l mai târziu! Haide! Dacă Tycho nu se simțea bine, poate s-a dus la infirmerie.

Palatul are două infirmerii. Una găzduiește o vindecătoare pe nume Drathea, o bătrână cu buze țuguiate și ursuză, care spune că arta vindecării ar trebui să fie lăsată în seama femeilor. Nu a vrut să aibă de-a face cu Noah, care, în prima lui săptămână din Syhl Shallow, s-a dovedit mai bun la vindecarea febrei, cusutul rănilor și tratarea bolilor. Cu tot talentul lui, încă îi face pe mulți din palat să fie circumspecți și nesiguri. Nu știu dacă e din cauza presupusei asocieri cu mine sau cu regatul Emberfall, sau dacă ei cred că are un fel de magie personală, dar Lia Mara nu vrea să-și facă poporul să se simtă incomod. I-a oferit lui Noah un loc în capătul nordic al palatului, plasându-l mai aproape de câmpul de instrucție și de barăci.

L-am întrebat odată pe Noah câți oameni vin la el după ce Drathea nu reușește să le trateze bolile, iar el mi-a răspuns elegant că nu ține socoteala – apoi Jake s-a apropiat și a șoptit: „l-am văzut notițele. A ajuns la 76."

Știu pe cine ar vizita Tycho.

În vreme ce traversăm palatul, îngrijorarea mea se transformă într-un nod în stomac de care nu pot scăpa. Tycho nu este naiv, dar este tânăr. Nu prea credul, însă inocent.

Am fost atât de preocupat de siguranța Liei Mara, încât nu m-am oprit o clipă să mă întreb de soarta restului prietenilor mei. Nimeni nu ar îndrăzni să îl deranjeze pe Iisak decât dacă ar vrea să își vadă pielea sfâșiată în timp ce și-ar da ultima suflare, iar Jake este mai mult decât capabil să se apere singur. Noah este competent și cinic, și plăcut de suficienți oameni de aici ca să nu aibă parte de aceeași acceptare reticentă pe care o suport eu în fiecare zi.

Dar Tycho... Abia mai respir când intru în infirmerie.

— Noah! L-ai văzut pe...

Mă opresc brusc. Noah stă pe o bancă de lângă o masă joasă, plină

cu diverse instrumente. Tycho este chiar lângă el, ţinând în poală o pisicuţă portocalie care-i ronţăie un deget.

— Grey!

Tycho sare în picioare când mă vede, lăsând pisica pe masă. Animalul mă scuipă, zgârie lemnul, sare pe podea şi se face nevăzut.

Tycho se uită de la mine la Jake, apoi la lumina slabă de la fereastră.

— La naiba! Se strâmbă şi adaugă: Am ratat a doua instrucţie.

— Ştiam că o să te caute până la urmă.

Noah se uită la noi.

— Salut, Jake!

— Ce se întâmplă? întreabă Jake.

O farfurie cu nuci, brânză şi fructe zace uitată în colţul mesei de lângă Noah. Jake o dă la o parte ca să-şi sprijine şoldul de lemn, apoi ia două mere.

Îmi aruncă unul, iar eu îl prind din aer, însă nu-mi mut privirea de la Tycho. Băiatul poartă uniformă militară împodobită cu verde şi negru, culorile celor din Syhl Shallow. Platoşa căptuşită cu piele şi apărătorile pentru picioare sunt încă fixate, deşi sabia şi cele pentru braţe sunt pe podea, lângă masă. Părul blond este mai scurt decât atunci când eram grăjdari la turnirul lui Worwick, iar Tycho e un pic mai zvelt şi mai musculos datorită timpului petrecut cu sabia în mână. Dar are ceva tineresc, care încă nu a dispărut, ceva *ce aşteaptă* să fie şlefuit.

Are şi o tristeţe în privire, una pe care nu am mai văzut-o de câteva luni.

Îmi mijesc ochii.

— Eşti bolnav?

— O! Eu... nu. Sunt bine. Am avut...

Şovăie.

Mă încrunt. Nu vreau să mă enervez deoarece aşa ceva nu-i stă în fire lui Tycho, dar rolul meu aici este foarte nesigur. Nu îl pot mustra pe Solt pentru că nu şi-a luat instrucţia în serios când unul dintre prietenii mei lipseşte de la ea. Nu mă pot aştepta la un front comun de la soldaţii din Syhl Shallow dacă nu pot demonstra asta din interiorul propriului meu cerc.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nimic. Înghite, adăugând: Nu... mi-am dat seama că a trecut timpul atât de repede.

Înainte să fiu prins de blestemul lui Rhen, am văzut cum familia regală din Emberfall evita adevărul cu uşurinţă, deci simt o minciună când o aud.

— Nu m-ai minţit niciodată, îi zic. Nu începe acum!

Tycho roşeşte.

— Grey! îmi atrage atenţia Noah. Tonul calm a dispărut din vocea lui: Renunţă!

Rămân nemişcat. Ziua a fost prea lungă şi prea plină de ameninţări din palat şi din afara lui. Nu vreau să fiu nevoit acum să-mi fac griji din cauza jumătăţilor de adevăr şi a nehotărârii.

Probabil Tycho îmi citeşte gândurile întunecate din spatele privirii, căci se apleacă să îşi ia apărătorile pentru braţe şi armele.

— Iartă-mă! şopteşte în grabă, căindu-se.

Poate că şi Jake îmi simte starea de spirit, deoarece intervine:

— Tycho! Găseşte-l pe liderul unităţii şi vezi dacă poţi să participi acum la instrucţie!

Tycho tocmai se îndrepta spre uşă, dar, auzind asta, ezită.

Noah se uită la Jake şi probabil îşi transmit ceva din priviri, pentru că Jake se îndreaptă, îndepărtându-se de masă.

— Ştii ceva? Nu contează! O fac eu! Mai muşcă o dată din măr, adăugând: Haide, T.!

De îndată ce pleacă, în infirmerie se lasă liniştea. Nu-mi place să am neînţelegeri cu Noah. Nu face urât la supărare: niciodată nu e agresiv sau arogant. Curajul lui este simplu. La fel ca în ziua în care a lăsat în urmă Ironrose şi pe Rhen, când Noah e sigur de ceva, este calm, dar are o voinţă de fier.

La fel ca mine.

Mă priveşte cu atenţie.

— Are doar cincisprezece ani, Grey.

— Iar eu aveam şaptesprezece când m-am înrolat în Garda Regală.

Pufneşte.

— Poate că ai de prea mult timp douăzeci, deoarece este o mare diferenţă între cincisprezece şi şaptesprezece ani.

Probabil are dreptate, dar tot nu-mi place.

— Când aveam cincisprezece ani, încercam să mă ocup de ferma familiei.

— Şi ce ai rezolvat?

Vorbeşte încet, fără răutate, însă vorbele mă ating ca o săgeată. Ştie cum s-a terminat totul. Familia mea aproape c-a murit de foame. Acesta este motivul pentru care m-am înrolat în Garda Regală: am putut să-i părăsesc pe ai mei, iar ei au fost răsplătiţi bine pentru c-am fost trimis la castel. Nu am nevoie să mi se aducă aminte de eşecurile sau sacrificiile mele, mai ales acum.

— Vrei să te cerţi cu mine, Noah?

— Nu!

Tonul nu i se schimbă.

— Nu *eu* l-am forţat pe Tycho să intre în armată, spun aprig şi fac un pas înainte. A fost alegerea lui să se înroleze. Nu am cerut...

— Hei! spune pe un ton împăciuitor, ridicând o mână. Ştiu că eşti foarte constrâns. Îţi cer doar să nu fii aspru cu el, bine?

Ezit, apoi îmi trec o mână peste ceafă. Nu sunt supărat pe Noah. De fapt, nici măcar pe Tycho.

Dacă e să fiu cu adevărat sincer, nu sunt supărat nici pe soldaţii de aici.

Sunt supărat pe Rhen şi pe mine.

Oftez şi mă reazem de masă.

Prin pielea armurii de la picioare, simt nişte atingeri insistente în jurul gleznelor. Îmi cobor privirea şi văd că pisica a ieşit de sub masă şi îmi loveşte şireturile cu labele. Mă aplec şi ridic animăluţul.

Imediat, îşi scoate ghearele, care par să rivalizeze cu ale lui Iisak. Îi dau drumul şi înjur, iar creatura fuge din nou sub masă. Pe degete îmi apar dâre de sânge.

Noah râde.

— Pisica aia îi lasă doar pe Tycho şi pe Iisak să o atingă, spune şi întinde mâna după o bucată de bandaj. Zgârieturile de pisică se infectează uşor... Lasă-mă să-ţi aduc... Se opreşte brusc şi devine serios când rănile de pe degete se închid prin magie, apoi zice: În fine, nu contează! Am uitat.

Atmosfera dintre noi devine din nou liniştită. Încordarea s-a mai

domolit un pic. În primul rând, poate că doar eu o simțeam.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb. De ce a venit Tycho aici?

Noah ezită.

— Nu vreau să îi trădez încrederea.

— Dacă îl deranjează ceilalți recruți, ar trebui să știu.

Noah clatină ușor din cap.

— Nu cred că ei fac ceva greșit. Cred că doar se poartă... ca niște soldați. Face o pauză, apoi spune: Când străjerii l-au luat prima dată pe Tycho din Rillisk, și atunci s-a ascuns cu mine în infirmerie.

În Ironrose. Când m-a prins Rhen. Străjerii l-au luat prizonier pe Tycho pentru a-l folosi împotriva mea. El a rămas ascuns și a refuzat să le vorbească.

Iar când am lucrat pentru Worwick în Rillisk, Tycho se temea de soldați. Dispărea când aceștia veneau la turnir sau rămânea lângă mine la grajduri. Mi-am petrecut o veșnicie ca spadasin, dar Tycho nu s-a temut niciodată *de mine* în Rillisk. A fost primul în care am avut încredere. Poate că am fost primul în care a avut *el* încredere.

„Și eu ți-aș păstra secretul, Hawk."

Hawk.

Nu s-a temut niciodată de mine deoarece nu eram spadasin. Eram grăjdar, iar apoi am devenit proscris și după aceea un prinț care șovăie.

A devenit atât de introvertit, încât am uitat asta.

— Vrea să renunțe la armată? mă adresez în șoaptă lui Noah.

— Dacă l-ai fi întrebat așa ceva, cred că i-ai fi frânt inima.

Îl privesc surprins, iar Noah adaugă:

— Este îngrijorat că o să te dezamăgească.

Mă uit pe fereastră. În partea cealaltă a câmpului, Jake și Tycho și-au adoptat pozițiile de luptă, umbrele lor fiind lungi în lumina slabă. Oamenii ca Solt o să se bazeze pe forță în locul vitezei și, câteodată, asta îi face să fie leneși și prea încrezători. Tycho nu ia nimic de bun și, ori de câte ori este pe câmp, o văd în abilitățile lui. Parțial, este motivul pentru care a câștigat respectul celorlalți recruți. Este dispus să-și riște viața în războiul ăsta și o demonstrează în fiecare zi. Și nu pentru că ar crede în Syhl Shallow sau în dreptul meu de a domni. Ci pentru că crede în mine.

— Tycho nu m-a dezamăgit niciodată, spun eu.

— Poate că trebuie să afle acest lucru.

Mă gândesc o clipă la asta, neştiind ce să spun. Mi se pare că eşuez în multe privinţe.

O mână bate în tocul uşii, iar o femeie bătrână cu piele măslinie rămâne ezitând în prag. O recunosc; este una dintre proprietarele magazinului din oraş unde se prelucrează metale. Ea îşi mută privirea de la Noah la mine.

— Vindecătorule! rosteşte în syssalah şi întinde o mână înfăşurată într-o cârpă udă.

Mai spune ceva, dar recunosc doar cuvintele „ars" şi „forjă".

Noah poate să vindece multe boli, însă o arsură gravă doare câteva săptămâni şi e foarte probabil să rămână cicatrice.

— Pot să te ajut eu, îi spun, dar ea îşi lipeşte precaută braţul de corp.

— *Nah,* îmi răspunde, clătinând din cap. *Nah runiah!*

„Fără magie." Mă încrunt.

Noah îi vorbeşte în timp ce se uita la mine, iar tonul lui este liniştitor.

— Încă nu sunt inutil, îmi zice tânărul.

Este crispat, dar în vocea lui mai este ceva ce nu reuşesc să citesc cum trebuie.

Inspir ca să-l întreb la ce se referă, dar Noah, care vorbeşte prost syssalah, se încruntă la femeie, încercând să îi pună întrebări şi să-i înţeleagă răspunsurile.

Mă îndrept în linişte spre uşă, iar femeia pare uşurată că plec.

— Hei, Grey! strigă Noah după mine, făcându-mă să ezit pe hol. Ca să ştii, nici tu nu ne-ai dezamăgit vreodată.

— Nu o spune prea curând! îi strig înapoi, dar el deja este atent la pacientă, iar cuvintele mele plutesc neauzite, în timp ce ale lui îmi rămân în inimă, ca o asigurare şi o aducere-aminte.

Mai am o oră până la cină, aşa că-mi strâng cataramele de la platoşă şi ies ca să mă alătur lui Jake şi Tycho.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— LIA MARA —

DUPĂ-AMIAZA MEA SE SCURGE LENT ŞI MĂ SURPRIND uitându-mă mai des pe fereastră. Mi-e greu să rămân nemişcată şi atentă în timp ce sfetnicii şi reprezentanţii Caselor Regale discută despre pregătirile de război. Este imposibil să mă concentrez la rezervele de grâne şi recolta târzie când mintea mea vrea să surprindă orice licăr din mâna cuiva. Locul mi se pare claustrofobic, de parc-aş fi captivă pe un hol cu asasini care se ascund în spatele fiecărei uşi, în timp ce câmpurile de instrucţie m-au făcut să mă simt vulnerabilă şi expusă. Nu îmi place niciuna din opţiuni. Sunt uşurată când mă pot retrage în camera mea ca să mă îmbrac înainte de cină.

Camera mea a fost dintotdeauna un refugiu, iar acum e la fel. Trimit după o tavă cu ceai fierbinte şi mă încui înăuntru, ghemuindu-mă în şezlongul de lângă fereastră. Aici mă ascundeam să citesc atunci când mă plictiseam de politica de la curte şi de intrigile mamei mele.

Sau mai degrabă *mă poziţionam strategic* aici. Gândul mă face să zâmbesc. De la fereastra mea, îl văd pe Grey. Pare să îl fi găsit pe Tycho, deoarece se antrenează amândoi cu Jake în lumina slabă.

Dar, pe măsură ce-i urmăresc, zâmbetul îmi dispare. Nu eram pregătită pentru tensiunea dintre el şi soldaţi, în special ofiţerii. În Syhl Shallow este obligatoriu un an de serviciu militar, însă mulţi dintre bărbaţii şi femeile de pe câmp şi-au făcut o carieră din asta. Cândva, se considera că e o onoare.

Puţini dintre oamenii pe care i-am văzut azi păreau să mai gândească astfel.

Nu ştiu dacă este din cauza mea sau a lui Grey. Sau a amândurora.

Se aude un ciocănit la uşă care mă face să tresar, inima bătându-mi cu putere între coaste. Trebuie să îmi amintesc faptul că un asasin nu ar ciocăni, iar străjerii mei nu ar lăsa mulţi oameni să ajungă atât de

departe. Probabil este ceaiul pe care tocmai l-am cerut.

În orice caz, îmi ia o clipă să strig „Intră!"

Sora mea intră aproape înainte să pronunț cuvântul, lăsând ușa grea de lemn să se închidă în urma ei. Încă e îmbrăcată cu armura și are asupra sa armele de pe câmpul de instrucție, dar cumva le poartă mai elegant decât o face cu veșmintele noastre transparente cu curea de la curte. Părul îi strălucește în cosițe, obrajii fiindu-i încă rozalii din cauza aerului rece de afară.

— Am așteptat toată după-amiaza să-ți vorbesc, începe ea. Ar fi trebuit să îl lași pe Grey să-l oblige pe bărbatul ăla să lupte până-și scuipa sângele pe cizme. Mama ar fi făcut-o.

De parcă nu mi-aș compara eșecurile cu victoriile mamei în fiecare clipă a fiecărei zile.

— Bună, draga mea soră! spun scurt și la obiect. Te rog, nu ezita să vorbești liber!

Își pune mâinile în șolduri.

— Ce faci aici? Credeam că te întâlnești cu sfetnicii ca să discuți despre rezervele de hrană pentru iarnă.

— M-am întâlnit, răspund, uitându-mă din nou la fereastră. *Tu* ce cauți aici? Mă surprinde că nu ești încă pe câmp, făcând vreun biet soldat să implore milă.

— Ellia Maya a reușit să descopere identitatea femeii care te-a atacat, spune ea. Locuia în oraș, nu departe de palat. Credem că nu lucra singură.

Încremenesc, gândindu-mă cum m-am plimbat cu Grey pe străzile orașului în dimineața asta. Îmi reprim un fior.

Nolla Verin nu a terminat:

— Ellia Maya a spus că locuința ei era plină cu documente despre istoria vrăjitorilor. Sunt însemnări despre arme imune la magie – care erau folosite împotriva lor în trecut.

— Arme?

— Nu s-a găsit niciuna. Ezită înainte să continue: Dar nu înseamnă că nu există. Fata le-a trimis scrisori Caselor Regale, cerându-le să se opună alianței noastre cu magia. Nu era singura care le-a semnat.

De data asta mă înfior. Știam că neîncrederea în magie era puternică în Syhl Shallow, însă nu eram pregătită pentru un protest

organizat.

— Câți au semnat? întreb încet.

— Nu mulți. Străjerii îi caută deja. Nolla Verin face o pauză înainte să completeze: Mulți dintre ei au fugit. Casele lor au fost deja scotocite.

Nu zic nimic, iar sora mea se apropie.

— Lia Mara! Mă ia de mână, zicând: După cele petrecute ieri, te simți bine?

Mă uit surprinsă la ea. Nolla Verin este uneori atât de dură și de brutal de practică, încât uit cu desăvârșire că poate fi și grijulie, și ascultătoare.

Când nu-i răspund, ia loc lângă mine pe divan. Miroase a transpirație, a piele și raze de soare, și îmi aduc aminte cum inițial mama a ales-o să-i fie moștenitoare. Câteodată mă întreb dacă nu s-ar pricepe mai bine la asta. Solt nu ar fi fost sfidător pe câmpul de instrucție. Asasina aia nu ar fi îndrăznit să se apropie. Abia mi-o pot imagina pe Nolla Verin ascultând plângerile mărunte ale oamenilor.

Încă mă enervează că, în urmă cu o zi, a dat ordine în sala tronului, dar o și invidiez că a avut puterea să acționeze dur când eu nu am făcut-o.

— Lia Mara! rostește cu blândețe în glas și se întinde ca să-mi atingă mâna, iar eu îmi dau seama că mi-am retras din nou brațele pe pântece.

— Sunt o proastă, șoptesc și apoi, fără să vreau, ochii mi se umplu de lacrimi.

Nolla Verin țâțâie și mă trage lângă ea. Este mai tânără decât mine, dar acum mă simt ca un copil. Mă reazem de umărul ei, muchiile armelor sale apăsându-mi șoldurile când îmi mângâie părul căzut pe spate.

— Gata, gata! șoptește după o clipă. Zi-mi pe cine pot să înjunghii pentru tine!

Chicotesc și mă îndrept, ștergându-mi lacrimile.

— Ești îngrozitoare!

— Sunt devotată.

Nu face decât să mă tachineze un pic. Îmi studiază privirea.

— Când mama m-a numit moștenitoare, când și-a anunțat intenția

să mă mărite cu prinţul Grey, a făcut-o fără să renunţe la abilitatea de a conduce. Poporul din Syhl Shallow nu avea de ce să se teamă.

Pufnesc.

— Dar acum se teme de domnia *mea.*

— Da! e tot ce spune sora mea. Se teme de magie. Se teme de alianţa ta cu un prinţ dintr-un ţinut inamic. Vocea îi devine dură: În schimb, ar trebui să se teamă de tine.

— Nu vreau să îi fie cuiva *frică* de mine.

— Ah! Deci speri să câştigi loialitatea oamenilor, menajându-i. Îşi dă ochii peste cap, apoi îşi pune batjocoritor mâinile pe piept, zicând: Vă rog, asasinilor, nu mă răniţi! Ar vrea cineva nişte plăcinte?

— Încetează! Îi împing mâinile şi mă ridic în picioare, apoi spun: Vreau ca supuşii mei să ştie că îmi *pasă* de ei. Vreau să aibă încredere în abilităţile mele de a-i proteja fără să îi fac să tuşească *sânge pe cizme.*

Asta o face să se încrunte.

— Atunci trebuie să le arăţi că nu o să accepţi o revoltă. Că nu o să accepţi lipsa de loialitate.

— Nu trebuie să fiu *crudă...*

— Nu! Arată spre câmp în timp ce adaugă: Dar le ceri să lupte pentru tine. Îmi ceri *mie* să lupt pentru tine.

— Nu trebuie să faci nimic dacă nu...

— Ah, *soro!* Nolla Verin scoate o înjurătură, apoi mă întreabă: Cum poţi să le ceri să lupte pentru tine când *tu* nu lupţi *pentru tine?*

Rămân fără cuvinte, uitându-mă la ea. Asta făceam? Nu ştiu. Nu-mi dau seama.

— Aş putea să lupt pentru mine dacă nu ai simţi nevoia să dai ordine în locul meu! rostesc încordat.

— Nu aş fi simţit nevoia dacă nu ai fi fost atât de hotărâtă să le permiţi ţăranilor să te scuipe în faţă! izbucneşte ea.

— Nu trebuie să tai limba cuiva ca să dovedesc ceva.

— Poate că ar trebui! Nimeni nu-ţi poate spune că ai ceva *de dovedit.*

Ne încruntăm una la cealaltă.

Acum îmi doresc să nu fi plâns pe umărul ei. Mă face să mă simt foarte slabă, mai ales pentru că stă în faţa mea îmbrăcată în piele şi

oțel, abia venită de pe câmpul de instrucție, în timp ce eu mă ascundeam în camera mea.

Mă îndrept.

— Mulțumesc pentru că mi-ai spus ce crezi! rostesc printre dinți. Acum trebuie să mă pregătesc pentru cină.

Se aude o bătaie în ușă, dar niciuna dintre noi nu se mișcă.

— Intră! spun în cele din urmă.

Este o servitoare cu tava de ceai pe care am cerut-o. Este tânără, cu obraji roz și păr roșcat prins într-un coc la ceafă. Se uită fix la tava care este aproape la fel de lată pe cât este ea de înaltă. Intră în cameră și, plecându-se, face vesela să zăngănească. Este nevoită să-și dreagă vocea.

— Maiestate! își mută privirea la Nolla Verin, iar vocea îi tremură când lasă tava pe o noptieră: A-Alteță. Să torn o cană pentru fiecare?

Nolla Verin își încrucișează brațele și spune „Desigur" chiar în clipa în care eu zic „Sora mea tocmai pleca".

— Bine! rostim amândouă în același timp.

Îmi încrucișez și eu brațele. Fata ezită, apoi decide că asta înseamnă că sora mea rămâne, deoarece așază două cești pe farfuriile care zăngănesc. Sunetul lichidului care curge se aude strident în spațiul dintre noi.

Fata ridică farfuria cu o mână și vine spre mine. Se uită în jos, iar felul în care vibrează vesela mă face să mă întreb dacă, în trecut, mama a mustrat-o. Îmi amintește de chelnerița care a tresărit în tavernă.

— Mulțumesc! spun cu blândețe, dar fără să-mi iau privirea de la sora mea, apoi întind mâna spre farfurie.

Fata îmi dă farfuria și mai face o reverență.

Apoi, fără vreun avertisment, își mișcă mâna.

Sunt atât de concentrată la Nolla Verin, încât mai că nu-mi dau seama ce urmează, dar azi sunt încordată și mă feresc într-o parte fără să vreau.

Oricum nu contează. Nolla Verin este o luptătoare mai bună decât am să fiu eu vreodată și scoate deja un pumnal din teacă pe care-l înfige în pieptul fetei; ceașca mea de ceai este spartă pe podea înainte măcar să conștientizez ce s-a întâmplat.

— Străjerii strigă Nolla Verin, dar privirea îmi rămâne aţintită asupra fetei de pe podea. Aceasta gâfâie, înecându-se cu sânge. Îşi agită slab mâinile pe cuţitul înfipt în piept.

— Tu... tu... suspină ea.

Nolla Verin o loveşte cu piciorul în coaste, iar fata face ochii mari. Scoate un sunet gâtuit în timp ce plămânii ei imploră după aer.

Sora mea o scuipă.

— Eşti norocoasă c-ai să mori înainte să-ţi dau ce meriţi cu adevărat!

O apuc pe sora mea de braţ.

— Încetează!

Îmi cobor privirea la fată când străjerii intră în cameră cu armele scoase.

— *Eu.* Eu, ce?

Fata flutură din pleoape şi, cu mâinile, prinde cuţitul.

— Ne aliezi cu monştrii.

Apoi nu îşi mai mişcă ochii, mâinile încetează să i se agite, iar acum zace moartă acolo.

Atacul provoacă atât de multă agitaţie, încât mă întreb dacă o să mai găsesc vreodată o clipă de linişte, dar, într-un fel, nu mă deranjează haosul, întrebările sau cercetarea atentă a lui Grey şi a surorii mele când interoghează străjerii. Clanna Sun mă roagă să mă mut în camera reginei, dar nu vreau să-mi părăsesc odaia. Mi se pare că este ultimul meu refugiu. Servitorii au luat cadavrul şi covoarele de catifea, înlocuindu-le repede cât am stat în colţ şi am încercat să nu mă uit după arme ascunse.

Durează câteva ore până când pleacă ultimii străjeri şi sfetnici, lăsându-i doar pe Nolla Verin şi pe Grey să discute aprins în faţa uşii. Nolla Verin vorbeşte încet, dar deja şi-a exprimat clar părerea. Probabil vrea să îmi execute toţi străjerii şi să aleagă alţii. Poate că deja a dat un ordin să facă asta. Poate că oamenii o să se supună.

Gândul mă enervează. Nu vreau să ştiu.

Acel gând mă face să mă încrunt. *Ar trebui* să vreau să ştiu.

Nolla Verin avea dreptate. Ar trebui să lupt pentru mine. Dovada a fost lăsată la propriu să icnească după aer pe podeaua mea.

Mă înfior şi plec de la fereastră, care s-a întunecat de mult. Focul din şemineu încălzeşte camera, dar o răcoare se furişează oricum pe lângă fereastră. Ar trebui să trag draperiile ca să blochez curentul, dar deja mă simt captivă. Chiciura luceşte în colţurile geamului şi ştiu că Iisak este deasupra, pe acoperiş.

„Ne aliezi cu monştrii."

Poate am făcut-o, dar acum gândul este liniştitor. Nu m-aş aştepta să intre careva pe fereastra de la etajul al treilea, dar Grey a urcat o dată pe o funie ca să ajungă în camera asta, deci ştiu că nu este imposibil.

Uşa se închide uşor, şi nu ştiu dacă sunt mai panicată la gândul că sunt singură sau că sunt atacată, dar mă întorc înainte să mă pot opri.

Nolla Verin a plecat, iar Grey stă singur lângă uşă. Ochii lui trişti îmi studiază chipul, şi nu am nicio îndoială că îmi vede expresia îngrijorată.

— Am trimis după mâncare. Face o pauză înainte de-a zice: Sora ta i-a ales pe străjerii postaţi pe hol. O să mă alătur lor imediat ce soseşte mâncarea. Jake o să mă înlocuiască la miezul nopţii...

— Te rog, nu!

Cuvintele se aud ca o şoaptă, dar el se opreşte, privindu-mă.

— Lia Mara! Ai fost atacată deja de două ori. Ezită înainte să completeze: Nu m-aş simţi în largul meu să mă întorc în camera mea...

— Nu! Am vrut să zic... Mă poticnesc, apoi adaug: Am vrut să spun că nu vreau să pleci.

Îşi mijeşte un pic ochii, şi îmi doresc să nu se fi priceput atât de bine să-şi ascundă emoţiile. Mi se încălzesc obrajii şi sunt nevoită să îmi mut privirea. Suntem foarte rar împreună singuri. Chiar şi când suntem, durează puţin, cu uşa deschisă şi un străjer postat în apropiere. Supuşii mei sunt atât de sensibili la ideea că am nevoie de un bărbat lângă mine, încât am făcut tot posibilul să-i liniştesc, să demonstrez că alianţa mea cu Grey o să fie, *în primul rând,* pentru popor.

Dar acum el se află aici, iar uşa e închisă şi noaptea învăluie geamurile.

Nu a spus nimic, aşa că mă simt nevoită să mă întorc şi să mă uit

din nou pe fereastră.

— Iartă-mă! zic repede. Sunt deplasată. Şi nesăbuită, adaug după o pauză.

— Nu eşti, îl aud răspunzând lângă mine, şi mai că tresar.

A traversat camera în linişte. Este îmbrăcat în piele şi înarmat ca de obicei, dar scânteia de lumină pe metal mă face să mă gândesc la ce a spus Nolla Verin despre armele care s-ar putea împotrivi magiei lui.

— Nolla Verin a zis că circulă zvonuri despre arme care ar putea fi folosite împotriva vrăjitorilor. Ridic privirea şi mă uit în ochii lui, completând: împotriva *ta.*

— Mi-a spus şi mie. Îmi aruncă o privire calmă şi zice: Dacă are careva o asemenea armă, e binevenit să o încerce.

Mă cutremur. Poate ăsta-i motivul pentru care eu sunt ţinta. Ştiu cum să mă apăr – dar nu ca Grey. Nici măcar ca sora mea.

Acum, că stă aproape, simt un licăr de oboseală în corpul lui. Nu observasem. Ar fi trebuit să o fac.

— Meriţi să te odihneşti, spun eu.

— Şi tu. Oftează, apoi zice: Soarta pare întotdeauna să conspire împotriva noastră.

— Soarta...

El crede în ea, dar eu, nu. Mă întind şi-l iau de mână, împletindu-mi degetele cu ale lui şi trecându-l pe cel mare peste marginea apărătorii pentru antebraţ care-i stă pe încheietură.

— Nu-mi place ideea că atacurile astea ar putea fi predestinate. Că tot atacul nostru asupra regatului Emberfall ar putea fi predestinat.

Rămâne tăcut câteva secunde.

— Deseori mă liniştesc la gândul că soarta a croit deja o cale dincolo de ce pare imposibil.

— Războiul ăsta pare imposibil?

Nu găsesc gândul ăsta *deloc* liniştitor.

— Da! Dar la fel a părut şi blestemul. Călătoria noastră spre Syhl Shallow. Evadarea mea din Ironrose. Face o pauză, apoi completează în timp ce se uită la mine: Copilăria mea. Mama ta.

Îl ţin de mână şi mă uit din nou pe fereastră. Este atât de cald lângă mine şi, brusc, sunt foarte conştientă de prezenţa lui. Nu cred

că am mai fost singuri în camera mea cu ușa închisă din noaptea în care s-a furișat pe lângă străjeri ca să intre. Atunci, ca și acum, a fost un gentilom, obligat de datorie și onoare. Am împărțit prune glasate sub fereastră, schimbând secrete și sărutându-ne pe furiș până ce mama a dat buzna pe ușă.

În clipa în care mă gândesc să-l sărut, obrajii mi se încing și trebuie să fixez fereastra cu privirea. Palma lui pare acum prea caldă peste a mea, prea intimă, dar ar fi și mai ciudat să-i dau drumul. A venit ca să mă țină în siguranță, asta-i tot. Mă bucur că e îmbrăcat în haine de piele cu catarame în timp ce eu sunt înfășurată în metri de material cu curea. Înainte de toate, aliați. Orice altceva este doar o speranță pe care trebuie să o negăm până obținem pacea.

Dar în vreme ce îi ascult respirația ușoară lângă mine, ultimul lucru la care mă gândesc este pacea, războiul sau chiar amenințările la viața mea. Mă uit ușor pieziș, până ce îi zăresc profilul în umbră, conturul buzelor, unghiul maxilarului, barba scurtă care întotdeauna pare să îi domolească ușor severitatea.

Fără vreun avertisment, se întoarce ca să mă privească, iar respirația mi se poticnește. Sunt prizoniera privirii lui.

Se aude o bătaie în ușă care mă face să tresar.

— Relaxează-te!

Grey îmi ridică mâna ca să o sărute, iar scânteile se aprind prin tot brațul, dar apoi îmi dă drumul.

— E cina noastră.

Se îndreaptă spre ușă, lăsându-mă să mă topesc lângă fereastră.

„Oare soarta trebuia să ne trimită cina chiar în clipa asta?" vreau să întreb.

Dar nu o fac. Îmi netezesc hainele, îmi adun curajul în fața noului val de angoasă față de servitorii care intră în camera mea și îmi aduc aminte cum să fiu regină.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

— LIA MARA —

NU MĂ AŞTEPT SĂ-MI FIE FOAME, DAR, ODATĂ CE FARFURIILE sunt descoperite, văd că îmi este. Eram încordată şi agitată la gândul că alt servitor intră în cameră, dar Grey nu i-a permis tânărului să treacă nici măcar pragul. În schimb, i-a ordonat unui străjer să aducă tava înăuntru şi a rămas între mine şi bărbat când mâncarea a fost pusă pe noptieră.

Acum suntem din nou singuri, iar mâncarea aburește între noi. Mi-e frică să ating ceva.

Grey mă studiază şi spune:

— Pot să-l pun pe străjer să o guste.

Mă port ridicol. Oricum am degustători în bucătărie.

Şi totuşi...

— Nu, nu! răspund după o clipă, însă tot nu ating mâncarea.

Grey îmi aruncă o privire ironică, apoi feliază rapid tot ce are în farfurie şi gustă din fiecare fel de mâncare.

Mă uit la el şi fac ochii mari. Are magia care l-ar ţine în siguranţă, dar...

— Este în regulă. Îşi ridică farfuria şi, gesticulând, îmi spune: Ia-o pe a mea!

Sunt timidă, dar oricum fac schimb cu el. Îmi imaginez că stau singură aici, holbându-mă la farfurie şi urmărind cum se răceşte în timp ce mă gândesc dacă m-ar otrăvi cineva. Sunt atât de uşurată că Grey a rămas, că este *aici,* încât mai că izbucnesc în lacrimi deasupra mâncării. Trebuie să-mi şterg ochii umezi.

— Într-adevăr, răspunde Grey. Deseori puiul prăjit al bucătăresei tale îmi stârneşte şi mie lacrimile.

Vocea îi este atât de seacă, încât mă face să râd.

— Şi e un lucru bun treaba asta?

Se strâmbă.

— Nu! Ar putea la fel de bine să-i dea foc.

Izbucnesc în râs.

— E mult mai bun decât toate crustaceele alea din Emberfall, zic şi mă strâmb.

— Blasfemie! Nu zâmbeşte, dar privirea lui e jucăuşă, deci ştiu că mă tachinează: Eu şi Tycho ne luam la întrecere prin Rillisk pentru cei mai buni crabi gătiţi la abur din oraş.

— Nu ştiam că există ceva mai rău decât crustaceele până nu mi-ai spus că *alergai* ca să le apuci.

Replica mea îl face să pufnească în râs, iar sunetul mi se culcuşeşte în inimă. Este atât de rezervat, încât zâmbetele sunt câştigate şi un râset adevărat se obţine cu greu. De fiecare dată când se întâmplă, mi se pare că trebuie să încui sunetul într-o cutie ca să-l păstrez pentru mai târziu.

— Chelneriţa Jodi era o prietenă, spune apoi.

Poate că e felul în care rosteşte „prietenă", cum menţionează numele fetei, sau faptul că e chelneriţă, dar mă determină să fiu atentă.

— O prietenă? zic, încercând să par nonşalantă, dar foarte probabil eşuez jalnic.

— Da, o prietenă. Nimic mai mult. Clatină uşor din cap înainte să continue: Eram prea... cuprins de frica de-a fi descoperit ca să mai însemn ceva pentru cineva.

— Totul are legătură cu poziţia ta strategică?

— Mmm! răspunde pe un ton neutru, iar eu zâmbesc.

Aştept, dar nu zice mai mult. Pentru o clipă, mă întreb dacă e important, dacă între ei a fost mai mult decât vrea să recunoască. Dar ar trebui să-mi dau seama. Pentru cineva care dezvăluie foarte puţin despre sine este foarte direct. Niciodată nu trădează vreo urmă de şiretenie sau minciună.

Liniştea care se lăsdeşte între noi nu e întinată de nicio încordare, şi emoţia mea de mai devreme s-a preschimbat în ceva afectuos. Mai bun. Mai delicat. Mă face să-mi doresc să nu fi plecat niciodată de aici şi ca lumea să se limiteze la camera asta. Doar la mine şi la el, şi la focul care pocneşte, fără nimic dincolo de fereastră în afară de cerul nopţii.

Gândul pare nemăsurat de egoist.

Trebuie să îmi dreg glasul înainte să-mi dea din nou lacrimile.

— Te-am zărit pe câmp cu Tycho. Nu l-am văzut de câteva zile. Se simte bine?

— Nu... știu.

Nu este răspunsul la care mă așteptam, așa că îmi ridic privirea.

— De ce?

— Îmi imaginez că s-ar putea să se chinuie cu rolul ales.

— Păi...

Desfac sticla de vin și cumva mă abțin să torn de trei ori mai mult decât de obicei.

— Nu e singurul în situaţia asta.

— Nu! Grey oftează, apoi adaugă în timp ce își împinge paharul spre mine: Nu este.

El nu bea aproape niciodată. Ridic din sprâncene.

Grey ridică din umeri.

Eu torn.

Beau jumătate de pahar înainte ca el să întindă mâna spre al lui, dar ia mici înghițituri înainte să-l lase din nou pe masă. Îmi urmărește totuși mișcarea cu privirea, uitându-se la unghiul paharului, poate și la degetele cu care ține piciorul, la buzele sau la gâtul meu, sau...

Trebuie să las jos paharul. Obrajii mi s-au încălzit, iar gândurile îmi sunt la un milion de kilometri distanță de unde ar trebui să fie.

Cu un deget, urmărește baza paharului său, ceea ce mă face să roșesc.

— Credeam că o să fim amândoi nesăbuiți, spun eu.

Dar bineînțeles că el nu e niciodată nesăbuit sau nepăsător, și mi-o confirmă când zice:

— Ar trebui să fiu cu străjerii tăi, Lia Mara.

Probabil are dreptate, dar cuvintele tot îmi străpung inima. Apoi îmi dau seama că nu s-a mișcat. Încă mă ține cu privirea lui întunecată, iar degetele sale lungi continuă să traseze cercuri nesfârșite în jurul paharului.

„Luptă pentru tine!” a spus Nolla Verin.

Înghit în sec.

— Vreau să rămâi cu mine, îi şoptesc.

Închide ochii şi inspiră adânc, apoi bea o jumătate din pahar.

Brusc, îl lasă jos şi împinge sticla într-o parte.

— La naiba! Asta n-o să ducă la nimic bun.

Nu ştiu dacă se referă la faptul că a rămas în camera mea sau la vin, dar vreau să-l provoc să îl bea. Pentru prima dată, vreau să-l văd pierzându-şi controlul.

Gândul în sine mă face să roşesc. Cel puţin unul dintre noi este responsabil. Singurul motiv pentru care se află aici este ca să mă ţină în siguranţă. Să ţină departe asasinii. Dacă e beat, nu poate să se descurce.

Mă ridic de la masă şi revin la privitul pe fereastră, atingând cu vârfurile degetelor rama rece ca gheaţa. Frigul mă ia prin surprindere şi mă liniştește, aşa că inspir adânc.

— Pleacă, dacă trebuie! adaug. E foarte probabil ca străjerii mei să accepte...

Suspin când îmi cuprinde talia cu mâinile.

— Şşş! îmi şopteşte, ţinându-mă pe loc.

Respiraţia lui îmi atinge uşor părul şi pielea de pe gât. Mâinile-i sunt întotdeauna delicate, dar îi simt forţa. Inima îmi bate cu putere, însă vreau să mă sprijin de el, să-i las braţele să mă cuprindă şi să-mi simtă pulsul rapid.

— O să existe discuţii, spune încet şi hotărât. Chiar dacă nu fac decât să stau de pază în camera ta în timp ce dormi, străjerii şi servitorii tot o să vorbească. Nu o să putem opri zvonurile.

Mă gândesc la el când era pe câmp şi-l înfrunta pe Solt, străduindu-se să îmi controleze soldaţii fără să îmi sfideze dorinţa de a conduce fără violenţă şi încercând să păstreze controlul fără să dea impresia că mă contrazice. Mă gândesc la tot ce mi-a spus Nolla Verin şi mă întreb dacă îi încurc pe toţi cei din jur cu îndoielile mele. Mi-am petrecut atât de mult timp îngrijorându-mă de ce vor ceilalţi, de cum *mă* văd, încât nu m-am gândit nicio clipă la ce vreau *eu*.

— Atunci lasă-i să vorbească! rostesc într-un final.

— Lia Mara...

— Nu-mi pasă! Mă întorc în braţele lui şi-mi ridic privirea la el, zicând: Stai! Ţie?

— Supușilor tăi le-ar fi greu să mă desconsidere și mai mult, replică el, încruntându-se. Dar nu vreau să te desconsidere *pe tine.*

Ridică o mână ca să-mi atingă o șuviță de păr care mi-a căzut pe obraz.

— Eu, una, am o părere foarte bună despre tine, zic încet în vreme ce degetul lui îmi atinge maxilarul și mă face să mă înfior.

— Sunt ușurat că o are cineva.

Își coboară degetul pe gâtul meu atât de delicat, încât nu știe dacă ar trebui să îndrăznească. Atingerea lui este aproape imponderabilă când mâna-i coboară pe umărul meu – înainte să o retragă.

Îl prind de încheietura mâinii, înfigându-mi degetele în pielea de acolo. Ochii îi scânteiază cu o lumină necunoscută și rămânem așa pe loc, respirând unul spre celălalt.

Roșesc și mai rău și mă uit timidă la mâna lui.

— Ca și când nu ți-ai putea retrage mâna.

— De parcă aș vrea să o fac.

— De parcă...

Se apropie ca să mă sărute, iar atunci inspir. Încă îl țin de încheietura mâinii, dar mi se pare că *el* m-a prins pe mine. Buzele-i calde le ating lent și intens pe ale mele, făcându-mă să scot un mic sunet gutural când limba lui o întâlnește pe a mea. Nu știu dacă îi dau eu drumul sau se eliberează el, dar mâinile-i ajung brusc pe talia mea, aprinzând un foc în mine. Mă ating cu spatele de tocul rece al ferestrei, făcând geamurile să zăngănească.

Suspin surprinsă, dar Grey acoperă sunetul cu gura, acum lăsându-și pe mine greutatea apăsătoare și care creează dependență. Ne-am mai sărutat, însă el pare mai aproape ca niciodată. Săruturile lui au devenit mai insistente, mai sigure. Mai mult o provocare decât o întrebare.

Îmi trec mâinile peste mușchii brațelor lui spre umeri și piept, căutând goliciunea, dar găsind doar haine de piele și arme. Grey își mișcă degetele pe marginea centurii mele, unde mă gâdil, și mă face să chicotesc și să mă zvârcolesc – până ce-și coboară mai mult cealaltă mână, găsindu-mi șoldul prin haine, făcându-mă să roșesc și să suspin cu totul altfel.

Întrerup sărutul, cuibărindu-mi fața pe gâtul lui și gâfâind pe

pielea sa dulce și caldă. Nu pot să gândesc. Nu pot să vorbesc. Vreau să râd. Vreau să plâng.

— Grey! șoptesc. Grey!

— *Faer bellama,* rostește în părul meu. *Faer gallant.*

„Fată frumoasă." „Fată curajoasă."

Ochii mi se umplu de lacrimi, și mă retrag ca să îl privesc.

Ridică o mână ca să le șteargă, apoi se apleacă să mă sărute pe obrazul umed.

— *Faer vale,* spune Grey.

„Fată delicată."

Mâinile mele îi găsesc gâtul, cu degetele mângâindu-i părul de la ceafă când îi inspir mirosul amețitor.

Dă să se retragă, dar îi prind curelele de pe piept cu degetele și strâng puternic.

Se oprește studiindu-mi privirea, dar mi-o feresc și mă uit intens la catarame. Inspir adânc și încep să desfac una.

Grey încremenește.

Obrajii mi-au luat *foc.* Respirăm din nou foarte zgomotos.

— Știi, sunt multe catarame, îi spun, deși îmi ard obrajii și nu îl pot privi.

El zâmbește.

— Cum spui tu.

Mâinile-i sunt dibace și rapide, cu siguranță de trei ori mai rapide decât ale mele, antrenate de când se pregătea să îmbrace armura ca să înfrunte o amenințare imediată. Dar hainele de piele și armele ajung grămadă pe podea în câteva *secunde,* lăsându-l în cămașa de in și pantalonii din piele de vițel. Cel puțin așa cred. Abia am timp să văd că încă este îmbrăcat înainte să mă sărute din nou.

O, cât de mult m-am înșelat! Acum este mai aproape ca niciodată, materialul subțire al cămășii nereușind să-i ascundă căldura pielii. Acum nu mai șovăie când mă sărută, iar eu îi sorb gustul până când am senzația că mă înec. Cu siguranță îmi simte inima bătând cu putere lângă a lui, mai ales când își trece mâna peste trupul meu, trăgând de haine și ridicând mătasea, dezgolindu-mi gamba, genunchiul. Mâinile lui îmi găsesc pielea goală a coapselor exact când șoldurile ni se ating.

Inspir şi mă lipesc de el. Uit cum să respir. Uit cum să gândesc. Vreau să-l simt cu totul deodată. Trag de cămaşa lui, şi nodurile degetelor îmi sunt recompensate cu înclinarea lină a taliei sale, cu rotunjimea delicată a muşchilor care conduc spre torace.

Apoi îmi opresc degetele pe marginile aspre ale cicatricilor lui. Nu-mi dau seama dacă el se opreşte sau eu. În orice caz, mâinile îmi încetinesc. Se opresc. Se îndepărtează.

Grey s-a retras câţiva centimetri. Acum are ochii incredibil de trişti şi enigmatici.

I-am văzut cicatricile doar o dată, când am fugit din Emberfall. Ne adăpostiserăm într-o peşteră din munţi, iar el nu şi-a dat seama că mă uit. Chiar şi atunci doar le-am zărit, un mic licăr al unui lucru îngrozitor. Noah le văzuse când erau urâte, dinainte să se vindece Grey, dar altminteri le-a ţinut ascunse. Chiar şi când prinţesa Harper i-a adus prima dată hainele, a refuzat să o lase să vadă ce i se făcuse.

Poate cicatricile îl fac să se simtă vulnerabil sau poate îi aduc aminte că o persoană în care a avut cândva încredere a putut să-i provoace o asemenea suferinţă, dar aerul dintre noi s-a schimbat. Este o umbră acolo unde, în urmă cu o clipă, era lumină.

Nu ştiu dacă este milă pentru chinul pe care l-a îndurat ori teamă de forţa sau furia lui pentru ce i s-a făcut – sau vreo emoţie pe care nici măcar nu o pot identifica. Orice ar fi, mă întind din nou spre el, strecurându-mi mâinile sub cămaşa lui. Acum este încordat, dar nu se mişcă. Atunci când îmi trec degetele peste semne, tremură, respiraţia poticnindu-i-se uşor, însă nu se mai fereşte.

Mă dezlipesc de perete şi mă apropii de el, lipindu-mi buzele de pielea de la baza gâtului său, mişcându-mi mâinile pe spate lui şi ţinându-l lipit de mine. Îi simt inima bătând lângă a mea, repede şi fluturând ca o pasăre captivă, dar când îl îmbrăţişez, când îmi trec degetele peste cicatrici şi îi încălzesc gâtul cu respiraţia, încordarea lui cedează. Se calmează. Se linişteşte. Îşi pleacă fruntea şi mă sărută pe tâmplă, pe obraz, încâlcindu-şi degetele în părul meu.

— Cum spuneam, şopteşte el răguşit, cunoşti toate metodele prin care să mă faci să cedez.

Atracţia înflăcărată din urmă cu o clipă nu se compară cu ce simt acum. E mai puternică. Mai preţioasă. Asta e încredere, credinţă,

speranță.

Dragoste.

Mă sărută pe lobul urechii și mă mușcă ușurel înainte să se retragă. Își ridică mâinile ca să-și scoată cămașa peste cap, lăsându-mă fără suflare. Lumina focului îi colorează pielea în auriu și umbre, iar eu sunt îmbujorată și ametită de dorință, iar frica îmi aprinde pântecul. Brusc, mă simt timidă, mișcându-mi mâinile pe pântece când el se apleacă și-și trage șireturile de la cizme. Dar probabil că observă, deoarece se oprește o clipă, ridicându-și privirea la mine.

— Să mă îmbrac la loc? mă întreabă fără urmă de critică sau judecată în glas.

— Nu. Nu! Clatin repede din cap și trebuie să îmi forțez vocea: Grey... Grey, ar trebui să știi...

Nu pot să o spun. Flăcările îmi mistuie abilitatea de a gândi. El este prea minunat, prea aprig, prea masculin, prea... o, prea *mult!*

Își azvârle cizmele din picioare. Fără avertisment, înaintează și mă cuprinde în brațe. Țip ușor și îl apuc de gât, dar el își apropie foarte mult fața de a mea. Cu mâna liberă, îi ating pieptul gol și trebuie să îmi silesc ochii să-i întâlnească privirea.

— Ce ar trebui să știu? mă-ntreabă cu o voce joasă și blândă, doar pentru mine.

— Eu niciodată nu am... șoptesc.

— Ah! zice și mă poartă în brațe spre pat, iar acum este rândul inimii mele să vrea să scape din cușca ei.

Grey mă lasă delicat pe pătură și apoi se urcă pentru a se întinde lângă mine. Între noi sunt doar câțiva centimetri, dar vreau să mă apropii.

— Nici eu, zice după aceea.

Este atât de neașteptat, încât aproape cad din pat.

— Dar... ai fost străjer! Cum e posibil?

Ridică ușor din umeri.

— Aveam șaptesprezece ani când m-am înrolat în Garda Regală și mi-am părăsit familia, așadar curtatul nu era îngăduit. Alții mergeau la bordelurile din oraș, dar asta nu era pentru mine.

Își trece un deget peste hainele și umerii mei, peste gât, iar apoi pe pieptul meu.

Tremur și parcă mi se oprește respirația, dar el se apleacă să mă sărute din nou pe buze.

— O să fii nevoită să-mi ierți lipsa de experiență.

— Tu o să trebuiască să o ierți pe a mea... încep eu, dar mâinile lui blânde mi se strecoară pe sub haine, și îmi arcuiesc spatele în atingerea lui, descoperind că nu pot să gândesc deloc.

— Am auzit multe povești, îmi spune aproape de obraz, vocea lui tachinându-mă în timp ce-și trece dinții peste maxilarul meu. Tu ai citit foarte multe cărți.

Mă mângâie cu degetul mare pe o bucată sensibilă de piele, făcându-mă să suspin din nou.

Se retrage suficient cât să-mi întâlnească privirea și zâmbește.

— Cu siguranță ne dăm noi seama ce e de făcut.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

— GREY —

RAREORI DORM DESTUL DE MULT CA SĂ MĂ TREZEASCĂ SOARELE, dar camera este slab luminată cu razele lui când deschid în sfârşit ochii. Din foc au rămas doar tăciunii, şi simt răcoarea din aer, însă păturile Liei Mara sunt suficiente ca să mă încălzească, mai ales cu regina ghemuită lângă mine.

Ea încă nu s-a trezit, dar fruntea îi este lipită de umărul meu, părul ei roşcat revărsându-se între noi şi strălucind în lumina slabă a soarelui. Îşi ţine genunchii strânşi şi lipiţi de coapsa mea. Nu ştiu dacă vreau să o trezesc ca să am plăcerea de a-i vedea ochii sau să o las să doarmă ca să mă tot uit cum razele de soare îi alunecă pe umerii goi. Nu sunt sigur că vreau să rămân lângă ea până la sfârşitul veacurilor sau dacă vreau să-i găsesc pe oamenii care ar îndrăzni să o rănească şi să-i înjunghii. Dintre toţi prietenii mei, pe ea mi-am dorit de multă vreme să o protejez, dar asta... dintr-odată, este ceva diferit. Nu o obligaţie. Este imperativ, o urgenţă înverşunată.

Ar trebui să mă întâlnesc cu ofiţerii armatei şi generalii Liei Mara în dimineaţa asta, foarte probabil chiar acum, dar ştiu că nu o pot părăsi.

Lia Mara inspiră adânc, iar apoi îşi lipeşte buzele de braţul meu înainte ca măcar să deschidă ochii. Întind mâna şi îi dau la o parte părul de pe faţă, iar ea îşi mijeşte ochii.

— Mi-am făcut griji c-am să mă trezesc şi n-am să te găsesc, spune încet.

— Sunt încă aici.

Îmi trec un deget peste gura ei, iar ea îi sărută vârful.

— Deşi trebuie să mă întâlnesc cu generalii tăi ca să discutăm despre rapoartele din Emberfall...

— Mai pot aştepta puţin, zice şi se apropie până ce îşi încolăceşte picioarele cu ale mele, iar eu uit totul în afară de atingerea pielii ei şi

de gustul buzelor sale.

Minute, ore sau decenii mai târziu, lumina soarelui inundă camera. Îmi fixez apărătorile pentru antebraţe în timp ce Lia Mara roşeşte la mine de sub pături.

— Dacă nu încetezi să te mai uiţi aşa la mine, o să fiu forţat să-mi petrec ziua aici, o anunţ.

— Este un avertisment? Pentru că seamănă cu o promisiune.

Asta mă face să zâmbesc şi să mă aplec să o sărut.

— Nu mă ispiti, fată minunată! Ea încearcă să mă apuce de gulerul cămăşii, dar zâmbesc şi îi dau mâna la o parte, adăugând: Mai târziu!

Lia Mara se trânteşte din nou pe perne şi încearcă să pretindă că se bosumflă.

— Presupun că trebuie să fiu regină, cel puţin pentru scurtă vreme.

— Am să-l rog pe Iisak să rămână cu tine când nu pot eu, îi zic, iar ea devine serioasă, şi buzele ţuguiate teatral se transformă într-o încruntare adevărată.

— Chiar îmi doresc să putem rămâne aici, rosteşte încet.

Îmi prind la mijloc centura sabiei.

— Cândva l-am auzit pe tatăl lui Rhen – pe tatăl meu, presupun – spunând că, dacă nu-ţi poţi face poporul să te iubească, ar trebui să-l faci să se teamă de tine. Respectul arareori se naşte din altceva.

— Sora mea a zis acelaşi lucru.

Mă studiază cât mă înarmez.

— Grey, nu vreau ca poporul să se teamă de mine. Vocea ei este foarte blândă: Crezi că asta mă face o regină slabă?

— Nu! Mă apropii de pat şi-i pun o mână pe obraz, răspunzându-i: Lia Mara, poţi să fii o regină puternică şi fără să-i semeni mamei tale.

În clipa în care rostesc vorbele, îmi dau seama că nu ştiu dacă sunt adevărate. Soldaţii de pe câmpul ei de instrucţie nu ar fi de acord cu mine. În Emberfall, regele Broderick cu siguranţă nu a fost niciodată cunoscut pentru *bunătatea* lui. Şi, cu toate că Rhen îi este devotat poporului său, nu are nimic împotrivă să fie brutal când este necesar. Cicatricile de pe spatele meu – şi ale lui Tycho – sunt dovada acestui fapt.

Cred că Lia Mara vede ezitarea din ochii mei, deoarece îmi acoperă mâna cu a ei.

— Nolla Verin crede că sunt prea slabă.

— Sora ta este rea deoarece așa s-a așteptat mama ta să fie. Se aștepta să ia tronul, așa că nu știe să conducă altfel.

Lia Mara mă fixează cu privirea.

— Tu... nu ai încredere în ea, spune cu prudență.

— Mă aștept să se comporte exact cum ar face-o Karis Luran.

Ea se încruntă.

— Nolla Verin spune că trebuie să învăț să lupt pentru mine dacă vreau să o facă și alții. Mama i-ar fi împărtășit părerea.

— Nolla Verin se înșală.

— Da?

— Tu ești *regină,* Lia Mara, și ți-ai luat tronul cu forța. Deja știi cum să lupți pentru tine. Ți-am văzut forța și curajul de nenumărate ori. Mă aplec să o sărut în timp ce închei: Acum este timpul să le vadă și supușii tăi.

Jake așteaptă pe hol când ies în cele din urmă. Se sprijină de zidul opus, cu brațele încrucișate la piept. Dacă nu aș ști, aș spune că moțăie, dar am aflat că Jake se pricepe foarte bine să se prefacă plictisit și neatent când, de fapt, este chiar opusul. Face ochii mari și se îndreaptă când mă vede. Nu știu ce îi spune apariția mea, dar își strecoară un deget în centura sabiei și zâmbește.

— Ei bine, salutare, Grey! spune prea nonșalant. Ai avut o noapte frumoasă?

Am fost străjer destul de mult timp cât să recunosc tachinările *de felul* ăsta, așa că-l ignor și mă uit la străjerii Liei Mara, două femei în dimineața asta. O cunosc doar pe una dintre ele, un străjer cu chip inexpresiv pe nume Tika și care i-a fost loială lui Karis Luran.

— Să nu intre nimeni neînsoțit în camera reginei! le spun amândurora. O să discut cu scraverul Iisak să rămână lângă ea în timpul zilei.

Ele fac un schimb de priviri și apoi Tika dă din cap. Expresia nu i se schimbă.

— Da, Alteță!

Mă întorc și mă-ndrept spre hol, dar nu sunt deloc surprins când Jake mă ajunge din urmă.

— Nu începe! îl avertizez.

— Îți dai seama că roșești?

Nu! Cel puțin sper că nu!

Rânjește. La naiba!

— Cred că ești extenuat, continuă el, după... ăăă, ce *ai stat de pază.*

Îi arunc o privire și mă întreb cât am să fiu nevoit să suport asta.

— Ce-i? o face el pe nevinovatul.

Îi imit tonul mereu obraznic:

— Nu fi nesimțit, Jake!

El vorbește mai încet și îmi imită tonul serios:

— Cum spui tu, Alteță!

Îi dau una peste ceafă, iar Jake râde – însă devine repede serios. Vorbește și mai încet:

— Am așteptat să nu ne poată auzi nimeni ca să-ți zic asta, dar... străjerii ei voiau să dea buzna înăuntru.

— Poftim? exclam, privindu-l surprins. Când?

— Pe la miezul nopții. Se pare că erau îngrijorați că ai s-o rănești.

Mă opresc brusc pe hol și îl încolțesc:

— Că *eu* am s-o...

— Șșș! El nu se oprește în timp ce zice: Continuă să mergi!

Pornesc mai departe.

— Au fost două atentate la viața ei când nu eram în apropiere.

— Circulă multe zvonuri. Legea lor spune că oricine o ucide pe regină ajunge să conducă Syhl Shallow, nu? rostește după o scurtă pauză. Unul dintre cele mai răspândite zvonuri este că intenționezi să o ucizi pe Lia Mara și să îi revendici tronul.

— De ce aș avea nevoie să fac asta? Doar suntem deja *aliați.*

Pe hol, trecem pe lângă un servitor, iar expresia mea sigur e înverșunată, deoarece acesta face repede o plecăciune și se dă imediat la o parte.

— Oamenii nu au încredere în magie, Grey. Nu au încredere *în tine.* În oraș există facțiuni care cred că Syhl Shallow trebuie să se opună magiei tale. Oamenii sunt îngrijorați că o manipulezi ca să câștigi controlul armatei ei și că, odată ce intră în Emberfall, ai să preiei total controlul. Apoi regina lor o să moară și nimeni nu o să mai poată să se atingă de tine din cauza magiei tale...

— Destul!

Oftez şi îmi trec o mână peste faţă.

Oamenii cred că o manipulez deoarece o consideră *într-adevăr* slabă. Ea vrea să fie o regină paşnică, dar asta înseamnă că o să ne chinuim la orice pas. Dacă aş prelua controlul armatei ei cu forţa, ar părea că nu ne înţelegem. Dacă nu o fac... o să ne chinuim să ţinem soldaţii uniţi.

Nu pentru prima dată, îmi doresc sfatul lui Rhen.

Vreau să îmi alung gândul din minte, dar, ca de obicei, rămâne acolo. Avea şi el neajunsurile lui... însă nu s-ar fi aflat în situaţia asta dificilă. A fost crescut să facă asta, *să conducă* un regat. Poate să-şi păcălească adversarii când îşi dau de gol intenţiile. Este motivul pentru care a reuşit prima dată să-i alunge pe cei din Syhl Shallow din Emberfall – şi foarte probabil motivul pentru care a reuşit să o ţină departe pe Lilith atâta vreme.

Este motivul pentru care am nevoie ca armata asta să-şi respecte regina şi să mă urmeze. Rhen o să simtă cea mai mică slăbiciune şi o s-o exploateze. Magia mea este inutilă dacă nu ne putem duce armata în Emberfall. Pretenţia mea la tron este inutilă dacă poporul lui nu o să mă sprijine.

Cândva i-am spus lui Rhen să nu se îndoiască de el însuşi, iar acum mă regăsesc în locul lui.

Ajungem la ultima cotitură înainte ca holul să ducă spre sala de consiliu şi mă opresc. Pot să aud de aici mulţimea de voci care răsună înăuntru. Lângă pragul uşii, Nolla Verin pare adâncită în conversaţie cu o sfetnică: Ellia Maya. Suntem prea departe ca să le aud cuvintele, însă Nolla Verin îmi aruncă o privire dezaprobatoare. Vreau să-i răspund la fel, dar sunt sigur că toţi mă aşteaptă de ceva vreme şi că asta nu o să mă ajute câtuşi de puţin să-mi îmbunătăţesc poziţia.

Mă uit la Jake, care s-a oprit odată cu mine.

— Deci trebuie să mă întâlnesc cu generali şi ofiţeri care deja mă urăsc, iar acum cred că doar mă folosesc de ei. Nu e de mirare că Solt şi ceilalţi se încruntă la mine cu dispreţ pe câmpul de instrucţie.

Jake mă priveşte cu atenţie.

— Nu înţelege greşit, dar... nu asta faci?

Mă încrunt.

— Nu ăsta e scopul unei armate? *Al oricărei* armate? continuă Jake. Când Harper ne-a târât la început pe mine și Noah în Ironrose, speram să fii călcat în picioare de un cal, dar tot am crezut prostia aia cu binele regatului Emberfall. Tot mi-am riscat viața. Multe le-am făcut pentru Harper – dar, pe de altă parte, multe au fost pentru... Face o pauză, apoi își dă ochii peste cap, părând jenat în timp ce zice: Păi, *pentru tine,* idiotule! Se uită cu subînțeles pe hol și adaugă: Ei sunt încă aici. Cu siguranță cred în *ceva* din ce faci.

Nu am fost crescut ca să fiu prinț. Nu sunt general. Nu am fost nici măcar soldat.

Nu știu cum să-i conving să creadă în acțiunile mele când nu sunt întru totul sigur că eu însumi cred.

— Du-te! Jake mă lovește cu pumnul în umăr și mă întreabă: Ai nevoie de un discurs încurajator înainte?

— Poftim?

— N-ai curaj, n-ai glorie! Concentrează-te! Aventurează-te sau...

— Jake!

— *Grey!*

Mă lovește în mijlocul pieptului, unde emblema regatului Emberfall este cufundată în piele: un leu de aur și un trandafir roșu încolăciți, încercuiți cu verde și negru, culorile din Syhl Shallow. Armura a fost cândva un dar de la Karis Luran, în onoarea viitoarei noastre alianțe.

— Syhl Shallow trebuie să se alieze cu Emberfall ca să supraviețuiască, spune aprig Jake. Doar știi asta. O știu și ei. Karis Luran însăși o știa.

— Și eu o știu, vorbește Lia Mara de pe hol, iar eu mă întorc cu fața la ea când traversează podeaua de marmură, urmată de străjerii ei.

S-a schimbat cu alte haine, în nuanțe de verde, și o centură lată, neagră, îi cuprinde mijlocul. Părul roșcat îi cade pe umeri ca o cortină mătăsoasă. Ochii îi strălucesc, dar seriozitatea i se citește pe buze, iar inima mi se poticnește văzând cât este de frumoasă.

Jake face o plecăciune, și inițial mi se pare că o ia peste picior și-am să fiu nevoit să îi trag un pumn, însă apoi spune „Maiestate" în syssalah și îmi dau seama că nu e așa. Poate că *ar trebui* să mă concentrez.

Ea zâmbește.

— Jake! Bună dimineața!

— Discutam despre strategie înaintea întâlnirii cu ofițerii armatei, spune el.

— Am auzit puțin din *strategia* ta, replică ea, nelăsându-se păcălită. Aș vrea să te însoțesc, dacă se poate.

Ca și când nu ar fi fost generalii și ofițerii *ei.* Ca și când nu i-aș fi oferit orice mi-ar fi cerut.

Dau aprobator din cap.

— Întotdeauna.

Ea se întinde după brațul meu și se apropie suficient cât să-i simt parfumul de portocale și vanilie.

— Credeam că, dacă aș afișa o distanță între mine și armată, mi-aș face supușii să-și dea seama că nu o să recurg repede la violență. Ezită, apoi continuă: Cred că am reușit chiar opusul. Nu vreau ca soldații mei să creadă că nu am nevoie de ei. Nu vreau ca poporul meu să creadă că suntem slabi.

Vreau să spun că nu ar face-o niciodată, însă ar fi o minciună. Poporul ei este îngrijorat și nesigur, iar asta se vede clar.

Este impresionant că e conștientă de asta. Și mai impresionant este că o *recunoaște.*

— În plus, adaugă ea, nu sunt de acord cu spusele tale. Nu sunt nevoită să le demonstrez forța *mea.*

Cuvintele astea sunt rostite mai clar, iar Nolla Verin își îndreaptă spatele la capătul holului când le aude.

Surprins, îmi cobor privirea spre Lia Mara.

— Nu?

— Nu! Se uită înainte, concentrată la privirea provocatoare a surorii ei, dar mă strânge cu degetele de braț în timp ce zice: Asta nu e doar despre Syhl Shallow, ci și despre crearea unei alianțe între țările noastre. Are legătură cu modurile în care magia poate deveni ceva valoros, nu o amenințare. Nu este vorba despre violență și putere. E despre educație, cunoaștere și comunicare. Își ridică privirea la mine și se uită atentă, conchizând apoi: Dacă poporul meu trebuie să vadă forță, atunci suntem nevoiți să le-o arătăm pe a *noastră.*

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

— RHEN —

AU TRECUT DOUĂ SĂPTĂMÂNI DE CÂND LILITH ŞI-A dezvăluit prezenţa.

Două săptămâni – lăsându-i regatului Emberfall mai puţin de o lună înainte ca Grey să îşi aducă armata aici.

Nu ştiu ce anume face să crească groaza care îmi umple inima. Nici măcar nu sunt sigur dacă mai contează.

În dimineaţa asta, Harper este din nou în faţa ferestrei mele, antrenându-se cu Zo. Mai târziu trebuie să pornim călare spre Silvermoon, deoarece Marele Mareşal de acolo şi-a oferit fără prea multă tragere de inimă armata particulară ca să apere regatul Emberfall, şi vreau să văd personal în ce stare se află. Mă aştept ca spioana mea, Chesleigh Darington, să se întoarcă din Syhl Shallow până spre seară cu rapoarte despre armata lor şi să mă anunţe dacă are arma pe care crede că am s-o folosesc împotriva lui Grey – una pe care sper să o folosesc împotriva lui Lilith.

Am prea multe speranţe. Prea multe frici. Şi sunt mult prea multe necunoscute.

Aerul s-a răcit, aducând vânturi îngheţate peste fermele care înconjoară castelul Ironrose şi promiţând o iarnă aspră. Străjerii poartă acum lână pe sub armură, şi butoaie de oţel pentru foc au fost amplasate în dreptul fiecărui post de strajă din jurul castelului. Mantiile groase au fost scoase din cufere, iar servitorii au adăugat o pătură căptuşită cu pene patului meu. Îmi aduc aminte că, odinioară, îmi doream ca iarna să vină la castel, căzând pradă deznădejdii la sfârşitul fiecărui anotimp că toamna avea să înceapă din nou. Am uitat cât de repede se micşorează zilele şi cum frigul se poate strecura în fiecare colţ al camerei mele.

După ce trece solstiţiul, zăpada o să-nceapă să acopere munţii dintre noi şi Syhl Shallow, îngreunând călătoria. Este destul de dificil

să hrăneşti o armată când ai o recoltă bogată şi mult mai greu să-i determini pe soldaţi să nu-şi piardă motivaţia de a lupta când le este frig şi foame. Din perspectiva asta, şi armata lui Grey o să fie afectată.

Sau poate că nu! Poate că el este în stare să-şi hrănească soldaţii prin magie, să alunge zăpada şi gheaţa şi să facă iar din Emberfall un prizonier al unei toamne perpetue. Poate e capabil să se învăluie în magie ca să fie de neatins, precum Lilith.

La gândul ăsta, ceva din mine se strânge cu forţă, făcându-mi corpul să se înfioare. Nu vreau să mă gândesc la Grey ca la Lilith. Nu vreau să cred că o să folosească magia împotriva mea.

Nu vreau să mă gândesc la faptul că are magie.

Îmi amintesc vremea de la începutul blestemului, când Lilith voia să mă pedepsească pentru că refuzasem să o iubesc. Stăteam în curtea unde mireasma trandafirilor înfloriţi şi a caprifoiului umplea aerul. Era doar al treilea sau al patrulea anotimp, după ce Lilith se asigurase că monstrul meu îmi distruge familia sub vrăjile ei, dar încă avea speranţa iluzorie că urma să-i găsesc un loc în inimă.

Şi-a trecut un deget peste obrazul meu, atingerea ei făcându-mă să sângerez şi trimiţându-mi foc prin vene atât de repede, încât am căzut în genunchi. Grey a apucat-o de încheietura mâinii şi a încercat să o oprească, însă ea l-a atacat. Oasele degetelor lui s-au rupt unul câte unul. Când a încercat să se retragă, l-a prins de încheietură şi i s-au rupt şi oasele de acolo. Apoi ceva din picior, deoarece se prăbuşise. Îmi amintesc un os care ieşea prin materialul pantalonilor. Sunetul oaselor care se rup încă mă bântuie.

„Încetează!" i-am strigat, tuşind cu sânge. „Încetează!"

Dar Lilith nu s-a oprit. I-a luat sabia şi i-a înfipt-o în abdomen. Când el s-a prăbuşit la pământ, a scos-o şi i-a înfipt-o în umăr, ţintuindu-l pe pajiştea din faţa mea.

El încerca să scoată o armă cu mâna liberă, dar Lilith l-a apucat şi de încheietura acelei mâini şi a început să-i rupă restul degetelor. Îmi aduc aminte cum respira sacadat şi panicat când a încercat să se elibereze cu mâini care nu-l mai ascultau. O înjura, blestemând soarta şi magia.

Dar niciodată pe mine.

Am reuşit să mă târăsc lângă ea şi am prins-o de braţ.

„Te rog!” am implorat-o.

„O, acum vrei să implori?” a rostit delicat şi suav în ciuda ierbii pătate cu sânge care o înconjura.

A întins mâna ca să-mi cuprindă maxilarul şi am tresărit, aşteptând durerea, dar degetele-i erau reci pe pielea mea.

„Îmi place când implori”, mi-a şoptit, aplecându-se şi mai mult. „Mai fă-o!”

Apoi mi-a rupt maxilarul, iar când am ţipat, m-a doborât pe spate. A îngenuncheat pe pieptul meu când coastele mi-au pârâit din cauza magiei sale. A început să-mi scoată fiecare dinte din gură cu mâinile goale, lăsându-i să-mi alunece în gât până ce m-am înecat cu oase şi sânge şi mi-am implorat moartea. Fustele i s-au adunat în jurul meu în grămezi de mătase, iar o albină s-a auzit de undeva din apropiere – sau poate că eu eram, bocind de durere şi de disperare.

Nu ştiu dacă ea sau soarta mi-a ascultat rugăminţile, dar m-am trezit în salonul meu ca şi când nu m-ar fi torturat niciodată, cu Grey lângă mine şi blestemul care-şi relua cursul. Totuşi, amintirile nu au dispărut. Pentru mult timp, mi-au părut un coşmar din care tocmai mă trezisem. Închideam ochii şi auzeam oasele rupându-se. Înghiţeam şi simţeam gustul sângelui.

În seara aia, i-am poruncit lui Grey să nu mă apere de Lilith.

„Dar am jurat să te apăr!”

„Eşti ultimul străjer rămas!” am izbucnit atunci, ca şi când asta ar fi fost cumva un eşec, întrucât, într-un fel, nu-mi dădeam seama cât de important era faptul.

Însă blestemul era şi-aşa destul de chinuitor. Nu puteam suporta gândul de a o vedea distrugând pe altcineva, anotimp după anotimp, pentru propria distracţie – din cauza unei alegeri făcute *de mine.*

„Dacă nu ai să-mi respecţi ordinele, ai să pleci!”

El a rămas – până când nu a mai putut.

Şi acum iată-ne aici!

Grey o să aducă magia înapoi la Ironrose şi o să ia ceva ce nu vreau să-i dau. Iar o părticică din mine îşi face griji că merit toate astea.

Dincolo de fereastră, săbiile se lovesc, iar Harper ţipă. O sabie zăngăneşte pe caldarâm.

Mă apropii de fereastră.

— Harper!

— Sunt bine, sunt bine!

Ea apucă mâna întinsă a lui Zo şi se ridică în picioare. Îi studiez silueta, dar nu văd sânge, nici vreo rană evidentă.

Harper se uită în sus, la mine, şi sunt uşurat că furia care îi înceţoşa cândva privirea a dispărut. Clipele noastre împreună îmi aduc acum aminte de ultimele săptămâni ale blestemului, când ştia că vrăjitoarea mă chinuia nopţi la rând, aşadar Harper arareori pleca de lângă mine, ziua sau noaptea.

Ar trebui să o protejez. În schimb, pare că ea mă protejează.

Se scutură de praf.

— Nu mă pricep deloc la asta.

— Iar urmăreşti sabia, domniţă.

Harper îşi ia arma de unde căzuse.

— Hai şi arată-mi cum se face!

Mă uit la ea de sus, la cum i s-au desprins buclele din cosiţe şi vântul i-a colorat în roz pometii. În urmă cu câteva săptămâni, stăteam exact aşa şi eram îngrijorat că mă urăşte. Acum mă îngrijorează că mă compătimeşte.

— Bineînţeles! îi spun.

Până să ajung în curte, Zo dispare. În urmă cu o săptămână, îi consideram plecările frecvente drept slăbiciune. Ceva demn de dispreţ.

Din clipa în care Harper a lovit-o pe Lilith cu un pumnal, am ajuns să regret gândurile alea.

Dustan şi alţi trei străjeri m-au urmat în curte şi îşi ocupă poziţia de-a lungul zidului. Îmi reprim tremuratul şi îmi doresc să mă fi gândit să iau o mantie.

Harper îşi ridică sabia, prin urmare o scot şi eu pe a mea, dar îmi dau seama că nu ne-am mai înfruntat aşa de câteva luni – de dinainte ca Grey să fie târât înapoi la castel, legat în lanţuri. Postura ei este mai bună decât îmi amintesc, mai echilibrată, în condiţiile în care ştiu că i-a pus mereu probleme. Probabil că este încă ceva pentru care trebuie să îi fiu recunoscător lui Zo, deoarece Harper nu se antrenează cu nimeni altcineva.

Încep cu un atac simplu de deasupra, iar ea îl blochează cu

ușurință și contraatacă. Mișcările-i sunt precise, dar exersate, iar viteza ei mă impresionează. Însă când blochează din nou și mă retrag ca să mă regrupez, îmi urmează mișcarea.

Asta o dezechilibrează și îi dobor sabia din mână.

— Uf! face și își recuperează arma.

— Nu trebuie să îți urmărești adversarul, zic eu. În cazul în care cineva îți e cu adevărat inamic, o să te atace.

Se oprește și mă fixează cu privirea, făcându-mă să-mi dau seama ce am spus.

Mă întreb dacă se gândește la Grey – care nu a încercat să mă atace.

Mă gândesc la Lilith, de care nu pot scăpa.

Ochii lui Harper licăresc provocator cât timp își adună puterile.

— Nu prea am răbdare.

— De parcă n-aș ști.

Convingerea este unul dintre primele lucruri pe care le-am admirat la ea. Ridic sabia.

O facem din nou. Și din nou. La a opta rundă, transpirația îi strălucește pe frunte, dar Harper încă afișează o expresie foarte hotărâtă. Își face griji în privința echilibrului, a slăbiciunii flancului stâng, dar mișcarea picioarelor este aproape perfectă. Sigur este rezultatul unui antrenament atent și al repetiției, deoarece nu e ceva natural pentru ea. Este impresionant, dar mă și întristează.

Am învățat-o cum să țină un arc, cum să danseze, cum să dispună o armată, însă când vine vorba de lupta cu sabia, prima dată a învățat de la Grey.

Nu știu dacă sunt distras sau dacă s-a convins în sfârșit să aștepte, dar nu îmi urmează mișcarea când mă retrag. Nu sunt pregătit pentru asta, așadar e pe față când atac și-mi agață sabia cu garda. Metalul scârțâie pe metal, apoi se blochează, țintuindu-ne pe amândoi. În aerul rece, răsuflările noastre se transformă rapid în aburi.

Mă privește cu ochi mari și plini de surprindere, așa că zâmbesc.

— Foarte bine!

Obrajii i se înroșesc.

— M-ai lăsat să o fac?

— Domniță! Mă prefac jignit: M-ai rănit!

Roșeața care îi colorează obrajii se intensifică. Suntem foarte apropiați, cu săbiile încrucișate între noi, dar nu se simte nicio urmă de încordare.

Aș vrea să fi avut ceva să-i pot oferi. Ceva care să-mi alunge toate greșelile. Știu că nu pot să îndrept ce am făcut sau să-mi șterg greșelile. Iertarea nu poate fi cumpărată, dar nici nu sunt prea sigur cum aș putea să o câștig.

Harper își umezește buzele, apoi își îndepărtează sabia de a mea.

— Mulțumesc pentru lecție!

Ridic o mână ca să ating ușor o șuviță de păr de pe obrazul ei, iar când se apleacă, îmi las mâna să zăbovească, mângâindu-i cu degetul mare conturul buzei. Îmi doresc enorm să mă aplec și să o sărut, dar chiar și asta pare periculos. Cu Harper, totul trebuie să fie meritat. Răbdarea este răsplătită.

În schimb o sărut pe frunte.

— Ar trebui să te îmbraci pentru călătoria spre Silvermoon! spun cu o voce răgușită.

— Freya mi-a pregătit deja o rochie. Îmi studiază din nou privirea, adăugând: Nu o să dureze mult.

Dustan îi ține ușa când Harper se apropie, dar niciunul dintre străjerii mei nu o urmează în castel. Nu ar face-o decât dacă le-aș ordona eu. Au jurat să mă apere pe mine, nu pe ea. Circulă atât de multe zvonuri despre eșecurile din Disi și despre adevăratul moștenitor al tronului, ca să nu mai pomenesc de amenințările reale ale lui Lilith, încât, chiar dacă le-aș porunci să o păzească, nu sunt foarte sigur că și-ar risca vreunul viața pentru ea. Singurul dintre străjerii mei care a făcut-o vreodată se pregătește acum să-mi declare război.

Când mă întorc să intru și eu în castel, îmi dau seama că nu e adevărat.

Cazarma Gărzii Regale se află la parterul castelului, de-a lungul holului din spate care dă spre arena de instrucție, în partea opusă bucătăriei și camerelor servitorilor și cel mai aproape de grajduri. Nu prea am ocazia să fiu aici și, de fapt, nu-mi aduc aminte când am fost ultima dată. Când eu și Grey eram prizonierii blestemului, el alegea o

cameră lângă a mea, deoarece nu avea sens ca singurul meu străjer să nu audă ce se întâmplă.

Când cotesc pe holul umbrit, o amintire de mult reprimată iese la suprafaţă. Cred că aveam şase sau şapte ani; eram destul de mare ca să aflu cum să scap de privirea vigilentă a doicii sau a dascălilor mei, dar destul de mic cât să fiu curios în privinţa locurilor din castel pe care nu-mi era permis să le frecventez. În amintire, căutam temniţa, deoarece sora mea, Arabella, insista că e bântuită, dar m-am trezit pe holul ăsta, cu ochii mari când mi-am dat seama că vocile stridente şi furioase pe care le auzisem dinspre casa scării nu erau ale fantomelor sau ale prizonierilor, ci ale străjerilor care se certau aprins.

Până atunci nu mai văzusem un străjer care să greşească. Nu auzisem niciunul vorbind altfel decât pe un ton cumpătat şi chibzuit, întotdeauna respectuos faţă de familia regală.

Dar în dimineaţa aia am văzut cum un străjer l-a împins pe altul în zidul de piatră şi alţi doi încercau să îi despartă. Cuvintele lor s-au transformat într-un şir înfierbântat de înjurături care ar fi făcut-o pe mama să roşească, dar eu eram *fascinat.*

Apoi unul dintre ei m-a văzut, pentru că a înjurat şi a şoptit:

„Prinţul! Prinţul!"

S-au despărţit şi au luat poziţie de drepţi. Am fost atât de speriat de reacţia lor, încât şi eu am adoptat-o imediat. Acum ştiu că probabil se temeau să nu fie mustraţi, dar eu îmi făceam griji să nu mă găsească tata aici. Nu eram chiar atât de mic, încât să nu îi fi cunoscut răbufnirile.

Cred că unul dintre ei şi-a găsit în cele din urmă curajul să se dezlipească de perete – sau poate că mi-a simţit frica – deoarece s-a apropiat şi a zis:

„Alteţă! Te-ai rătăcit?"

Nu-mi aduc aminte cum arăta sau măcar cum îl chema. Nu ştiu de ce se contraziceau sau dacă sfada lor a continuat imediat ce m-am îndepărtat. Îmi amintesc doar că vocea lui era blândă şi c-am ştiut că nu urma să am probleme. Îmi aduc aminte că a tresărit când l-am luat de mână, aşa cum făceam când plecam la plimbare cu doica.

Îmi amintesc că a fost prima dată când mi-am dat seama că străjerii tatălui meu – străjerii *mei* – aveau gânduri, sentimente şi

emoţii fără vreo legătură cu familia regală, că toţi ar fi depus un jurământ, dar că ar fi însemnat ceva diferit pentru fiecare bărbat sau femeie care-l depunea.

Amintirea asta aduce o alta, mai puţin binevenită.

„Regreţi jurământul?"

„Nu!"

„Ăsta e ultimul nostru anotimp, comandante. Ştii că poţi să vorbeşti liber."

„Chiar vorbesc liber, stăpâne."

Mi se strânge inima şi sunt nevoit să inspir şi să expir de câteva ori ca să-mi treacă. Nu vreau să mă gândesc la Grey, dar, ca de obicei, gândurile nu dau importanţă voinţei mele.

Mă opresc în faţa unei uşi din apropiere de capătul holului. Dustan şi Copper, un alt străjer de-al meu, au venit după mine aici, şi mai că le simt curiozitatea în aerul din jurul nostru, însă ei n-o să mă ia la întrebări.

De obicei mi se anunţă prezenţa, dar deja nu mă înţeleg cu Zo şi nu vreau să fiu protocolar, deci bat la uşa ei.

— Uf! îi aud vocea înăbuşită din partea cealaltă a uşii masive. Plecaţi, neghiobilor!

Ridic din sprâncene şi mă întorc să mă uit la Dustan. El îmi întâlneşte calm privirea.

— Unii străjeri s-ar putea să o dispreţuiască puţin pentru că a rămas în camera ei.

— Tu o dispreţuieşti?

— Nu, stăpâne!

Mă întreb dacă este adevărat. Cred că-l încearcă o urmă de resentiment dacă permite ca situaţia să continue fără să o controleze.

Dustan îşi drege glasul.

— Nu se face plăcută. Vioara ei răsună pe holuri cu ore bune înainte de răsărit.

Mai că zâmbesc. Nu este de mirare că Zo şi Harper sunt prietene.

— Vă *aud* cum complotaţi acolo! spune Zo pe un ton aspru din partea cealaltă a uşii. Nu aveţi ceva mai bun de făcut cu timpul vostru?

Încuietoarea zăngăneşte, şi uşa se deschide. Zo ţine un pumnal

într-o mână, iar cealaltă e încleştată-n pumn.

Aruncă o privire la mine şi face ochii mari.

— O! Coboară pumnalul, zicând: Alteţă! Eu... Iartă-mă... Face o reverenţă înainte de-a adăuga: Nu ar fi trebuit... Nu mă refeream la...

— La mine, ştiu. Pot să intru?

Surprinderea dispare din ochii ei, înlocuită de o umbră de suspiciune. Pentru o clipă, mă aştept să refuze, dar nu ştiu ce să fac. Probabil o parte din ea vrea să folosească pumnalul *asupra mea.*

Dar nu o face. Se retrage un pas, deschizând larg uşa.

— Bineînţeles!

Intru în camera ei. Încăperea este mică, dar bine dotată cu cele necesare, ca toate camerele străjerilor. Aici nu sunt ferestre, deoarece Garda Regală nu poate fi vulnerabilă la atacuri, dar între cărămizi există câteva fante înguste care să-i permită aerului proaspăt să intre. O lampă mare atârnă într-un colţ, aruncând umbre pe zidurile văruite. Lemnele aprinse în soba din celălalt colţ încălzesc aerul. La picioarele patului se află un cufăr lat şi un dulap îngust lângă zidul din faţă. Masa este acoperită cu cărţi, pergamente şi o trusă de scris. Pe zidul din spate văd un raft pentru depozitarea armelor şi a armurii, dar Zo nu prea mai are multe, iar pe un altul se vede o vioară.

Dustan şi Cooper m-au urmat înăuntru şi abia dacă avem loc să stăm toţi în picioare. Zo mă urmăreşte cum cercetez starea în care este camera ei şi îşi mută privirea la străjerii din spatele meu. Când o privesc din nou în ochi, înghite în sec.

— Aş fi plecat fără să mă împotrivesc, Alteţă, spune încet.

Mă încrunt.

— Poftim?

— Străjerii sunt inutili. Aş fi plecat la ordinul tău. Ştiu... Ezită şi pare să-şi adune curajul: Ştiu că ai impresia că acţiunile mele ar sfida Coroana, însă nu aş...

— Zo! Crezi că am venit ca să te eliberez din funcţie?

Se uită din nou la Dustan şi Cooper.

— Eu... Da?

— Nu! îi răspund. Cred că am acţionat prea grăbit când te-am lipsit de rolul din Garda Regală.

Expresia cinică revine în privirea lui Zo.

— Da?

— Stăpâne! rostește Dustan încordat.

Îl ignor.

— Da! repet. Ai acționat ca să o protejezi pe Harper. Ai respectat ordinul ei, nu-i așa?

— Da, Alteță, răspunde fără grabă. Așa am făcut. Se uită din nou la Dustan și adaugă: Dacă ai venit ca să-mi oferi din nou postul din Garda Regală, nu cred că o să funcționeze.

— Nu asta e intenția mea.

— O! face ea, încruntându-se. Atunci... de ce ai venit?

— Îmi fac griji pentru Harper. Vrăjitoarea și-a făcut cunoscute amenințările. Un atac din Syhl Shallow este iminent. S-ar putea să avem spioni printre noi. Multe dintre orașele mele au refuzat să îmi recunoască domnia. Tot regatul Emberfall este în pericol.

Cinismul i se șterge de pe chip.

— Știu. Și eu îmi fac griji pentru Harper.

— Pentru că este prietena ta.

— Da!

Mă uit la Dustan.

— Înțeleg că membrii Gărzii Regale și-au exprimat... ăăă, *nemulțumirea* că locuiești în continuare printre ei?

Ea se încruntă ca și când ar încerca să își dea seama unde vreau să ajung.

— Harper nu vrea să plec.

Îi arunc un zâmbet șiret.

— Și am auzit că-ți place să-i distrezi pe ceilalți străjeri la primele ore ale dimineții.

— Le place, spune ea categoric.

— Ți-aș oferi o altă cameră, continui eu. În fața camerei lui Harper. Și aș vrea să ne însoțești mai târziu, azi, când plecăm din Ironrose.

Mă cercetează cu atenție.

— De ce?

— Mi se pare că s-ar simți mai în siguranță să te aibă aproape. Și eu la fel, de altfel.

Privirea i se înăspreşte un pic, şi inspiră ca să-mi răspundă, dar apoi probabil se răzgândeşte, deoarece nu spune nimic.

— Ţi-aş cere să îmi vorbeşti sincer, zic eu, iar ea îşi mută privirea la străjerii din spatele meu, deci adaug: Dustan. Copper! Aşteptaţi pe hol!

Se supun, dar lasă uşa deschisă. Nu mă tem de Zo mai mult decât mă tem de Harper, aşa că întind mâna şi i-o închid comandantului în faţă.

— Noi doi nu ne-am înţeles, adaug apoi. Vreau ca lucrurile să se schimbe.

Ea face din nou o reverenţă.

— *Bineînţeles,* Alteţă!

Sarcasmul din vocea ei nu este puternic, dar se simte.

— Ţi-am cerut să vorbeşti sincer, zic eu monoton. Nu mă crezi?

— Cred că ţii la Harper. Cred că vrei ceva de la mine şi că este *supărător* dacă relaţia dintre noi e tensionată. O văd cum îşi adună din nou curajul ca să completeze: În primul rând, nu cred că înţelegi de ce suntem în dezacord.

Îmi vorbeşte rece şi sincer, aşa că-i vorbesc şi eu la fel:

— Mi-ai sfidat ordinele şi ţi-ai pierdut postul din Garda Regală. Ce este de neînţeles?

— Nu am sfidat un ordin. Nu te-am trădat. Nu mi-am încălcat jurământul. Umerii îi sunt acum încordaţi, iar furia îi scânteiază în privire în timp ce spune: Am protejat-o pe Harper. S-ar fi dus singură după Grey, şi ştii bine asta. Ne-ai pus pe toţi într-o situaţie imposibilă.

— *Eu* eram într-o situaţie imposibilă, rostesc cu hotărâre.

— Ştiu! replică ea cu înverşunare. Ştim cu toţii!

— *Nu* ştiţi... încep, dar mă opresc.

Ca întotdeauna, nu persoana din faţa mea îmi provoacă furia şi frustrarea. Tac şi oftez. Lemnele trosnesc în soba din colţ. Când pot să vorbesc din nou, îmi controlez tonul:

— Dacă înţelegi împrejurările, atunci de ce nu ne împăcăm bine?

— Întrebi *de ce?* Pare neîncrezătoare: Deoarece Harper este prietena mea.

Este un motiv foarte simplu. Sau ar trebui să fie. Dar nu este.

— Eu și Harper ne-am rezolvat problemele, îi răspund.

— Până data viitoare, când *nu* o s-o mai faceți.

Aproape tresar. Încep să regret că am venit aici și nu știu dacă e din cauză că mă provoacă sau pentru că are dreptate.

— Așadar, ai să mă urăști pentru... totdeauna? Asta e poziția ta, Zo?

Inspiră ca și când ar vrea să scuipe foc, dar se oprește și oftează.

— Nu te urăsc. Dar ai de strâns în spatele tău un întreg regat – și de protejat un întreg regat. Harper nu are de făcut niciunul dintre astea două lucruri, și totuși rămâne. Pentru tine.

Cuvintele ei mă lovesc din plin. Brusc, mi se strânge inima, și sunt nevoit să inspir adânc.

— Fratele ei i-a cerut să plece, continuă Zo mai încet. Să meargă în Syhl Shallow.

— Știu.

— Grey nu știa.

O fixez cu privirea cât asimilez impactul acestor cuvinte. Grey nu i-a cerut asta, iar Harper nu a plecat.

Dar poate că ar fi plecat dacă el i-ar fi cerut să o facă.

Nu-mi plac îndoielile pe care le-a semănat conversația asta. Harper a rămas. Ea *rămâne.* Pentru mine. La fel cum Zo rămâne pentru ea.

— Cred că îți sunt îndatorat. Ridică din sprâncene, dar eu nu am terminat de vorbit: Și scuze! Vorbesc mai încet: Harper nu a menționat că străjerii te hărțuiesc.

Zo clatină din cap.

— Nu știe. Iar eu le înțeleg frustrarea.

Amuțim preț de o clipă. Mă întreb cât timp o să-mi mai acorde Dustan înainte să deschidă ușa ca să se asigure că Zo nu întreține focul din sobă cu părți din mine.

— Chiar ai crezut că am venit ca să te alung din castel? o întreb.

— Bineînțeles!

„Bineînțeles!" Asta îmi amintește de cum m-a înfruntat Harper pe ringul de dans, când mi-a spus să nu îmi vărs frustrările pe prietenii ei. Mă face să mă întreb dacă toată lumea se așteaptă la ce este mai rău de la mine.

Sentimentul ăsta nu-mi e străin, dar acum, când nu mai sunt

prizonierul blestemului, când deciziile sunt doar ale mele și au consecințe, este diferit.

Nu-mi place.

— De fapt, continui, veneam ca să îți ofer un nou post.

— Ca...?

— Ca străjer.

Pare exasperată.

— Garda Regală nu o să...

— Nu pentru mine, ci pentru Harper, completez.

În sfârșit închide gura.

— Acum este prea multă nesiguranță în regatul meu. Indiferent ce porunci dau, știu că Garda Regală o să-mi prețuiască viața mai mult decât pe a ei. Tu cred că n-ai să faci asta.

Nu mai scoate nicio vorbă. Doar a închis ochii, și nu-mi dau seama dacă acceptă ideea asta sau mă disprețuiește pentru ce i-am propus.

— Te-ai instruit cu Garda Regală, continui. Se cade să-i stai alături când suntem în public.

Încă tace, așa că mă uit în ochii ei.

— Sau poți să refuzi. O să continuăm ca până acum.

— Ai întrebat-o pe Harper dacă își dorește asta?

Întrebarea mă surprinde.

— Nu!

Oftează, dar nu spune nimic.

— Păi, spun eu. Îți mulțumesc pentru atenție!

Dau să mă întorc spre ușă. Dezamăgirea nu este *câtuși de puțin* o emoție necunoscută.

Dar apoi mă întorc înainte să întind mâna spre clanță.

— Zo, te rog! Ai avut dreptate. Harper o să își riște viața fără să ezite.

— Știu. Încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să accept înainte ca Harper să aibă șansa să refuze.

Asta mă face să zâmbesc.

— Deci nu refuzi?

— Bineînțeles că nu. Nu zâmbește când întreabă: Cât ești dispus să plătești?

— Ce simbrie ți-ar conveni, Zo?

Își mijește ochii și spune o sumă care e mai mult decât dublă față de cât câștigă străjerii.

Nu știu dacă se străduiește să mă provoace în locul lui Harper sau o face pe cont propriu, dar, în orice caz, nu contează.

— Perfect! răspund calm, iar ochii mai că-i ies din orbite. O să trimit servitori care să te ajute să îți muți lucrurile. Am vrea să plecăm spre Silvermoon într-o oră. Cred că ai să fii pregătită.

— Dar... da? Da! Trebuie să-și dreagă glasul: Alteță!

— Bun!

Întind mâna spre ușă.

— Știi, strigă în spatele meu, pentru Harper, aș fi făcut-o gratis! Tace un moment, după care completează: Eram curioasă cât valorează pentru tine.

— Ți-aș fi dat de zece ori mai mult.

Mă gândesc la clipa în care Harper a înfipt pumnalul în pieptul lui Lilith. Trebuie să-mi ating burta cu o mână ca să alung emoția bruscă.

— Pentru Harper, ți-aș fi dat totul!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— HARPER —

MĂ BUCUR CĂ ÎN SFÂRŞIT E FRIG AFARĂ, DEOARECE UNUL dintre lucrurile care-mi lipsesc cel mai mult acum, când sunt departe de Washington DC, este posibilitatea de a face rost rapid de un antiperspirant. Freya are şase borcane cu loţiuni, poţiuni şi pudre care să mă facă să miros frumos, dar nimic nu mă împiedică să transpir. Mi-am desfăcut pe jumătate apărătorile pentru braţe când cotesc pe hol, dar aud şoapte din camera de lângă a mea şi mă opresc brusc. Vocea Freyei îmi este cunoscută, dar am nevoie de o clipă să o recunosc pe a lui Jamison. L-am cunoscut doar ca străjer temporar, iar apoi ca soldat, ca pe un bărbat care şi-a pierdut braţul în luptă; am văzut armata din Syhl Shallow nimicindu-i tot regimentul, dar a fost dispus să îmbrace din nou o uniformă ca să-l slujească pe Rhen.

Murmurul delicat şi blajin al vocii lui mă surprinde. Este clar că Freya îl cunoaşte mai bine. Ezit în pragul uşii mele şi schiţez un zâmbet. L-a menţionat pe Jamison în noaptea petrecerii date de Rhen, dar faptul că vorbesc în şoaptă mă face să mă întreb dacă între ei este mai mult decât o prietenie obişnuită.

Îmi muşc buza şi încerc să intru în camera mea fără zgomot, căci nu vreau să-i deranjez. Situaţia este foarte dificilă şi *nesigură,* iar asta îmi dă speranţă şi mă face să-mi aduc aminte că dragostea poate apărea oriunde, chiar şi în cele mai întunecate vremuri.

Dar apoi aud cum Freya respiră sacadat, iar Jamison spune „Trebuie, *trebuie!"*

Plânge? Uşa camerei sale este deschisă, aşa că pun mâna pe cadru şi bat în toc. Ei se despart brusc, dar nu atât de repede, încât să nu observ că sunt lipiţi unul de celălalt, iar Jamison îi mângâie părul lăsat pe spate.

Freya se şterge repede la ochi. Şuviţele blonde au scăpat din fundele care le ţineau strânse la spate, iar obrajii îi sunt roşii. Pe

umărul uniformei lui Jamison e o pată umedă, dar el ia poziția de drepți când mă vede.

— Domniță! spune el.

— O, domniță! zice Freya și se șterge din nou la ochi. Iartă-mă!

— Nu te scuza! Ezit în pragul ușii, apoi întreb: Ești bine?

— Bineînțeles! Bineînțeles!

Dar ea respiră din nou sacadat.

Mă uit prin cameră după copii, însă nu sunt aici.

— Copiii sunt bine?

— O! Da! Dahlia și Davin sunt jos, la bucătărie. Bebelușul doarme alături.

Trage adânc aer în piept și-și netezește fustele cu palmele. Lângă ea, Jamison este tăcut și stoic. Expresia lui nu-mi dă nimic de înțeles.

— O! Păi, bun așa!

Nu spun nimic. Ei nu zic nimic.

Brusc, situația devine stânjenitoare.

— Am auzit... Ei bine, plângeai. Eu doar... Știi ce? Nu contează! Nu mă privește! Mă retrag din pragul ușii și adaug: Eu... am să fiu în camera mea.

Mă simt ca o idioată. Cu fața înfierbântată, mă încui în cameră. Îmi scot apărătorile de pe brațe și desfac centura sabiei, apoi îmi arunc armele și armura într-o grămadă lângă șemineu ca să las pielea transpirată să se usuce. Oftez și încerc să desfac șireturile de la corsetul care este un bun înlocuitor pentru bustieră, dar se leagă la spate. Niciodată nu am înțeles de ce pentru multe haine de aici ai nevoie de ajutor ca să le îmbraci sau dezbraci. Uneori aș da orice pentru un tricou.

Ușa camerei mele se deschide, dar nu mă întorc, deoarece fața încă îmi arde.

— Îmi pare rău! spun. Nu am vrut să vă întrerup. Plângeai. Voiam să mă asigur că ești bine.

Degetele reci ale Freyei le dau la o parte pe ale mele și îmi apucă ea șireturile de la spate, însă nu spune nimic. Nu-mi dau seama dacă e supărată sau încă este copleșită de emoții și vrea să fie lăsată în pace.

— Mă descurc singură, adaug încet. Dacă trebuie să fii acum cu Jamison.

Smucește puternic de șireturi, strângând materialul atât de mult pe toracele meu, încât nici măcar nu pot să inspir ca să țip.

— Nu, dragă! se aude o voce neplăcută, care cu siguranță nu este a Freyei. Cred că eu trebuie să fiu cu tine.

— Lilith!

Abia îi pot șopti numele. Mă zbat în strânsoarea ei, încercând să mă întorc, dar ea trage și mai tare de șireturi. Un tricou s-ar fi rupt din cauza tensiunii, dar corsetul ăsta a fost croit să reziste. Coastele sunt la un pas să se frângă. Încerc să inspir, dar abia reușesc să o fac. Bâjbâi după decolteu cu degetele, însă nu cedează deloc.

Tocmai mi-am aruncat toate armele în colț. Ca o *idioată.* Trebuie să-mi înăbuș panica. Trebuie să gândesc.

Din fericire, mă pot baza pe lunile de antrenament cu Zo. Lovesc înapoi cu cotul și sunt mulțumită să o aud pe Lilith gemând, dar nu îmi dă drumul.

În schimb, am senzația că degetele ei îmi intră prin corset în pielea de pe spate și totul pare fierbinte. Sau de gheață! Ca un milion de ace care îmi străpung coloana. Nu pot să văd sau să respir.

— Vezi? spune ea, și vocea îi este ca un vuiet și o șoaptă în același timp. Nu trebuie să te ucid ca să îl controlez pe el. Trebuie doar să îți aduc minte ce pot să fac.

Sunt întinsă pe podea. Ea este călare pe spatele meu. Cred că am vomitat de durere. Nu-mi dau seama. Simt gust de sânge și fiere. Totul mă doare, și suspin pe marmură.

— Știu, zice ea. Sunt cu adevărat îngrozitoare.

Nu pot să-i răspund. Gândurile nu mi se organizează suficient ca să vorbesc. Credeam că știu ce este durerea. Credeam că sunt aprigă și curajoasă, iar acum plâng pe podea.

— Îl susții! Ca și când ar merita asta! șoptește Lilith. Ca și când nu ar fi făcut o mie de rele.

Scrâșnesc din dinți de durere. Știu ce i-a făcut Rhen propriului popor, dar știu și că a făcut totul când era un monstru răuvoitor creat de Lilith. El se învinovățește pentru toate, deși nu ar trebui.

— El... nu a... El nu...

— O, nu?

Vederea mi se întunecă, dar durerea rămâne. Brusc, îmi amintesc

ceva: Grey și Tycho înlănțuiți de zid în curte, torțele pâlpâind în întuneric și umbrele dansând când Rhen a dat un ordin. O linie de foc îmi străbate spatele ca lovitura unui bici. Încerc să țip, însă vocea îmi este răgușită și spartă.

— Sunt sigură că ai impresia că am provocat și asta, spune cu răutate, iar eu îi simt respirația fierbinte la ureche, făcându-mă să tresar. Nu am avut nicio legătură, adaugă, și imaginea se schimbă, înfățișând o cameră de aici, de la castel.

Rhen stă lângă o masă în camera lui, încheindu-și vestonul, dar pare... diferit. Nu prea îmi dau seama de ce.

— Străjerii mei o să-ți cheme trăsura, spune el cu o voce rece, calmă. Am trimis după ceai.

— Dar, Alteță...

Nu văd femeia care vorbește, dar cunosc vocea. Este Lilith. Îl văd prin ochii ei. Din unghiul acela, probabil că ea îl privește din pat.

Cred că totul este de dinainte de blestem. Sunt îngrozită și fascinată.

Scena continuă. În ușă se aude o bătaie ușoară, și un tânăr servitor intră cu o tavă cu ceai și delicatese. Rhen îl ignoră, iar băiatul pare că este obișnuit să fie ignorat de nobili. Lasă tava pe masă, dar când înclină ceainicul ca să umple o cană, este puțin strâmbă și cade, spărgându-se de podeaua de marmură. Ceaiul se varsă peste tot, inclusiv pe cizmele lui Rhen.

Băiatul tresare și se uită la Rhen.

— Ia-iartă-mă, Alteță...

— Străjeri!

Rhen nu se uită la el.

Un străjer apare în pragul ușii, și sunt uimită să văd că este Grey. La fel ca în cazul lui Rhen, și el pare puțin diferit. Nu mai tânăr, doar... diferit. Poate că este expresia din ochii lor sau aspectul acestora – sau poate ceva ce nu au pierdut sau obținut încă.

Înainte ca Grey să aibă șansa să spună ceva, Rhen zice:

— Scoate-l de aici! Fă-l să regrete greșeala! Rămas-bun, domniță! rostește, dând din cap spre Lilith.

Apoi se întoarce spre ușă.

Grey are o privire rece. Îl apucă de braț pe băiatul care plânge.

Grey Înfricoșătorul.

În spatele meu, Lilith din prezent șoptește:

— Toți sunt niște bestii, nu-i așa?

Viziunea se întunecă, și resimt durerea atât de repede, încât țip.

Lilith își răsucește degetele, și mi se pare că oasele îmi sunt coase prin piele.

— Crezi că eu sunt ticăloasa, spune ea, iar durerea îmi străbate venele. Crezi că sunt un monstru. Dar cine a ales aici, Harper?

Mă înec cu un suspin. Încă sunt cu fața în jos, pe marmură, iar lacrimile se adună pe podea.

— Familia lui Rhen mi-a ucis poporul, continuă ea. Iar tu mă învinovățești pentru că vreau răzbunare? Vezi cu ochii tăi că era un monstru dinainte să fi venit eu.

— Nu! mă împotrivesc, suspinând. Nu, tu ești...

— Mă aștept să văd mișcări de trupe, *prințesă,* șoptește ea. Mă aștept să îl văd cum mi se supune *mie,* nu ție. Ai înțeles?

Își smucește degetele. Văd pete, iar marmura de sub mine se înnegrește.

Pentru o clipă, cred că am leșinat, dar, nu, podeaua s-a schimbat. Sunt întinsă pe asfalt. Încerc să ridic fruntea și văd betonul gri-deschis al unui trotuar și fantele ruginite ale unui canal de scurgere. Un ambalaj de ciocolată este prins acolo, cu marginile fluturând în vânt.

Am revenit în Washington DC.

— Nu! strig.

Dacă mă lasă aici, nu am cum să mă întorc. Îmi este imposibil să îl ajut pe Rhen. Nu am cum să...

Claxonul unei mașini răsună, făcându-mă să mă uit împrejur. O mașină de teren vine direct spre mine.

Țip, iar aceasta dispare. Am revenit în camera mea, cu țipătul răsunându-mi în gât.

— Nu uita! spune Lilith, respirația ei încălzindu-mi urechea. Pot să te controlez la fel de ușor cum îl controlez pe el.

— Nu! strig. Îmi adun puterile, ca și când aș fi putut să o dau la o parte, și strig încă o dată: Nu!

O mână mă prinde de umăr, întorcându-mă. Mă ridic, lovind

frenetic, țipând de furie, apucând cu mâinile.

— Domniță! *Domniță!*

Vocea bărbatului mă silește să mă opresc, și îmi dau seama de ce apuc piele tăbăcită și catarame în loc de piele și mătase.

Dustan îngenunchează lângă mine, iar eu îl țin strâns de armură. Lilith nu mi-a rupt coloana vertebrală. Nu mi-a rupt nimic. Îmi simt spatele ud, deși nu-mi dau seama dacă este transpirație sau sânge, și mă doare burta. Tremur atât de tare, încât îmi clănțănesc dinții. Respir zgomotos și panicat spre el.

Eu și Dustan nu suntem prieteni, dar nici dușmani. Nu îmi pot relaxa degetele. În schimb, îmi lipesc fața de armura lui și plâng.

Nu știu cât timp rămân acolo, dar nu mult. Rhen nu mă poate găsi așa. Întoarcerea lui Lilith îl îngrozește deja. Îmi descleștez degetele și mă dezlipesc de Dustan, ca să aflu că nu este singur. Freya și Jamison stau în spatele lui, iar în pragul ușii mai este un străjer.

Îmi șterg ochii.

— Sângerez?

Dustan îmi studiază chipul, apoi aruncă o privire în jos, la corpul meu.

— Nu! Vrăjitoarea a fost aici?

— Da!

Aș vrea să nu mai tremur. Freya icnește și îl ia de mână pe Jamison.

Dustan dă să se îndrepte de spate, inspirând ca și când ar vrea să-i poruncească străjerului care stă pe hol, și *știu* pur și simplu că o să-l cheme pe prinț. Rhen o să-mi preia panica și frica, așa cum o face mereu, și o să-și îngăduie să o dubleze pe a lui. Lilith o să-l controleze în continuare.

Mă ridic în picioare și ignor petele pe care le văd ca să îl apuc pe Dustan de braț.

— Comandante! Vorbesc de parcă am nisip pe limbă: Nu poți să-i spui lui Rhen!

Se uită la mâna mea și mi se adresează încet:

— Domniță, nu pot să păstrez secretul ăsta...

— Ba *poți.* Dustan, trebuie!

Se uită la mine, iar expresia lui spune că îi este imposibil.

— Te rog! Îmi înfig degetele în apărătoarea lui de braţ.

Grey nu ar fi cedat, dar Dustan ar putea să o facă.

— Te rog, Dustan! Ea vrea... vrea ca el să-şi pună armata la treabă. Vrea să-i forţeze mâna. Nu o putem lăsa. Nu aşa.

Duritatea i se citeşte în privire, şi nu cred că o să accepte, dar apoi Jamison face un pas înainte.

— Dacă vrăjitoarea asta vrea acţiune militară, o să o aibă. Alteţa Sa i-a ordonat armatei să se deplaseze către graniţă.

Clipesc la el.

— Da?

Freya dă aprobator din cap. Obrajii îi sunt încă roz de la plâns, dar lacrimile i s-au uscat.

— Da! întăreşte ea. Jamison face parte din regimentul desemnat să plece spre trecătoare.

Mă uit la ei. Vreau ca asta să fie o veste bună, deoarece Lilith o să fie liniştită, dar nu este. Regimentul trimis în trecătoare o să fie primul care o să-i întâlnească pe soldaţii din Syhl Shallow.

Şi probabil primul care o să piară.

Ca întotdeauna, totul este foarte complicat aici.

Nu pot să gândesc. Nu pot *să gândesc.*

Îmi frec faţa cu mâinile şi inspir adânc.

— Dustan, te rog! Nu vezi că Lilith încearcă să se folosească de mine ca să-l manipuleze?

— Ba da!

— Atunci, nu putem să-i *permitem...*

— Mai ştiu şi că el domneşte în Emberfall. Iar tu, nu, adaugă după o scurtă pauză.

— Uite! zic eu. Ne ducem în Silvermoon. Rhen încearcă să-şi întărească sprijinul, nu? Dacă îi spunem că s-a întâmplat asta, s-ar putea să nu mai plece.

Încă mă doare burta, şi încerc să nu mă gândesc la cât de mult o să mă doară peste o oră, când am să călăresc. Încerc să nu mă gândesc la faptul că Rhen ar putea să nu mă mai lase să plec din camera mea dacă aude ce a făcut Lilith.

Încerc să nu mă gândesc la ce le-a făcut Rhen lui Grey şi Tycho atunci când s-a simţit trădat. Lilith tocmai mi-a arătat cum s-a

comportat Rhen când un băiat a vărsat ceaiul în camera lui. Nu l-am văzut niciodată pe Rhen făcând așa ceva *acum,* dar știu că încă se mai poate manifesta așa.

Încerc să nu mă gândesc la cum o să reacționeze Rhen dacă Dustan îi ascunde ceva.

— Lasă-mă să îi zic *personal!* îi propun eu. Doar... lasă-mă să aștept până ne întoarcem! Sunt doar câteva ore. Ce mai contează? adaug când Dustan nu pare să cedeze.

Se uită calm la mine vreme îndelungată, apoi oftează. Nu știu dacă gestul este acceptare sau exasperare, dar, în orice caz, nu îi spune celuilalt străjer să îl cheme pe Rhen. Face un pas înapoi și se întoarce spre ușă.

— Ar fi bine să te pregătești, domniță! Alteța Sa o să fie pregătit de plecare în scurt timp.

— Da! Da, bineînțeles! Încep să trag de cordonul corsajului pe care probabil va trebui să-l tai după ce Lilith l-a strâns atât de tare și strig: Freya, vrei să...

— Da, domniță! Imediat!

Se îndepărtează de Jamison, privindu-l lung.

Stai! Nu am vrut să opresc ce era între ei.

— Nu! Scuze! Puteți să terminați... ce făceați.

Jamison clatină din cap.

— Ar trebui să mă întorc la regimentul meu, domniță!

O ține strâns de mână pe Freya înainte ca aceasta să se poată retrage și se pleacă înaintea ei, sărutându-i încheieturile degetelor.

— O să-ți trimit vorbă când o să pot!

Apoi pleacă, iar ochii ei se umplu de lacrimi.

— Îmi pare rău! șoptesc. Tu și Jamison... Nu am știut.

— Abia am aflat și eu, spune ea. Doar stăteam de vorbă. Își șterge lacrimile de pe obraji și își îndreaptă umerii, adăugând: Iartă-mă! Ar trebui...

Înaintez și o îmbrățișez. Mă doare burta rău și trebuie să îmi scot din minte efectele lui Lilith, așa că îmi strâng la piept prietena.

Freya nu este ca Rhen. Ea mă lasă să o îmbrățișez și își lipește fața de umărul meu, însă doar pentru o clipă. Vrea să se retragă.

— Nu se cuvine...

— Am plâns pe umărul tău de zeci de ori, îi zic. Pot să-ți întorc favoarea.

Vorbele mele o fac să suspine în timp ce-mi spune:

— Am pierdut foarte multe și nu vreau să îndrăznesc să sper... O, nici nu pot să mă gândesc la așa ceva! Se retrage, zicând: L-ai auzit pe comandant? Trebuie să te îmbraci!

Aveam dreptate în privința corsetului. Trebuie să tăiem șiretul ca să îl desfac. Rămânem amândouă tăcute și gânditoare cât mă ajută să mă strecor într-o rochie mai elegantă, apoi mă îndeamnă să mă așez pe un taburet din fața oglinzii ca să încerce să îmi aranjeze buclele.

În oglindă, văd că are încă ochii roșii și umflați.

Urăsc tot ce se întâmplă. De fiecare dată când nu-mi fac griji cinci minute apare ceva nou care să mă lovească în față. Sau să mă înjunghie pe la spate ori ce naiba mi-a făcut Lilith.

— L-aș putea ruga să îl păstreze aici pe Jamison, spun eu încet. Să îl transfere la...

— Nu! se opune ea categoric. Și oricum nu ar vrea el. Crede că este o mare onoare să protejeze regatul Emberfall. La fel și eu.

— Știu, răspund, apoi înghit în sec. Și eu.

Mâna i se oprește pe umărul meu și mă strânge ușor.

— Știu. Ți-ai dovedit curajul. Ți-l dovedești în fiecare *zi.*

Îi acopăr mâna cu a mea și o strâng. Brusc, mi se umezesc ochii.

— Cândva mi-ai spus că, atunci când lumea pare foarte întunecată, sunt șanse foarte mari să apară lumina.

Dă din cap la mine în oglindă, dar ochii i se umplu din nou de lacrimi.

— Câteodată mă îngrijorez că lumina poate fi stinsă prea ușor.

— Atunci, trebuie doar să o aprindem iarăși, spun eu, deși nu știu dacă este adevărat.

Însă nu mă pot uita la chipul ei udat de lacrimi și să zic altceva. Îmi aduc încă o dată aminte de mama, de faptul că i-a rămas alături tatei foarte multă vreme, chiar dacă el a continuat să ia decizii greșite. Mă gândesc la Rhen și mă întreb dacă procedez la fel. Vocea aproape îmi tremură și trebuie să mi-o domolesc.

— O aprindem de nenumărate ori, de câte ori trebuie.

Îmi întâlnește privirea și trage aer în piept ca să se liniștească.

— Da, domniță!

Se aude o bătaie în tocul ușii care mă face să mă întorc, așteptându-mă să fie Rhen, dar în schimb o văd acolo pe Zo, îmbrăcată din cap până-n picioare în armura de piele uzată a Gărzii Regale. Sunt nevoită să mă uit de două ori. Pare severă și stoică, iar asta mă face să îmi îndrept ținuta.

— Zo?

Ceva din înfățișarea ei sobră se schimbă, apoi fata schițează un zâmbet.

— Alteța Sa m-a angajat.

Aproape cad de pe taburet.

— Ai revenit în Garda Regală?

— A... nu! Dar sunt străjerul tău. Doar al tău.

Vreau să o îmbrățișez, dar acum, că este îmbrăcată în uniformă, probabil că nu s-ar cuveni. O strâng din nou pe Freya de mână.

— Vezi? o întreb. Altă lumină.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— RHEN —

ÎNAINTE DE BLESTEM, AVEAM ÎNSOŢITORI CARE MĂ AJUTAU să mă îmbrac şi să mă pregătesc, valeţi şi slujitori care pregăteau hainele, care mă bărbiereau sau îmi închideau cataramele. Servitori care mi-ar fi dat mâncare cu lingura dacă le-aş fi poruncit.

Când blestemul a preluat controlul şi tot personalul castelului a fugit – sau a murit –, nu am rămas decât cu Grey. Săptămâni în şir, m-am simţit neajutorat. Nu ştiam unde îmi păstrau valeţii lenjeria de corp. Sau şosetele! Purtam cizme direct pe piciorul gol zile în şir doar pentru că nu-mi puteam găsi ciorapii. Niciodată nu mă bărbierisem singur, iar când am încercat, mai că mi-am tăiat gâtul.

Îmi aduc aminte că l-am găsit pe Grey în faţa camerei mele, stând drepţi pe holul pustiu şi liniştit.

„Comandante!" am spus cu asprime. „Hai să-mi arăţi cum să mă bărbieresc!"

El m-a fixat cu privirea vreme îndelungată, făcându-mă să mă simt ca un prost răsfăţat, mai ales în faţa bărbatului care în mod clar abia se bărbierise de unul singur, în timp ce eu stăteam acolo, ţinând o batistă de mătase la gât ca să opresc sângerarea.

Am aşteptat ca expresia să i se schimbe într-una de batjocură sau dispreţ. Să ofteze în sinea lui. Eram singurii oameni rămaşi în castel şi nu aş fi putut face nimic în privinţa asta. Ar fi putut să transforme momentul în ceva umilitor.

Nu a făcut-o.

„Da, stăpâne!" a răspuns pe un ton monoton. „Ai o trusă?"

Mă aştept ca amintirea să mă afecteze, dar, dintr-un motiv oarecare, nu se întâmplă.

De când s-a rupt blestemul, am tocmit servitori care să ocupe majoritatea posturilor din castel, dar nu m-am deranjat să-i înlocuiesc pe cei din camera mea. Ceva ce părea a fi o necesitate

acum pare un lucru neserios.

Totuşi, azi îmi doresc un sfetnic care să mă ajute să decid cum să mă îmbrac. Când îmi vizitez oraşele, de obicei port tunici croite la comandă şi cizme lustruite, mătase şi brocart dichisit cu argint sau aur. Niciodată la fel de ostentativ ca tatăl meu, dar suficient cât să arate cine sunt. Nu vreun supus şi nici vreun soldat. Un prinţ – viitorul lor rege.

Totuşi, pentru vizita asta în Silvermoon, trebuie să par pregătit să comand o armată.

Leg şireturile cămăşii groase de in şi apoi închid cataramele de deasupra ale armurii somptuoase din piele. Platoşa este căptuşită cu material roşu, asortat cu trandafirul roz de lângă leul auriu de pe blazonul din piept, o coroană de aur fiind fixată în piele chiar deasupra inimii. Îmi pun centura sabiei şi adaug un pumnal, apoi adaug apărătorile de antebraţe cu dantelă care-mi ajung până la încheieturi. Par grele şi trainice, iar asta mă linişteşte surprinzător de mult. Poate că eu sunt cel care are nevoie să i se aducă aminte cine este, nu poporul meu.

Mă zăresc în oglinda înaltă şi îmi feresc privirea. Nu am mai purtat armura asta de câteva luni, de când eu şi Grey am fost forţaţi să ne aventurăm în afara castelului Ironrose ca să fugim după Harper când am aflat de ameninţările din Syhl Shallow. Iau o mantie din cuier şi mi-o prind bine pe umeri.

Când ies din camera mea, Dustan şi Copper aşteaptă pe hol.

— Aduceţi caii! le poruncesc după ce ies pe hol. Eu mă duc la prinţesa Harper.

Copper dă aprobator din cap şi se îndreaptă spre scări, dar Dustan mă ajunge din urmă.

— Stăpâne! rosteşte încet în spatele meu.

— Comandante!

Nu o văd încă pe Zo pe hol, dar uşa de la camera lui Harper este deschisă. Lumina se revarsă pe covorul din hol.

— Trebuie să vorbim înainte să te întâlneşti cu prinţesa!

Nu mă opresc.

— Dacă mai ai preocupări în privinţa lui Zo...

— Vrăjitoarea a fost în castel.

Nu prea avea ce să spună ca să mă facă să mă opresc, dar a reușit. Mă întorc spre el.

— Poftim?

— Vrăjitoarea a vizitat-o pe prințesa Harper. A...

— Când? îl întreb. De ce nu mi-ai spus imediat? Panica îmi cuprinde inima și mă face să grăbesc pasul în timp ce adaug: A fost rănită? A fost...

— Stăpâne! Oprește-te! Aproape că mă prinde de braț în vreme ce zice: Te rog! Dă-mi voie să termin de vorbit!

Mă opresc. Parcă respir prea repede. Arunc din nou o privire spre ușa ei.

— Nu s-a întâmplat cu mult timp în urmă, șoptește repede. Prințesa nu a fost rănită. Vrăjitoarea doar a amenințat-o. Dar prințesa Harper mi-a cerut să nu-ți spun.

Încă îmi aud pulsul în urechi. Lilith a fost la Harper? A amenințat-o? Știu cum se face vrăjitoarea înțeleasă și sunt nevoit să îmi reprim un fior.

Dar apoi îmi amintesc de ultimele cuvinte ale lui Dustan.

„Prințesa Harper m-a rugat să nu-ți spun."

Nu mă pot mișca. Zile în șir am fost îngrozit de întoarcerea vrăjitoarei.

Acum s-a întâmplat, iar Harper a vrut să nu aflu.

Mi se pare că e un act de trădare. Nu ar trebui, dar așa pare. Nu diferă de nenumăratele ocazii în care am păstrat secrete față de *ea,* dar furia și frica încă îmi fac stomacul să se strângă.

Apoi îmi vine altă idee. Îmi mut privirea la Dustan.

— S-a mai întâmplat și altă dată?

— Din câte știu eu, nu.

În urmă cu o clipă, greutatea armurii mi se părea liniștitoare, însă acum parcă este o minciună. Ca și când doar aș pretinde că sunt competent. Am mințit-o pe Harper deoarece voiam să o țin în siguranță. Nu voiam să își riște nesăbuit viața pentru mine.

Mă minte deoarece nu crede că pot face față situației.

Trebuie să respir ca să mă calmez. Vreau să o confrunt. Vreau să mă ascund. Sunt indignat. Umilit. Speriat.

Furios.

Probabil Harper crede că Dustan avea de gând să-i păstreze secretul, deoarece altminteri ar fi fost chiar acum pe hol, rugându-se de mine.

— Cine mai știe? întreb răgușit.

— Copper. Freya. Soldatul Jamison.

Deci nu doar că i-a cerut comandantului gărzii mele să păstreze un secret, ci a și făcut-o în fața celorlalți. Credeam că am găsit o cale spre sinceritate și respect reciproc, dar poate că m-am înșelat. Strâng din dinți.

— Bine! spun, apoi mă întorc și parcurg repede distanța rămasă până la camera lui Harper.

Îmi amintesc a doua zi de la venirea ei, când a luat mâncare de la bucătărie ca să le-o ducă oamenilor nevoiași. Eu și Grey am fost nevoiți să fugim după ea – din nou –, și am întrebat-o de ce nu a cerut ajutor.

„Deoarece am crezut că n-ai s-o faci", mi-a răspuns ea.

Atunci m-am simțit rușinat.

Momentul ăsta nu pare diferit de acela.

Mă opresc la ușa ei. O parte din mine se îngrijora că aveam s-o găsesc tremurând și neliniștită, cumva distrusă după înfruntarea cu Lilith. Dar nu e așa. E splendidă în rochia violet de călărie, cu un corset negru din piele strâns pe talie și centura pentru pumnal coborându-i pe un șold. Din părul împletit în două cosițe prinse cu ace lungi i-au scăpat câteva bucle, iar ochii i-au fost conturați cu creion negru. Nu pare speriată. Arată ca o prințesă războinică.

Vorbește în șoaptă cu Freya și Zo, dar se oprește brusc când mă vede și face ochii mari.

— Rhen!

„Atât de puțină încredere ai în mine?" vreau să-i spun.

Cred că știu răspunsul, și o parte din furia mea dispare la fel ca încrederea. Parcă ne-am uita unul la celălalt de la câțiva kilometri. Nu-mi place asta.

Foarte multe cuvinte așteaptă să îmi iasă din gură, însă nu spun decât atât:

— Am trimis după cai, domniță.

Când mă întorc, Dustan ia o foaie de hârtie de la un servitor care

face repede o reverență spre mine. Dustan o citește repede și anunță:

— Chesleigh Darington s-a întors cu informații din Syhl Shallow.

Spioana mea! Am un război de purtat. Miza o reprezintă niște lucruri mai importante decât mândria mea.

Harper apare în pragul ușii.

— Rhen! zice. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îi răspund, ascunzându-mi orice emoție și uitându-mă la Dustan. Spune-i lui Chesleigh că urmează să plecăm spre Golful Silvermoon!

— Am să le cer servitorilor să pregătească o cameră în care să aștepte...

— Nu! Dă-i alt cal! Vreau să ne însoțească.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— HARPER —

AM FOST FOARTE UŞURATĂ SĂ AFLU CĂ RHEN A ANGAJAT-O pe Zo să călărească astăzi alături de mine, să văd că în sfârşit se înţeleg şi lucrează la un ţel comun care să o mulţumească pe Lilith. Dar acum am pornit călare spre Silvermoon, iar el este la fel de rece şi distant ca întotdeauna, alegând să meargă lângă spioană, nu lângă mine. Ar trebui să fiu fericită – vorbeşte despre strategii militare şi planuri de acţiune, însă mă doare burta din cauza a ceea ce mi-a făcut Lilith şi mă simt incomod, aşa că mă enervez când parcurgem călare kilometri la rând şi nu pot decât să mă gândesc la faptul că s-a întâmplat ceva între *noi.*

Poate că de vină e Chesleigh. I-am auzit numele rostit de zeci de ori, câteodată rostit cu respect, alteori cu dispreţ, şi cum cere grămezi de argint în schimbul informaţiilor valoroase despre Syhl Shallow şi despre o facţiune care se împotriveşte magiei. I-a atras pe generalii lui Rhen şi în mod clar pe prinţ. Dintr-un motiv oarecare, mi-am imaginat un soldat hidos şi ridat, un individ mai în vârstă şi încercat de războaie şi politică. Nu m-am aşteptat la cineva cu mai puţin de zece ani mai în vârstă decât mine, la cineva cu multă încredere şi pricepere şi care i-a atras atenţia lui Rhen fără să flirteze sau să flateze, ci doar datorită abilităţilor personale.

Nu vreau să o dispreţuiesc. Mai ales pentru lucrurile astea. Este *bine* că avem pe cineva competent care lucrează cu noi. Dar mă tot gândesc că mi-am petrecut câteva luni învăţând cum să-mi găsesc echilibrul în timpul luptei cu sabia ca să mă pot proteja, în timp ce femeia asta a fost în Syhl Shallow şi s-a întors cu ceva de oferit regatului. Lilith mă foloseşte ca să îl manipuleze pe Rhen în războiul ăsta, iar eu nici măcar nu pot să o opresc. Mă face să mă simt mai mult o piedică decât un ajutor.

Nu-mi plac gândurile astea!

Nu pot să scap de ele.

Mi-aduc aminte când am sosit prima dată în Emberfall, cum am crezut că o să fie ușor să-i ajut pe supușii lui Rhen. Că o s-arunc niște plăcinte într-o desagă și-o să le duc la han.

„Nu o să fie destule ca să-mi hrănească toți supușii", a spus Rhen.

„Da, dar o să hrănească o parte din ei, Rhen", i-am răspuns.

Pe unii, dar nu pe toți.

Îmi aduc aminte cum credeam că asta ar fi trebuit să fie suficient. Și a fost, o vreme, dar „toți" includea foarte mulți oameni.

Mă gândesc la lacrimile Freyei pentru Jamison. Ea chiar a *pierdut* foarte multe.

Zo merge lângă mine.

— N-ai zis prea multe de când am plecat de la Ironrose. Se uită la mine și mă întreabă: Te simți rău?

— O, nu, sunt bine!

Nu prea pot să spun că mă simt nesigură. Îmi îndrept spatele și îmi impun să mă adun.

— Ascultam.

Chesleigh vorbește despre soldații postați chiar la granița cu regatul Emberfall.

— Nu li s-a opus nimeni, deci armata a fost dublată, spune ea. Și-au ridicat tabăra la vreo sută de kilometri nord-vest de Scorbura Nevăzută, la poalele munților, dar au ordin să rămână pe loc.

Nu li s-a opus nimeni deoarece nu avem destui oameni care să poarte mult timp războiul ăsta. Mă întreb dacă ăsta este motivul pentru care Rhen trimite regimentul lui Jamison la graniță – ca să îl împiedice pe Grey să înainteze mai mult decât a făcut-o deja.

— Cel puțin Grey respectă încă termenul de șaizeci de zile, intervin eu.

Rhen se uită la mine peste umăr.

— N-aș considera postarea armatei în ținuturile mele ca *respectarea* vreunui lucru, replică el pe un ton amar.

— Nici eu, spune Chesleigh înainte să apuc să zic ceva despre asta, apoi se uită la mine. Ai niscaiva experiență cu strategiile militare, domniță?

Bine, acum vreau să o disprețuiesc.

Nu, nu e adevărat! Este o întrebare simplă. Una sinceră.

— Foarte puțină, îi răspund.

— *Fratele* tău era liderul armatei regelui tău, nu-i așa? Se uită la Rhen în timp ce completează: Iar apoi a fugit cu trădătorul acela.

— Jake nu e trădător! izbucnesc eu.

Chesleigh se uită la Rhen și din nou la mine.

— Prințul Jacob s-a postat ca secund al lui Grey. Se antrenează cu armata lor și nu răspunde decât în fața lui Grey sau a reginei. Dacă nu este trădător, atunci nu a fost niciodată loial față de Emberfall – și poate nici față de Disi.

Stai! *Stai așa!* Vorbele ei mă ciuruiesc ca niște gloanțe de mitralieră, ca și când nu aș putea reacționa înainte să mă lovească și altele. Nu l-am mai văzut pe Jake din ziua în care el și Grey s-au întors la castel, din clipa în care au declarat război, de când fratele meu a luat cina cu mine și a spus: „Da, Harp, mă întorc." Felul în care a făcut o pauză și a adăugat: „Ai putea să vii și tu."

Și nu am făcut-o.

Știam că el și Grey trecuseră peste neînțelegerile de dinainte. Știam că fratele meu se află în cealaltă tabără a războiului.

Nu m-am gândit niciodată că ar fi mâna dreaptă a lui Grey. Nu am crezut niciodată cu adevărat că ar complota împotriva lui Rhen. Împotriva *noastră.* Când era aici, în Emberfall, el și Noah erau discreți. Cu siguranță nu s-a chinuit vreodată să se facă plăcut lui Rhen – și, sincer, nici Rhen nu s-a grăbit să îndrepte situația.

Însă fratele meu nu a ezitat niciodată să facă ceea ce crede că trebuie făcut, chiar dacă asta înseamnă să o facă personal. Pentru prima dată, mă întreb ce crede despre război. Îl *înfruntă* pe Rhen? Sau îl susține *pe Grey?*

Sau niciuna? Își susține credințele?

Mă aflu în tabăra greșită?

Mă întreb dacă asta s-a întâmplat și cu mama – dacă era copleșită de îndoieli când venea vorba de tata și de alegerile lui. Nu știu. Îmi tot amintesc de scena pe care mi-a arătat-o Lilith, când Rhen i-a poruncit lui Grey să îl târască pe servitor afară din camera lui pentru că vărsase puțin ceai.

„Toți sunt niște monștri, nu-i așa?"

Rhen s-a întors spre Chesleigh, ignorându-i comentariile despre Jake. Nu-mi dau seama dacă o face din amabilitate faţă de mine sau dacă sincer nu-i pasă. În orice caz, familiarul nod de furie a renăscut înlăuntrul meu, făcându-şi loc prin nesiguranţă.

— Înainte să pleci, spune el ferm, ai menţionat că sunt anumite... obiecte în Syhl Shallow.

„Obiecte." Ce fel de obiecte? Nu-mi place că în mod clar păstrează secrete faţă de mine.

Sau poate că nu sunt secrete. Poate sunt doar chestiuni militare pe care nu s-ar deranja să le împărtăşească.

Trebuie să-mi ignor gândurile.

— Ai menţionat că pot să-ţi spun preţul, zice ea.

Ceva mi se strânge în piept.

— Nu mi-l imaginez pe Rhen spunând asta.

El se uită la mine, iar dacă ochii lui ar putea proiecta raze laser, ar face-o.

— Am spus-o.

Care e *problema* lui? Îmi încordez maxilarul. Mi-a spus cândva să nu ofer niciodată tot ce am dacă mi s-ar cere. Dacă Chesleigh cere tot regatul? Ce este dispus să sacrifice pentru un avantaj în războiul ăsta?

Totuşi, ea nu o face.

— O mie de monede de argint, răspunde Chesleigh.

Mi se opreşte inima o clipă. Sunt *mulţi* bani. Rhen a oferit cinci sute de monede de argint pentru găsirea moştenitorului, iar oamenii au fost gata să se ucidă între ei ca să revendice recompensa. În spatele meu, Zo suspină încet.

— Spune-mi ce ai! o îndeamnă Rhen.

Chesleigh scoate un pumnal de la centură şi i-l întinde.

— Este făurit din oţel din pădurile îngheţate din Iishellasa. Imun la magie.

Rhen ia cuţitul şi îl cântăreşte în palmă. Arma, al cărei mâner înfăşurat în piele împletită e uzat pe alocuri, pare veche. Însă lama este argintie şi lustruită, şi pare destul de ascuţită ca să taie piatra.

Rhen se uită din nou la ea.

— Ar putea fi un simplu pumnal.

Femeia ridică din umeri.

— Într-adevăr. E posibil. Cuțitul o să taie oricum carnea. Nu am niciun magician la îndemână. Tu ai?

„Imun la magie."

„Nu am niciun magician la îndemână."

Îl fixez cu privirea pe Rhen, dar el se uită la Chesleigh.

— O mie de monede de argint. Își strecoară pumnalul în centură și răspunde: S-a făcut!

Asta înseamnă că o să folosească arma împotriva lui Grey? Sau a lui Lilith?

Sau împotriva amândurora?

Mă tem de răspuns, întrucât cred că îl știu deja. E ca atunci când a ales să îl înlănțuie pe Grey de zid. Nu mi-a spus, deoarece nu voiam să știu. Nici acum nu vreau să știu. Nu vreau să cred că ar putea complota ca să-l ucidă pe Grey.

Dar, bineînțeles, așa e în război.

Într-o mișcare care nu surprinde pe nimeni, Rhen a decis să întrebe despre strategie:

— Câți soldați mai sunt în armata din Syhl Shallow?

— Cel puțin o mie, răspunde ea. S-au antrenat intens. De două ori pe zi.

— Soldații lui o să fie în formă și pregătiți de luptă, spune Rhen. La fel și ai mei. Am dat ordin ca un regiment să fie trimis la graniță în dimineața asta.

Măcar atâta lucru *știu și* eu.

— Jamison a zis ceva despre asta, mă trezesc spunând.

— Da! răspunde Rhen pe un ton aproape încordat. Am auzit că ai vorbit cu locotenentul.

Inspir ca să mă rățoiesc la el, dar Chesleigh își ține capul întors doar puțin, iar eu sunt conștientă că toți cei din grup sunt atenți la noi. Lângă mine, Zo șoptește:

— Domnița!

Închid gura. Îi permit calului meu să rămână puțin în urmă, lăsând o distanță între mine și Rhen. Sunt prea... nu știu cum. Nici măcar nu pot să-mi analizez emoțiile, dar vreau să-i arăt lui Rhen degetul mijlociu, și cel puțin asta e mai bine decât să plâng.

Îmi doresc să nu fi venit. Nici măcar nu știu de ce prezența mea e

necesară acum, mai ales când călăritul pare un chin, fiecare pas zguduindu-mi corpul şi amintindu-mi ce mi-a făcut Lilith.

Când ajungem în Silvermoon şi lăsăm caii în grajdul închiriat, Rhen spune:

— Domniţă, cu siguranţă ai să te plictiseşti la negocierile cu Marele Mareşal. Chesleigh o să mă însoţească la discutarea planurilor. Tonul lui este puţin rece: Poate ţi-ar plăcea să mergi prin piaţă cu Zo? îmi propune şi-mi întinde o punguţă cu monede.

Poate c-am reuşit să-mi ţin gura în timpul mersului, dar nu mai suport. Îi împing monedele înapoi.

— Am şi eu bani. Mulţumesc!

Fac ostil o reverenţă şi mă întorc.

În spatele meu, o aud pe Chesleigh chicotind şi rostind ceva în şoaptă.

Îmi încleştez pumnii. Singurul lucru care mă împiedică să-i trag una este că pare că m-ar putea doborî fără să-şi rupă vreo unghie.

— Vino, domniţă! spune repede Zo. La ce tarabă vrei să ajungi mai întâi?

— Să mergem la fabricantul de arcuri, zic fără să mă sinchisesc să vorbesc în şoaptă. Am senzaţia că mai târziu o să vreau o armă.

Ce este cu adevărat trist este că nu călătoresc niciodată undeva fără Rhen, deci *nu* am bani.

În ciuda emoţiilor mele zbuciumate, mă bucur că mă plimb prin piaţă în aerul de toamnă târzie în loc să-l ascult pe Rhen discutând cu Marele Mareşal. Chiar nu ştiu mai mult decât strategie militară de bază, în ciuda numeroaselor ocazii în care l-am urmărit pe Rhen aplecat deasupra hărţilor şi discutând cu sfetnicii despre postarea soldaţilor. Când sunt nişte mici figurine de oţel pe hartă, e uşor să uit că ideea este să identifici plasarea soldaţilor adevăraţi care o să fie nevoiţi să ucidă sau să se apere. Îmi pasă de oameni. Nu-mi place să mă gândesc la moduri în care să-i ucid mai eficient. Timp de câteva luni, am avut coşmaruri cu prima invazie din Syhl Shallow, când Rhen era un monstru care sfâşia soldaţi. Nopţi la rând am auzit ţipetele bărbaţilor şi ale femeilor ale căror membre fuseseră tăiate sau strigătele oamenilor ale căror intestine le ieşeau din trup, sau am

văzut ochii orbi ai celor care nu aveau să mai respire vreodată.

Şi pur şi simplu urmează să o facem din nou. Ar fi trebuit să o las pe Lilith să mă ducă înapoi.

— Harper! spune Zo, iar eu înghit şi clipesc la ea.

— Scuze! A fost o zi lungă. Mulţumesc că m-ai luat de lângă Rhen! Nu ştiu de ce sunt atât de... Nu contează! Îmi alung lacrimile şi închei: Mă bucur foarte mult să te văd din nou în armură!

Zo zâmbeşte.

— Mă bucur să o port din nou, replică ea în timp ce ridică aproape dezaprobator din umeri. Eram îngrijorată c-ai să te superi că Alteţa Sa nu te-a întrebat mai întâi pe tine.

— Nu! Clatin repede din cap înainte să continui: Nu, vinovată mă simt... dintotdeauna. A fost greşeala mea că ţi-ai pierdut slujba.

Se uită la mine ca şi când aş fi nebună.

— Nu e adevărat!

— Nu ar fi trebuit să te oblig să te duci după Grey...

— Nu m-ai obligat. Inspiră şi expiră printre dinţi, apoi zice: Nu ar fi fost nevoie să mă obligi.

Îmi amintesc de clipa în care stăteam în curtea mică din spatele hanului, când Grey şi Tycho erau atât de răniţi din cauza loviturilor de bici, încât abia mai puteau sta în picioare. Pe atunci, chiar dacă Lia Mara nu era menită să fie regină, s-a oferit să le asigure trecerea în Syhl Shallow. S-a oferit să îi scape de Rhen.

— M-am întrebat de o mie de ori dacă ar fi trebuit să plec cu ei, spun încet, ca şi când cuvintele ar fi avut nevoie de curaj ca să se audă clar.

Zo dă din cap cu o expresie gânditoare, ceea ce mă face să cred că şi ea se întreabă acelaşi lucru.

— Ai fi plecat? întreb foarte încet, deoarece nu ştiu dacă vreau să aud răspunsul.

Oricum probabil că nici măcar nu este întrebarea potrivită.

Ar fi trebuit să plec?

Ca de obicei, nu ştiu dacă sunt mai supărată pe Rhen sau pe mine.

— Da! răspunde Zo în timp ce se uită la mine, iar vorbele ei mă fac să tresar. Aş fi plecat, dacă ai fi vrut să pleci. Însă nu ai rămas doar pentru prinţ. Ai rămas pentru Emberfall. Înjură şi îşi fereşte privirea

în timp ce zice: Străjerii ar trebui să știe asta. Alteța Sa ar trebui să o știe.

Lacrimile îmi umplu din nou ochii, și sunt prea multe ca să le alung clipind. Sunt sigură că acum arăt ca o prințesă în toată regula. Mă uit împrejur la tarabele negustorilor și văd că mulți se uită curioși la mine, dar observ și câteva priviri de-a dreptul ostile. Rhen nu este simpatizat aici, în Silvermoon. Probabil nici eu. Sau poate că ei nu știu cine sunt. Este prima dată când vizitez orașul neînsoțită de Rhen.

În orice caz, asta-mi face lacrimile să se usuce foarte repede.

Îmi doresc să fi luat punga cu argint. Rhen spune întotdeauna că niște monede în palma cuiva pot schimba loialitatea. Ar părea o afirmație dură și vicleană din gura oricui altcuiva, dar i-am văzut generozitatea față de popor și cum a sprijinit afacerile și negoțul în tot regatul. Grey are susținători aici, oameni care ar prefera să-l vadă pe el pe tron deoarece foarte mulți îl învinovățesc pe Rhen pentru decăderea regatului din timpul blestemului. Dar uită că Rhen a fost cel care a salvat din nou țara aflată în pragul distrugerii.

În Silvermoon, văd schimbările petrecute de când am vizitat prima dată orașul: nimeni nu mai este firav. Hainele, deși simple, nu sunt uzate. Pantofii și cizmele par bine făcute și fără găuri. La tarabele cu mâncare, farfuriile sunt pline de cărnuri prăjite și legume condimentate, iar pocalele sunt umplute până sus cu vin, nu pe jumătate, așa cum erau la prima noastră vizită.

Totuși, oamenii cred că altcineva este moștenitorul, deci nimic din toate astea nu contează.

Localnicii au impresia că incapacitatea mea de a aduce „armata" din Disi i-a făcut vulnerabili, deci nimic din toate astea nu contează.

Îmi dau seama că și eu port o parte din vină. Rhen a făcut mult bine – *atât de mult bine,* încât mă miram de moralitatea lui –, dar, imediat ce a acționat împotriva lui Grey, gestul a părut să umbrească orice altceva.

Oftez. Cutreierăm prin piața care nu pare aglomerată, ceea ce mă surprinde. În aer plutește un sentiment ciudat. Nu este ostil și nu prea pot să-l identific, însă mă neliniștește. Pipăi mătăsurile și studiez figurinele din sticlă suflată. Toată lumea este amabilă – cel puțin de față cu mine –, dar nu mă pot abține să nu-mi amintesc de prima dată

în Silvermoon, când eu și Rhen am fost atacați și abia am scăpat cu viață.

Trebuie să-mi controlez emoțiile. Nu este ca acum, dar sunt conștientă că o am doar pe Zo lângă mine.

Până la sfârșitul amiezii, nu a încercat nimeni să mă ucidă, și nu mai pot de foame. Durerea cu care m-am ales în urma celor făcute de Lilith a dispărut, iar mândria nu-mi permite să-l caut pe Rhen. Oricum probabil este ocupat. Eu și Zo am ajuns în spatele pieței, unde tarabele negustorilor sunt de două ori mai late și cu mărfuri mai scumpe: arme bine făurite, rochii cu mărgele, piei, blănuri și bijuterii șlefuite. Străjerii și agenții de supraveghere din Silvermoon sunt mai mulți aici în spate, așa că mă mai relaxez un pic.

Când ne apropiem de taraba muzicienilor, ochii lui Zo se luminează, și o femeie scundă și rotofeie, îmbrăcată cu o rochie din lână vopsită și toarsă manual, iese repede din spatele tejghelei. Pare să aibă în jur de cincizeci de ani, pielea-i este ridată și bronzată, iar părul cărunt, tuns scurt. Zâmbetul îi este mai strălucitor decât soarele.

— Zo! strigă ea, grăbindu-se spre noi. O, Zo, ești *minunată!* Apoi se oprește brusc și își apucă fustele, plecându-se rapid înaintea mea și adăugând: Mă scuzi, domniță!

Nu pot decât să zâmbesc și eu.

— Nu-i nevoie.

— Știu că nu trebuie să alerg spre un membru al Gărzii Regale, adaugă cu o urmă de admirație prefăcută în glas. Chiar dacă o cunosc de când se mai împiedica de cosițe când se grăbea să-mi bată băieții pentru ce prostii făceau.

— Cineva trebuia să o facă, replică Zo și zâmbește. Domniță, ea este Grace. Soțul ei este Maestrul Cântecelor în Silvermoon. Grace, ea e prințesa Harper din Disi.

Expresia lui Grace îngheață o clipă, făcându-i zâmbetul să pară un pic forțat, dar apoi se pleacă pentru o nouă reverență.

— Sunt onorată!

— Și eu, îi răspund. Zo vorbește cu drag de vremea când era ucenica lui.

E adevărat, dar știu și că lui Zo nu îi plăcea că părinții ei o forțaseră

să învețe muzică, de vreme ce tânjea să fie soldat sau străjer. Și-a petrecut orice moment liber învățând să lupte cu sabia și să tragă cu arcul.

Ca persoană care a fost cândva silită să facă balet, păcălită cu promisiunea lecțiilor de echitație, cred că este primul lucru care a stat la baza prieteniei mele cu Zo.

— Unde este Maestrul Edmund? întreabă Zo. O să cânte mai târziu?

Grace ezită din nou, dar apoi flutură o mână. Probabil vrea să pară nonșalantă, însă gestul pare puțin forțat.

— O, Edmund e plecat cu grupul care s-a dus să se întâlnească cu prințul.

Mă încrunt.

— Grupul?

Nu trebuia să fie un grup. Rhen trebuia să se întâlnească cu Marele Mareșal ca să discute despre soldații sau armata lui, ori vreun soi de plan militar. Nu am adus un regiment de străjeri pentru întâlnirea cu un grup.

Mai ales într-un oraș ca Silvermoon, unde popularitatea lui Rhen este, în cel mai bun caz, discutabilă.

Un val de frică îmi străbate șira spinării. Oi fi eu supărată, dar nu vreau să pățească ceva.

Nu vreau să fie forțat să facă un lucru pe care o să-l regrete mai târziu.

Zo este deja cu doi pași înaintea mea. Se uită brusc la oamenii din jur, ca și când ar simți o amenințare.

— Harper! șoptește grăbită. Ar trebui...

— Știu! Hai să-l căutăm!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

— RHEN —

NU ÎNCEARCĂ NIMENI SĂ MĂ UCIDĂ, DAR TOT AM SENZAŢIA că este o ambuscadă.

În curtea din faţa casei Marelui Mareşal s-au adunat sute de negustori şi muncitori furioşi, toţi strigându-şi întrebările în acelaşi timp. Vor să ştie de ce ar trebui să plătească taxe Coroanei dacă sunt hotărât să rămân aliatul unei ţări care nu a reuşit să aducă o armată. Vor să ştie de ce soldaţii au intrat cu forţa în Silvermoon când Marele Mareşal a încercat să blocheze accesul în urmă cu câteva luni. Vor să ştie cum avem de gând să oprim încă o invazie din Syhl Shallow.

Vor să ştie de ce cred că am vreun drept să mă aflu aici.

Nu pot să le răspund la niciuna dintre întrebări, şi oricum n-ar conta. Sunt prea zgomotoşi şi prea furioşi. Dustan şi ceilalţi străjeri au format o barieră între mine şi oameni, dar am adus doar opt soldaţi pentru vizita asta. Caii noştri sunt în grajdul închiriat, deci nu putem fugi.

Nu înţeleg cum soarta poate da mereu rezultate atât de contradictorii în acelaşi timp. M-am certat iarăşi cu Harper, dar la centură am un pumnal care ar putea să o oprească pe Lilith. Am în sfârşit informaţii despre acţiunile din Syhl Shallow, dar o mulţime furioasă la picioare.

Dustan ţine o mână pe sabie, însă nu a scos-o încă. Nici ceilalţi. Acum oamenii sunt doar furioşi, dar o armă are potenţialul de a transforma furia într-o condamnare la moarte. Am auzit rapoartele lui Dustan în privinţa încercării lor de a-l lua pe Grey când era în Scorbura Nevăzută, dar şi despre cum localnicii s-au întors împotriva străjerilor şi soldaţilor şi i-au alungat din oraş.

Tatăl meu spunea adesea că revolta este contagioasă. E nevoie de un singur rebel necontrolat şi mai apar încă zece în câteva zile.

Ăştia sunt mai mult de zece. Port armura ca simbol al forţei, dar

acum mă întreb dacă o să fie o necesitate. Frustrarea pe care mi-a provocat-o înainte Harper a dispărut, înlocuită de teama usturătoare că ea este undeva în piață, mai mult nepăzită.

Nici măcar nu pot să trimit un străjer ca să o găsească, deoarece mai întâi ar trebuie să-și facă loc prin mulțime.

Anscom Perry, Marele Mareșal, este în stânga mea, pe scări, dar pare puțin încrezut. Străjerii lui înconjoară curtea, însă nu fac nimic. Acum nici măcar nu știu de partea cui ar fi dacă ar izbucni o luptă.

În dreapta mea, cu o mână pe armă, Chesleigh pare destul de plouată. Îmi spune poveștI despre unire și progres în Syhl Shallow, despre *pregătiri,* iar aici nici măcar nu mă pot întâlni cu un bărbat care să-și unească armata privată cu a mea.

M-am simțit ca un ratat pe toată perioada blestemului.

Acum mă simt ca un ratat dintr-un motiv cu totul diferit.

Mă uit la Mareșalul Perry și vorbesc încet:

— Cere-le să se împrăștie!

— De ce? întreabă el neimpresionat. Nu îi ceri mereu poporului tău să vorbească sincer?

— Nu așa, și știi asta.

— Ai mințit despre armata din Disi! vociferează un bărbat din mulțime.

— Nu ești moștenitorul de drept! strigă o femeie.

Alt bărbat înaintează grăbit și-l împinge pe unul dintre străjerii mei, dar e doborât repede la pământ. Un copil din apropiere țipă. Străjerul dă să-și scoată sabia.

— Stai! izbucnesc eu, iar el ezită. O să vă ascult nemulțumirile, dar nu o să...

— Mincinosule! strigă un bărbat. Mincinosule!

Repede, ceilalți încep să scandeze același lucru. Bărbatul îl împinge din nou pe străjerul meu, iar eu îi simt frustrarea când i se poruncește să nu scoată arma. Când îmbrâncirea nu este oprită, mulțimea începe să îi împingă pe ceilalți străjeri. Cineva îl scuipă în față pe Dustan. El își încordează maxilarul și rămâne pe loc.

Chesleigh se apropie de mine.

— Uneori, dând o lecție cuiva atragi atenția multora.

— Dacă îi rănim primii, o să se termine cu un măcel. Probabil al

oamenilor mei.

— Nu mă refer la mulțime. Ea se uită la Mareșalul Perry, adăugând: Spun să îl dai exemplu pe el.

— Curtea e înconjurată de străjerii mei, zice bărbatul, râzând. Hai, încearcă!

În urmă cu câteva luni, când m-am dus la Fortăreața Hutchins cu Grey, am fost atacați prin surprindere, dar nu așa. Marele Mareșal și seneșalul lui complotaseră să mă extorcheze, iar când au eșuat, am fost forțat să îi dau o lecție seneșalului. I-am ordonat lui Grey să îl ucidă – a fost prima dată când am poruncit să fie ucis cineva. Provocasem multe pagube ca monstru, dar a fost prima dată când am fost responsabil ca *om.* Atunci a fost oribil.

Și acum ar fi oribil.

Inima-mi bate ca și când ar fi scos cineva arma *la mine.* Este ca atunci când Grey a refuzat să dezvăluie numele moștenitorului. Regatul Emberfall este în pericol, iar mie mi se forțează mâna.

Urăsc să iau decizii așa.

Nu-mi place, dar nu am de ales.

— Cere-le să se retragă! rostesc pe un ton categoric.

— Nu o să fac așa ceva! se răstește el.

— Asta e trădare.

— Nu este trădare dacă nu ești moștenitorul legitim.

— Comandante! spun cu vocea răgușită.

El se întoarce ca să se uite la mine – străjerii mei sunt bine instruiți. Altul se mută ca să îi ia locul. Dustan tot mai ține mâna pe sabie. Scuipatul este încă umed pe obrazul lui.

Nu vreau să fac asta. Grey a făcut întotdeauna să pară că e ușor să acționeze, să facă lucrurile astea îngrozitoare. Întotdeauna am crezut că o să devină tot mai ușor de fiecare dată când trebuie să pun viețile în pericol, dar nu-i așa. Devine mai greu.

Probabil Mareșalul Perry și-a dat seama că vorbesc serios, deoarece face un pas înapoi. Străjerii lui au început să înainteze.

— Crezi că așa îți poți ține poporul unit? strigă și scuipă spre *mine.* Nu ești mai bun decât Karis Luran!

Pulsul îmi vuiește în urechi. Inspir ca să dau un ordin. Sângele lui o să păteze pietrele, și nu o să mai pot îndrepta lucrurile. Nu pot să

îndrept nici ce i-am făcut lui Grey, dar nu exista altă cale.

Nici acum nu există alta.

Pot doar să aud mulțimea inspirând. O pauză, o ezitare.

Un băiat strigă în busculadă:

— Tată! strigă el. Ceilalți îl reține, dar el se smucește și fuge spre scări. Tată!

— Luthas! izbucnește Mareșalul Perry cu o voce răgușită. Luthas, întoarce-te!

— Rhen! strigă Harper de undeva de la distanță. Vocea-i este atât de slabă, încât mai că nu o aud: Rhen!

Mă întorc să o văd făcându-și loc prin mulțime, urmată de Zo. Oamenii se clatină și se împing în ea, dar Harper este neînfricată și vijelioasă și își face loc cu coatele. Mi se umple inima de ușurare și panică în același timp. Oricine ar putea avea un cuțit. Oricine ar putea să o folosească împotriva mea, chiar aici și acum.

— Tată! strigă băiatul.

— Luthas!

Unul dintre străjerii mei înaintează cu sabia scoasă.

Mi-l amintesc pe Grey lângă mine ultima dată când am venit în Silvermoon. Vorbeam despre vitejia Gărzii Regale în luptă. „Cândva, se spunea că abordarea familiei regale era o metodă bună de a-ți pierde capul pe stradă."

Îmi mut privirea de la Harper și înaintez repede spre băiat.

— Stai! izbucnesc eu. Stai!

Dar mulțimea este prea zgomotoasă, iar încordarea, prea palpabilă. Brațul străjerului începe să coboare.

Îl împing, ridicând un braț ca să deviez sabia. Sabia cade pe apărătoarea mea de braț și alunecă. Străjerul se uită șocat la mine.

Băiatul este la pământ, cu brațele în sus, gâfâind și scâncind.

Îmi ridic privirea, căutând-o în mulțime pe Harper. În timp ce o fac, strigătele din jur se schimbă:

— E prințesa! strigă ei. Prințesa plină de *promisiuni!*

— Dustan! strig eu. Găsește-o!

Dar apoi întâlnesc privirea ei în mulțime – și, la fel de brusc, Harper dispare dinaintea mea. Vederea mi se concentrează într-un punct. Uit de Marele Mareșal. Uit de popor. Uit de război, de

vrăjitoare și de străjerii de lângă mine.

Nu sunt conștient că plec de pe scări. Nu conștientizez că îmi scot sabia. Sunt în mijlocul mulțimii, împingând oamenii și folosind sabia când ei nu se mișcă destul de repede.

— Eliberați-o! le strig. Nu o *atingeți!*

Furia arde aerul din jurul meu. Când ajung la Harper și Zo, ele sunt la pământ, dar oamenii care le înconjoară se retrag.

Zo pare nevătămată, dar stă într-un genunchi, cu pumnalul ridicat, apărând-o pe Harper. Rochia lui Harper este sfâșiată – ruptura este lungă de la umăr la corsaj. O prelungire a fustelor atârnă ciudat în praf. Nu mai are pumnalul. O dungă de praf îi murdărește obrazul cu cicatricea. Harper gâfâie ținându-și o mână pe lângă corp, însă încearcă să se ridice în picioare.

Întind o mână ca să o ajut, deși vreau să înfig sabia în pieptul fiecărui bărbat care le înconjoară. Vreau să o fac de *două* ori.

Harper respiră sacadat, iar eu mă uit în ochii ei.

— Sunt bine, spune ea cu vocea tremurândă, ce îi contrazice încrederea pe care vrea să o transmită. Sunt bine.

Piciorul rănit îi cedează însă, și e cât pe ce să cadă.

O prind, trăgând-o spre mine. Doar atunci îmi dau seama că tremură.

Am surprins mulțimea într-o clipă de nehotărâre. În aer încă se simte multă violență. Nu-mi dau seama dacă oamenii sunt mai alarmați de ceea ce voiam să fac – sau de ceea ce voiau să facă ei. Străjerii sunt în spatele meu și, surprinzător, Chesleigh i-a urmat, coborând scările cu arma în mână.

Mă uit la bărbații și femeile care ne înconjoară.

— O să ne lăsați să trecem! le zic. Sau o să execut pe oricine ne stă în cale.

— Rhen! șoptește Harper lipită de armura mea.

— Vorbesc serios! izbucnesc și sigur par extrem de serios, deoarece câțiva dintre bărbați se mișcă și se retrag un pas. Ăștia nu sunt soldați. Sunt negustori și docheri. Țesători și măcelari. Câțiva sunt înarmați. Printre ei stau copii.

Au venit cu întrebări și acuzații. Poate că l-au scuipat pe Dustan și mi-au îmbrâncit străjerii, dar nu au venit pentru măcel.

Eu sunt cel care aproape l-a cauzat.

Dustan vine în faţa mea cu sabia scoasă.

— Faceţi loc! cere el pe un ton tăios, iar ei se conformează.

— Rhen! şopteşte Harper, după care îşi înfige degetele în braţul meu şi încearcă să facă un pas, apoi se clatină. Stai! Eu nu... nu cred că pot să merg. Doar... lasă-mă câteva clipe...

Nu avem câteva clipe. Îmi pun sabia în teacă.

— Ţine-te de mine! o îndemn şi-i pun braţul pe umărul meu, apoi o iau în braţe.

Este atât de hotărâtă, încât mă aştept să protesteze, dar poate că e la fel de tulburată ca mine, deoarece îi simt pe gât respiraţia sacadată.

Când ieşim din curte, întrebările urlate la mine şi acuzaţiile răsună iarăşi. Privesc înainte, cu braţele strânse în jurul lui Harper, mergând până la grajdul închiriat ca să iau caii. Vreau să mă gândesc la o cale să rezolv asta, să câştig din nou respectul oamenilor de aici. Să îmi clădesc armata, să fac un spectacol de forţă mai impresionat împotriva armatei lui Grey care se pregăteşte să mă atace.

În schimb, singurul lucru la care mă gândesc este că am venit aici sperând să-mi demonstrez forţa şi intenţia, iar acum mi se pare o retragere.

Mă gândesc cum oamenii mei aproape au murit de mâna mea când au venit doar căutând speranţă şi schimbare.

Îmi cobor privirea la Harper şi mă gândesc la ce a făcut – la ce a *oprit* – şi la ce a riscat.

Poate pare o retragere, dar, în clipa asta, nu simt defel că am pierdut ceva.

Eu şi Harper nu am mai călărit pe acelaşi cal din prima zi când a sosit în Emberfall. Atunci, a încercat să evadeze din Ironrose şi a ajuns să-i salveze pe Freya şi copiii ei. Ne mai trebuiau cai, deci Harper a călărit în spatele meu când ne-am îndreptat spre hanul La Mistreţul Strâmb ca să închiriem o cameră pentru ceilalţi. Atunci mă ura.

Sincer, poate că mă urăşte şi acum. Habar n-am.

Dar, pe de altă parte, nu *cred* asta. Mă ţine strâns de talie cu braţele în timp ce Ironwill păşeşte ferm pe drum. Nu a dat înapoi

când i-am studiat expresia îndurerată și i-am propus să călărim același cal.

Dar nu a spus nimic de când am părăsit orașul.

Nici eu nu am scos vreo vorbă.

Sentimentul de trădare din urmă cu câteva ore, când am aflat de vizita lui Lilith, a dispărut. M-am simțit meschin și nerușinat, ca în primele zile ale blestemului, când credeam că pot să bat din picior și să dau un ordin, iar lumea avea să se îndrepte singură. Ea încerca să mă protejeze, la fel cum am încercat să o protejez și eu. În castel, în fața străjerilor, asta m-a făcut să par slab și neputincios. Dar când am văzut-o pe Harper copleșită de bărbații din mulțimea aia... am uitat de orice altceva.

De îndată ce ne-am distanțat câțiva kilometri de Silvermoon, las calul să meargă la pas. În spatele meu, Harper rămâne tăcută. Dustan merge aproape, dar ceilalți străjeri au rămas în urmă. Chesleigh se află printre ei, călărind lângă Zo.

Pe scări, Chesleigh a spus: „Uneori, dând o lecție cuiva, atragi atenția multora", iar cuvintele alea îmi tot răsună în minte. Parcă ar fi o replică de-a tatălui meu. Tatăl meu l-ar fi ucis fără să ezite pe Mareșalul Perry. Tatăl meu nu s-ar fi aflat în încurcătura asta.

Îi tot spun lui Harper că Grey nu este potrivit să fie rege, când nu știu dacă eu sunt, de fapt.

— Îmi pare rău! spune ea încet.

Vocea blândă a lui Harper lângă umărul meu mă ia prin surprindere. Nu, *scuza* mă ia prin surprindere.

Îmi întorc puțin capul, căutându-i privirea, dar ea se uită la peisaj, cu obrazul lipit de umărul meu.

— Voiam doar să te avertizez, continuă ea. Adică... presupun că nu aveai nevoie de asta. Dar îmi pare rău că... ți-am stricat planul!

Rămân tăcut o clipă, încercând să-i înțeleg tonul. Pare suspect de asemănător cu felul în care mă simt eu însumi: nesigur, ineficient, vulnerabil.

— Nu ai stricat nimic, o liniștesc.

— Păi, voiai să spui ceva mulțimii, iar eu am dat buzna...

— Voiam să îl condamn la moarte pe Marele Mareșal. Unul dintre străjerii mei era pe cale să-i ucidă fiul.

Răspunsul meu o face să tacă, șocată, și nu-mi dau seama dacă e un lucru bun sau nu.

— După cum vezi, nu ai stricat nimic, adaug. M-ai împiedicat să fac ceva ce nu aș mai fi putut îndrepta. Vreau ca oamenii mei să aibă credința că o să fac ce e bine pentru ei. Mi-am petrecut atât de mult timp recurgând la violență, încât a început să mi se pară că e singura soluție.

Ea încă tace, dar îi simt judecata plutind prin aerul rece. Ironwill trage de frâie, așa că îi mai dau câțiva centimetri ca să își întindă grumazul, apoi întind o mână ca să îl scarpin într-un loc de sub coamă, exact acolo unde îi place.

— Credeam că ești supărat, adaugă Harper.

— Supărat?

O simt cum se mișcă, așa că îmi întorc capul și zăresc un licăr al ochilor ei albaștri.

— Sunt furios că Mareșalul Perry a vrut să mă prindă în capcană. Nu cred că intenționa să fie violent, dar ar fi putut deveni repede așa. Sunt furios că nădăjduiam să obțin alte câteva sute de soldați pentru armata regelui, iar acum plec cu mâna goală.

— Nu... Credeam că ești supărat pe mine, asta vreau să spun.

Ezit, apoi îmi pun o mână peste mâna cu care mă ține strâns de centura sabiei. Are degetele reci din cauza vântului, dar se încălzesc sub ale mele.

— Nu! Sunt recunoscător că te-ai gândit să mă avertizezi. Mai fac o pauză cât mă gândesc la ordinul pe care voiam să îl dau și completez: Sunt recunoscător că ai sosit exact atunci.

Rămâne iar tăcută, dar de data e gânditoare, așadar aștept.

— Dar... erai supărat dinainte, zice în cele din urmă. Ai fost un nesimțit în drum spre Silvermoon.

— Ah! Mă încrunt, dar îi răspund: Mă chinuiam cu gândurile trădării.

— Trădare. Vocea-i este monotonă: Te referi la... Chesleigh?

— Poftim?

Întorc din nou capul. O briză rece suflă peste câmp, făcând-o să tremure în spatele meu.

— Ce legătură are Chesleigh cu trădarea? Nu înțeleg.

Ea își pleacă fruntea.

— Nu contează! Ce fel de trădare?

— Lilith a venit la tine.

Harper înțepenește. Simt șocul care îi străbate corpul.

— Ți-a spus Dustan.

— Este comandantul gărzii. Bineînțeles că mi-a spus.

Se îndreaptă de spate, ridicându-și capul de pe umărul meu.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ridică glasul: Hei, Dustan! Poate că ar trebui...

— Harper! Continui să-i vorbesc șoptit și liniștitor: Cândva, mi-ai cerut să nu îi învinovățesc pe cei apropiați *ție* pentru loialitatea lor.

Harper închide gura, apoi oftează.

— Uf, bine! Nu trebuia să mintă în privința asta.

— Nici tu!

Replica mea rămâne fără răspuns.

— Te-a rănit Lilith?

— Nu mi-a făcut nimic din ce ar lăsa urme. Inspiră adânc, apoi adaugă: Este îngrozitoare, Rhen!

— Știu! Fac o pauză, apoi o întreb: Nu credeai că pot suporta o asemenea veste?

— Dacă nu vreau să fiu pionul tău, nu vreau să fiu nici al ei. Ezită, după care completează: Nu am de gând să-i permit să mă folosească împotriva ta.

— Totuși, a semănat oricum discordie.

Oftez cu amărăciune.

— Ăsta e *darul* ei.

Harper tace. Călărim în liniște deplină timp îndelungat, până ce Ironwill devine nerăbdător și mă face să trag de frâie.

— Mulțumesc! spune apoi Harper, și orice urmă de mânie din vocea ei dispare. Pentru că m-ai scos din mulțime. Tremură în timp ce adaugă: Părea că vrei să faci curtea una cu pământul.

Îndemn calul cu un țâțâit, iar el pornește nerăbdător la galop. Harper se ține strâns de spatele meu.

— Pentru tine, domniță, aș fi distrus tot orașul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

— HARPER —

CEVA S-A SCHIMBAT ÎNTRE MINE ŞI RHEN, ŞI NU ŞTIU CE ESTE. Ca şi când ceva s-ar fi rupt în el, însă asta nu creează o nouă încordare între noi. În schimb, pare... ceva util. Ca şi când ar fi fost ceva care trebuia să se rupă.

„N-ai stricat nimic. M-ai împiedicat să fac ceva ce n-aş mai fi putut îndrepta."

A părut uşurat. Cred că este cel mat surprinzător lucru dintre toate: uşurarea lui. Cumva uitasem că nu vrea să recurgă la măsuri drastice şi că, în inima lui, îşi doreşte ce este mai bun pentru poporul său.

Odată ce sosim la Ironrose, Rhen îi lasă pe Zo şi pe străjeri să se îngrijească de cai şi să găsească o cameră pentru Chesleigh, apoi mă ajută să intru în castel, mai mult ducându-mă în braţe până ce ajungem la scările Marii Săli, unde îi cer să mă lase jos.

Nu mă ascultă.

— Abia ai putut descăleca, spune el. O să te conduc până în camera ta.

— Pot să mă ţin de balustradă.

— Hmm! Urcă treptele de parcă aş fi uşoară ca o pană şi adaugă: Am văzut rezultatele altor încercări de-ale tale de a refuza ajutorul, deci să mă scuzi că insist!

— Nu refuz niciodată ajutorul!

Rhen pufneşte.

— Harper!

„Harrrperrr!" Felul în care îmi pronunţă numele mă face să roşesc şi să tremur. Sigur observă, deoarece o lumină îi scânteiază în privire când se opreşte în faţa camerei mele şi mă lasă cu picioarele pe podea. Pun o mână pe zid ca să mă echilibrez, ceea ce ar fi o provocare chiar dacă nu aş avea o gleznă sucită.

Cu cealaltă mână, mă ţin de braţul lui. Observ o adâncitură în armura lui de piele, deci îmi cobor privirea. Acolo, pe catarame, este un nit care a intrat în oţel. Una dintre catarame a fost complet străpunsă.

Mă încrunt.

— Ce s-a întâmplat?

— Ţi-am spus: unul dintre străjeri voia să îl ucidă pe fiul Marelui Mareşal. L-am oprit.

Deschid gura, apoi o închid la loc. Am crezut că a făcut-o... dând un *ordin.* Nu folosindu-şi braţul. E norocos că nu şi-a pierdut mâna.

— O s-o chem pe camerista ta, spune încet Rhen.

— Nu! Mă gândesc la lacrimile de mai devreme ale Freyei şi adaug: Nu o deranja! Sunt bine.

Îmi cercetează trupul, apoi rochia sfâşiată care se ţine pe umărul meu stâng doar în câteva aţe şi o rugăciune.

— O să ai nevoie de ajutor să te îmbraci.

— Trebuie doar să îmi dezleg corsetul. Ai putea... Îmi dau seama cum sună şi roşesc în timp ce zic: Adică... nu vreau să spun... Nu contează.

Rhen pretinde că icneşte a şoc.

— Eu nu refuz *niciodată* ajutorul, mă tachinează pe un ton vesel şi cumva batjocoritor.

— Bine! Înalţ capul, cerându-i: Dezleagă-l!

Colţul gurii i se ridică, expresia lui aducând oarecum cu a unui lup, ceea ce este *o raritate* pentru el.

— Chiar aici pe hol, domniţă?

Îl lovesc în mijlocul pieptului – gestul este ridicol, pentru că lovesc armura acoperită de piele, dar oricum mă prinde de încheietura mâinii, iar eu îi simt degetele blânde şi ferme totodată. Privirea îi este intensă şi pătrunzătoare în lumina slabă a holului.

Mă uit la el până ce îmi aud pulsul în urechi. Deschid uşor gura şi expir. Pare mai aproape, intimidant, şi totuşi nu, amintindu-mi de momentul în care mă aflam în mulţimea de la Silvermoon şi Rhen părea gata să se lupte cu toţi *pentru mine.*

Uitasem că poate arăta aşa. Uitasem că poate *fi* aşa.

Înghit, iar el îşi trece degetul mare peste podul palmei mele înainte

să îmi dea drumul.

— O să trimit după Freya, spune mai încet și mai blând.

— Nu!

Îl prind de mână, făcându-l să aștepte. Obrajii parcă mi-au luat foc. Într-un minut, străjerii lui o să termine cu caii și o să apară pe hol, sau Freya o să ne audă aici și o să vină să verifice dacă am nevoie de ea. În orice caz, o să-mi pierd tot curajul într-o secundă, iar instinctele îmi spun că eu și Rhen ne-am chinuit mult să ajungem aici și că nu îl pot lăsa să plece.

— Intră! șoptesc. Te rog!

Pentru o jumătate de secundă, inima mi se poticnește, deoarece mă aștept să refuze.

În schimb, el dă aprobator din cap.

— Da, domniță!

În camera mea este cald, lumânările sunt deja aprinse, anticipându-mi sosirea, și focul arde cu putere în șemineu. Rhen mă conduce spre o canapea de lângă fereastră și apoi se lasă pe un genunchi ca să-mi scoată cizma din piciorul cu glezna rănită.

— Pot să fac eu asta.. Încep să protestez.

Cu o singură privire, mă reduce la tăcere. Când scoate cizma, simt că trăiesc un miracol și-ndur, totodată, un chin. Văd umflătura chiar și prin ciorap. Rhen își ridică încruntat privirea la mine.

— Ar trebui să chem un vindecător.

— Nu. Este în regulă! E doar o întindere. Este în regulă dacă nu mă sprijin pe el. Mă strâmb, adăugând: Nu e ca și când nu aș șchiopăta deja.

Trăgând șireturile celeilalte cizme, o scoate și pe aceea. Abia dacă mă atinge, dar oricum mă înfior, pielea de pe brațe făcându-se ca de găină.

Asta îi atrage atenția, dar nu din motivul care trebuie.

— Ți-e frig, spune, îndreptându-se de spate. Ar trebui să aduc o pătură.

— Ar trebui să-ți scoți armura, zic eu, iar el se uită în ochii mei. Adică...

Îmi dreg glasul și-mi aranjez o șuviță de păr după ureche. Îmi cobor privirea și mă uit la centura sabiei, ceea ce nu-mi e de mai mult

ajutor. În schimb, mă uit la zid. Îmi simt faţa încinsă.

— Sunt bine. Armura... incomodă.

Mă cercetează cu atenţie. Nu mă pot uita la el în momentul ăsta. Mi-a salvat viaţa ca un prinţ dintr-un basm, iar acum roşesc toată pe scaun.

O bătaie în uşă mă salvează.

— Stăpâne! strigă o voce.

— Dustan, spune Rhen şi-mi atinge uşor bărbia cu un deget. Revin imediat!

E ceva în neregulă cu mine. Îmi pun mâinile pe obraji ca şi când aşa i-aş răcori. Trebuie să gândesc. Trebuie să aud ce spune, ce porunci dă. Trebuie să ştiu ce *plănuieşte,* ca să pot acţiona corespunzător...

Apoi Rhen se întoarce, iar eu nu am timp pentru toate astea. Îmi simt inima în gât.

Îşi desface centura sabiei, trecând pielea peste cataramă. L-am văzut făcând asta de un milion de ori, şi inima nu ar trebui să-mi tremure de emoţie, dar *o face,* iar eu sunt nevoită să îmi feresc din nou privirea.

— I-am spus lui Dustan să aducă cina, rosteşte încet şi lasă sabia pe unul din fotoliile mele, degetele lui agile ocupându-se apoi de cataramele de la apărătoarele pentru braţe. Zo a spus că nu aţi avut ocazia să cinaţi în Silvermoon.

— Nu! zic eu, dar este o minune că îmi pot concentra mintea la vorbele lui, deoarece mişcările mâinilor sale îmi acaparează privirea.

Apărătoarele pentru braţe ajung pe fotoliul de alături. Îşi desface doar o jumătate de platoşă înainte să o smucească peste cap şi să o arunce împreună cu restul armurii. Cumva, mă atrage mai mult decât scoaterea lentă şi agonizantă a celorlalte lucruri.

Întotdeauna are nasturii închişi până sus – e atât de *perfect,* încât mi se pare un privilegiu să îl văd în pantaloni şi cămaşă, având la centură un singur pumnal. Părul lui blond este un pic zburlit, şi barba a început să-i crească puţin.

Dar apoi termină şi rămâne pe loc, studiindu-mă atât de intens, că trebuie să îmi ţin respiraţia.

— Ar trebui să o chem pe Freya, spune pe un ton un pic mai lent.

Ai să vrei să te îmbraci.

Nu vreau să trimit după Freya.

Înghit în sec, apoi dau din cap spre locul unde camerista mea agățase un halat și o cămașă de noapte lângă șifonier.

— Deja mi-a pregătit hainele. Ezit, apoi spun: Dacă ai putea să îmi desfaci șireturile de la spate...

Își mijește puțin ochii, dar mă privește pătrunzător.

— Cum dorești!

Îmi aduce hainele și apoi mă ajută să mă ridic, iar eu mă sprijin cu o mână de brațul canapelei când trece în spatele meu. Este atât de aproape, încât îi simt căldura și îi aud respirația. Când îmi atinge umărul cu mâna, dându-mi părul într-o parte, aproape tresar.

Însă apoi îmi atinge mai ușor pielea cu vârfurile degetelor, trasând ușor o linie.

— Ești rănită aici.

Întorc capul ca să îl văd și observ furtuna din privirea lui.

— Da?

— Din cauza lui Lilith? rostește pe un ton mai serios. Sau a mulțimii din Silvermoon?

— Una dintre variante? Ambele. Nu știu. Contează? adaug lipsită de amuzament.

— Pentru mine, contează. Îi simt respirația pe piele și înțepenesc când adaugă: Nu trebuia să-i tăinuiești apariția, Harper.

„Harrrperrr." Închid ochii și inspir. Nu ar trebui să aibă voie să îmi rostească numele așa când sunt... Nu știu cum sunt. Așa.

Tace o clipă, iar apoi șireturile corsetului se trag și se slăbesc când le dezleagă.

— Nu am vrut să fiu crud în drum spre Silvermoon. Iartă-mă! Își mișcă mâinile mai încet, apoi zice: A fost o lovitură în orgoliu să-mi imaginez că ai crezut că vizita lui Lilith m-ar distruge.

— Poftim? Nu!

Mă întorc spre el, smucind panglicile din mâinile lui. Este prea mult efort pentru glezna mea, iar picioarele încep să-mi cedeze.

Rhen mă prinde de talie, ținându-mă dreaptă. Abia dacă sunt doi centimetri între trupurile noastre.

— Să nu ne mai mințim! rostește pe un ton blând, dar ferm.

— Am vrut să te protejez, îi șoptesc.

— Și eu vreau să te protejez. Ridică o mână ca să-mi urmărească fața cu degetele în timp ce adaugă: Poate suntem amândoi hotărâți să o facem în mod greșit.

Îl fixez cu privirea până îmi dau seama ce spune. Oare ne-am petrecut atât de mult timp văzând slăbiciunile celuilalt, încât am uitat de calități? De asta a fost atât de șocant să îl văd mergând prin mulțime în Silvermoon?

— Să termin? mă întreabă cu o voce blândă și răgușită.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că se referă la rochie. Abia ține cu mâinile corsetul desfăcut. Pe dedesubt port un furou, deci nu sunt în pericol să cadă totul pe podea, dar chiar și-așa... De când am venit în Emberfall, am aflat la ce se referă lumea când spune că este atrăgător să se zărească o gleznă sau un umăr.

Mă întorc în brațele lui, iar el apucă din nou șireturile. Corsetul cedează în sfârșit și îl arunc pe canapea, îndoindu-mi instinctiv brațele la piept. Rhen nu se mișcă din spatele meu. Mi-a cuprins din nou talia cu mâinile, făcându-mă să îi simt fiecare deget. Îmi scapă un mic suspin.

— Și fustele? mă întreabă, și-mi dau seama că s-a apropiat deoarece îmi vorbește la ureche și-i simt respirația caldă pe gât.

Nu pot să respir. Dau repede din cap.

El nu ezită. Îmi atinge ușor spatele cu degetele când descheie șireturile de acolo, iar eu roșesc din cap până-n picioare.

— Ah, Harper!

Gura lui îmi găsește umărul, iar eu scot un mic sunet gutural. Șireturile cedează, iar fustele cad la podea, lăsându-mă în furoul subțire. Nu știu dacă o să mă mai pot ține pe picioare.

Nu sunt nevoită să o fac, pentru că brațul lui Rhen îmi cuprinde partea din față a corpului, trăgându-mă spre el, iar eu inspir șuierând. Gura lui îmi găsește gâtul, mâna liberă alunecându-i pe șoldul meu. Sunt amețită și abia mai pot respira, dar oriunde mă atinge aprinde un foc în mine. Încerc să mă întorc cu fața la el, dar este destul de puternic să mă țină pe loc, explorându-mi lent trupul cu mâinile și atingându-mi, cu dinții, pielea sensibilă de pe gât.

— Rhen! șoptesc.

Îi acopăr mâinile cu ale mele, dar nu știu dacă vreau să îl opresc sau să-l las continue.

— Rhen!

— Domniță? spune el, și sesizez o urmă de umor în tonul lui, dar și o întrebare adevărată.

Mâinile i-au încremenit.

Mă aplec spre el, în căldura lui, în forța lui. Acest material subțire nu lasă loc imaginației, și mi se face pielea de găină când îmi dau seama cât de lipiți suntem unul de altul. Mă mișc puțin, iar Rhen scoate un sunet slab – pe jumătate mormăit, pe jumătate rugăminte. Îmi strânge șoldul și mai tare.

Se aude o bătaie în ușă.

— Alteță! se aude o voce înăbușită. A sosit cina.

Rhen oftează, apoi își sprijină fruntea de umărul meu.

— La naiba! rostește trist și, totodată, amuzat. Cred că soarta mă urăște cu adevărat.

Râd în barbă, apoi îi iau mâna de pe șoldul meu ca să-i sărut nodurile degetelor.

— Adu-mi capotul! îi cer. Poate că soarta ne oferă un răgaz.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

— HARPER —

MĂ BUCUR CĂ EXISTĂ MÂNCARE CA SĂ-MI ŢINĂ MÂINILE ocupate, căci nu mă pot uita la Rhen fără să roşesc. De fiecare dată când îl privesc în ochi, buzele, degetele şi felul în care duce paharul la gură îmi distrag atenţia.

Trebuie să gândesc. Trebuie să vorbesc. Trebuie să... ceva. Altfel o să-mi tot imaginez cum îmi atinge trupul.

Iau o gură mare de vin.

— Rhen? Ce planuri ai cu Silvermoon?

Ezită, ca şi când ar avea nevoie de o clipă ca să cugete la cum să răspundă din acelaşi motiv pentru care şi eu am avut nevoie de un moment ca să cuget la o întrebare.

— O să-i trimit vorbă Marelui Mareşal că, în cazul în care negustorii şi cetăţenii lui ar vrea să-mi prezinte doleanţele lor, o să le ascult plângerile dacă sunt dispuşi să le expună cu calm.

Nu m-am aşteptat să-mi răspundă astfel şi îl fixez cu privirea.

— Dar... cum rămâne cu armata? Nu ăsta era motivul pentru care ne-am dus acolo?

— Ba da! spune şi-şi termină vinul din pahar. Deşi, de fapt, nu ştiu dacă avea o armată care ar fi dispusă să lupte pentru mine sau dacă a fost doar o cale de a mă determina să vin în Silvermoon conform condiţiilor lui.

— Aşadar, ce o să faci?

Se ridică în picioare ca să îmi toarne în pahar şi apoi îl reumple pe al lui.

— Harper, de luni întregi lupt împotriva supuşilor mei, încercând să îi fac să se unească din nou. Azi aproape am ucis un om pentru că a îndrăznit să-i permită poporului său să mă ia la întrebări. Vocea lui devine serioasă: Nu ştiu ce o să fac. Dar să vărs sânge în faţa unei mulţimi nu o să-mi asigure vreo cale spre *unitate.*

Tot trupul parcă mi-a înghețat. Nu mă pot abține să nu mă holbez el.

— Uau!

Soarbe calm din pahar.

— Domniță?

Bine, poate că nu mi-a înghețat tot corpul. Roșesc din nou, apoi tresar.

— Eu... Nu știu cum s-o spun.

— Fără minciuni între noi!

— Corect! Îmi netezesc cămașa de noapte din mătase cu mâinile, simțind-o cum alunecă pe genunchi, și spun: Îmi dau seama că am fost atât de absorbită de alegerile tale greșite, încât am uitat că știi cum să faci și unele potrivite.

Ridică din sprâncene, dar se gândește înainte să vorbească, ceea ce probabil ar fi trebuit să fac și eu.

— Și eu am procedat la fel, răspunde Rhen. Cu tine.

Replica lui e neașteptată. Vreau să-i spun că nu știu la ce se referă.

Dar știu. Se referă la faptul că l-am ajutat pe Grey.

Exact cum mă refer eu la faptul că l-a rănit pe Grey.

Însă presupun că mai putem adăuga și alte lucruri pe lista aia. Ca atunci când a ținut secretul cu apariția lui Lilith.

Când am făcut și eu același lucru.

Toate dățile în care nu i-am cerut ajutorul – și toate ocaziile când el nu mi l-a cerut pe al meu.

Înghit în sec și îmi feresc privirea. Discuția asta mi-a făcut trupul să înghețe, dar la fel ca-n momentele pe care le-am petrecut împreună în hambar, mă simt bine când nu ne mințim.

— M-am tot gândit la mama și dacă a făcut o alegere greșită rămânând cu tata. Eu și Jake ne-am petrecut mult timp disprețuindu-l pentru toate lucrurile la care ne-a supus. Adică... dacă ar fi bătut-o, ar fi fost ceva. Dar nu! Nu era un soț sau tată rău. Cred că era doar...

Vocea îmi amuțește.

— Un om rău, termină repede Rhen.

Tresar.

Rhen păstrează tăcerea preț de câteva clipe.

— O învinovățești pe mama ta pentru că a rămas cu el?

— Câteodată, răspund, şi mai că simt o durere fizică rostind cuvântul. Dar apoi mă întreb ce spun toate astea despre mine.

Se gândeşte la asta o vreme, şi ştiu că face paralelele pe care mă tem să le rostesc. Când vorbeşte, sunt surprinsă că tonul lui este gânditor, nu defensiv.

— Mă gândesc des la tatăl meu. Ţi-am povestit că nu i-a fost niciodată fidel mamei mele. Mă gândesc la cum a făcut în secret un copil pe care l-a alungat ca să fie crescut în sărăcie. Mă gândesc la cum aş fi putut avea un frate, cum aş fi putut fi moştenitorul tronului. Emoţia îi gâtuie vocea, însă doar pentru o secundă: La cum nu aş fi fost niciodată o ţintă pentru Lilith, la cum vrăjitorii nu ar fi fost alungaţi din Emberfall. Uneori mă întreb dacă omul ăla i-a fost vreodată fidel cuiva care ar fi trebuit să îi câştige devotamentul – sau dacă s-a gândit doar la ce voia *el* în fiecare clipă a vieţii lui şi a acţionat în consecinţă. Mă întreb dacă m-ar fi considerat un eşec – mă întreb şi dacă aş vrea ca un astfel de bărbat să mă considere un succes.

Mă uit la el. Copilul tăinuit şi alungat ca să fie crescut în sărăcie era Grey. Acum e prima dată când îl aud pe Rhen vorbind despre un frate cu o urmă de alean în voce.

— Ce trebuie să îmi amintesc, continuă el, este că tata a avut o soartă diferită de a mea. La fel cum mama ta a avut una diferită de a ta. Tace o clipă, apoi adaugă: Te învinovăţeşti că ai rămas cu mine, Harper?

Dacă mi-ar fi adresat întrebarea ca să mă provoace, m-aş fi enervat imediat. Dar poate că de aceea nu o face. Vocea lui este monotonă şi calmă – e o întrebare sinceră.

Şi este o întrebare *bună,* una care îmi atinge toate emoţiile pe care le-am simţit în ultimele câteva luni. Am fost furioasă pe Rhen.

Mă învinovăţesc.

Totuşi, cumva, felul în care a prezentat situaţia a făcut-o mai puţin dureroasă. Poate că se datorează faptului că înţelege că amândoi avem trăiri şi aşteptări diferite în faţa fiecărei provocări pe care o înfruntăm, în faţa cărţilor pe care le împarte soarta. El este prinţul torturat, şi milioane de alegeri l-au adus aici. Eu sunt fata distrusă de pe străzile din DC şi la fel am ajuns aici.

Poate tata credea că se străduiește.

Poate mama credea la fel – și de aceea a rămas.

Poate asta e tot ce face Rhen.

El nu așteaptă un răspuns, dar poate nici nu este nevoit o facă. Își ferește privirea și ia paharul.

— Eram înconjurat de străjeri și arme în Silvermoon, spune el, deci i-am considerat pe toți oamenii ăia o amenințare. Dar până în clipa în care nu s-au îndepărtat de tine, nu cred că mi-am dat seama că tot ce-și doreau era... o șansă să-și exprime nemulțumirile.

Rămân nemișcată. Vocea lui este atât de apăsătoare, încât aerul din încăpere se îngreunează.

Se uită la mine.

— Așa cum Lia Mara voia doar să făurească o cale spre pace. Soarbe prelung din pahar și completează: Așa cum Grey voia să mă cruțe de lupta pentru păstrarea tronului.

— Rhen! șoptesc.

— În noaptea aia de la Mistrețul Strâmb, a fost o clipă când m-ai provocat, când ai spus că alerg după o cale spre *victorie,* în timp ce blestemul îmi impune să găsesc o cale spre dragoste. Îți aduci aminte?

Da! Dau aprobator din cap.

— Mă gândesc des la asta. Mă întreb dacă, luptând cu Lilith atâta timp, nu cumva am uitat că nu toate interacțiunile sunt provocări pe care trebuie să le câștig. Scoate un sunet lipsit de amuzament, apoi adaugă: Mă întreb dacă și Grey știa asta. Adesea își dădea seama înaintea mea de unele lucruri care mă privesc.

Aleanul se aude din nou în vocea lui, făcându-mă să mă apropii de el.

— Tu... regreți ce ai făcut.

Rhen dă din cap și apoi golește paharul.

— Foarte mult. Din prea multe motive.

Îmi dau seama că și lui îi lipsește. Dar umbrele au revenit în ochii lui și probabil ține strâns paharul în mână, căci nodurile degetelor îi sunt albe.

Se teme de magie. Asta e problema aici, temelia întregului conflict. Asta a fost problema în regat de prea mult timp: magia și teama

căreia îi dă naştere. Totul a început înainte ca Rhen să se fi născut măcar – iar după aceea a întâlnit-o pe Lilith. Aici, magia nu a avut nicio şansă.

Îmi las uşor greutatea pe piciorul sănătos şi mă întind ca să iau paharul din mâna lui. Apoi, ca în noaptea în care mi-a povestit prima dată despre Lilith, mă ghemuiesc pe scaun cu el, cu capul sub bărbia lui, simţindu-l cum oftează şi cum o parte din încordare îi părăseşte trupul.

Întind mâna între noi şi apuc mânerul pumnalului pe care l-a cumpărat de la Chesleigh cu o sumă imensă de bani, fără nicio dovadă că măcar funcţionează. „Imun la magie." O armă care să doboare un magician. Îl scot.

Rhen mă prinde de încheietură, dar strânsoarea lui este blândă şi el se uită în ochii mei.

Îmi trec degetul mare peste mâner.

— În ciuda situaţiei, nu cred că Grey o să folosească magia împotriva ta, Rhen.

— Suntem în război, Harper. O să folosească tot ce are la dispoziţie.

— Mergi la război deoarece te temi de *Lilith.* Îţi pui în pericol oamenii – oamenii *lui* – din cauza lui *Lilith.* Grey a cerut pacea. Lia Mara a cerut pacea.

Mă opresc, gândindu-mă la clipa din grajd, când mi-a spus că l-aş fi ajutat să găsească o cale mai bună. M-a tachinat că nu ceream ajutorul şi avea dreptate: nu o fac. Cândva, mi-a promis că îmi dă orice îi stă în putere, dar mie nu îmi place să cer nimic.

Poate ar trebui s-o fac.

— Rhen! şoptesc. Îţi cer pacea!

Este aproape rigid lângă mine. Rhen nu dă niciodată înapoi în faţa unei provocări. Syhl Shallow a produs multe distrugeri în Emberfall – dar la fel şi Rhen. Iar Karis Luran este moartă.

Însă Lilith îşi doreşte victoria, nu o alianţă.

Ia pumnalul din mâna mea şi îl răsuceşte, apăsând lama cu un deget, însă nu suficient de tare ca să se rănească.

— Am trimis deja un regiment la graniţă, spune Rhen. La fel cum a făcut şi Grey.

— Aşadar... trimite un mesaj. Cere o discuţie!

— Dacă trimit un astfel de mesaj, Lilith o să...

— Lilith nu este prinţul moştenitor din Emberfall.

Pentru o clipă, înţepeneşte. Nu ştiu dacă mai respiră măcar. Dar apoi expiră în părul meu şi spune:

— Într-adevăr, Harper. Nici eu nu sunt.

Inima îmi bate cu putere, dar îmi schimb poziţia ca să mă uit la el. Ochii căprui îi sunt trişti, licărind cu auriul focului.

— Ai dreptate, domniţă! spune Rhen pe un ton blând şi resemnat, şi aruncă pumnalul pe masă. La fel ca înainte, singura cale să o înfrâng pe Lilith este să nu acţionez.

— Ai de gând să cedezi în faţa lui Grey?

Aproape că nu-mi vine să cred că spun asta.

— O să încerc să fac pace.

Ochii îi licăresc, luminaţi de o urmă a unei scântei pe care o cunosc atât de bine. Lent, îşi trece un deget peste buzele mele.

— Nu cedez în faţa lui Grey. Cedez în faţa ta, Harper. Pentru *tine.*

Ochii mi se umezesc. Aş vrea să poată vedea cum arată acum. Cum *pare* a fi. Cred că undeva, în mintea lui, socoteşte că e o înfrângere, dar nu este. Încă o dată, se gândeşte mai întâi la poporul lui. Nu doar la poporul lui, ci şi la supuşii din Syhl Shallow. Suferă pentru ca alţii să poată prospera. Întotdeauna am considerat că cel mai mare atu al lui este atunci când e răbdător, când aşteaptă, când nu cere şi, în schimb, aşteaptă să ofere alţii.

Îi pun o mână pe obraz.

— Pentru binele regatului Emberfall.

Zâmbeşte.

— Pentru binele...

Îl reduc la tăcere cu un sărut. Este blând şi uşor, o atingere în treacăt a gurilor noastre, dar toţii nervii liniştiţi de sub piele mi se aprind din nou. El scoate un sunet gutural, iar apoi îmi cuprinde talia cu mâinile. Mă trezesc deodată călare pe genunchii lui, cu cămaşa de noapte şi capotul revărsându-i-se peste picioare. Mă trage mai aproape, până ne lipim unul de altul, degetele mele încâlcindu-i-se în păr. Suspin, şi trupul mi se încălzeşte, dar senzaţia gurii lui peste a mea este atât de captivantă, încât nu ştiu dacă ne mişcăm mai lent

sau mai repede.

Apoi mâna lui îmi găsește coapsa pe sub straturile de mătase și mă face să inspir adânc. Nu port *nimic* pe sub cămașa de noapte, iar dacă își mai mișcă degetele vreo doi centimetri, nu o să mai fie un secret. Gura lui ajunge totuși pe gâtul meu și degetul mare al mâinii libere îmi mângâie sânul, înfiorându-mă toată.

Dar apoi se oprește. Mâinile lui nu se mai aventurează. Respiră lipit de mine, cu fruntea pe gâtul meu. Aerul se umple brusc de ezitare, nesiguranță și frică.

Este atât de puternic și sigur, încât mă ia prin surprindere. Dar apoi îmi aduc aminte de ce nu am ajuns niciodată atât de departe.

Îmi retrag mâinile de pe cămașa lui și îi cuprind gâtul, apropiindu-mă. Îi ating maxilarul cu buzele. La început el nu se mișcă, iar eu îmi dau seama că se retrage așa cum o face mereu. Protejându-mă. Protejându-se. De amintiri, de frică, de amenințarea foarte reală a unei vrăjitoare care răpește cea mai mică bucurie și o transformă ca să îl chinuie în cel mai eficient mod posibil.

— Nu ceda în fața ei! îi șoptesc. Nu ceda nici măcar în amintirea ei!

Se îndepărtează puțin, doar cât să ni se întâlnească privirile.

— Nu ceda nici în fața mea! adaug, și trebuie să-mi înghit nodul din gât. Cedează în fața ta, a iertării, a fericirii, a momentului ăstuia! Nu este al ei, ci al tău. Este al meu, al nostru.

— Ah, *Harper!*

Închide ochii și, preț de o clipă, cred că are de gând să se întoarcă, însă apoi sunt ridicată de pe scaun și cărată în brațe pentru a doua oară pe ziua de azi. Mă sărută atât de pasional, încât îmi dau seama că m-a întins pe pat doar după ce-i simt greutatea deasupra și cum trage de cămașa de noapte.

De data asta, când mâna îi alunecă pe coapsa mea, nu se oprește. Mai că strig când mă atinge cu degetele, dar îmi prinde suspinul cu un sărut. Este atât de lent și de hotărât, încât nu mă mai pot gândi la altceva. Toată lumea mea se reduce la ceea ce simt, la atingerea mâinii lui, la căldura care mi se adună în pântece. Mă întind instinctiv spre el, căutând pielea și trăgând de materialul cămășii lui care, brusc, este deranjant. Degetele mele îi găsesc talia, mușchii netezi ai abdomenului, cureaua strânsă a pantalonilor.

Mâna îmi alunecă mai mult, iar el șuieră și apoi mă apucă de încheietura mâinii.

— A trecut *foarte mult timp!* spune Rhen.

Replica lui mă face să chicotesc. Își mută cealaltă mână, iar eu îmi arcuiesc involuntar spatele. Văd stele verzi și apuc strâns cearșafurile.

— Nu prea mult, spun când pot respira.

Zâmbește și, probabil pentru prima dată în viața mea, îl văd pe Rhen roșind un pic. Se apleacă să mă sărute.

— Hai să vedem câte îmi amintesc!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

— RHEN —

GHEMUITĂ LÂNGĂ MINE, HARPER RESPIRĂ LENT ŞI REGULAT, dar, ca de obicei, somnul se încăpăţânează să mă ocolească. Întunericul învăluie ferestrele şi pătrunde în cameră ca un musafir tăcut. Focul din şemineu s-a transformat în tăciuni, oferind puţină lumină, însă nu mă deranjează. În întuneric este mai uşor să pretind că nu mă aşteaptă nicio grijă dincolo de uşa odăii ei. Mi-e cald şi sunt mulţumit, iar Harper este lângă mine.

Vreau să o ating, să mă asigur că este reală, că este aici, că probabil soarta nu mă urăşte pe cât de mult am crezut.

„Cedează în faţa ta. A iertării. A fericirii."

Asta este fericirea? Cuvântul nu pare destul de puternic. Uit deseori că cele mai intense clipe din viaţă arareori ajung să fie despre regatul meu, despre război sau chiar despre supuşii mei. Uit că lumea se poate reduce la doi oameni, la o clipă de vulnerabilitate şi încredere. La o clipă de iubire care pare să eclipseze toate celelalte lucruri.

I-am spus lui Harper că a trecut foarte mult timp, dar cu ea a fost ca prima dată. Singura dată când a contat foarte mult. Îmi doresc să o îmbrăţişez şi să nu-i mai dau drumul. Vreau să tai cu sabia pe oricine ar îndrăzni să o rănească.

Ca şi când ar fi trezit-o gândurile mele, Harper se mişcă şi deschide ochii.

— Nu dormi.

Mă sprijin pe un cot şi îmi trec un deget peste obrazul ei, acordându-mi o clipă să savurez faptul că *pot.* Ne-am petrecut atât de multe săptămâni purtându-ne cu grijă, încât pare că am dobândit, în sfârşit, privilegiul de a o atinge.

— Pari surprinsă.

Roşeşte şi se culcuşeşte sub pătură până i se mai văd doar ochii şi

buclele.

— Credeam că eşti obosit.

Îi ating nasul cu al meu şi-i şoptesc:

— Sunt.

Harper nu zâmbeşte. Scoate mâna de sub pătură ca să-mi atingă obrazul. Întorc capul ca să-i sărut palma.

Încă mă studiază.

— Mai ai de gând să... încerci să faci pace?

Rosteşte şovăielnic întrebarea, ca şi când s-ar aştepta să nu îmi respect promisiunea. Aseară, mi-a povestit despre tatăl ei, despre toate modurile în care acesta şi-a dezamăgit soţia, şi mă întreb dacă aceleaşi griji o frământă şi-n ceea ce mă priveşte. Asta mă întristează, dar ştiu că încrederea nu este ceva ce câştigi o dată, ci mai degrabă ceva ce trebuie să câştigi mereu. Dau aprobator din cap şi văd uşurarea răsărindu-i în privire.

— Am să trimit vorbă regimentului de la graniţă să rămână pe loc şi pe cineva să anunţe în Syhl Shallow că aş vrea să... Că aş vrea să îi ascult condiţiile.

Mi-e mai greu decât mă aştept să dau glas cuvintelor. S-au petrecut foarte multe între mine şi Grey, şi nu pot ignora faptul că acum e înzestrat cu magie. Că acum sprijină o ţară care i-a făcut foarte mult rău regatului Emberfall. Negocierea unui soi de tratat cu el seamănă cu negocierea unuia cu Lilith, ceea ce face să mi se strângă inima.

— O să fie bine! şopteşte Harper. O să fie bine, te asigur!

Nu mă poate asigura. Nu are de unde să ştie.

— Orice este mai bun decât un război în toată regula, spune ea, şi privirile ni se întâlnesc.

— Orice? se aude o voce feminină în colţul camerei, o umbră licărind de lângă şemineu. Gheaţa îmi alunecă pe şira spinării la vocea lui Lilith: Chiar orice? Eşti *sigură,* prinţesă?

— Ieşi afară!

Arunc rapid o privire spre noptiera unde am aruncat pumnalul dat de Chesleigh. Este în spatele lui Harper, în apropiere.

Vrăjitoarea iese din umbră. În mod normal, se îmbrăca elegant şi se împodobea, purtând ţinuta perfectă a unei doamne, dar în seara

asta este într-o rochie violet legată cu o fâşie de satin negru, materialul unduindu-se pe lângă trup când păşeşte din întuneric.

— *Ce schimbare de situaţie!* spune ea cu un şuierat periculos.

— Ţi-a zis să ieşi afară! replică Harper.

Lilith continuă să se apropie de pat.

— Fato, el nu îmi dă porunci! rosteşte pe un ton afectat, furios, ceea ce e neobişnuit.

De obicei, este jucăuşă. Cu adevărat *îngrozitoare,* dar jucăuşă în timp ce face prăpăd.

— Ce vrei?

— Se pare că încerci să schimbi termenii, răspunde ea. Ajunge la pat şi, în loc să se oprească, urcă pe pătură, târându-se spre noi cu mişcări lente şi languroase.

Harper strânge cearşaful la piept şi se împinge înapoi până ce atinge tăblia cu umerii.

Lilith zâmbeşte, dar nu se duce spre Harper.

Vine spre mine. Îşi trece mâna peste piciorul de sub pătură, iar eu încerc să mă retrag.

Curând se opreşte. Harper apare lângă ea, ţinând strâns pumnalul în mână.

— Vrei să-ţi pierzi un ochi?

Inima mi se poticneşte. Nu ştiu dacă Harper are habar ce ar putea să facă pumnalul. Nu ştiu dacă măcar funcţionează. Ca întotdeauna, am prea multe speranţe, prea multe planuri şi prea multe dorinţe, dar rezultatele depind întotdeauna de soartă.

Iar soarta pare să mă urască foarte mult.

— Asta îmi aduce aminte de o altă ocazie, spune Lilith, iar furia nu i-a dispărut din ochi. Când cearşafurile erau şifonate şi calde, iar camera era copleşită de o desfătare tainică.

Îşi trece unghiile peste corpul meu, sfâşiind cearşaful. Sfâşie tot. Simt că mă ustură abdomenul.

— Rhen! strigă Harper şi se avântă în faţă cu pumnalul, dar văd numai pete şi sclipiri, şi nu-mi dau seama dacă o atinge.

— Când camera era plină de sânge, spune Lilith.

O face din nou. Simt gustul propriului sânge, şi nu ştiu dacă mi-am muşcat limba sau dacă este doar prea mult. Acum nu mai percep

decât durere și greutatea ei pe trupul meu.

Harper țipă.

Lilith țipă.

— Fugi! îi strig lui Harper. *Fugi!*

Chipul brăzdat de sânge al lui Lilith se iţeşte deasupra mea.

— Ai fost *al meu!* rostește ea furioasă.

Unghiile îi coboară pe pieptul meu. Jur că îmi zgârie coastele, făcându-mă să țip.

— Credeai că fata ta distrusă ar putea să-mi țină piept cu *ăla!*

Harper țipă, dar nu înțeleg ce spune. Nu știu dacă suferă, dacă luptă, dacă fuge sau dacă moare.

Lilith își trece unghiile peste fața mea. Îmi simt pleoapa rupându-se și, brusc, nu mai văd cu ochiul din care curge sânge – sau mai rău.

Alte țipete umplu camera. Sunt străjerii mei, conduși de Dustan și Zo.

— Harper! șoptesc. Harper, fugi!

— Încetează! strigă Lilith. *Nu te mai gândi la ea!*

Ferestrele se sparg, sticla explodând și zăngănind pe podea. Un vânt rece intră în cameră. Încerc să o lovesc pe Lilith cu pumnul, dar mă prinde de braț și îmi simt oasele frecându-se unul de altul. Durerea este atroce. Încerc să o îndur, respirând pe nas. Încerc să *supraviețuiesc.*

Ea mă apucă de maxilar, ochii săi umplându-mi câmpul vizual.

— O s-o vezi murind! spune, respirând fierbinte pe buzele mele.

— Eu am să te văd *pe tine* murind, zic printre dinți.

Ea zâmbește – dar apoi este trasă de lângă mine. Clipesc printre stropii de sânge și îl văd pe Dustan înfigându-i sabia în burtă. Lilith icnește, apucând lama. Pentru o clipă, el pare victorios, dar știu că nu e așa.

— Fugi! îi spun gâtuit.

Nu o pot vedea cum îmi răneşte oamenii.

— Ieși afară! Ăsta e... un ordin!

Lilith apucă lama cu mâinile goale și o scoate, afișând o expresie aproape euforică. Rochia ei de mătase s-a sfâșiat, dezvăluind o bucată de piele. Sabia lui Dustan a scos la lumină sânge și alte măruntaie. Lilith mai are o rană și mai sus, iar din umăr îi curge sânge.

Dustan se uită îngrozit la ea.

Trebuie să fugă. Trebuie să fugă. Trebuie *să fugă.*

— Fugi! şoptesc iar. Dustan...

Lilith îi sfâşie gâtul cu mâinile goale.

Trupul lui cade lipsit de viaţă.

Lilith se întoarce spre străjerii care stăteau în spatele lui, cu săbiile pregătite. În pumn, ţine pielea şi muşchiul pe care le-a smuls din gâtul lui, sângele curgându-i pe încheietura mâinii.

Pălesc cu toţii. Săbiile lor zăngănesc pe podea. Oamenii o rup la fugă.

Am mai văzut toate astea, când a aruncat blestemul.

A doua oară este la fel de rău.

În sfârşit o văd pe Harper. Ţine un pumnal însângerat în mână, dar Zo este în faţa ei. Abia observ că Zo mi-a găsit arcul şi tolba din colţ înainte să zboare săgeţile.

Una o străpunge pe vrăjitoare în gât. Alta, în umăr. Alta, în picior. Lilith îngenunchează, clătinându-se.

Alta îi străpunge spatele. Vrăjitoarea şuieră, făcând săgeţile să zbârnâie. Îşi scoate una din gât, iar sângele îi curge pe umăr, dar rana se închide la fel ca toate celelalte de pe burtă.

Doar tăietura de pe umăr rămâne nevindecată, şi sângele continuă să pulseze din rană. Mă uit la ea, însă ochii nu vor să se concentreze şi nu mă pot gândi decât la Harper.

Zo ia ultima săgeată din tolbă. Se uită cu ochi mari şi temători, dar ţinteşte.

— Rhen!

Harper încearcă să şchiopăteze pe lângă Zo ca să ajungă la mine.

— Pleacă! îi strig, încercând să mă ridic din pat, dar nu mă ţin genunchii. Zo, scoate-o afară! Scoate-o de aici!

— Nu! strigă Harper.

Lilith nu mai trage de săgeţi. S-a sprijinit cu o mână de podea, iar acum şuieră. Ştiu totuşi că asta nu o s-o oprească, ci doar o să înrăutăţească situaţia.

Vrăjitoarea apucă încheietura mâinii fără viaţă a lui Dustan şi scoate unul dintre cuţitele lui de aruncat. Îmi dau seama ce vrea să facă şi sar în direcţia ei.

Sunt prea lent ca să opresc aruncarea și nu reușesc decât să îi modific traiectoria. Cuțitul nu intră în pieptul sau în gâtul lui Harper – se înfige în coapsa ei, făcând-o să se prăbușească.

Lilith bâjbâie după altul.

— Zo! îi strig. Scoate-o afară! Scoate-i pe toți!

Zo trage ultima săgeată și o nimerește în umăr pe Lilith, aruncând-o înainte, și așa ajungem din nou față în față. Dar în spatele ei, o văd pe Zo târând-o pe Harper pe hol. Zo le strigă ordine străjerilor care trebuie să alerge ca s-o ajute.

Corpul îmi agonizează. Nu pot sta în picioare. Nu mă pot mișca. Dar brusc este liniște. Am rămas singur cu vrăjitoarea.

Pentru o clipă care pare să se prelungească la nesfârșit, ascult respirația șuierătoare a lui Lilith laolaltă cu a mea.

Încep să văd pete. Sângele se adună pe podeaua de marmură din jurul meu. Poate că a făcut-o în sfârșit. Poate că m-a ucis.

Dar Harper a scăpat. A ieșit.

În cele din urmă, aud un pocnet dezgustător și îmi dau seama că Lilith scoate săgețile una câte una.

Poc! Poc! Poc!

Clipesc la ea. Doar cu ochiul sănătos. Întind o mână ca să îmi ating obrazul și găsesc o masă de piele distrusă și sânge. Încerc să nu scâncesc, dar nu reușesc. Îmi doresc să mor.

Lilith se apleacă și mă sărută. Are sânge pe buze.

— Îmi placi mai mult așa, șoptește vrăjitoarea.

Ea a scăpat. Mă gândesc la asta. Doar la asta. Lilith poate să facă ce vrea cu mine. Harper a scăpat. Este în siguranță. Zo o să o țină în siguranță.

— Curmă-mi viața! șoptesc.

— O, nu, Alteță! Mă sărută din nou, iar corpul îmi tremură involuntar, apoi spune: Știi că am nevoie de tine. Își trece limba peste buzele mele și încheie: Acum așteaptă aici cât mă duc să-i smulg inima, așa cum mi-ai smuls-o tu pe a mea!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

— HARPER —

HOLURILE CASTELULUI SUNT PLINE DE STRĂJERI MORŢI. Unii sunt ţintuiţi de ziduri cu săbiile, în timp ce alţii au tăieturi oribile. Peste tot este sânge. Îmi amintesc de prima săptămână a blestemului, când am descoperit o cameră care înfăţişa ce înduraseră Rhen şi Grey de mâna lui Lilith. A fost îngrozitor!

Situaţia e asemănătoare, dar e de o sută de ori mai gravă.

Cred că Lilith a făcut asta vreme de *câteva ore.* I-a ucis lent şi metodic străjerii şi servitorii, astfel încât să nu ne dăm seama. Eu îl imploram să facă pace în timp ce ea garanta că nu o să mai fie posibilă vreodată.

Freya şi copiii ar fi trebuit să fie în camera de lângă a noastră. Draga şi blânda Freya!

Gândul că a fost ucisă de Lilith aproape că-mi face genunchii să cedeze. Zo mai că mă târâie pe lângă toate astea. Nu mă pot hotărî dacă ar trebui să o ajut sau să mă împotrivesc. Cuţitul de aruncat m-a nimerit în coapsă, însă a fost o lovitură uşoară, şi s-a desprins. Ştiu că nu trebuie să scoţi un cuţit dintr-o rană, dar nu şi dacă este bine să iasă singur. Sângele deja mi-a udat cămaşa de noapte şi, între cuţit şi întindere, pe lângă paralizia mea cerebrală, mă simt ca o marionetă stricată.

Aerul nopţii este rece şi mă loveşte în faţă când ieşim afară, dar Zo nu se opreşte. Sunt desculţă şi gâfâi pe culoarul din grajd până când mă lasă pe o bancă lângă boxe. Este miezul nopţii, iar grajdul este gol. Respiraţia ei sacadată creează aburi. Îi tremură mâinile când începe să desfacă platoşa.

— Opreşte-te! îi cer. Îmi frâng mâinile, nesigură unde să mi le aşez, apoi repet: Opreşte-te... Ce faci...

— Poftim!

Îşi smuceşte platoşa peste cap. Pare că gâfâie.

— Zo... Trebuie să ne întoarcem. Am pumnalul ăsta. Trebuie doar să... Trebuie să... Ea o să...

Zo îmi aruncă platoșa în mâini.

— Pune-ți-o! Am să înșeuez un cal.

— Zo...

— Pune-ți-o! strigă ea.

Nu a mai țipat niciodată la mine. Nu cred că am auzit-o vreodată țipând. Sunt atât de speriată, încât încep să bâjbâi automat după catarame. Probabil caii ne simt panica, deoarece se agită cu toții în boxe. Unul dintre ei lovește zidul grajdului.

— Trebuie să ne întoarcem!

Mă bâlbâi. Suspin la fiecare respirație. De fiecare dată când clipesc, văd degetele lui Lilith sfâșiindu-i gâtul lui Dustan. Văd abdomenul lui Rhen transformat în fâșii de carne. Fără efort. Nu am fost destul de puternică. Nu am fost destul de rapidă.

— Ea o să... o să...

— Trebuie să fugim! Zo scoate un căpăstru din dulapul de lângă boxa lui Ironwill și o mantie pe care mi-o aruncă, apoi mă îndeamnă: Îmbrac-o!

Tremur atât de tare, încât abia mi-o pun pe umeri.

— Zo...

— *Nu* ne întoarcem!

— Noi... nu îl putem părăsi...

— Lilith i-a ucis pe toți străjerii din castel, spune Zo și încearcă de patru ori să prindă căpăstrul de capul calului. Ești în stare să călărești?

O cizmă scârțâie pe caldarâmul din capătul opus al culoarului, iar Zo se întoarce, scoțându-și sabia.

Un grăjdar înjură și se clatină înapoi.

— Am auzit caii...

— Fugi! îi spune ea. Pleacă de aici!

— Dar... dar...

— Fugi! izbucnește Zo, iar el dă repede din cap și țâșnește pe ușă.

Un vânt rece biciuiește culoarul, făcând ușile boxelor să zăngănească, iar eu tremur.

— Zo! Ne trebuie un plan. Ne trebuie...

Ea se întoarce spre mine și se uită pătrunzător în ochii mei.

— Ce o să facem, Harper? I-a *sfâșiat gâtul* comandantului. Cu *mâinile goale.*

Are dreptate. Știu că are dreptate.

Avem nevoie de ajutor.

Nu știu cine ne poate ajuta cu asta. Lilith a ucis toți străjerii. Respirația mi se poticnește din nou.

Zo nu așteaptă un răspuns. Se duce la următoarea boxă și deschide ușa dulapului. O altă rafală de vânt se rotește pe culoar, amintindu-mi de prima noapte în Emberfall, când căldura tomnatică din pădure s-a transformat într-o ninsoare abundentă. Caii au început să se agite iarăși. Câțiva nechează neliniștiți. Cel de pe culoar lovește din nou zidul.

Mi se ridică părul de pe brațe.

Nu știu ce simt, dar nu este bine.

Zo apare în pragul ușii de la boxă, și știu că și ea simte.

— Zo, șoptesc. Zo, trebuie să plecăm!

Lasă cel de-al doilea cal și se întoarce la Ironwill, apoi mă ridică pe spatele lui înainte să fiu pregătită. Pune piciorul în scară și urcă în spatele meu. Îndeamnă calul fără să ezite și părăsim grajdul.

Vântul ne lovește puternic și repede, și aproape că mă doboară. Norii au umplut cerul, acoperind luna și învăluind locul în întuneric. Eu țin frâiele, iar Zo mă ține cu brațele de talie.

— Ar fi trebuit să păstrezi armura, îi spun cu respirația tăiată.

Un țipăt asurzitor spintecă noaptea, cel mai strident și îngrozitor sunet pe care l-am auzit vreodată. Ironwill își lipește urechile de cap, se cabrează sub noi și fuge ca... ei bine, ca un cal speriat.

— Ce este? îmi șoptește Zo la ureche. Ce face? Poate să... se transforme?

— Nu știu. Nu știu.

Lilith l-a obligat pe Rhen să-și schimbe forma, dar nu am văzut-o făcând-o niciodată. Asta nu înseamnă că nu poate.

Zo își aduce aminte de monstrul în care se transforma Rhen. Asta era în spatele nostru? A făcut-o din nou?

Arunc o privire peste umăr. Nu văd decât cerul negru, licăriri de întuneric. Alt țipăt spintecă aerul. Ironwill fuge în pădure, smucind

frâiele şi lovind pământul cu copitele.

Trebuie să ieşim din pădure. Nu ştiu de ce, dar la marginea teritoriului Ironrose a fost întotdeauna ceva care pare să limiteze puterea lui Lilith. Trebuie să ieşim din pădure, iar apoi putem face un plan ca să-l salvăm pe Rhen.

Pe negândite mă înec cu un suspin.

În spatele meu, Zo face la fel. Mă apucă mai strâns cu braţele.

Nu am cuvinte. Nu ştiu ce să spun. Panica mi-a cuprins gândurile. Tot caut speranţa, dar nu există niciuna. Totul este cum nu se poate mai rău.

Ţipătul răsună din nou. Ceva se izbeşte de noi, iar Zo ţipă.

— Zo! strig.

— Vezi-ţi de drum! spune ea, ţinându-se mai strâns de talia mea, dar mă trage ca şi când *ar fi prins-o* cineva. Vezi-ţi de drum!

Dau pinteni calului, dar parcă Zo este la pământ, trăgându-mă în spate. Într-o clipă o să fiu smucită de pe cal.

Apoi, îmi dă drumul. A dispărut, strigătul ei răsunându-mi în urechi, egalat doar de ţipătul din spatele nostru.

Trag de frâie, dar Ironwill se ridică în două picioare şi fuge, aproape aruncându-mă din spinare.

— Zo! strig. Zo!

Nişte gheare mă apucă de braţe, făcându-mă să ţip surprinsă. Sunt trasă, smucită, târâtă.

— Dă-mi drumul! strig şi îmi eliberez braţele.

Ghearele se agaţă de armura pe care nu am prins-o bine, şi brusc sunt sugrumată.

Cu ochii minţii, îl văd pe Rhen care-şi trage peste cap armura fixată pe jumătate, scoţând-o. Pieptul mi se strânge cu un suspin, dar apuc platoşa şi o rotesc puternic, zgâriindu-mi faţa.

Dar funcţionează. Mă eliberez. Un ţipăt de furie răsună în urma mea.

Ies din pădure, după care mă apropii de grumazul lui Ironwill şi galopăm. Lacrimile mele îi udă coama, iar vântul îmi acoperă suspinele, dar nu ne mai urmăreşte nimic din pădure. Alergăm şi tot alergăm până când suntem înghiţiţi de întuneric.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

— RHEN —

PIERD NOŢIUNEA TIMPULUI. CEVA PICURĂ LENT ŞI CONTINUU undeva în stânga mea, dar nu ştiu dacă se întâmplă de câteva ore, minute sau secunde – sau ani. Nu ştiu dacă am leşinat sau dacă am fost treaz în tot timpul ăsta.

Durerea nu a dispărut.

Ochiul stâng nu mi se deschide, iar dreptul este acoperit cu sânge uscat care mi se agaţă de gene când clipesc. Trupul mort al lui Dustan este la câţiva centimetri distanţă. Sângele a făcut o baltă pe podeaua dintre noi, dar nu ştiu unde se termină al meu şi unde începe al lui.

Îmi amintesc asta. De prima dată când mi-a ucis străjerii. Când m-a transformat într-un monstru care mi-a ucis familia. *Îmi amintesc.*

Nu vreau să-mi amintesc.

Îmi duc o mână la faţă, însă dau peste piele ruptă şi carne sfâşiată, şi, brusc nu mai pot să respir. Îmi smucesc mâna în jos, dar mişcarea este prea rapidă şi îmi smulge un geamăt.

— Probleme? întreabă Lilith, ceea ce mă face să închid ochiul sănătos.

Nu îmi aşteaptă răspunsul.

— Uite ce-am găsit! spune, şi ceva zgomotos şi greu zăngăneşte pe podeaua din faţa mea.

Picături de sânge şi lucruri mai scârboase mă stropesc în faţă, iar eu mă feresc.

Dar asta îmi deschide forţat ochiul. Este o platoşă armată.

Zo, gândesc eu. Dar ar putea să-i aparţină oricui. Oricărui om de-al meu. Este doar o bucată de armură.

Apoi o grămadă de carne roşie aterizează deasupra acesteia. Vreme îndelungată, creierul meu nu poate înţelege. Este doar o grămadă de muşchi însângerat.

Însă după aia îmi dau seama ce este şi mi se opreşte inima.

— Inima ei, Alteță, șoptește Lilith. Așa cum am promis.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

— HARPER —

DACĂ AŞ AVEA DISPOZIŢIA NECESARĂ SĂ FAC LEGĂTURI mistice, mi s-ar părea interesant faptul că hanul La Mistreţul Strâmb pare să fi devenit un loc al consolării şi al aleanului când ceva merge prost în Ironrose. Dar în seara asta nu mă pot gândi decât la Rhen, care este sfâşiat în timp ce toţi străjerii şi soldaţii lui sunt morţi.

Nu mă pot gândi decât la Zo, smulsă chiar din spinarea calului în timp ce mă îndepărtam galopând. Sau la Dustan, cu gâtul sfâşiat chiar în faţa mea.

Îmi apăs ochii cu degetele şi încerc să nu suspin când Evalyn, soţia hangiului, îmi coase rana de la picior şi îmi înfăşoară o cataplasmă în jurul gleznei.

— Poftim, domniţă! spune Coale, hangiul, cu vocea şoptită şi răguşită când îmi dă o cană plină de mied cald.

Îmi tremură degetele, dar o iau.

— S-a întors creatura? întreabă Evelyn cu glasul aproape stins.

— Nu... nu ştiu ce era.

Îmi doresc ca Rhen să fi fost aici. El ar fi ştiut cum să întoarcă lucrurile în favoarea lui, să-şi convingă poporul să se adune şi să lupte cu Lilith.

Dar bineînţeles că, dacă Rhen ar fi fost aici, dacă ar fi fost bine sănătos, nu ar fi avut cu cine să se lupte.

Ieri am avut dreptate. Ar fi trebuit să-i spun lui Lilith să mă lase în Washington DC. Ar fi trebuit să-i spun să mă ducă acolo de la bun început.

Nu mă pot lupta cu ea. Nici nu-i pot cere cuiva să se lupte cu ea.

Şi ştiu că, dacă mă întorc, o să mă ucidă. Probabil ar face-o în faţa lui.

Rhen şi-a petrecut viaţa urând magia, dar în clipa asta îmi doresc să fi avut şi eu o fărâmă, pentru c-aş fi...

Gândurile îmi îngheaţă. Lumea pare să-mi fugă de sub picioare pentru o secundă.

Nu am provizii. Nu am nici măcar vreo haină în afară de o mantie şi rochia pe care o port. Singura armă pe care o am este pumnalul ăsta nepreţuit care a fost inutil în mâinile mele.

Dar brusc am un plan.

— Evalyn! şoptesc, şi aproape tremur când vorbesc, deoarece deja am cerut prea mult de la toţi cei din camera asta. Eu nu... n-am niciun ban de argint, însă am nevoie de ajutorul tău.

Ea şi Coale se uită unul la celălalt, şi în ochi mi se adună alte lacrimi. Nu ştiu ce pot folosi ca să negociez. Nu ştiu nici măcar *când* o să mai am bani.

Dar am mai fost săracă. Am mai fost disperată. Rhen m-a tachinat că nu cer ajutorul – dar ştiu cum este să nu fie nimeni prin preajmă ca să ţi-l ofere.

— Dacă nu poţi, adaug, alungându-mi lacrimile, înţeleg. Ştiu... ştiu că vremurile sunt grele pentru toţi...

— Domniţă!

Evalyn îşi pune mâinile peste ale mele şi mă strânge puternic. Îmi ridic privirea şi mă uit în ochii ei.

— Ai făcut atât de multe pentru noi! spune ea. La fel şi prinţul. Tot ce avem îţi aparţine.

— Spune-ne ce îţi trebuie! adaugă Coale, vocea lui adâncă fiind ca un huruit în timp ce-şi mângâie barba deasă. Suntem bine aprovizionaţi pentru iarnă.

Mă şterg la ochi.

— Îmi trebuie haine. Şi o hartă. Şi destulă mâncare pentru...

Fac rapid nişte calcule, încercând să-mi amintesc de toate ocaziile în care Rhen a vorbit despre distanţă şi durata călătoriei. Nu ştiu dacă o să funcţioneze, dar nu am de ales.

— Patru zile. Cred. Poate cinci.

Evalvn face ochii mari.

— Domniţă! Te întorci în Disi?

— Nu!

Lacrimile mi se usucă în clipa în care speranţa mi se aprinde în piept pentru prima dată.

— Am de gând să-l găsesc pe Grey.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

— GREY —

— ÎNCĂ O DATĂ! CERE SCRAVERUL ŞI, ÎN CIUDA FRIGULUI ADUS de amurg, trebuie să-mi şterg transpiraţia din ochi.

Respir mai greu decât atunci când mă antrenez sau lupt cu sabia. Sincer, *aş prefera* să mă antrenez sau să lupt cu sabia. Au trecut câteva săptămâni de când o fac.

— Urăsc magia! mormăi în barbă.

— Şi totuşi, vrei s-o controlezi cu nişte vorbe atât de încântătoare? *Încă o dată!*

Mă încrunt la el cu ochii mijiţi, dar apoi mă las pe vine şi ating pământul cu o mână, încercând să-mi trimit puterea într-un cerc tot mai mare. Unele aspecte ale magiei mi le-am însuşit cu uşurinţă, cum ar fi să aprind fitilul unei lămpi, iar altele mi-au ridicat probleme, ca vindecarea pielii. Dar să trimit puterea departe de mine s-a dovedit cea mai grea dintre toate. Seamănă cu alergatul într-o infinitate de direcţii simultan – în timp ce sunt legat de un bolovan. E ca şi când aş încerca să mă rup în bucăţi şi totodată să rămân întreg.

Suntem în pădurea de lângă câmpurile de instrucţie, şi fulgii de zăpadă alunecă printre crengile de deasupra adunându-mi-se pe zăpada dintre degete. Puterea mea simte fiecare fulg atingând pământul în timp ce încerc să îmi las magia să se extindă. Simt fiecare fir de iarbă, fiecare creangă căzută. Căldura singurei lămpi pe care am lăsat-o lângă rădăcina unui arbore, care era inutilă când am început, acum aruncă umbre subţiri pe pământ. Ajung la trei metri. Apoi la patru. Un iepure sare în tufe, iar eu îmi trimit puterea după el.

Puterea revine brusc la mine. Este ca o lovitură de săgeată. Mă clatin înapoi şi cad.

Oftez.

Iisak coboară de pe creanga înaltă unde se cocoţase, aterizând fără zgomot în faţa mea. Este desculţ şi cu bustul gol, ca de obicei, pielea

lui de un gri-închis fiind ca o umbră în întuneric, dar are pe antebraţe apărătorile căptuşite cu cuţite. Zăpada i se adună în părul negru care se ondulează până la umeri, alunecându-i de-a lungul aripilor.

— Te oboseşti prea mult, tinere prinţ, spune el.

Mormăi. Poate că da. Dar acum aş prefera să mă bazez pe abilităţile care *ştiu* că mă vor proteja într-o luptă decât pe cele pe care încă să le stăpânesc.

— Ar trebui să fie uşor, insistă el. Ar trebui să-ţi petreci mai puţine ore pe câmp cu soldaţii şi mai multe...

— Mai multe aici, în pădure, cu magia? Scot un râset fals şi sar în picioare în timp ce zic: Rapoartele spun că Rhen a trimis soldaţi la graniţă, iar magia mea nu îi poate opri pe toţi. Să petrec mai puţin timp pe câmpuri nu este răspunsul potrivit.

— Dacă ai invoca magia înainte să scoţi sabia, probabil că n-ar trebui să-ţi faci griji.

— Toţi cei din Syhl Shallow cred că magia este o ameninţare! izbucnesc eu. În oraş există facţiuni secrete care plănuiesc moartea reginei.

— Cred că plănuiesc moartea *ta.*

— Ah, aşa-i mai bine!

Mă încrunt. Dacă ar fi după el, Iisak m-ar pune să-mi exersez magia până dimineaţă. Câteodată mă întreb dacă este atât de concentrat la reuşita noastră aici deoarece regretă eşecul cu propriul fiu, *aelixul* din Iishellasa de mult pierdut. Mă întreb dacă îl adoră pe Tycho şi mie-mi ţine lecţii de morală, încercând să umple pierderea extrem de grea. Oricum, nu-mi pasă. Lecţia asta de magie îmi aminteşte cum l-am instruit pe Solt, şi nu este o amintire plăcută. Ne antrenăm de patru ore, şi eram epuizat înainte ca măcar să fi început.

Dau din cap spre cuţitele pe care Iisak le are asupra lui.

— Am terminat cu asta! E rândul tău!

— Urăsc armele! mormăie el, şi nu-mi dau seama dacă mă ia peste picior sau e serios.

— Haide! îl îndemn. Deja am ratat cina!

El este destul de periculos de unul singur şi l-am văzut sfâşiind soldaţi cu mâinile goale, însă pentru asta e nevoie de apropiere fizică, iar Iisak a mai fost prins o dată. Un arc cu săgeţi s-a dovedit prea

greoi într-o luptă, dar cuțitele și protecțiile pentru brațe nu îl incomodează.

La fel ca mine când vine vorba de magie, și el ezită să se antreneze cu ceva care nu pare natural.

Scoate un cuțit.

— Ai zice c-ar trebui să ai o stare de spirit mai bună după toate momentele pe care le-ai petrecut cu tânăra regină, dar...

— Cuțitele, Iisak!

— Poate ar trebui să-ți petreci mai mult timp *dormind,* în loc să...

La naiba! Scot un cuțit de-al meu și îl arunc spre el.

Iisak sare în aer mai repede decât gândul, iar cuțitul meu se înfige în pământ la câțiva pași de locul în care stătea. Râde, și un vânt aspru străbate poiența. Își întinde larg aripile, făcând fulgii să se rotească, dar zăresc un licăr de lumină pe oțel cu o clipă înainte să arunce. Îmi înhață pumnalul și parez cuțitul înainte să mi se înfigă în umăr, dar aproape îl ratez pe al doilea, care se îndreaptă spre piciorul meu. Îmi zgârie coapsa și alunecă în tufe.

Ridic cuțitele de jos.

— Te-ai antrenat.

— Destul de mult, spune el. Tycho este nerăbdător să aibă un elev.

Tycho. Mă bucur că supărarea mea are o nouă țintă. Tycho a lipsit din nou de la instrucția din după-amiaza asta. Este a cincea oară. Șeful grupului său ar trebui să se ocupe de asta, dar nu a făcut-o, și nu știu dacă nu l-a abordat din vreun soi de respect pentru mine sau dacă se bucură să îl lase să eșueze. În orice caz, este încă o fisură în unitatea armatei de aici și nu este ca și când am mai avea nevoie de altele. Mă bucur că băiatul își petrece timpul cu Iisak, deoarece în mod evident se ferește de mine.

— Nu știam că te antrenezi cu Tycho, spun eu.

Mă întreb dacă Iisak o face spre folosul lui Tycho – sau pentru el.

— Cu siguranță nu sunt ocupat să te ajut cu *magia.*

Iisak aruncă din nou.

Mă încrunt și dobor cuțitele din aer.

— Aruncă-le în copac, nu în mine! îi zic.

— Se pare că tânjești să ți se distragă atenția, Alteță.

Probabil. Umbrele se lungesc, și fulgii de zăpadă se transformă în

lapoviță care îmi înțeapă obrajii. La micul-dejun, Lia Mara s-a lăsat furată de explicațiile lui Noah, care i-a enumerat motivele schimbării vremii, descriindu-i cum *precipitațiile* cad ca zăpadă la mii de metri în aer, iar apoi se topesc și îngheață ca să formeze lapovița. Unul dintre sfetnicii ei s-a înclinat spre altul și a șoptit: „De unde știe așa ceva? Nu am încredere în străinii ăștia și în *magia* lor."

Lia Mara i-a auzit fără să vrea și i-a întrerupt, spunând concis: „Cunoașterea nu ar trebui să fie întâmpinată cu dispreț. Ați face bine să îl ascultați pe Noah."

Ei au tăcut imediat, dar i-am văzut aruncându-și priviri unul altuia.

Cuțitele lui Iisak se înfig de fiecare dată în copacul din spatele meu cu un zgomot surd. Au fost aruncări bune, cuțitele intrând adânc în lemn. Când mă întind ca să le scot, Iisak se izbește de mine dintr-o parte, ghearele lui intrându-mi în armură și aruncându-mă la pământ. Mă lasă fără suflare, dar mă rostogolesc și îl prind de gleznă ca să nu poată zbura. El încearcă să mă zgârie, însă acum sunt obișnuit cu trucurile lui și nu îl las să mă lovească.

În câteva secunde, este țintuit, cu o aripă prinsă sub genunchiul meu și cuțitele de aruncat în mâna mea, cu unul dintre ele îndreptat spre gâtul lui. Amândoi gâfâim.

De obicei nu mă deranjează să mă antrenez cu el. Deseori *îmi place* provocarea, deoarece Iisak nu ezită să-mi rupă oasele și să mă rănească, dând dovadă de un real talent și de pricepere.

Seara asta e diferită. Lapovița cade mai intens acum, înțepându-mi ochii și strecurându-mi-se pe sub armură. Probabil că lui Iisak îi place.

— Dacă nu ai nevoie de antrenament, spun eu, mi-e foame!

Îi las cuțitele pe piept și mă ridic de la pământ, iar el le pune în teci.

— Cum vrei, Alteță!

Dând aprobator din cap, se înalță în văzduh și în câteva secunde dispare în întuneric în crengile de deasupra, probabil ca să-și caute și el cina. Iau lampa care pâlpâie și plec.

Lapovița se întețește, alunecându-mi pe păr și udându-mă sub armură, în timp ce răpăie asurzitor pe acoperișurile de tablă ale

barăcilor soldaţilor, aflate lângă pădure. Ies pe potecă, speriindu-i pe oşteni, care însă iau repede poziţie de drepţi şi mă salută. Este mai târziu decât am crezut dacă au schimbat garda. Ăştia doi sunt îmbrăcaţi cu mantii cu glugă impermeabilă peste armuri, dar tot e o misiune groaznică pe vremea asta.

— Cine e comandantul vostru? îi întreb. O să mă asigur că nu o să staţi postaţi aici prea mult timp.

Ei fac un schimb de priviri, încercând să nu tremure.

— Căpitanul Solt.

Oftez în sinea mea. Bineînţeles!

Potecile dintre barăci sunt pustii din cauza vremii şi a orei târzii, iar eu îmi doresc să mă fi gândit să-mi iau o mantie impermeabilă. Luminile pâlpâie de-a lungul zidului palatului, şi mă uit după camera Liei Mara, deoarece sunt sigur că mă aşteaptă. Desigur, fereastra ei e pe jumătate umbrită şi, pentru prima dată azi, îmi creşte inima. Brusc, îmi doresc să-mi *pot* trimite magia prin pământ, pentru că aş impregna-o cu alean şi visare, şi speranţă descătuşată, emoţii pe care îndrăznesc să i le împărtăşesc doar ei.

Nechemată, magia mea intră în pământ, împrăştiindu-se tot mai mult cu fiecare pas, aproape ca o lumină în întunericul pe care doar eu îl văd. Ar fi trebuit să o invit să vină cu mine şi cu Iisak, deoarece prezenţa ei îmi aduce întotdeauna aminte că puterea mea nu răspunde niciodată bine la forţă, ci trebuie invitată la joacă. Simt fiecare potecă, fiecare picătură îngheţată care cade pe pământ, fiecare piatră de la baza fiecărei barăci. Cred că sunt mai mult de cinci metri, dar încerc să mă relaxez ca să-mi simt magia din mers, ignorând-o, ca şi când ar fi un cal jucăuş care poate fi speriat doar uitându-te la el.

Apoi magia mea pâlpâie în faţa... unei chestii. A unui om? A unei emoţii? Orice ar fi, senzaţia nu este la fel de plăcută ca gândurile la Lia Mara. Însă este prea rapidă şi nu o pot reţine, iar concentrarea mea bruscă trimite magia înapoi în mine ca un pocnet de bici. De data asta rămân în picioare, dar scap lampa şi mă opresc deodată. Lampa se crapă cu un mic zăngănit al sticlei şi se stinge. Nu aud nimic din cauza lapoviţei.

Mă gândesc imediat la ameninţările adresate Liei Mara şi-mi schimb direcţia, mergând printre clădirile întunecate şi întrebându-

mă dacă ar trebui să chem străjerii de lângă pădure sau dacă asta n-ar fi o exagerare din cauza unei *senzații.* Totuși, au mai avut loc atacuri asupra reginei. În oraș a luat naștere o facțiune împotriva magiei. Așa cum a spus Iisak, oamenii probabil complotează să mă ucidă și pe mine. Taman când sunt pe cale să mă întorc după străjeri, aud o voce stridentă lângă barăcile recruților. Un bărbat vorbește plin de mânie în syssalah. Oftez și mă întreb dacă am să fiu nevoit să intervin într-o luptă.

Dar cotesc și descopăr că este Solt care, cu o mână, țintuiește de zidul barăcii un recrut umil.

Tycho!

Ar trebui să cer o explicație. Ar trebui să mă duc direct la ei și să-i fac să stea drepți.

Înainte să mă gândesc bine la tot ce *ar trebui* să fac, îl împing pe Solt de lângă Tycho cu destulă forță, încât aproape îl dobor. El își revine mai repede decât sunt pregătit – presupun că poate fi rapid dacă vrea – și încearcă să mă lovească. Mă feresc de primul pumn, dar nu și de al doilea. Mă nimerește în maxilar și mă doboară la pământ, dar profit de inerție ca să mă rostogolesc. Am cuțitele în mâini înainte să mă ridic de tot. Solt este cu o secundă mai lent, cu mâna pe mâner și sabia pe jumătate scoasă înainte să se vadă în ochii lui că m-a recunoscut.

Nu știa cine sunt când m-a lovit, dar acum știe.

— Încetați! strigă Tycho.

Băiatul și-a ridicat mâinile între noi. Lapovița îi alunecă pe față.

— Încetați! *Nah rukt!*

„Nu vă luptați!"

Solt nu și-a lăsat sabia să alunece înapoi în teacă. Niciodată nu m-a plăcut, și în privirea lui se dă o luptă cât se gândește dacă ar trebui să ne reglăm conturile pe loc. Sunt sigur că vede aceeași luptă în ochii mei. În gură simt acreala sângelui acolo unde m-a lovit. Este mai puternic decât credeam.

Dar apoi se îndreaptă, lăsând arma din mână. Se încruntă la mine în lapoviță.

— Iartă-mă, Alteță!

Pentru o clipă, mă enervez că a dat înapoi atât de repede, dar acum

ochii îngrijoraţi ai lui Tycho sunt fixaţi asupra *mea,* nu a lui Solt.

Îmi strâng armele şi scuip sânge pe pământ.

— Întoarceţi-vă în camerele voastre! izbucnesc.

Solt mă salută brusc şi se întoarce. După o mică ezitare, Tycho îl urmează.

Îl prind de braţ.

— Tu nu!

Îşi ridică privirea la mine. Când eram în Rillisk, întotdeauna a părut mai tânăr de cincisprezece ani, dar timpul şi experienţa i-au mascat vârsta. Avertismentele lui Noah îmi răsună în minte, aşa că-l întreb:

— Te simţi bine?

Tycho pare uimit, ca şi când nu s-ar fi aşteptat la întrebare. Când îşi trage braţul, îi dau drumul, dar el îşi fereşte privirea, evitând să se uite în ochii mei. Îşi reprimă un tremurat.

— Mă simt bine.

— Te ţintuia de zid. Ce s-a întâmplat?

— Nu... El... Eu nu... Nu mă rănea.

Plouă torenţial, aşa că sunt ud leoarcă pe sub armură. Mor de frig, iar căldura ademenitoare a camerei Liei Mara pare la distanţă de ore bune.

— Spune-mi, Tycho!

Mă fixează cu privirea, însă tace. Un alt gând, întunecat şi sinistru, mi se insinuează în minte.

— Te ameninţă? îl întreb. Te răneşte în vreun fel? Ceilalţi iau vreun fel de...

— Nu! Grey. Închide strâns ochii, însă doar pentru o clipă, iar apoi îşi îndreaptă umerii şi se uită din nou la mine, zicând: Căpitanul Solt este în regulă. El... *vorbea* cu mine...

— L-am auzit de la două barăci distanţă. Mai încearcă! Atunci când tot nu spune nimic, schimb tonul ca să-i dau un ordin: Tycho! *Vorbeşte!*

Acum tremură, şi nu ştiu cât e de la vreme sau din cauza mea, dar ochii par să i se închidă puţin.

— M-a prins furişându-mă. Am fost... mustrat.

Înţepenesc.

— Te-a mustrat.

— A spus că sunt obligat să îmi sprijin unitatea. Că absența mea o să-i facă pe alți recruți să creadă că pot să nu respecte ordinele. Roșește și adaugă: A spus că, dacă mă favorizezi, ar trebui să mă străduiesc să dovedesc faptul că este un merit, nu un hatâr.

La naiba!

Își ferește din nou privirea și se încruntă.

— A zis și multe alte lucruri, dar nu am putut ține pasul cu toate cuvintele în syssalah.

Îl studiez, dar probabil că tac prea mult timp, deoarece se uită în sfârșit la mine, și orice urmă de imaturitate dispare din expresia lui, rămânând doar o urmă de regret și un strop de agresivitate. Acesta este un soldat care își privește comandantul.

— Nu o să mai lipsesc de la instrucție. Alteță, adaugă după o clipă de ezitare.

Aproape îl corectez. Nu mi s-a mai adresat niciodată așa, și cu siguranță nu i-o cer niciodată. Lapovița spintecă aerul dintre noi, iar Tycho tremură din nou.

— Pleacă! îi poruncesc. Întoarce-te în camera ta!

El salută, apoi fuge pe pământul noroios până ce dispare între barăci.

Mă uit înapoi spre palat. Lia Mara a dispărut de la fereastră. Știu că Jake sau Nolla Verin o să fie postați în fața camerei sale împreună cu străjerii, deci nu sunt îngrijorat, doar tânjesc după prezența ei. Și după cină și căldura focului. După o ocazie să-mi scot armura asta udă.

Lucrurile astea o să trebuiască să mai aștepte.

Mă întorc cu spatele la palat și merg din nou pe poteca dintre barăci.

În loc să mă îndrept spre Lia Mara, schimb direcția ca să mă duc după căpitanul Solt.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

— GREY —

LAPOVIŢA S-A TRANSFORMAT ÎN ZĂPADĂ, ADUNÂNDU-SE repede în iarbă şi pe clădiri, şi domolind răpăitul de pe acoperişurile de tablă. Mă îndoiesc de faptul că, în Emberfall, de partea cealaltă a munţilor, zăpada a ajuns deja la castelul Ironrose. Mai avem câteva zile până trebuie să înaintăm peste graniţă, respectându-mi astfel promisiunea făcută lui Rhen, şi sper că vremea nu ne-o ia înainte.

Cizmele îmi scârţâie pe iarba îngheţată şi mă opresc în faţa uşii lui Solt. Draperiile lui sunt trase, dar fumul iese pe coş, şi la marginea ferestrei se vede o strălucire.

Ah, Tycho! Oftez şi ridic mâna ca să bat la uşă.

Îi ia o clipă să răspundă, iar când o face, pare surprins să mă vadă. Deja şi-a scos armura şi este îmbrăcat cu o cămaşă de in şi pantaloni din piele de viţel. Părul lui negru este ud şi zburlit, iar pielea, încă roşie din cauza frigului.

Privirea îi devine imediat circumspectă. Având în vedere pedepsele lui Karis Luran sau ultima noastră interacţiune de pe câmpul de instrucţie, probabil că este pregătit să îi dau foc.

— Tycho mi-a spus de ce l-ai oprit.

— Ceilalţi recruţi i-au observat absenţa, zice Solt, iar accentul lui este mai pronunţat decât al celorlalţi, ceea ce mă face să mă întreb dacă îi este la fel de greu să mă înţeleagă. Oamenii trebuie să poată avea încredere că este pregătit.

— De acord! Ezit înainte să continui: Mă bucur că aţi vorbit! Nu ar fi trebuit să te opresc.

Acum este rândul lui să ezite. Precauţia din privirea lui nu a dispărut.

— Liderul unităţii lui ar fi trebuit să se ocupe de asta.

— Da! Fac o pauză, apoi zic: Şi *eu* ar fi trebuit să mă ocup de asta.

Acum mă studiază. Vântul mătură poteca, făcând zăpada să se

învârtejească.

— Ai soldați postați lângă pădure, adaug. Pe vremea asta ar trebui să schimbe tura la fiecare patru ore.

Privirea îi devine dură.

— Le-am ordonat să schimbe la fiecare două ore, dar, dacă insiști la patru...

— Nu!

Mi se pare că am făcut numai greșeli toată seara.

— Două e în regulă. Mă retrag un pas și dau din cap, adăugând: Scuză-mă că te-am întrerupt! Atunci... și acum, completez după o scurtă pauză.

— Nicio problemă, Alteță! spune cu puțină amărăciune, dar și cu o urmă de mirare. Se retrage ca să țină ușa deschisă și mă întreabă: Vrei să intri? Am *meleata* pe foc.

Meleata este orez cu mirodenii care a fost fiert cu lapte și pastramă de vită și este o mâncare obișnuită printre soldații de aici, deoarece este ușor de făcut și de păstrat. La început mi s-a părut îngrozitor, dar am aflat că toți îl gătesc diferit, modificând gustul cu mirodeniile preferate. Camera lui Solt este plină de aromă de portocale și scorțișoară, ceea ce este ademenitor, mai ales că am stomacul gol.

Dar... e vorba de Solt.

Expresia îi devine provocatoare, și îmi dau seama că se așteaptă să refuz. Ar putea fi singurul motiv pentru care m-a invitat să intru.

Înaintez prin zăpadă.

— O să intru. Mulțumesc!

Ușa se închide în urma mea și, în ciuda companiei, sunt recunoscător pentru căldură. Solt păstrează ordinea în camera lui, lucru oarecum neașteptat. Întotdeauna mi s-a părut că este cineva care face ceea ce este acceptabil pentru un soldat – dar discuția lui cu Tycho și acum starea camerei lui mă fac să mă întreb dacă nu cumva l-am judecat prea repede. Lenjeria de pat este aranjată frumos, iar armura atârnă lângă foc.

— Poți să-ți scoți armele, spune el.

— Da? întreb eu misterios.

Solt tresare, apoi râde.

— Sau nu, Alteță.

Nu este înarmat, iar mie nu mi-e frică de el, deci îmi scot centura sabiei şi-mi desfac apărătoarele pentru braţe şi platoşa. Cămaşa îmi e udă din cauza lapoviţei şi a zăpezii, iar Solt îmi aruncă una curată. Sunt surprins de ospitalitate, dar poate că el este surprins că nu l-am dat afară din armată. Scot cămaşa rece şi o îmbrac pe asta.

Mă priveşte cum mă schimb în timp ce amestecă în *meleata,* apoi se încruntă şi-şi îndoaie mâna. Mă întreb dacă s-a rănit când m-a lovit. Orice urmă de umor negru i-a dispărut din privire.

— Am auzit că ai fost... Se opreşte scurt înainte să completeze: *Rashtan.* Gesticulează spre spatele lui, zicând: Biciuit?

Îmi vorbeşte pe un ton plat, aşa că-i răspund la fel:

— Am fost.

— Unii credeau că este o poveste. O... legendă? Ca să-i câştigi încrederea reginei.

— A fost martoră la biciuirea mea.

— Unii credeau că şi asta e o poveste.

— Hmm!

Nu ştiu ce să mai spun. E cea mai lungă conversaţie pe care am purtat-o vreodată cu Solt, şi sunt puţin şocat. Este un soldat experimentat, trecut bine de treizeci de ani, cu primele fire cărunte pe la tâmple. Luni la rând, am presupus că vorbea syssalah în prezenţa mea ca să mă ia peste picior, şi poate că am avut un pic de dreptate, dar, ascultându-l cum îşi caută cuvintele acum, mă întreb dacă nu cumva se ruşina din cauza lipsei de cursivitate.

— Eu şi fratele meu am fost biciuiri când eram tineri, spune el. Byron a fost prins cu fiica unui general când trebuia să fie la post şi a crezut că nu o să fie pedepsit pentru că eram... *kallah.* La fel?

— Gemeni? presupun.

— Gemeni! Byron a crezut că nu se va putea dovedi care dintre noi a fost. S-a înşelat. Schiţează un zâmbet şi ceva din gestul său este puţin trist şi melancolic când completează: Nu se compară cu... – aruncă o privire la umărul meu – aia. Dar tot nu am uitat.

Este prima dată când l-am auzit vorbind de un frate. Asta ar trebui să mă facă să mă gândesc la oricare dintre fraţii pe care Lilith i-a ucis când eram străjer, dar nu se întâmplă. Mă face să mă gândesc la Rhen.

— V-au pedepsit pe amândoi, spun eu.

— Da!

— Unde este acum fratele tău?

Solt ia două castroane de pe un raft de lângă colţ şi începe să le umple cu *meleata.* Răspunsul lui se lasă aşteptat.

— A murit în luptă. Face o pauză şi apoi adaugă: Când ne-am luptat cu monstrul.

— În Emberfall.

— Da!

Rămâne nemişcat, cu spatele la mine.

Ştiam că asta o să fie un obstacol pentru mine în ceea ce îi priveşte pe soldaţii din Syhl Shallow. Doar că nu m-am aşteptat să mă lovească atât de tare în faţă. Rememorez toate interacţiunile cu Solt din ultimele câteva luni, gândindu-mă la furia lui – la *ura* lui faţă de mine.

Solt se întoarce dinspre foc cu castroanele şi le pune pe amândouă pe masa îngustă din mijlocul camerei, apoi toarnă în două căni un lichid întunecat şi dens dintr-un ceainic. Îmi face semn să mă aşez şi o fac, dar, imediat ce ia loc în faţa mea, se uită la castron, apoi la lingură şi la cană. La orice, în afară de mine. Mă întreb dacă regretă ce mi-a povestit.

— Îmi pare rău de fratele tău! îi spun. N-am ştiut.

Ridică uşor din umeri, apoi bagă lingura în orez.

— De ce?

Probabil e o replică mai amabilă decât merit. Ating mâncarea cu lingura şi ezit. Mirosul este cald şi ademenitor, aproape ca o amintire din copilărie. Nu este ceva ce m-am aşteptat să asociez cu omul ăsta.

Îmi înţelege greşit ezitarea.

— Te temi de *otravă?*

Privirea lui este din nou provocatoare. Pare amuzat.

— Nu! îi răspund, după care iau o gură.

Poate că nu-l cunosc bine, dar dacă Solt voia să mă ucidă, ar fi făcut-o cu mâinile goale.

Mâncăm o vreme în linişte, dar nu-mi dau seama dacă există vreo tensiune. Asta îmi aminteşte de zilele în care eram străjer, când puteai sta în faţa oricui, chiar şi a cuiva pe care îl urai, dar la sfârşitul

zilei făceai parte din aceeași echipă, cu aceeași motivație – și aceiași inamici. Mi-am petrecut săptămâni în șir încercând să mă gândesc cum să îi fac pe soldați să mă respecte, să mă *urmeze,* dar poate că am acționat greșit.

Poate ar fi trebuit să mă gândesc cum să mă alătur *lor.*

— Speri să-ți răzbuni fratele? îl întreb repede.

El scoate un sunet dispreţuitor.

— Monstrul a dispărut. Nu îl pot ucide.

— Regatul Emberfall nu a dispărut. Fac o pauză și adaug: Eu nu am dispărut.

Solt ridică iar din umeri, apoi râcâie castronul cu lingura, adunând ultimul bob de orez.

Când nu îmi răspunde, adaug:

— Ai vrut să te lupți cu mine. Când te-am împins de lângă Tycho. Nu ai făcut-o.

Râde puțin, dar nu ca și când ce-am spus ar fi cu adevărat amuzant.

— Am văzut cât de repede ai scos cuțitele.

Își îndoaie din nou mâna, iar acum văd că are nodurile degetelor umflate.

— Am simțit că poți încasa un pumn.

Iau o gură din cana pe care a umplut-o. Lichidul e foarte dens și dulce, și nu îmi dau seama dacă îmi place. Las deoparte cana și întind o mână.

— Pot să-ți vindec degetele.

Îi dispare orice urmă de zâmbet.

Înfățișarea și accentul i s-au schimbat vizibil de când m-a întrebat de otravă.

— Te temi de *magie?*

Zâmbește ca și când ar fi cu adevărat amuzat. Îmi întinde o mână, uitându-se în ochii mei în timp ce i-o cuprind.

— Bine, Alteță! Arată-mi minunile cu care i-ai cucerit inima reginei...

Inspiră brusc și înjură în syssalah, smucindu-și mâna vindecată din a mea. Se uită de la mine la degetele lui, iar apoi din nou la mine. Umflăturile au dispărut.

Iau castronul și mai mănânc o lingură de orez.

— Ce mai minuni! rostesc pe un ton plat.

El închide și deschide pumnul în timp ce se uită la mine cu o altă expresie. Mai puțin agresivă. Cu ceva mai mult respect.

— E-n regulă! îi zic. Poți să mă urăști în continuare.

— M-ai întrebat de ce nu m-am luptat cu tine, replică el.

Ridic din umeri. Poate că nu contează.

— Nu puteam să-i țin băiatului morală despre respect și datorie, continuă, iar apoi să te atac. Nu îți pot sfida ordinele pe câmpul de luptă. Cinci sute de soldați îmi raportează mie.

Îl studiez.

— Sunt femei și bărbați cumsecade, continuă după aceea. Ne trimiți la război. Dacă îmi risc funcția, în cine o să aibă încredere să îi conducă în luptă?

Nu în mine. Nu o zice, dar nici nu e nevoie. Nici el nu are încredere în mine.

Ceva din spusele lui... e aproape nobil. Pot respecta dorința de avea grijă de soldații lui. Pot respecta ce a pierdut. Îi pot respecta privirea precaută.

— Soldații tăi știu că mă urăști, zic eu.

— Mă rog! mormăie el. Mulți dintre ei mă urăsc *pe mine.*

Zâmbesc.

Solt gesticulează spre castronul gol.

— Mai vrei?

— Nu! Ezit înainte să adaug: Mulțumesc!

Strânge castroanele și le pune deoparte, apoi ia o cană de piele de pe un raft, scuturând-o înainte să arunce douăsprezece cuburi de lemn pe masa dintre noi.

— Joci zaruri?

Mă gândesc la Lia Mara, care mă așteaptă, dar mi se pare că am inițiat o tentativă de armistițiu aici. Iau jumătate în mână.

— Sigur!

Solt pune o monedă pe masă.

— Am auzit că ăsta e un mod rapid de a-ți lua banii, Alteță.

Replica lui mă face să râd, așa că bag mâna în buzunar ca să scot și eu o monedă.

— Zarurile nu sunt niciodată prietenele mele.

Mă uit la el.

— Grey.

Ridică uşor din sprâncene şi trece zarurile dintr-o mână în alta.

— Ar trebui să aştepţi să vezi câţi bani îţi iau înainte să-mi oferi numele tău. *Grey,* adaugă după o pauză.

— O să risc.

— *Gehr Sehts?* spune el, iar eu dau aprobator din cap.

„Şase strâmb." Teoretic este un joc uşor, cu şanse egale de noroc şi pricepere, unde tot dai cu zarul până când ai un set complet de unu, de doi şi aşa mai departe. Sunt rapid, dar, ca de obicei, sorţii nu îi pasă, iar el îşi aruncă ultimul şase în timp ce eu sunt la patru.

Solt adună monedele.

— Mai jucăm o dată?

Pun două monede pe masă. Câştigă din nou. Iar apoi o a treia oară.

— Mă faci să mă simt ca un hoţ, spune Solt.

— E bine, căci eu mă simt puţin jefuit. Las ultimele câteva monede pe masă, dar nu iau zarurile, şi adaug: Soldaţii tăi pot avea încredere şi în mine, Solt.

Nu-mi răspunde, însă îşi ia zarurile şi le scutură între palme. O nouă încordare îi apasă umerii, făcându-mă să regret că am spus ceva. Când zarurile lui cad pe masă, nu le iau pe ale mele, deci mai aruncă o dată. Pentru o clipă rămânem acolo, în linişte.

În cele din urmă, îşi ridică privirea.

— Nu m-am aşteptat să vii aici în seara asta. Nu, nu e adevărat! se corectează după o scurtă pauză. M-am aşteptat să vii aici şi să mă trimiţi la *Lukus.*

Lukus Tempas. Închisoarea de Piatră, unde Karis Luran îi trimitea pe cei mai răi criminali – şi pe oamenii pe care îi ura. Probabil şi pe cei pe care îi antipatiza puţin. Am auzit poveşti despre pedepsele care se aplică acolo. Unele dintre ele o fac pe vrăjitoarea Lilith să pară o doică grijulie.

— Din cauza lui Tycho? îl întreb.

Dă din cap. Ezită, aşa că aştept.

— Mulţi dintre noi îşi fac griji că o să ne conduci la măcel, spune Solt, iar cuvintele apăsate sunt lente şi prudente. Cei din oraş cred că

magia ta o să te protejeze, iar pe noi o să ne lase vulnerabili. Că o să te alături fratelui tău și o să-i lași armata să o învingă pe a noastră. Că o vei folosi pe regina noastră până ce rămâne fără armată, iar apoi o să distrugi Syhl Shallow, așa cum noi ți-am atacat cândva ținuturile.

Am mai auzit zvonurile astea. Acum e prima dată când mă confrunt direct cu ele.

Solt se uită țintă la mine, iar vocea i se încordează.

— În ziua în care am făcut exerciții, am crezut că vrei să mă umilești. „Din nou!" „Din nou!" „Din nou!"

Scoate un sunet de dezgust.

— Nu am vrut să te umilesc mai mult decât ai vrut tu să îl umilești pe Tycho.

— Exact. Face o pauză, apoi apucă două zaruri și le joacă pe degete, zicând: Un bărbat menit să conducă armata asta la moarte nu ar fi venit aici ca să își ceară scuze. Unui astfel de om nu i-ar fi păsat.

Înțepenesc.

El ia restul zarurilor în palmă.

— Ai făcut instrucție cu Jake, continuă bărbatul, și are dreptate.

Am încercat să mă antrenez cu soldații, dar, de când l-am doborât pe Solt, aceștia ezită să mă atace cu toată forța. Nu îmi dau seama dacă e din cauză că nu mă plac sau că nu le pasă, dar, în orice caz, nu a fost niciodată eficient.

Până în seara asta, nu mi-am dat seama de ce.

— Mâine, spune Solt, ar trebui să te antrenezi cu mine.

Iau restul zarurilor pentru ultimul nostru joc și le arunc pe masă. *Niciun* singur unu. Solt are trei și chicotește.

— Sunt mai priceput cu sabia decât cu zarurile, rostesc cu mâhnire, făcându-l să zâmbească.

— Contez pe asta.

CAPITOLUL TREIZECI

— LIA MARA —

NINSOAREA DE PESTE NOAPTE ACOPERĂ CÂMPURILE DE instrucție cu o pătură subțire și albă, transformând pădurea din depărtare într-un șir scânteietor de copaci înghețați. Colțurile ferestrelor de la camera mea sunt pline de țurțuri și gheață. Zăpezile atât de timpurii nu durează mult timp odată ce răsare soarele, dar când eram mică îmi plăcea să merg dimineața ca să descopăr că toată lumea se schimbase peste noapte.

Grey s-a retras târziu, urcând în pat după ce am adormit, însă oricum se trezește înaintea răsăritului și e complet îmbrăcat și înarmat înainte ca măcar să-mi dau seama că a plecat de lângă mine. Mă rostogolesc la timp ca să văd cum își fixează centura mantiei groase.

Îmi întâlnește privirea, iar căldura din zâmbetul lui îmi topește inima, deoarece știu că este un zâmbet pe care mi-l arată doar mie.

— Am vrut să te las să dormi, spune încet. O să revin la prânz.

— Nu iei micul-dejun? îl întreb.

Grey își pune mănușile fără degete și se apleacă să mă sărute pe buze.

— Eu și Jake mergem să mâncăm cu soldații.

— Stai... Da?

— Da! Face o pauză în pragul ușii, părând gata să ducă un război chiar în clipa asta, în timp ce eu încă îmi alung somnul, apoi adaugă: Clanna Sun și Nolla Verin o să te aștepte în camera de comandă când ești pregătită. Au interceptat două mesaje privind facțiunea antimagie. Ar vrea să dubleze numărul străjerilor de la porțile orașului. Sunt de acord cu asta. Și mulți dintre generali cred că ar trebui să mai trimitem un mic grup prin trecătoare.

Nu sunt destul de trează ca să înțeleg ce spune. Cu siguranță nu prea mă simt regină.

— Eu... Poftim?

— Am fost anunţaţi că Rhen şi-a postat soldaţii. De îndată ce iei o decizie, să trimiţi veşti pe câmp! Dacă alegi să trimiţi soldaţi, o să discut cu căpitanii să vedem care sunt cei mai potriviţi.

— Dar...

Deja a plecat. Mă frec la ochi şi mă uit la ferestrele îngheţate. Ia masa cu soldaţii? Poate că lumea mea chiar s-a schimbat peste noapte.

Cred că Nolla Verin s-a săturat să aştepte, deoarece bate la uşa mea înainte să termin să mă îmbrac, iar eu le spun străjerilor să-i permită să intre. Pare enervată sau nerăbdătoare şi este la fel de înfăşurată în piele şi arme ca Grey. Sunt surprinsă că nu bate din picior când uşa se închide în urma ei.

— Prinţul ăla nebun a trimis deja un regiment la graniţă, începe ea. Iar tu nu eşti nici măcar *îmbrăcată?*

E foarte prostesc şi infantil, dar comportamentul ei este atât de extrem, încât mă face să vreau să mă pregătesc mai lent. Bag degetul într-un borcan cu cremă parfumată şi mă dau cu ea pe gât.

— Probabil că prinţul ăla nebun îi răspunde regimentului pe care l-am postat *noi* de partea cealaltă a muntelui. Spune-mi ce mesaje ai interceptat!

— Deja m-am ocupat *de alea.* Cu plăcere! În ce priveşte armata, am vorbit cu Clanna Sun şi cu generalii, spune ea. O să trimitem două companii prin trecătoare ca să le postăm la nord de...

— Stai! Opreşte-te!

Mă întorc şi o privesc. Pe cât de mult simt sprijinul lui Grey, pe atât mă face Nolla Verin să mă îndoiesc de mine. Chiar şi modul în care *el* mi-a dat veştile astea e complet diferit de felul în care a dat buzna aici sora mea. „Când ai să fii pregătită.” „De îndată ce ai să iei o decizie.” „Dacă vrei.” El nu încearcă niciodată să mă controleze cu forţa, ceea ce este întotdeauna fascinant, deoarece i-aş ceda fără ezitare.

— De ce anume te-ai ocupat?

— De mesaje, răspunde ea cu o răbdare prefăcută, ca şi când aş fi prea înceată să ţin pasul. Facţiunea asta pare că încearcă să te asasineze, dar Ellia Maya a înlocuit mesajele cu altele care o să-i

conducă direct la străjerii noştri.

Un fior îmi traversează şira spinării, de două ori mai rece din cauza durităţii cu care îmi dă informaţia asta.

— Şi... Sunt nevoită să îmi dreg vocea: Ce ai făcut cu armata?

— Am dat de veste că o să trimitem două companii prin trecătoare, zice ea. Una o să ajute soldaţii deja postaţi acolo şi cealaltă o să iniţieze un atac secret asupra oraşelor mai mici, ca să putem preveni răspândirea veştii. Dacă putem forma un cerc în jurul regimentului său, putem să le întrerupem alimentarea cu provizii şi să îi distrugem înainte să reuşească să se apere.

— Opreşte-te!

O fixez cu privirea. Una este să opreşti o tentativă de asasinat, dar cu totul alta e când vine vorba să dai ordine armatei mele.

— Nolla Verin, i-am oferit regatului Emberfall şaizeci de zile, iar timpul nu s-a scurs. Nu am să-i măcelăresc supuşii doar ca să obţin un avantaj.

Se uită la mine cu gura căscată, ca şi când aş fi început să vorbesc altă limbă.

— Nu vrei să obţii un avantaj? Soră, suntem în război!

Dezaprobarea din vocea ei este înfiorătoare.

— *Încă* nu este război! mă răstesc eu.

— Întotdeauna ţi-ai dorit cu naivitate pacea, replică ea dur, în timp ce războiul ameninţă să distrugă totul în jurul tău. Prinţul? Rhen a trimis deja soldaţi la graniţă. Deja se pregăteşte să...

— Să le ordone soldaţilor lui să-i atace pe ai noştri?

— Nu, dar asta nu înseamnă nimic!

Mă îndepărtez de măsuţa de toaletă.

— Înseamnă totul!

— Vrei să onorezi termenul limită pe care l-ai oferit, deşi e clar că el nu o face?

— Se pregăteşte de război la fel ca noi. Mă încrunt la ea şi adaug: Nu o să-mi încalc cuvântul.

— *Cuvântul* tău, mă ia ea peste picior. Ai uitat că bărbatul ăla te-a luat prizonieră? Că a ucis-o pe Sorra? Că a refuzat orice încercare de a făuri o alianţă?

Cuvintele ei sunt ca o palmă. Îmi amintesc toate acele lucruri.

Nolla Verin mă vede tresărind și se apropie.

— Umblă zvonuri, continuă încet. Că Grey o să ne distrugă din interior...

Ridic repede capul.

— N-o s-o facă!

— Știu că nu, spune sora mea, dar ceva din modul în care o face mă face să mă întreb dacă a căzut și ea pradă zvonurilor.

Mă întreb cât de mult a reușit facțiunea asta antimagie să-și bage ghearele în țara mea.

— Dar o să fie mai puțin probabil ca poporul tău să creadă zvonurile alea dacă acționezi împotriva armatei lui Rhen. Dacă Grey este văzut că *îți* respectă ordinele, fără să-și folosească puterea împotriva soldaților noștri.

O cercetez cu atenție. Dincolo de fereastră, soarele răsare la orizont, iar țurțurii care au apărut peste noapte au început să picure continuu pe pervazul de piatră.

Când nu spun nimic, Nolla Verin oftează, și o parte din înverșunare îi dispare din expresie. Își așază o șuviță de păr după ureche.

— Oricum o să-i distrugem soldații, spune încet. Ce contează câteva zile dacă ne împiedică să-i pierdem pe ai noștri?

Înghit în sec. Îmi doresc să fi fost Grey aici! Tânjesc după judecata lui calmă și analitică.

De îndată ce mă gândesc la asta, regret. Deciziile de aici sunt ale mele. Sunt regină. Doar pentru că nu vreau să mă gândesc să distrug soldați – nici pe ai lui, *nici* pe ai noștri – nu înseamnă că nu o să se întâmple. Și poate că sora mea are dreptate și ar trebui să acționăm ca să câștigăm un avantaj.

Îmi aduc aminte cum călăream pe dealurile din Emberfall, uitându-mă la ravagiile la care supuseserăm deja ținutul. Voiam pace atunci și o vreau și acum, dar am eșuat. De două ori. Prima dată pentru că Rhen nu a avut încredere în oferta mea și a doua oară pentru că nu a vrut să ajungă la o înțelegere când i-am oferit șaizeci de zile. Nu vreau să eșuez și a treia oară. Nolla Verin are dreptate: ar trebui să obținem orice avantaj posibil.

Însă războiul nu aduce pace nimănui. Și, chiar dacă Rhen nu a avut

încredere în mine, nu înseamnă că oferta mea pentru o alianţă nu era raţională. Dacă vreau să domnesc civilizat şi cumpătat, prima mea acţiune adevărată ca regină nu ar trebui să fie trădarea unei oferte făcute altui conducător.

— O să aşteptăm cele câteva zile rămase, decid până la urmă. Nu o să mai trimitem altă companie.

Nolla Verin arată de parcă aş fi lovit-o cu pumnul în burtă.

— Nu ai auzit că prinţul Rhen a trimis un regiment la graniţă?

— Ba da! Deoarece noi am trimis primii unul.

— A trimis o mie de soldaţi...

— Sunt între graniţele lui, Nolla Verin! Are voie să se pregătească de război!

— Pentru că l-ai avertizat, replică ea. Pentru că vrei să fii bună şi iubită, şi...

— Nu, soră! izbucnesc eu.

Cumva mă abţin să o pălmuiesc, ceea ce cu siguranţă ar face-o să cugete un pic asupra acelor acuzaţii la adresa bunătăţii mele.

— Deoarece îmi doresc să fiu *corectă* şi *dreaptă,* şi vreau ce e mai bun pentru poporul meu *şi* al lui.

Ea mai face un pas spre mine.

— Nu eşti corectă şi dreaptă. Eşti slabă şi uşor de manipulat. Poporul tău nu te vrea, la fel cum nici poporul lui Rhen nu îl vrea pe el.

— Crezi că singura cale de a obţine ceva este cu sabia în mână, spun eu. Şi *nu* este aşa.

— *Ba da!* insistă ea. Nu o să fii regină dacă nu înveţi chiar tu asta.

Cuvintele ei continuă să mă şocheze. Deoarece am ucis-o pe mama noastră. Singurul motiv pentru care am măcar rolul ăsta, întrucât am făcut exact ce mi-a spus ea. Am luat rolul cu tăişul sabiei – chiar *legea* noastră impune ca rolul de regină să fie luat prin violenţă. Cum de-am putut vreodată să cred că aş putea conduce Syhl Shallow cu mai puţin?

— Ştii, adaugă ea pe un ton jos, însă nu aspru. Ştii ce trebuie făcut.

Este atât de aprigă şi de frumoasă, de neînduplecată şi hotărâtă! Totuşi, nu am invidiat-o niciodată pentru lucrurile astea. Cândva, credeam că ar fi o regină minunată.

Dar nu a putut niciodată să o înfrunte pe mama noastră. Nu ar fi încercat niciodată să facă pace.

— Nu este ceea ce *trebuie* făcut, spun încet. Este ceea ce *crezi* tu că trebuie făcut. O să-mi respect cuvântul.

Privirea-i este înflăcărată și se încruntă la mine.

— Te înșeli. Și oricum ai întârziat. Deja am transmis ordinul celor de pe câmpuri.

— O să-l revoci! izbucnesc eu.

— Ba nu!

Îmi încleștez pumnii.

— Nu ești regină, Nolla Verin!

— Ei bine, cel puțin mă comport ca una.

Inspir adânc.

— Ba nu! Te porți ca o fată care a uitat *cine* este la conducere. O să revoci ordinul sau o să fii nevoită să scoți pumnalul și să revendici tronul.

Cască ochii mari și se retrage un pas.

Dar apoi, pentru o secundă blestemată, se gândește la asta. Văd gândul pâlpâind în ochii ei. Mâna îi zvâcnește spre arme. În secunda aia, inima mea pare să se oprească. Să aștepte.

În urmă cu câteva luni, mama a trimis-o ca să mă aducă înapoi, ca parte dintr-o încercare de a-și dovedi loialitatea. Nolla Verin nu a fost în stare să o facă.

Dar aia a fost altceva. *Atunci* încă îi era menit să fie regină și nu trebuia să mă ucidă ca să o dovedească.

Acum, ar fi nevoită să o facă. Încordarea plutește între noi până aproape că nu mai pot să respir.

În sfârșit, o veșnicie mai târziu, oftează și scrâșnește din dinți, apoi își relaxează mâinile pe lângă corp.

— Nu, nu o să revendic tronul. Își îndreaptă umerii și conchide: Dar nici nu o să revoc ordinul.

Inima începe din nou să-mi bată și sunt nevoită să inspir. Pentru prima dată, îmi dau seama că, indiferent cât de apropiate suntem și cât de multe am suferit împreună, există o parte din ea care mă vede slabă ca regină și în disperată nevoie de cineva care să se ocupe de părțile mai... neplăcute ale domniei. În loc să considere alianța mea

cu Grey ca pe un avantaj pentru armata noastră, poate că ea a considerat-o drept o eschivare din partea mea – la fel cum au făcut şi toţi ceilalţi.

O eschivare *reală,* aşa cum îmi aduc aminte că am stat pe câmpul de luptă.

Poate că este timpul să schimb asta.

— Bine! Mă întorc cu spatele la ea şi mă îndrept spre dulap, întinzându-mă după cizme, şi adaug: Dacă nu ai de gând să revoci ordinul, atunci o s-o fac eu!

Cerul e acoperit de nori, lăsând aerul rece şi umed în timp ce traversez câmpurile cu paşi mari. De vreme ce eram supărată, mi-am pus doar o mantie subţire, aşa că deja regret. Nolla Verin este chiar în spatele meu şi nu a încetat să încerce să mă convingă că fac o greşeală. În camera mea, a fost viguroasă şi hotărâtă, dar acum îmi şopteşte lângă umăr, respiraţia ei furioasă scoţând rapid aburi în aer.

— E un lucru nesăbuit şi iresponsabil, îmi zice. Armata lui Rhen n-o să fie în avantaj.

O ignor şi merg mai departe.

— O să te faci de râs, insistă sora mea. Grey o să-mi dea dreptate. O să vezi!

Nu spun nimic.

— Ofiţerii tăi deja cred că eşti slabă, continuă Nolla Verin, iar acum n-o să schimbi un ordin care a fost dat în urmă cu o jumătate de oră.

— Un ordin pe care l-ai dat *tu!* izbucnesc, dar o uşoară îndoială deranjantă mă tot împunge în spate.

O să par slabă dacă permit să fie dat un ordin atât de violent – iar apoi să fie revocat. Dar asta e greşeala ei, nu a mea.

Urma de îndoială îmi spune că nu o să conteze, că slăbiciunea e slăbiciune.

Este o slăbiciune pe care şi tentativele de asasinat par să o accentueze. Prea multe lucruri sunt nesigure. Chiar şi printre cei care îmi sunt loiali, magia tot este privită cu suspiciune. Încă nu au încredere în *Grey.* Mai că merg şovăind.

Curând ne apropiem de soldaţii care se antrenează şi îmi dau

seama că mulţi dintre ei s-au adunat ca să vadă o luptă în apropiere de mijlocul câmpului. Îmi ia o clipă să îl recunosc pe Grey, deoarece foarte rar mă aflu pe câmp ca să îl văd luptând. Este atât de blând şi răbdător *cu mine,* încât am uitat că poate fi atât de aprig, concentrat şi neînduplecat. Săbiile se rotesc în lumina slabă a soarelui, trosnindu-se una de cealaltă cu o asemenea forţă, că mă fac să tresar tocmai de aici. Zăpada de sub cizmele luptătorilor s-a transformat în noroi, dar niciunul din bărbaţi nu dă semne că se clatină. Lupa pare lipsită de efort şi mortală. De-a dreptul urâtă.

Nu-mi dau seama că m-am oprit înainte ca Nolla Verin să-mi vorbească lângă umăr:

— O să vezi! O să-mi dea dreptate. *Armata* asta o să-mi dea dreptate.

Ghimpele de îndoială mă împunge din nou.

Adversarul lui Grey este soldatul căruia i-a ordonat să lupte de nenumărate ori, căpitanul Solt. E o luptă *adevărată!* Se luptă pe bune?

Pornesc mai departe. Soldaţii se dau la o parte când ne apropiem, făcând plecăciuni când merg printre ei, dar eu sunt atentă la luptă. Stomacul mi se agită când mă gândesc la toate modurile în care armata ar putea să perceapă aceste înfruntări minore.

Solt face o mişcare, dar Grey se fereşte şi sare înainte. Pentru prima dată, Solt se clatină şi cade, alunecând prin noroi şi zăpadă. Lângă umărul meu, Nolla Verin inspiră. Mă aştept ca Grey să-şi înfigă sabia în corpul bărbatului căzut.

Însă nu o face. Îşi vâră sabia în teacă, întinde o mână şi zâmbeşte.

Solt apucă mâna şi se ridică în picioare, zâmbind la rândul lui.

— Eşti prea rapid, Alteţă!

— Sunt norocos! Grey îşi scutură braţul, adăugând: Loveşti ca un ciocan.

— Amândoi sunteţi norocoşi, spune Jake, dându-se la o parte. Credeam că cineva o să-şi piardă o mână.

Rămân holbându-mă la ei. Nu ştiu ce s-a întâmplat aici.

Solt mă observă primul, apoi se îndreaptă şi devine imediat serios.

— Maiestate!

Grey se întoarce, iar o parte din concentrarea urâtă se transformă în entuziasm când îmi întâlneşte privirea. Este o privire foarte

concentrată și atât de intimă, încât simt cum roșeața îmi cuprinde gâtul. Tremur când mi se adresează cu „Maiestate”.

Îl observ studiindu-mă, apoi uitându-se la sora mea, care cu siguranță este furioasă lângă umărul meu, și la străjerii care vin în urma noastră. Se uită la un scutier din apropiere, după care se apropie și ia mantia pe care probabil o abandonase înaintea luptei. Mă aștept să și-o pună pe umeri, dar uit de obiceiurile pe care le aduce din Emberfall, așa că rămân surprinsă când mi-o pune pe umeri. Roșeața îmi dispare. Văd schimbul de priviri al soldaților și mă întreb dacă și asta o să se considere slăbiciune.

— Te simți bine? întreabă el foarte încet.

— Mă simt bine. Înțeleg că sora mea a dat ordin ca o companie să fie trimisă prin trecătoare, adaug după o scurtă pauză.

— Într-adevăr, am fost anunțați de intenția Nollei Verin, răspunde Grey.

Bineînțeles că da. Nu a trecut mult timp, dar Grey nu ezită. Probabil că deja a trimis femei și bărbați prin trecătoare.

— Le-am spus căpitanilor că o să pregătim soldații, dar că o să așteptăm un ordin de la regină, adaugă el.

Îl fixez cu privirea. Vreau să îl iau în brațe. Vreau să izbucnesc în lacrimi.

Niciuna din opțiunile astea nu e demnă de o regină. Dau aprobator din cap, dar vocea îmi pare slabă:

— Bun! Aș vrea să aștept până ajungem la finalul termenului promis.

— E o nesăbuință! izbucnește Nolla Verin. Ai *ocazia* să obții un avantaj și o s-o *risipești!*

Grey se uită la ea, iar privirea îi este calmă și dură ca oțelul.

— Deci crezi că trebuie să trișăm? Te îndoiești de forța și abilitatea armatei noastre?

Replica lui o reduce la tăcere. Mă uit când soldații fac din nou un schimb de priviri.

„Armata noastră.” Sunt niște cuvinte foarte simple, rostite într-o propoziție simplă, dar le simt greutatea când răsună printre soldații care le-au auzit, repetate în șoaptă printre alții. Nolla Verin a luptat mulți ani cot la cot cu ei. Mulți au presupus că o să fie în locul meu.

Dar nu este. Eu sunt regină aici, iar ea este cea care mi-a spus că trebuie să lupt pentru mine. Poate că nu își dă seama de asta, dar ea este cea care m-a forțat să iau o poziție: nu asasinii, nu Grey, nu poporul meu. Sora mea.

— Crezi că ai dreptul să dai ordine, altele decât cele ale reginei tale? spun eu, și șoaptele se aud mai tare.

— *Nayab!* izbucnește Solt, iar soldații iau poziție de drepți în timp ce liniștea se așterne peste câmp.

Nolla Verin încă mă fixează cu privirea. Începe să plouă rece și torențial.

Brusc, îmi dau seama că nu ei trebuie să îi vorbesc. Nu ea este cea care trebuie convinsă. Mă uit la soldați.

— Nu mă îndoiesc de armata mea! strig în syssalah. Nu mă îndoiesc de abilitățile voastre. Nu mă îndoiesc de loialitatea voastră. Nu mă îndoiesc de forța voastră. Vă cer să nu vă îndoiți nici voi de ale mele. Suntem Syhl Shallow. Inspir adânc și strig în ploaie: Avem magia de partea noastră, și o să ne *ridicăm* și o să fim *victorioși!*

Pentru o clipită, liniștea este absolută, iar în aer plutesc parcă nenumărate posibilități. Nu știu ce s-a întâmplat între Grey și căpitanul Solt, dar ne-a adus la jumătatea drumului până aici. Trebuie să parcurgem și restul drumului, și nu știu dacă discursul meu e suficient.

Dar apoi Solt se lasă într-un genunchi.

— Syhl Shallow o să se ridice! repetă el aprig. Avem magia de partea noastră. Se lovește cu pumnul în piept și strigă: Syhl Shallow o să fie victorios!

În spatele său, rând după rând, sute de soldați fac la fel, lăsându-se într-un genunchi în ploaie pe câmpul noroios. Pentru prima dată, toate privirile sunt îndreptate spre mine, nu spre sora mea, care inspiră adânc, apoi se așază și ea pe un genunchi.

— Syhl Shallow o să se ridice, rostește Nolla Verin și, în ciuda tuturor lucrurilor, convingerea se simte în vocea ei. Avem magia de partea noastră. Syhl Shallow o să fie victorios!

Grey se apropie de mine și mă ia de mână.

— Forța *noastră,* zice el încet.

Dau din cap spre el. O mică flacără a început să-mi ardă în piept și

nu este iubire, deoarece aceea ardea acolo de o vreme, şi nu este nici îndoială, căci asta a fost învinsă. În schimb, este speranţă. Îi strâng mâna.

Departe pe câmp, în apropiere de drumul dinspre palat, răsună un corn. Sunetul este strident şi se aude prin ploaie, şi o sută de capete se întorc ca să se uite. Este un anunţ al apropierii iscoadelor, dar este neobişnuit să se audă la amiază. Apoi aud cai galopând şi mă uit la Grey. Este şi mai neobişnuit ca animalele să alerge aşa de repede.

Trebuie să se fi întâmplat ceva în Emberfall. Vreo schimbare care necesită atenţie urgentă. Ni s-a raportat că Rhen şi-a postat regimentul lângă trecătoare, şi am presupus că a făcut-o ca să-i împiedice pe ai noştri să înainteze.

Dar poate că era menit să pregătească un atac asupra noastră. Grey se uită la Solt.

— Ordonă-le să intre din nou în formaţie! Spune-le celorlalţi căpitani să se pregătească de noi ordine!

Inima îmi stă în gât. Tocmai le-am făcut un jurământ acestor soldaţi, iar acum este şansa mea să îl respect. Mă uit la Nolla Verin.

— Vreau să mă întâlnesc cu generalii. Caut-o pe Clanna Sun şi spune-i să vină imediat pe câmp!

Ea dă repede din cap.

— Da! Maiestate!

Iscoadele traversează câmpul, caii lor oprindu-se brusc în faţa noastră, stropind cu noroi şi scoţând aburi în aerul rece. Animalele sunt obosite şi ude de transpiraţie şi ploaie.

Una dintre iscoade descalecă şi face o plecăciune stângace, cu respiraţia tăiată.

— Maiestate! rosteşte în syssalah. Căpitanul Sen Domo are un prizonier la postul de strajă.

— Un prizonier? întreabă Grey.

— Da, răspunde iscoada. Femeia vorbeşte rapid, suspinând între propoziţii: A intrat călare direct în tabăra armatei. A cerut multe lucruri, inclusiv să fie lăsată să o vadă pe regină. La început, soldaţii au crezut că este confuză, pentru că e destul de rănită, dar nu şi-a schimbat povestea: prinţul Rhen a fost rănit, iar străjerii şi soldaţii lui au fost măcelăriţi.

Icnesc.

— Poftim? face Jake. Am prins doar jumătate din asta.

Şi Grey s-a încruntat.

— Prinţul Rhen este rănit?

— Iar străjerii şi soldaţii lui au fost ucişi, completez, apoi mă uit la iscoadă. Şi regimentul lui?

— Tot acolo e, răspunde ea. Oamenii... nu par să ştie. Soldaţii noştri nu i-au atacat. Face o pauză şi apoi încheie: Oamenii noştri nu ştiu de unde a venit ea.

— Este soldat? întreabă Jake.

— Sau spion? se aude Grey.

— Nici, nici, Alteţă. Iscoada îşi recapătă în sfârşit suflarea ca să răspundă: Pretinde că este iubita prinţului Rhen, prinţesa Harper din Disi.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

— HARPER —

TOTUL AICI ESTE UMED, ÎNGHEŢAT ŞI TRIST. SAU POATE CĂ doar mi se pare.

Rana de cuţit de la coapsă este umflată şi fierbinte, iar pe margini a prins puţină coajă galbenă, dar nu-mi dau seama dacă tremur din cauza frigului sau am febră. Probabil ambele, mai ales de vreme ce stau pe o podea de piatră şi rezemată de un zid de piatră. Durerea din coapsă a întrecut-o de mult pe cea de la gleznă când eram în Silvermoon, iar acum mă dor toate. Încheieturile mâinilor şi gleznele îmi sunt înlănţuite deja de două zile, pielea îmi e rănită din cauza frecării şi nu-mi amintesc ultima dată când am mâncat ceva. Port doar pantaloni din piele de viţel, o bluză şi o vestă de dantelă.

Nu mai am de mult mantia şi armura, dar mi-au lăsat pumnalul. M-am rugat pentru el, spunând că e menit pentru Grey şi murmurând că o să-l ajute. Soldaţii şi-au dat ochii peste cap şi mi l-au lăsat prins de coapsă – însă e clar că nu prea reprezint o ameninţare. Soldaţii nu au fost *cruzi,* dar nici înţelegători. Nu prea ştiu la ce m-am aşteptat – am fugit de la Mistreţul Strâmb ca şi când aş fi putut pur şi simplu să intru în tabăra lor, iar ei să mă ducă direct la Grey şi Lia Mara.

Aşadar, au trecut trei zile de când am ajuns în tabăra lor, dacă am reuşit să ţin bine evidenţa – ceea ce este mai degrabă îndoielnic. Au trecut şapte zile de când l-am lăsat pe Rhen cu Lilith. În primele câteva zile, mă gândeam la clipa în care a apărut în camera mea şi mi se umpleau ochii de lacrimi, însă disperarea învingea durerea şi extenuarea. Am călărit cât de repede am putut, traversând în galop pământurile din Emberfall ca şi când mi-aş fi putut învinge lacrimile, ca şi când aş fi putut ajunge la graniţă, să cer ajutor şi să îl salvăm pe Rhen de Lilith.

Dar în urmă cu câteva zile, lacrimile au încetat să apară, iar acum

simt doar... resemnare. Deznădejde. Credeam că o să fie uşor. Mi-am tot spus: „Trebuie să îl găsesc pe Grey." De parcă soldaţii din Syhl Shallow ar icni şi ar zice „Bineînţeles, domniţă!" Ca şi când aş fi o prinţesă adevărată. Ca şi când nu am fi pe cale să-i înfruntăm într-un război.

Era o vreme când credeam că soldaţii din Syhl Shallow m-ar ucide pur şi simplu. O vreme când îmi doream să mă ucidă, deoarece, când m-au înlănţuit prima dată, imaginaţia mi-a luat-o razna şi am crezut c-o să fiu cu siguranţă violată şi lăsată să mor. Dar se pare că mulţi dintre soldaţii lor sunt femei şi, cu toate că niciuna nu este blândă, nici nu m-a lipit nimeni de un zid ca să-mi smulgă hainele.

Aş ucide pe cineva pentru apă. Dar, pe de altă parte, pare o sarcină herculeană să îmi ridic fruntea, deci poate că nu e o idee bună.

Poate c-am să fiu lăsată aici destul de mult timp ca oricum să mor.

Îmi pare rău, Rhen!

M-am înşelat. *Pot* să mai lăcrimez.

Se aud nişte cizme undeva de partea cealaltă a uşii grele din lemn, dar le ignor. Am încetat să mai sper la mâncare. Am încetat să mai sper la ceva.

Însă încuietoarea zăngăneşte, iar uşa se deschide. Îmi ridic privirea la un alt soldat în armură cu margini verzi şi negre. Expresia lui este foarte serioasă, iar ochii îi sunt atât de aprigi, încât aproape mă crispez – până ce clipesc şi îmi dau seama că mă uit la Grey.

O secundă, mai că rămân fără suflare. Am fost prea disperată să îl găsesc, iar acum el e aici. E *aici!*

Pare atât de imposibil că, preţ de o clipă îngrozitoare, cred că halucinez. Pare la fel şi diferit totodată, ca şi când, brusc, ar ocupa mai mult spaţiu.

— Eşti real? şoptesc.

Alt soldat îmbrăcat în verde şi negru se lasă în genunchi lângă mine. Aproape tresar, dar apoi o voce cunoscută îmi zice pe nume şi descopăr că mă uit la fratele meu.

— Jake! spun răguşită. Jake!

Pare că nu mi-am mai folosit vocea de un an. Îmi curg lacrimile.

El îmi pune o mână pe frunte, apoi pe obraji.

— Arde! Scoate-i lanţurile! Hei!

Întoarce capul și observ că alți soldați l-au urmat în celulă, dar toți se transformă într-o masă verde și neagră.

— *Bil trunda!* izbucnește Jake.

Îl fixez cu privirea vreme îndelungată, deoarece nu-mi dau seama dacă vorbește altă limbă sau dacă în sfârșit creierul meu a capitulat. Părul creț și negru al lui Jake a crescut destul de mult ca să îi cadă în ochi, și orice urmă de blândețe i-a părăsit de mult chipul.

Îmi studiază privirea și se retrage puțin.

— Au spus că ești rănită. Vocea lui este acum mai blândă: Unde te doare?

Alt soldat se apropie cu cheile, iar Jake i le înșfacă din mână. Cătușele cad de pe încheieturile mâinilor mele, iar el abia dacă are timp să îmi scoată lanțurile de la glezne înainte să-mi folosesc toată forța ca să mă arunc în față. Mișcarea îmi provoacă dureri în picior și îmi împiedică mișcarea, dar nu-mi pasă. Îl cuprind cu brațele de gât și nu mai vreau să îi dau drumul.

— Jake! scâncesc, iar el mă îmbrățișează.

— O să fie bine! rostește încet, și mi-amintesc de toate dățile în care ne ascundeam în camera lui, când infracțiunile comise de tatăl nostru ne ajungeau din urmă, iar atunci Jake îmi șoptea cuvinte de încurajare goale. O să fie bine, Harper.

Dar nu a fost bine. Și nici asta nu o să fie.

— Piciorul ei, spune Grey. Jake, sângerează! Întoarce capul și vorbește cu unul dintre soldați: Aduceți niște apă!

Fratele meu mă sprijină de zid, iar eu îmi ridic privirea la Grey. Creierul meu tot insistă că nu e real, că nu am reușit, că e doar o halucinație din cauza febrei.

— Grey Înfricoșătorul! șoptesc, și vocea mi se frânge.

Dovedindu-se demn de porecla lui, nu risipește nicio clipă cu emoțiile. Se lasă pe un genunchi lângă mine și scoate pumnalul.

Inspir și-l apuc pe Jake de braț.

Grey îmi întâlnește privirea, dar expresia nu i s-a schimbat. Este atent și concentrat.

— Nu mai ai încredere în mine?

Poate nu ar trebui să am. Suntem în tabere opuse ale războiului. Însă îl fixez cu privirea și, în ciuda febrei și a epuizării, mă gândesc la

toate lucrurile prin care am trecut împreună, din clipa când mai întâi m-a răpit, până la momentul când i-a oferit lui Lilith sabia lui cu mâinile întinse într-o încercare de a-mi salva viața. Îmi aduc aminte când a intrat pe ușa apartamentului meu, distrus și însângerat, disperat după ajutor. Îmi amintesc de pasiunea din vocea lui când a stat în holul umbrit, când era comandantul Gărzii Regale a lui Rhen și când am acceptat prima dată să fiu prințesa din Disi. Când Grey mi-a încercat încrederea. Când m-a făcut să înțeleg ce am acceptat.

„Datoria mea este să sângerez, astfel încât să nu o facă el", a spus atunci Grey. „Iar acum este datoria mea să sângerez, astfel încât să nu o faci tu."

Acum eu sunt cea care sângerează, iar el așteaptă cu un pumnal în mână.

Înghit în sec.

— Am încredere în tine!

Taie bandajul murdar și îl scoate de pe picior cu o singură mișcare delicată. Probabil că s-a lipit de rană, deoarece văd stele verzi și icnesc. Mă înec. Îmi arcuiesc spatele. O să vomit. Din rana care s-a înnegrit pe margini, cu vânătăi ciudate pe toată lungimea coapsei, curge puroi cu sânge.

Fratele meu șuieră alarmat.

— Rahat, Harp, de cât timp e așa?

— Nu am putut aștepta, îi răspund, iar privirea mi se încețoșează. Cred... cred că s-a infectat.

— *Crezi?* Grey...

— Pot să o vindec. Și, înainte să am timp să îl întreb cum sau ce înseamnă asta, scoate o mănușă și apasă rana cu degetele.

Țip. Am mințit, am mințit, nu am deloc încredere în el – e mai rău decât orice durere pe care am simțit-o vreodată. E prea mult, prea intens, ca și când ar fi luat un pumn din carnea mea și ar fi smuls-o din picior. Sigur este un coșmar. Asta e tortură. O să leșin din nou.

Dar apoi... nu mai este. Durerea dispare. Pentru prima dată în ultimele zile, mintea îmi este brusc... limpede. Sunt încă slăbită, epuizată și moartă de foame, însă vânătăile și puroiul din jurul rănii de cuțit au dispărut, lăsând doar o cicatrice îngustă acolo unde marginile rănii se înnegriseră. Sunt udă de transpirație și gâfâi, dar

corpul meu nu mai tremură din cauza infecției și, în schimb, începe să tremure de frig.

Prrr!

Jake își scoate mantia și o înfășoară în jurul meu, iar eu sunt recunoscătoare pentru că e deja caldă, dar nu încetez să mă uit la Grey. Am auzit unele zvonuri despre ce s-a întâmplat între el și oamenii din Scorbura Nevăzută, cum i-a salvat cu magie, dar până în clipa asta nu prea am înțeles ce înseamnă.

Lilith i-a sfâșiat pe Dustan și străjeri cu același tip de putere.

Tremur. Brusc, înțeleg groaza lui Rhen. Nu-mi dau seama dacă este din cauză că mi-am amintit ce s-a întâmplat sau gândul că genul ăsta de potențial este la îndemâna lui Grey, dar în orice caz rămân fără cuvinte. Nu știu dacă ar trebui să fiu recunoscătoare sau îngrozită.

Ambele. Cu siguranță ambele.

Cu siguranță e Grey Înfricoșătorul.

Poate că el vede asta în expresia mea țeapănă, căci se ridică în picioare, punându-și din nou mănușa. Expresia lui nu divulgă nimic.

O femeie înaintează printre soldați, iar ei se retrag cu respect. Îi recunosc părul roșcat înainte să îi recunosc chipul. Regina Lia Mara poarte veșminte de un albastru-închis și o mantie groasă de lână, ca să nu-i fie frig.

— Prințesă Harper! începe ea.

Simt că ar trebui să mă ridic în picioare, așa că-l apuc pe Jake de braț și îl las să mă ajute să mă ridic. Orice a făcut Grey, nu a vindecat *totul,* și singura mea gleznă aproape cedează, deci mă țin de fratele meu ca să stau dreaptă. Ea a reușit să pară regală și neafectată când era prizoniera lui Rhen, însă eu nu știu dacă pot face la fel după câteva zile fără mâncare și cu pantalonii sfâșiați în dreptul genunchilor.

În plus, nu știu cum ar trebui să mă adresez, și am stat înlănțuită câteva zile, probabil la ordinul ei. Am auzit destule povești despre răutatea lui Karis Luran – dar știu și că fata asta a venit odată la Rhen cu speranțe de pace.

Expresia ei nu este furioasă, însă cu siguranță nici amabilă și îmbietoare.

— Iscoadele mele au spus că le-ai zis că prințul Rhen este rănit, rostește ea.

— Da!

Însă imediat ce spun cuvântul, mă opresc. Am fost extrem de hotărâtă să ajung la Grey, să îi cer ajutorul, dar acum sunt aici și sunt îngrijorată că le ofer un avantaj. Ce a spus Rhen?

„Suntem în război, Harper. Grey o să folosească orice are la dispoziție."

Cu siguranță Lia Mara ar face exact același lucru. Voiam să discut cu Grey. Credeam că el o să înțeleagă, că o să dea o mână de ajutor.

Probabil. Sper!

Uitându-mă în ochii calmi și verzi ai Liei Mara și în cei serioși ai lui Grey, nu mă simt deloc optimistă.

Dar apoi Lia Mara adaugă pe un ton serios:

— Nu noi am făcut asta. Soldaților mei li s-a ordonat să respecte cele șaizeci de zile pe care le-am oferit.

— O!

Stai așa! Ea crede că am venit tocmai până aici ca să-i *învinovățesc!*

— Nu! Știu că nu Syhl Shallow este de vină.

Regina se încruntă.

— Atunci cine l-a atacat pe prinț?

Mă uit la Grey.

— Vrăjitoarea. Inspir adânc înainte să completez: Lilith a făcut-o. S-a întors!

De la distanță, Palatul de Cleștar nu seamănă deloc cu Ironrose. În timp ce Ironrose îmi amintește de ceva ce ai vedea într-o reclamă la vreun fel de parc de distracții european, Palatul de Cleștar e amplasat cu mult deasupra orașului, fiind parțial construit în versantul muntelui. Ferestre mari și scânteietoare reflectă cerul, iar câmpuri imense acoperite de zăpadă se întind de la palat până aproape de pădurea cu copaci sclipitori și plini de gheață. Pentru o țară care cândva a încercat să ardă din temelii regatul Emberfall, nu mă așteptam să fie atât de frumoasă.

Mă așteptam ca Grey să fie șocat când am menționat-o pe Lilith, dar nu a fost. Unii dintre soldații lui au făcut un schimb de priviri și

au şuşotit între ei, dar Lia Mara a cerut să se facă liniște, iar bărbații s-au supus. Regina a spus apoi că urmează să ne întoarcem la palat ca să discutăm problema în intimitate. Am crezut că s-a referit la mine și la ei, însă Jake m-a urcat într-o trăsură care să mă ducă departe de baraca iscoadelor unde am fost captivă. Așadar, acum sunt singură cu fratele meu, hurducându-mă pe străzile pietroase în timp ce mă ghemuiesc și mă holbez pe fereastră la palatul care se tot apropie.

Aș vrea să-mi dau seama ce s-a schimbat la el. Nu încrederea, deoarece lui Jake nu i-a lipsit niciodată, dar a dobândit ceva. Sau poate că a pierdut ceva.

Jake vorbește în liniște:

— Grey ți-ar fi vindecat și glezna.

Tremur, iar de data asta nu are nicio legătură cu frigul. Poate că felul în care Grey a făcut infecția să dispară și să se vindece rana a fost miraculos, dar mă tot gândesc la degetele lui Lilith care sfâșiau mușchii și tendoanele de la gâtul lui Dustan cu același fel de putere chinuitoare. Am venit aici deoarece am presupus că el are magie, dar a ști asta și a o trăi sunt două chestiuni diferite.

— O dată a fost suficient.

Jake se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

Nu spun nimic. Nici măcar nu știu *ce* să spun.

— Deci Rhen este îngrozit de magie, iar acum ești și tu? întreabă el.

— Nu sunt îngrozită.

Dar sunt! În mod evident, sunt. Am văzut ce poate face Lilith. Am simțit cum a smuls-o pe Zo direct de pe spinarea calului meu.

— Ți-am spus să vii cu mine, Harp! *Ți-am spus.*

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că se referă la cele întâmplate cu câteva *luni* în urmă, când Grey a fugit prima dată din Emberfall cu Lia Mara.

Mă încrunt.

— Mă bucur enorm c-am apărut aproape moartă, iar tu decizi să începi cu „Ți-am spus eu!”

Se uită și el pe geam.

— La cum arăți, e un miracol că n-ai murit.

Nici la asta nu știu cum să răspund.

— A fost foarte greu să ajung aici, Jake.

— Nu la *călătoria* ta mă refer, Harper. Își îndreaptă iarăși atenția la mine și continuă: Vorbesc despre ce s-a întâmplat cu Lilith. Cu Rhen. De câte ori trebuie să te sacrifici pentru tipul ăla ca să-ți dai seama că ești singura care pierde totul? De fiecare dată.

Mă gândesc la Rhen, la ochii lui atât de afectuoși și de atenți la mine.

„Am să încerc să obțin pacea. Nu cedez în fața lui Grey, Harper. Cedez în fața ta. Pentru tine."

Ochii mi se umplu de lacrimi. Nu eu sunt cea care pierde totul. Și Rhen pierde.

— Nu este așa, Jake. El nu este așa.

Jake înjură și își ferește privirea.

— Parcă ești mama.

Replica mă lovește ca un glonț. Îmi încrucișez brațele peste burtă, dar nu îmi pot stăpâni emoțiile. Lacrimile îmi curg pe obraji.

Fratele meu oftează. Coboară de pe banchetă ca să îngenuncheze în fața mea și se întinde spre mâinile mele.

— Îmi pare rău! rostește cu blândețe. Vreau doar... să vezi și singură. Când am intrat în celula aia și te-am văzut zăcând acolo...

Îmi retrag o mână din a lui ca să-mi șterg ochii.

— Nu Rhen mi-a făcut asta.

— Mda, păi, nici nu a putut să o împiedice.

— Ar putea fi mort, Jake. Poate că ea l-a ucis.

Dar când spun asta, nu cred că este adevărat. L-ar fi putut ucide de o sută de ori. De un milion de ori.

Odată ce moare, jocul ei se sfârșește.

— În fine, reia Jake. Nu ești moartă. Ai reușit. Ești în siguranță.

Clipesc la el.

— Poftim?

— Ești aici. Face o pauză, uitându-se din nou la mine, și adaugă: Ai reușit!

— Crezi... crezi că am venit aici deoarece am fugit?

Lacrimile mi se usucă repede. Asta crede toată lumea? De aceea am fost urcată în trăsură, în loc să fac planuri?

Jake se uită la mine ca și când aș fi nebună – ceea ce-mi confirmă spusele.

— Da?

— Nu, idiotule! Mă șterg din nou la ochi și apoi îl împung în piept, zicând: Am venit aici după ajutor.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

— RHEN —

ÎN CASTEL E RĂCOARE ŞI LINIŞTE, DAR NU MĂ DERANJEAZĂ frigul. Dacă ar fi fost miezul verii, duhoarea cadavrelor ar fi fost insuportabilă. Oricum sunt dispus să mor de frig, aşa că nu am mai aprins focul de câteva zile. Încă nu am curajul să mă uit în oglindă. Ochiul stâng mi s-a întunecat şi a orbit de când ne-a atacat Lilith, iar când îmi ating faţa cu mâna, dau doar peste încreţiturile cicatricilor groase şi peste nişte umflături care mă dor când îmi trec vârfurile degetelor peste ele.

Au trecut doar câteva luni de când a fost rupt blestemul, urmat de o veşnicie de izolare cu Grey, dar cumva am uitat repede cât de liniştit devine Ironrose când nu sunt străjeri şi servitori pe holuri, când niciun copil nu râde în timp ce fuge pe scări, când nu zornăie niciun vas, nu foşneşte nicio hârtie şi nicio sabie nu zăngăneşte în zona de antrenament.

Lilith a lăsat cadavrele pe holuri, spunându-mi să mă gândesc la crimele mele în timp ce totul putrezeşte în jurul meu. La început, când eram prizonierul blestemului, a procedat la fel cu familia mea, dar atunci eram un monstru. Când a trecut anotimpul, totul în palat a revenit la starea iniţială din prima dimineaţă când m-a blestemat: fără urmă de cadavre.

De data asta nu este niciun blestem, şi chiar dacă vrăjitoarea mi-ar fi oferit o cale de scăpare din iadul ăsta, aş fi refuzat. Dar poate că ştie că mi-am învăţat lecţia sau poate crede că aşa e mai bine, decât să mă vadă eşuând altă veşnicie. Nu s-a oferit niciun blestem. Niciun târg. Nicio cale de eliberare. Toate holurile din Ironrose duhnesc a sânge şi a moarte. M-am îngreţoşat din cauza asta ore la rând şi m-am încuiat într-o cameră goală, dar în cele din urmă am fost nevoit să mănânc. Poate că aş fi dispus să mor de frig, dar să mor de foame semăna prea mult cu o tortură.

Oricum probabil Lilith nu m-ar lăsa să mor. Nu m-ar lăsa să fug. Mi-a promis că mă urmărește dacă încerc și că va ucide pe oricine îndrăznește să îmi ofere adăpost. Așadar, rămân aici. Nu am văzut-o de câteva zile, deși nu îndrăznesc să sper că a terminat-o cu mine. Grey a dispărut. Harper este moartă. Ce altceva îmi mai poate lua? Disperarea este singurul lucru rămas.

Mi-am petrecut orele scoțând cadavrele din castel, târându-le unul câte unul pe covoare de catifea și pe treptele de marmură, apoi încărcându-le într-o căruță pe care am tras-o singur. Lipsește un cal din grajd: Ironwill, armăsarul meu preferat – și al lui Harper. Într-un fel, mă bucur că a plecat, deși sper că a scăpat prin pădure după ce Lilith le-a ucis pe Harper și pe Zo. Dar, pe de altă parte, vrăjitoarea este și destul de rea și de răzbunătoare ca să-mi omoare și calul.

Oricât de îngrozitoare este sarcina asta, sunt recunoscător că am ceva de făcut. Când stau nemișcat, agonizez, gândindu-mă la tot ce am pierdut. Oricum ar fi fost mai rău să las cadavrele. Știu ce se întâmplă cu un cadavru când începe să se descompună și nu vreau deloc să văd întâmplându-se asta.

Ocazional, o iscoadă sau un soldat o să vină la castel cu mesaje, cereri sau întrebări despre ce vreau să fac. Primul a intrat în galop în curte, a aruncat o privire la mine, care târam un cadavru pe caldarâm, și a țipat – apoi a fugit. Nu știu ce a eliberat Lilith în pădurea care înconjoară Ironrose, însă am auzit țipete îndepărtate și foșnete de frunze, iar oamenii care ajung tocmai până la castel sunt puțini. Poate a blestemat alt prinț și l-a transformat într-un monstru.

Orice ar fi, mă lasă în pace, și nu vreau să cercetez.

În ciuda aerului rece, mă opresc și îmi șterg fruntea cu mâneca, dar îmi agață rănile de pe față, lăsându-mă cu respirația tăiată pentru o clipă. Mai bine de treizeci de cadavre carbonizate zac deja într-un rând sub copaci. Mi se pare nedrept să le incinerez, dar nu le pot îngropa singur pe toate, iar animalele deja au început să mănânce din ele.

Sincer, nu cred că ar putea fi ceva mai rău decât să fii blocat aici pentru totdeauna, transformându-te într-un monstru furios anotimp după anotimp, dar este clar că Lilith nu are nicio limită.

Fără vreun avertisment, vrăjitoarea îmi vorbește de undeva din

apropiere:

— Ce o să faci cu toţi, Alteţă?

Vocea ei mă face să tresar, deşi îmi doresc să nu se fi întâmplat asta. Aş vrea să nu mă mai poată înspăimânta doar apropiindu-se.

Nu-i răspund. Urc din nou în căruţă şi îndemn calul să se întoarcă la castel.

Unii oameni au reuşit să scape. Ştiu asta pentru că nu erau cadavrele *tuturor.* La început, am sperat să fi găsit cineva ajutor, dar mi-am dat seama repede că nu există niciun ajutor. Nimeni nu o poate opri pe Lilith.

Nişte mâini mă ating pe umeri, făcându-mă să icnesc şi să mă smucesc. Calul tropăie mai departe.

Lilith îmi şopteşte la ureche:

— Nu pot să cred că te-ai gândit să foloseşti arma aia stupidă ca să mă ataci. Ca şi când nu aş mai fi întâlnit oţel din Ilshellasa.

Mă cutremur şi încerc să mă eliberez.

Ea se apleacă mai mult, respiraţia ei fiind fierbinte şi greţoasă.

— Ca şi când nu i-aş fi dat-o chiar eu spioanei.

Inspir adânc.

— Eşti foarte *surprins,* chicoteşte ea. De parcă nu aş fi jucat jocurile astea cu tine o veşnicie, prinţe Rhen. Cine crezi că a aţâţat dezbinarea din Syhl Shallow? Cine crezi că şopteşte insinuări privind asasinatul oricui vrea să asculte? Limba ei îmi atinge urechea şi parcă e sărutul unei săbii înroşite în foc în timp ce şopteşte: Trebuia să foloseşti pumnalul împotriva lui *Grey,* nu a mea.

Mă cutremur. Este diabolică. Nu ai cum s-o opreşti.

A fost inutil să încerc măcar.

— Le-am trimis chiar şi ordine soldaţilor tăi, Alteţă. Folosindu-ţi sigiliul.

Unghiile ei îmi intră în umeri. Spatele îmi este rigid la atingerea ei.

— Soldaţii tăi de la graniţă o să atace regimentul ăla din Syhl Shallow. O să aducă războiul în Emberfall şi o să câştigăm. Am trimis după soldaţi ca să înconjoare castelul.

E o nebunie! Dacă vrea să conducă regatul Emberfall alături de mine, nu ar trebui să le permită soldaţilor din Syhl Shallow să se apropie de castel.

— Grey o să vină după tine, spune furioasă. Cuțitul a dispărut. Știi, el o să te ucidă.

Da! Știu! Cândva, credeam că sunt nevoit să îl ucid pe moștenitor ca să îmi protejez tronul și că el trebuie să facă același lucru dacă vrea să îl revendice.

Gândul mă face să simt, din senin, un nod în gât. Îmi doresc să fi procedat diferit în multe situații.

Aș fi cedat în fața lui. Aș fi negociat pacea. Era ultima dorință a lui Harper.

Aproape cu limbă de moartă.

Mi se taie respirația.

Acum Lilith le-a ordonat soldaților mei să atace. Nimeni nu o să asculte un mesaj despre o alianță.

— Grey o să vină după tine, repetă ea, iar eu o să aștept.

Un vânt gălăgios suflă printre copaci, zburlindu-mi părul și făcându-mă să tremur, iar Lilith își înfășoară brațele în jurul gâtului meu.

— O să aștept ca să-l pot omorî pe singurul om care încă-mi mai stă în cale.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

— LIA MARA —

FOCUL CARE DUDUIE ÎNCĂLZEŞTE CAMERA DE COMANDĂ, IAR eu sunt înconjurată de oameni care, pentru prima dată, par să se concentreze asupra unui singur ţel, dar tot rememorez clipa în care Harper s-a uitat la Grey cu lacrimi în ochi şi i-a spus „Grey Înfricoşătorul". Sau la momentul în care el a îngenuncheat şi a întrebat-o „Nu mai ai încredere în mine?" cu vocea blândă pe care credeam că o foloseşte numai cu mine.

Gelozia este meschină şi inutilă, mai ales acum, şi totuşi se pare că nu mi-o pot alunga din minte. Harper şi Grey au avut un trecut împreună, şi chiar dacă probabil nu a dus la ceva mai mult de o prietenie, încă era clar... *ceva.* Ea a fost rănită şi a venit în fugă aici. Pentru el. Asta e important.

Nolla Verin este adâncită în conversaţie cu Clanna Sun şi alţi doi ofiţeri ai armatei, generalul Torra şi căpitanul Solt, dezbătând dacă asta înseamnă că ar trebui să atacăm acum sau dacă o să fim atacaţi de o altă fiinţă magică. În vremea asta, privirea lui Grey este îndreptată spre mine. Cu siguranţă îşi poate da seama că sunt neliniştită. Grey observă orice.

Nu ştiu ce să-i spun.

Sunt scutită de asta când Jake dă buzna pe uşă. Nu a ţinut niciodată la aparenţe, aşa că nu mă ia prin surprindere când începe pur şi simplu să vorbească:

— Harper este cu Noah. I-am dus nişte mâncare şi nişte haine curate. Îşi trece o mână peste ceafă şi adaugă: Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar este destul de... zdruncinată.

— Aşadar, a venit aici căutând adăpost? îl întreb.

— O cerere curajoasă din partea unui inamic, spune Nolla Verin, în vreme ce se uită la mine, dar vocea nu îi este la fel de puternică precum ieri. Mai ales a unui duşman care, cândva, a luat-o prizonieră

pe regina noastră.

— Nu este inamica *mea!* izbucnește Jack, iar ofițerii armatei fac un schimb de priviri.

— Poate că ar trebui să terminăm discuția asta în intimitate, spune generalul Torra, aruncând o privire lui Solt.

Și, uite așa, iar suntem în dezacord.

— Harper este sora lui Jake, spun eu monoton. Înțeleg că o compătimește.

— O să ne dezvăluie informații despre vrăjitoare? întreabă Nolla Verin. Ce este dispusă să ne ofere?

— Ar trebui să fim atenți la o capcană, spune Solt și îi aruncă o privire lui Grey, iar eu îmi dau seama că apariția bruscă a lui Harper a adăugat un licăr de îndoială asupra oricărei hotărâri luate de ei în dimineața asta. Ar putea fi o manevră ca să ne forțeze mâna.

— Nu este o manevră, spune Jake. Și ea nu oferă nimic. Vrea să îl salveze pe Rhen. Ne cere ajutorul ca să o învingă pe Lilith.

— Ajutor? întreb, ridicând din sprâncene. Ne cere ajutorul ca să o provoace pe vrăjitoarea asta?

— Nu pe al nostru. Jake se uită la Grey și adaugă: Pe al tău.

Toți ceilalți răbufnesc nemulțumiți. Nolla Verin vrea să o interogheze pe Harper. Clanna Sun crede că ar putea fi o diversiune plănuită, mai ales având în vedere cât de puține zile ne-au rămas. Solt și Torra sunt de părere că ar putea fi o capcană, o cale să ne atragă soldații spre moarte. Dar Grey nu a spus prea multe de când am intrat în camera asta, iar acum tace. Expresia lui este imposibil de citit: chipul lui de soldat. Aș vrea să știu la ce se gândește.

Jake îl fixează acum cu privirea din celălalt capăt al mesei.

— Când *tu* erai rănit și disperat, și aproape mort, ai venit să o cauți pe Harper. Ai căzut la propriu prin ușa ei și ai sângerat pe tot covorul meu. Nu ar trebui să fii șocat că a venit să te caute.

Mă uit la Grey.

— E adevărat? șoptesc mai încet decât am crezut.

— Da! Se uită la mine și adaugă: Nu am avut încotro.

La fel cum crede că Harper nu a avut încotro. Nu e nevoit să dea glas cuvintelor. O simt.

— Ea te-a ajutat, completez eu, și nici măcar nu e o întrebare.

— Da! recunoaște Grey cu privirea ațintită asupra mea. Harper ajută pe oricine are nevoie.

Îmi aduc aminte de seara în care prințul Rhen l-a înlănțuit de un zid, cum Harper l-a ajutat și atunci să evadeze. Fără vreun câștig politic sau aranjament. Atunci, am crezut că o făcuse pentru că se plăceau, și poate că într-un fel așa era, dar poate o parte din asta era doar... Harper. Când Rhen m-a luat prizonieră, Harper a venit în camera mea și și-a cerut scuze. Nu mi-a oferit prietenia ci, ci bunătate. Compasiune. Empatie.

Amintirea face ca o parte din gelozie să dispară. Nu de tot, ci într-o oarecare măsură.

Nu știu ce înseamnă asta pentru războiul nostru, dar nu cred că Harper minte. Nu cred că este o capcană. Mama ar fi profitat de ocazie ca să atace în forță, să distrugă regatul Emberfall cât timp prințul este cel mai vulnerabil. Nolla Verin își încleștează pumnii pe masă, sperând ca și eu să procedez la fel.

În tot timpul ăsta mi-am dorit pacea. Am vrut ce e mai bun pentru poporul meu. Asta nu înseamnă nimic dacă nu o vreau pentru *tot* poporul meu.

— Atunci, du-te și vorbește cu ea! spun, și mă costă ceva să rostesc cuvintele. Vezi de ce anume are nevoie!

Grey se ridică deodată, iar eu îmi doresc să nu fi fost atât de rapid. Inspir brusc, iar el ezită, uitându-se în ochii mei. Așteaptă să-i spun să nu o facă.

Nu îi spun. Îmi țin gura.

Totuși, sunt singura care tace.

— Maiestate! intervine Clanna Sun. Dacă au să se întâlnească în privat, zvonurile...

— La naiba cu zvonurile! mormăie Jake. Sora mea nu este vreo spioană.

— Atunci, poate o asasină? întreabă Solt.

— O complice? completează Nolla Verin.

Grey oftează.

— Așa cum a spus Jake, la naiba cu zvonurile! Dacă tu crezi că Harper a venit pentru că joacă vreun rol într-o manevră sinistră, ești invitată să te convingi singură.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

— GREY —

JAKE MĂ URMEAZĂ, LUCRU LA CARE MĂ AŞTEPTAM, DAR LA FEL procedează şi Solt, şi Nolla Verin. Mă aşteptam să mă însoţească şi Lia Mara, dar a ales să rămână în urmă ca să îi liniştească pe Clanna Sun şi generalul Tora. Nu a zis-o, dar este îngrijorată că Harper a venit aici.

Şi eu sunt, însă foarte probabil nu din motivele pe care le crede ea.

Lilith s-a întors. Nu ştiu cum a supravieţuit. Îmi aduc aminte cum i-am tăiat gâtul în partea cealaltă, în Washington DC.

Iar acum îl chinuie din nou pe Rhen.

Mă întreb de cât timp o face. Îmi amintesc dăţile în care l-am văzut pe Rhen după ce am fugit în Rillisk. Era şi ea acolo când el a dat poruncă să fiu târât şi înlănţuit iarăşi? Pe atunci, Rhen se temea foarte mult de magie. S-a temut şi când am sosit cu Lia Mara ca să îi ofer şaizeci de zile. A tresărit şi s-a ferit când m-am apropiat. În ciuda tuturor lucrurilor, sunt îngrijorat şi nesigur. Ştiu ce poate face ea. Ştiu ce *a făcut.*

Când ajungem la holul care duce către infirmerie, mă opresc şi mă întorc spre Jake.

— Ar trebui să aştepţi aici!

El se uită la Solt şi la Nolla Verin şi, cu toate că Jake nu a fost în dezacord cu nimeni de aici aşa cum am fost eu, apariţia lui Harper a schimbat situaţia.

— Imposibil! spune el.

— Dacă motivele surorii tale sunt inofensive, nu ar trebui să te temi de nimic, zice Nolla Verin.

— Sora mea nu ar fi venit aici dacă nu ar fi fost *disperată!* izbucneşte Jake.

— Destul! le-o retez pe un ton jos.

Ochii lui Jake sunt aprigi, iar maxilarul îi este încordat.

Devotamentul pentru sora lui nu o să ne ajute acum.

— Aşteaptă! îi spun. Te rog!

Observ cum sfidarea îi inundă privirea şi mă aştept să încerce să treacă pe lângă mine, ignorându-mi rugămintea. Când l-am întâlnit prima dată pe Jake, era agresiv şi ostil, dar şi curajos şi loial, exact ca sora lui. În clipa în care i-am cerut să fie aghiotantul meu, i-am spus: „E nevoie de încredere ca să primeşti ordine, Jake. Ai să fii nevoit să ai încredere în mine." „Pot s-o fac", a fost atunci răspunsul lui.

Acum e prima dată când îi cer să o dovedească.

Pentru o clipă care pare că durează la nesfârşit, tace, iar furia îi întunecă chipul, dar se retrage în sfârşit lângă zid.

— Bine! cedează el pe un ton nervos.

Îl bat uşor pe umăr şi merg mai departe. În spatele meu, Solt îi şopteşte ceva Nollei Verin, iar eu oftez în sinea mea. Toate încercările noastre de a ne unii oamenii începeau să aibă un efect, iar acum toate par să se destrame.

În infirmerie este întotdeauna puţin mai rece, deoarece Noah se lasă deseori distras de munca lui şi uită să mai adauge un buştean în vatră, iar în după-amiaza asta e la fel. Stă pe un taburet lângă un pat îngust unde Harper este ghemuită sub o pătură subţire şi pare să îi înfăşoare glezna cu o bucată de tifon. Niciunul nu se uită spre uşă, iar Tycho şade pe un pat gol lângă ei, cu o pisicuţă portocalie în poală care îi ronţăie colţul apărătorilor de antebraţe. El spune timid:

— Noah a spus că ar trebui să îl botez Salam. Înseamnă „pace" în... Am uitat!

— Arabă, spune Noah.

— Iar apoi Iisak a zis...

— Stai! intervine Harper. Cine este Iisak?

— Tycho, încep eu, iar el tresare atât de tare, încât motanul îi sare din poală ca să dispară sub bancul de lucru, unde şuieră la mine supărat.

— Grey! zice Tycho, dar îşi revine repede şi se îndreaptă. Alteţă! aruncă o privire spre uşă, şi nu ştiu dacă se uită la Nolla Verin sau la căpitanul Solt, dar se albeşte un pic la faţă în timp ce completează: Eu... eu... Instrucţia a fost anulată... d-deoarece...

— Ştiu, îl întrerup eu. Am venit ca să discut cu Harper. Mă uit la

ușă și adaug: Vezi dacă reușești să-l găsești pe Iisak! Ar trebui să știe ce s-a întâmplat.

Sunt destul de sigur că Iisak a auzit o parte din conversație, dacă nu cumva pe *toată,* dar Tycho are nevoie de o sarcină.

— Da! răspunde Tycho și dă din cap. Imediat! zice și iese pe ușă.

Noah leagă bandajul.

— Nu puteai să ne mai lași cincisprezece minute? spune el sec. A trecut multă vreme de când n-am mai avut ocazia să vorbesc cu cineva care știe ce este un stetoscop.

— O să mai avem timp. Harper se uită la mine și apoi își îndreaptă privirea spre oamenii bine înarmați din spatele meu, iar expresia i se împietrește când zice: Sau stai! Poate urmează să fiu executată.

Unul dintre cele mai admirabile lucruri la Harper este că-și înfruntă fiecare provocare fără frică, chiar dacă nu are absolut niciun motiv să creadă că o să iasă vie din aceasta. Lia Mara a fost surprinsă că Harper a reușit să convingă o iscoadă să o găsească pe regină, dar eu nu aș fi fost surprins dacă Harper ar fi intrat desculță în Syhl Shallow ca să bată la ușa de la intrare a palatului.

— Nu ai să fii executată. Gesticulez spre patul pe care Tycho tocmai l-a abandonat și întreb: Îmi dai voie?

— Sigur!

Harper se uită în spatele meu la Solt și Nolla Verin, care, foarte probabil, se încruntă la ea. O lumină îi scânteiază în ochi când își întoarce privirea la mine.

— *Alteță!*

Nu-mi dau seama dacă mă tachinează sau mă ia peste picior, dar o ignor. Mă așez pe pat, iar apoi, doar pentru o clipă, îmi amintesc: am stat așa cu Harper în infirmeria din Ironrose. Atunci, eu eram cel rănit. Aveam pieptul strâns de bandaje, iar Syhl Shallow amenința să invadeze regatul Emberfall.

Cam ca acum. Doar că de data asta suntem în tabere opuse.

Scânteia din ochii ei s-a stins, și știu că își amintește același lucru.

Apoi clipește, ferindu-și privirea, și bănuiesc că-și alungă lacrimile, dar vocea îi este liniștită:

— Nu-mi vine să cred că ești aici!

— Nici mie, spun eu.

Harper râde fără să se amuze.

— Sunt sigură că e adevărat. Se uită din nou la Nolla Verin și la Solt, întrebând: Cine sunt trepădușii tăi?

Solt face un pas înainte, iar tonul lui este răutăcios:

— Vorbești cu sora reginei...

— Căpitane! îl reped.

Harper își mijește ochii și se uită la Nolla Verin.

— O, da! îmi amintesc de tine. Încercai să te cuplezi cu Rhen.

Nolla Verin nu se mișcă.

— Mă bucur că nu am făcut-o, spune ea disprețuitor, dacă prințul și poporul lui au fost atât de ușor cuceriți de *vrăjitoarea* aia, armata noastră cu siguranță...

Harper lasă șalul și sare în picioare, ducându-și mâna la pumnalul de la coapsă. Nolla Verin scoate sabia.

— *Destul!*

Mă ridic și le despart cu o mână. Harper nu se ține bine pe picioare, dar pare pregătită să o înfrunte pe Nolla Verin cu mâinile goale dacă trebuie.

— Vă rog să nu-mi distrugeți infirmeria! strigă Noah, și ambele rămân nemișcate.

Probabil plecase pe hol ca să stea cu Jake.

Mă uit la Harper. Este extrem de palidă și are ochii obosiți și triști.

— Ar trebui să te așezi! îi spun.

Ea își plimbă privirea de la Solt la Nolla Verin.

— Nu prea cred.

— Jake spune că nu fugeai din Emberfall, îi zic apoi. Că ai venit aici ca să te ajut.

— Da! răspunde ea încordată. Așa este!

— Probabil știai că nu o să-l găsești pe omul care i-a jurat cândva credință Gărzii Regale. Probabil știai că nu o să-l găsești pe comandantul Grey, adaug după o scurtă pauză.

Asta îi atrage atenția. Clipește. Șovăie.

— Da! șoptește ea. Știam.

Dar se uită din nou la mine ca și când asta ar fi căutat, pe cineva care să îi facă semn din cap, să o numească domniță și să o întrebe care este cea mai apropiată amenințare.

— Stai jos, Harper!

Nu se așază și tresare când îi spun pe nume.

Acea mică tresărire stârnește ceva în mine.

— Am venit aici pentru că erai prietenul meu, răspunde ea încet. Mai ești?

Asta mă stârnește și mai mult.

Probabil ceva îmi străbate fugitiv chipul, deoarece expresia i se îmblânzește și face un pas spre mine.

— Grey! Te rog! Am venit aici deoarece *Rhen* era prietenul tău, deoarece...

— *Nu* a fost prietenul meu! izbucnesc, iar ea se retrage clătinându-se și făcând ochii mari.

Furia mă surprinde chiar și pe mine, de parcă ar fi așteptat în tot acest timp să iasă la suprafață.

— Înțeleg de ce a făcut ce a făcut, Harper. Dar nu a fost prietenul meu.

— Și atunci... ce? O să-l lași acolo cu ea, pur și simplu?

— Suntem în război!

— Un război declarat *de tine.*

— Nu-i pot salva viața unui om care își pregătește armata împotriva mea, îi răspund. Doar nu credeai că...

— Avea de gând să ceară un armistițiu.

Mă opresc brusc.

— Poftim?

— Voia să facă un armistițiu. Alte lacrimi strălucesc în ochii ei în timp ce zice: Sau pace sau o alianță, sau orice. Nu voia să lupte.

— Minciuni! izbucnește Solt.

— Nu este o minciună! se răstește Harper.

Solt înjură în syssalah.

— Prințul tău a trimis regimente la graniță.

Harper se încruntă la mine.

— La fel și *al tău.*

— Nu sunt prințul lor, zic eu. Ea inspiră ca și când ar fi gata să scuipe foc, deci îi vorbesc mai tăios: Harper. *Stat jos*! Îi arăt patul, completând: Acum!

Închide gura, însă ia loc. Ochii i-au devenit reci și duri. Când m-a

văzut prima dată în baraca gărzilor, erau plini de uşurare şi disperare, dar acum se uită la mine ca la un adversar.

Nu ştiu dacă pot să-ndrept situaţia. Nu ştiu dacă ar trebui *să vreau* să o fac.

Se uită din nou în spatele meu.

— Dacă nu ai de gând să mă ajuţi, atunci lasă-mă doar să plec sau aruncă-mă în temniţă, sau...

— Cu dragă inimă! intervine Nolla Verin.

Oftez şi mă aşez pe patul opus.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat!

— Nu vreau să fac din asta un interogatoriu. Spune-le să plece!

— Nu tu dai ordine aici! zice Solt. Eşti prizonieră.

— Atunci, închide-mă! Ridică braţele şi, într-un fel specific doar ei, este sfidătoare şi învinsă totodată în timp ce conchide: Am terminat!

— O să-ţi acordăm intimitatea pe care o vrei, spune Lia Mara din pragul uşii, făcându-mă să mă întorc surprins. Nolla Verin, continuă ea, căpitane Solt! O să vă retrageţi pe hol.

Cei doi se supun, dar Lia Mara rămâne în pragul uşii.

— *Prinţesă,* rosteşte într-un fel care nu este batjocoritor, dar insinuează că ştie totul despre farsa lui Harper cu Disi. O să-ţi aduc aminte că l-am abordat pe prinţul tău cu speranţa unei alianţe pacifiste, iar el m-a luat prizonieră şi mi-a ucis străjerul.

Harper se uită la ea.

— Nu *eu* am făcut lucrurile alea.

— Ştiu. Lia Mara face o pauză, apoi continuă: Ştiu şi că l-ai ajutat pe Grey să evadeze, fără îndoială supunându-te unui risc imens. Vocea i se îndulceşte un pic: Ştiu că ţi-a mai cerut ajutorul când era în mare pericol.

Harper înghite în sec.

— Am făcut asta pentru că este prietenul meu. Se uită la mine, adăugând: *Era* prietenul meu.

— Nu cred, spune Lia Mara, iar Harper se încruntă, însă regina continuă: Poate că eraţi prieteni, dar cred că ai fi făcut lucrurile astea pentru oricine ţi-ar fi cerut-o. Cred că eşti bună şi milostivă – şi de aceea nu ai ezitat să pui piciorul într-o ţară care i-a declarat război regatului Emberfall, cu unica intenţie de a găsi ajutor pentru un prinţ

care a făcut atât de mult rău.

— Bună și milostivă! Harper se uită din nou la mine și se încruntă în timp ce zice: Grey a spus cândva că bunătatea și milostenia au o limită, iar apoi se transformă în slăbiciune și frică.

— Serios? Lia Mara intră în cameră, uitându-se în ochii mei și întrebând: Chiar crezi asta?

Mă uit din nou la ea.

— Nu mai cred.

Un zâmbet discret îi apare pe buze, iar obrajii ei capătă o nuanță rozalie.

— Vă las să discutați în liniște. Știu că aveți multe de vorbit. Sora ei începe să protesteze, iar Lia Mara adaugă: Dacă Nolla Verin și căpitanul nu pot să tacă, o să le găsesc o sarcină care să-i țină ocupați!

Iese pe ușă, luându-i cu ea și lăsându-ne în liniște.

Harper mă fixează cu privirea. Expresia îi este prevăzătoare și nesigură. După o clipă, înghite în sec și se uită în altă parte.

— Nu ar fi trebuit să vin aici. A fost o greșeală. Vocea i se frânge, iar ea face o pauză ca să o controleze înainte să continue: Știu că este război. Știu că îl urăști. Doar că... nu am știut unde să mă duc.

Multă vreme, rămânem tăcuți. Clipa asta îmi amintește de alta, când era neîncrezătoare și speriată, și într-un ținut ciudat – și nu știa nici atunci dacă trebuie să aibă încredere în mine. Mă ridic din pat și ocolesc bancul de lucru al lui Noah până găsesc un pachet uzat de cărți, apoi mă întorc și mă așez în fața lui Harper. Trag o masă mică între noi și amestec cărțile.

— Ca pe timpuri, spune ea, iar vocea i se frânge din nou.

— Ca pe timpuri, confirm, apoi întorc cărțile și le împart, iar Harper le ia pe ale ei.

— Răscumpărarea Regelui?

— Da!

Întorc o carte cu fața în sus. Trei de piatră. Aleg un opt de piatră din cărțile mele și îl las jos.

— Arareori mai joc cărți.

— Da?

— Aici se joacă zaruri.

— Cum joci zaruri?

Poate că jocul este liniştitor, deoarece emoţia nu i se mai simte în glas, iar acum pare doar obosită.

— Nu pe mine trebuie să mă întrebi. Nu mă pricep la ele.

Asta o face să izbucnească în râs.

— Mă îndoiesc. Tu te pricepi la orice.

— Te asigur că nu.

Lasă o carte jos. Jucăm o vreme în liniște, focul slab pocnind lângă zid. Nu am uitat cât de mult îmi plăcea să joc cărţi, dar nu mi-am dat seama că o să-mi stârnească atâtea amintiri. Nu doar cu Harper, ci şi cu Rhen. La început, când blestemul ne-a prins singuri, îl lăsam să câştige toate jocurile. Lui i-a picat fisa repede şi s-a enervat. A spus că nu are nevoie să îi gâdil orgoliul – iar când venea vorba de cărţi, probabil era adevărat. M-a întrebat şi dacă îl lăsam să câştige când ne antrenam în ring – şi a fost surprins când am recunoscut adevărul, că niciun spadasin nu ar pune în pericol cu adevărat viaţa unui membru al familiei regale.

El a scos sabia pe loc.

„Luptă-te cu mine!" mi-a cerut. „Fără concesii, comandante! E un ordin!"

Aşa că am făcut-o. L-am dezarmat în mai puţin de un minut. Încă îmi aduc aminte cum gâfâia, uitându-se la mine, cu o dâră de sânge pe antebraţ.

Îmi amintesc că am rămas surprins când, în loc să aibă un acces de furie, s-a ridicat în picioare, şi-a îndreptat vestonul şi a spus: „Arată-mi cum ai făcut-o!"

Unul dintre cele mai surprinzătoare lucruri la blestem nu a avut nicio legătură cu magia, cu chinurile sau chiar cu Lilith. Ce m-a uimit a fost să descopăr că Rhen nu îşi dăduse seama cât de ignorant şi protejat era – şi cât de multe voia să înveţe imediat ce avea ocazia.

Pun o carte pe masă.

— Nu îl urăsc, spun încet.

Harper ezită, apoi lasă jos cărţile ca să-şi ducă mâna la ochi.

— Regretă foarte mult, Grey. Ce-a făcut... îl distruge. Jur că-ţi spun adevărul! Chiar voia să vină la tine cu un armistiţiu.

— Te cred. Vocea îmi este serioasă: Nu ştiu dacă asta contează.

— De ce? strigă ea. De ce nu ar conta?

Inspir ca să-i răspund, iar ea spune:

— Cândva, mi-ai zis că, dacă Rhen ar fi permis-o, ai fi îndurat de o sută de ori chinurile lui Lilith. Acum ai şansa să o faci. *Acum,* Grey. Ea îl ucide. Este... Vocea i se preschimbă într-un suspin: Este oribilă. El e îngrozit de magie. Ştii cum e ea. Ştii ce o să-i facă.

Chiar ştiu.

E prea mult. Sunt prea multe amintiri. Inima mi se strânge, iar gândurile mi se umplu de gheaţă, aşa cum mă simt ori de câte ori trebuie să acţionez.

— L-a ucis pe Dustan, continuă Harper. I-a sfâşiat gâtul chiar în faţa mea. Iar Zo... Cumva, Lilith a căpătat aripi sau a creat alt monstru, deoarece a smuls-o pe Zo din spinarea calului meu. Harper îşi apasă burta cu braţele înainte să adauge: Te rog, Grey! Te rog! Cucereşte regatul, dacă vrei! Dar te rog, trebuie să mă ajuţi să-l salvez! Nu are cine să o facă. Nu există altă cale.

Îmi feresc privirea. Lacrimile şi cuvintele ei stârnesc din nou ceva în mine. Nu ar trebui să îmi pese. Mergem la război. Care e diferenţa dacă Rhen moare de mâna lui Lilith sau de a mea?

— Te rog! şopteşte Harper. Grey! Poate că nu e prietenul tău, dar e *fratele* tău. V-aţi petrecut o veşnicie împreună. Trebuie să însemne ceva. Trebuie *să simţi* ceva.

— Simt, îi răspund cu glas aspru.

Se holbează la mine.

— Aşadar, o să-l ajuţi?

Inspir, dar nu ştiu ce răspuns am să-i dau.

Oricum nu contează, căci Harper se uită în spatele meu şi apoi ţipă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

— HARPER —

MĂ RETRAG PE PAT ATÂT DE REPEDE, ÎNCÂT APROAPE CAD în partea cealaltă. Cărţile se împrăştie peste tot. Îmi simt inima în gât. O creatură înaripată cu ochii negri strălucind în lumina torţelor umple pragul uşii, şi nu ştiu dacă ar trebui să mă ascund sub pat sau să iau una dintre armele lui Grey.

M-a găsit Lilith? A trimis monstrul ăsta după mine? I-a făcut asta lui Rhen? I-a...

— Harper! Grey este în picioare, cu o mână întinsă spre mine în timp ce zice: Relaxează-te!

E prea calm. Prea nonşalant.

Apoi observ că Jake şi „trepăduşii" lui Grey au urmat creatura în cameră. La fel şi Tycho. Par mai alarmaţi de reacţia mea decât de... chestia aia.

Nu se tem.

Nimeni nu e speriat.

Jake se uită de la creatură la mine.

— O! Pare jenat şi amuzat, aşa cum poate fi doar un frate, când zice: Salut, Harp! Fă cunoştinţă cu Iisak! Este un scraver. Şi prieten.

Un scraver. Nu înţeleg cum locul ăsta mai poate încă să mă şocheze. Iisak este înfiorător şi frumos totodată, fără cămaşă şi desculţ în ciuda frigului, cu pielea de culoarea norilor de furtună. Este la fel de înalt ca Grey, deşi aripile negre îl fac să pară mai masiv, şi zvelt, cu braţe musculoase. Degetele i se termină în gheare.

— Prinţesa din Disi, spune el cu o voce răguşită şi marginile colţilor licărind în lumină când vorbeşte.

Face o plecăciune, şi nu sunt sigură, dar cred că mă ia oarecum peste picior.

Înghit în sec.

— Bună?

Intră mai mult în cameră în vreme ce încerc să mă îndrept de spate. Piciorul meu afectat este și mai slăbit din cauza gleznei rănite, și par neîndemânatică și nesigură când reușesc să mă ridic. Nu reușesc să-mi țin deloc echilibrul, ceea ce nu-i chiar o raritate, și încă îmi simt inima în gât. Ar trebui să îmi cer scuze? Să fac o reverență? Să fug îngrozită?

Mă uit de la Jake la Grey.

— Asta e... Tu ai...

Îmi mijesc ochii când încerc să mă gândesc la ce ar putea face Lilith, la distrugerile pe care le-ar putea cauza. Nu reușesc să scap de sentimentul că o creatură asemănătoare m-a fugărit de pe teritoriul Ironrose. Nu l-am văzut clar, dar îmi amintesc aripile grele care au blocat lumina lunii, o siluetă întunecată ce părea să absoarbă umbrele. Credeam că e Lilith – sau ceva creat de ea.

— Este real? îl întreb pe Grey. E o... vrajă?

Grey se încruntă.

— E real.

— O vrajă! spune Iisak, și cel puțin pare amuzat, căci îmi imaginez că, dacă ar fi fost supărat, mi-ar fi putut rupe membrele în câteva secunde.

Se apropie, iar eu îmi adun curajul.

Se oprește de cealaltă parte a patului, și văd că ochii îi sunt cu adevărat negri, fără niciun pic de alb, iar colții ăia par ascuțiți ca niște lame de ras. Îmi taie respirația, dar rămân pe loc.

— Tânărul prinț avea dreptate, spune el. A zis cândva că ești curajoasă. O prințesă în spirit, dacă nu din naștere.

„Tânărul prinț." Pentru o clipă cred că se referă la Rhen, dar nu pot face legătura asta în mintea mea.

Dar sigur se referă la Grey, ceea ce înseamnă că el a spus asta cândva despre mine. A fost atât de rece și de distant de când am ajuns aici, încât am crezut că nu o să mai fim prieteni, așa cum a renunțat cândva la familia lui, dar poate că... m-am înșelat.

Îmi umezesc buzele.

— Nu știu cât de curajoasă sunt.

— Ai venit să-i ceri ajutorul unui vrăjitor, zice Iisak. Și te ridici și mă înfrunți, deși îți simt frica.

— Iisak, spune Grey, și în glasul lui percep o urmă de avertisment, dar și un strop de exasperare.

Iisak se uită la el, iar prin cameră se rotește o briză rece, care mă face să tremur.

— Ți-a adus o problemă pe care nu o poți rezolva cu sabia.

— A venit cu o problemă pe care nu suntem obligați să o rezolvăm, se aude Nolla Verin din locul ei de lângă zid.

Un mic scârțâit din apropierea ușii îmi atrage atenția și mă face să-mi cobor privirea, pregătită pentru o altă creatură de coșmar, dar îl văd pe motănelul portocaliu al lui Tycho. *Salam.* Pisoiul își face loc printre picioarele lui Iisak. Scraverul îl ia în mâini cu o mișcare lină, iar animalul se relaxează aproape imediat pe pieptul creaturii și începe să toarcă. Este îngrijorător să vezi o creatură atât de înspăimântătoare fiind aproape... tandră.

— Am auzit destule despre vrăjitoarea asta, încât să cred că *ești* obligat să rezolvi situația, adaugă Iisak pe un ton monoton, apoi se uită la piciorul meu cu ochii lui complet negri. Ți-a adus și un cuțit din oțel iishellasan.

Automat mă retrag un pas, punând mâna pe mâner.

— Știi ce e ăsta?

— Da! Întinde o mână cu gheare și mă întreabă: Îmi dai voie?

Ezit.

— Ce este oțelul iishellasan? întreabă Noah.

— Unul care leagă magia, răspunde Lia Mara.

— Da! spune Grey. Cândva, am avut o brățară făurită de vrăjitoare care îmi permitea să trec în partea cealaltă.

— E foarte probabil ca pumnalul ăsta *să respingă* magia. Scraverul își îndoaie degetele, gesticulând spre armă și întrebând: Îmi dai voie, prințesă?

Nu vreau să i-l dau. Credeam că am venit aici cu un plan ca să-l salvez pe Rhen, dar în schimb m-am trezit printre oameni în care nu pot avea încredere.

Jake se uită în ochii mei din partea cealaltă a camerei.

— Harp, rostește încet fratele meu. Este în regulă. I-l poți da.

Îmi umezesc buzele, apoi scot cuțitul.

Scraverul apucă mânerul și lasă ușor pisoiul pe un pat.

— Mâna ta? îi spune el lui Grey.

Acesta nu își mută privirea de la mine, dar întinde fără frică o mână, și scraverul trece lama peste dosul ei. Unul dintre străjerii de lângă zid înjură în limba lui.

Grey inspiră și se smucește înapoi, punând o mână peste rană. Sângele îi picură printre degete în timp ce se uită de la Iisak la mine.

— Așa cum am spus, zice încet Iisak. Respinge magia.

Grey își ridică mâna. Sângele curge încă liber. Se uită la rană cu un amestec de mirare și frustrare.

— Nu pot să o vindec.

— Într-adevăr. Scraverul se uită la mine și mă întreabă: De unde îl ai?

Noah oftează și ia o rolă de tifon de pe o masă cu provizii.

— Cel puțin în cazul *ăsta* pot fi util.

Grey se încruntă la Iisak.

— Cu siguranță ai fi putut face o rană mai mică.

Dar scraverul încă se uită la mine. Temperatura camerei pare să scadă cu cincisprezece grade, făcându-mă să tremur.

— Spune-mi, prințesă! Cuvintele se aud ca un mic mârâit: De unde-l ai?

Încordarea din cameră s-a dublat.

— De la Rhen, răspund încet. El l-a cumpărat.

— De la cine? întreabă Lia Mara.

Ezit – dar Rhen deja a pierdut. Iar eu sunt aici.

— De la o spioană, șoptesc.

— O spioană! strigă Nolla Verin și traversează furtunos încăperea. Ce spioană? Ce ai...

— Destul! Vocea Liei Mara este calmă, dar puternică: Și cum se numește spioana asta?

— Chesleigh Darington, îi răspund. Spune că familia ei a fost ucisă de Karis Luran. A reușit să se miște printre oamenii voștri. Ezit din nou înainte să adaug: A spus că în Syhl Shallow există oameni care au complotat împotriva tronului, că există o facțiune potrivnică magiei care a adunat artefacte.

Grey și Lia Mara fac un schimb de priviri, iar eu înghit în sec.

— A murit, rostesc în șoaptă. Lilith i-a ucis pe toți cei din castel,

iar ea a fost acolo în noaptea aia. Probabil s-a numărat printre ei.

Tăcerea deplină se pogoară o clipă peste încăpere, și nimeni nu o rupe înainte ca Noah să ridice tifonul de pe dosul mâinii lui Grey și să spună:

— O să ai nevoie de copci. Mă duc să iau un ac.

Grey oftează și îi aruncă din nou lui Iisak o privire încruntată.

E limpede că Lia Mara încearcă să evalueze cât mai bine situația.

— Povestește-mi mai multe despre vrăjitoarea asta! Chiar crezi că o să rămână în Emberfall?

— Îl urăște pe Rhen pentru rolul jucat în distrugerea poporului ei, spune Grey.

— Și Syhl Shallow a avut un rol, intervine Iisak. Vrăjitorii nu ar fi fost forțați să găsească refugiu în Emberfall dacă ar fi fost primiți aici. Face o pauză, uitându-se la mine, și o altă rafală rece de vânt îmi șuieră pe lângă obraji când mă întreabă: De ce ai crezut că reprezint o vrajă?

Practic, nimic de când am sosit aici nu a decurs așa cum mă așteptam. Dar poate că așteptările trebuiau să mi se zdruncine înainte să o iau de la început.

— Din cauza a ceea ce i-a făcut lui Rhen, șoptesc eu. Din cauza a ceea ce mi-a făcut. Mă uit la Grey și completez: Din cauza a ceea ce ți-a făcut ție.

El tace. Are o expresie intensă.

— Știi ce îi face, îi spun. Îți amintești. Știu că îți amintești.

Vocea mi se frânge. Eram foarte aproape de un fel de... *ceva* înainte să intre scraverul aici și îmi doresc să pot da timpul înapoi la acel moment.

— Te rog, Grey! Știu că nu am nimic de oferit. Niciun regat, nicio alianță. Dar te rog! Trebuie să mă ajuți să îl salvez. *Te rog!*

Niciunul dintre ei nu pare că vrea să mă ajute. Niciunul nu pare măcar să mă compătimească. Grey Înfricoșătorul este în acțiune. Jake este neclintit și indiferent – nu e niciun secret ce crede el despre Rhen.

— Cândva, și eu i-am cerut îndurare, răspunde Grey.

— La fel și eu, zice Tycho pe un ton calm, dar puternic.

Asta mă lovește ca o săgeată în piept. Știu că au făcut-o. Îmi

amintesc. Probabil că nu am niciun drept să îi cer ceva lui Grey pentru Rhen.

— Ce vrea? întreabă Lia Mara. Vrăjitoarea asta.

— Vrea să conducă regatul Emberfall, îi răspund. Vrea să îl forțeze pe Rhen să-i stea alături în timpul ăsta.

— Și de ce este atât de nemiloasă?

Întrebarea mă chinuie și mai mult.

— Contează? De ce este cineva nemilos?

— Întotdeauna există un motiv, replică Lia Mara. Iar dacă ea intenționează să devină adversara mea în locul tău, cred că e important.

Vine lângă Grey. Când își ridică privirea la el, Grey o privește, iar expresia i se schimbă, îmblânzindu-se.

Mă aștept să întrebe dacă Lilith o să fie o amenințare pentru țara ei sau dacă merită să exploateze slăbiciunea bruscă a lui Rhen ca să fie în avantaj.

În schimb, Lia Mara se întinde ca să-l ia de mână, iar degetele lui le cuprind atât de blând pe ale ei, încât gestul este aproape la fel de nepotrivit ca atunci când scraverul a apucat pisoiul în brațe.

— Este fratele tău, Grey, spune Lia Mara foarte încet. Vrei să-l salvezi?

Grey ezită, apoi se uită la mine.

— De ce a cumpărat pumnalul ăla de la spioană?

Înțeleg ce întreabă el. „L-a cumpărat ca să-l folosească împotriva mea? Sau l-a cumpărat ca să-l folosească împotriva lui Lilith?”

Nu știu ce să-i răspund.

Nu știu dacă el are nevoie să o spun.

— Ne războiam, șoptesc.

Încordându-și maxilarul, Grey ia pumnalul și-l bagă la centură. Se uită din nou la Lia Mara, apoi la soldații care așteaptă, inclusiv la fratele meu.

— Lilith nu o să se oprească la Rhen, răspunde el. Știe probabil că Syhl Shallow plănuia să atace. Poate că nu o interesează războiul, însă conflictul, da. Rhen ar fi încercat să își cruțe soldații și să pregătească o apărare cu cele mai mici pierderi umane. O pauză, apoi Grey adaugă: Lui Lilith nu-i pasă. O să-l forțeze să trimită soldații în luptă

până mor toți. Ai lui și ai noștri.

— Crezi că o putem opri? întreabă Lia Mara.

Grey se uită la Iisak.

— Putem încerca.

Pentru prima dată de când am venit aici, speranța îmi renaște în piept.

— Stai un pic! Serios?

— Are deja un regiment postat la graniță, răspunde Grey. Am avea nevoie de un grup mic de soldați, deoarece Lilith se așteaptă la un atac în forță, și peste câteva zile. Căpitane Solt, alege din compania ta! Nu mai mult de zece. O să fim nevoiți să plecăm la miezul nopții.

— Grey! șoptesc cu vocea plină de mirare. O s-o faci? O să-l salvezi?

— Am să o opresc pe Lilith, răspunde el pe un ton calm și misterios. Am să protejez Syhl Shallow. Face o pauză, apoi adaugă: Viața lui Rhen nu mă privește.

Se întoarce, dar la fel de bine m-ar fi putut înjunghia cu pumnalul înainte să plece. Trebuie să îmi apăs abdomenul cu o mână.

— Haide! zice Lia Mara și mă ia de mână. Am să mă asigur că ai o cameră.

Nu vreau să îmi placă ceva aici, dar palatul chiar este minunat. Mi se dă o cameră mare, cu ferestre imense care dau spre un câmp și versantul muntelui. Am sperat ca Jake să vină să stea puțin cu mine, însă nu l-am văzut. Nu am văzut pe nimeni. Mi se aduce mâncare, dar în mare parte sunt lăsată singură. Soarele pare să apună peste munți, împrăștiind raze roz și purpurii peste orașul scânteietor.

Nici măcar nu știu dacă mă iau cu ei. O să mă lase aici? O să fiu un fel de prizonieră în caz că lucrurile merg prost cu Rhen? Nu m-am gândit la asta. Grey a fost foarte rece când s-a întors și a început să dea ordine.

„Cândva, i-am cerut îndurare."

Chiar a implorat. Îmi aduc aminte. Dar asta e tot ce contează? Și-au petrecut o veșnicie împreună, îndurând cele mai oribile lucruri pe care mi le pot imagina, dar relația lor o să se reducă la o singură alegere greșită? Și dacă mă gândesc la asta, alegerea greșită a fost a lui

Rhen, când le-a poruncit, străjerilor să găsească nişte bice, sau a lui Grey, când a decis să fugă şi a ales să păstreze secretul dreptului său prin naştere?

Nu ştiu pe cine păcălesc. Amândoi se înşală. Câteodată facem alegeri atât de greşite, încât cele bune pălesc prin comparaţie.

Cineva bate la uşă, aproape făcându-mă să tresar.

— Intră! strig, sperând că e fratele meu.

În schimb, îl văd pe Grey. E singur.

Rămân atât de surprinsă, că mă uit la el vreme îndelungată înainte să mă ridic de pe scaun.

— Grey!

— Am să cer să ţi se aducă o armură, începe el fără nicio introducere. N-o să ai voie să porţi arme.

— Merg şi eu? întreb surprinsă.

— Lumea îşi face griji că e o capcană.

Strâng din buze.

— Deci sunt ostatica ta.

Expresia lui nu trădează nimic.

— De fapt, speram să-mi serveşti drept sfetnic. Soldaţii mei nu o să ştie la ce să se aştepte când intrăm în Emberfall. Ne-ai putea ajuta să stabilim condiţiile unei înţelegeri.

— Dacă am şansa să îl salvez pe Rhen, o să fac tot ce trebuie.

Nu-mi dă nicio replică. Se uită la piciorul meu.

— Încă eşti rănită. Pot să-ţi vindec rana.

Înţepenesc pe loc.

— Cu magie.

— Ar fi mai bine dacă nu ne-ai împovăra călătoria.

— Mă rog.

Mă aşez pe scaun.

— Nu aş vrea să fiu o *povară.*

Grey nu poate fi provocat. Trage aproape un taburet mic şi se aşază în faţa mea, fără să piardă timpul cu descheiatul şireturilor de la cizme. Noah i-a cusut dosul mâinii, lăsând un rând mic de noduri negre. Grey este foarte analitic şi eficient, dar oricum tremur. Am foarte multe amintiri cu el, toate izvorând din prima mea zi în Emberfall: felul în care m-a prins de braţ şi mi-a arătat cum să ţin un

pumnal, cum a stat în spatele meu și m-a învățat să arunc un cuțit, cum mi-a prins pumnul când m-a învățat să lovesc sau cum mi-a corectat poziția când am început să deprind lupta cu sabia.

Cum a rămas rănit și îngrozit în apartamentul meu după ce l-a cusut Noah, cum se tot uita în ochii mei ca să se liniștească.

Sau cum și-a scos apărătoarele de antebrațe pe aleea murdară din Washington DC, fixându-le pe antebrațele mele.

„Nu am bani sau bijuterii pe care să ți le las", a spus el. „Dar am arme."

Sau cum m-a salvat de soldații din Syhl Shallow pe câmpul de luptă, cum m-a luat în brațe.

„Am să o țin în siguranță", i-a spus lui Rhen.

Of, Grey! Pot să înțeleg de ce este supărat pe Rhen, dar nu m-am gândit niciodată cu adevărat la ce ar însemna ca eu și Grey să ne aflăm în tabere opuse în timpul războiului. Poate că aș fi procedat altfel și am fi putut să fim mai mult decât prieteni, dar nu am făcut-o. Și nici el. Mă gândesc la clipa aia din curtea din spate a hanului La Mistrețul Strâmb, când a plecat cu Lia Mara, iar eu m-am întors la Rhen. Mă întreb unde am fi fost acum dacă aș fi făcut alte alegeri. Sau dacă ar fi făcut el. Mă întreb cum ar fi fost să mă uit la Rhen ca la un dușman, ca la cineva din partea cealaltă a câmpului de luptă, iar gândul îmi face inima să tresalte.

Orice ar fi între mine și Grey, nu vreau să fim dușmani. Nu vreau ca el și Rhen să fie dușmani. Simt un nod în gât. Nu mai pot să respir.

Probabil că scot un sunet sau fac o mișcare care îi atrage atenția, deoarece își ridică alarmat privirea.

— Domniță! spune el încet.

„Domniță." Nu pot să suport situația. Mă arunc înainte și îi cuprind gâtul cu brațele.

— Te rog, Grey! rostesc, lipindu-mi fața brăzdată de lacrimi de umărul lui. Erai prietenul meu. Te rog să nu fii așa!

Probabil că e cea mai nesăbuită mișcare din lume, căci el are cam patru milioane de arme, iar în acest castel sunt destui oameni care cred că ar fi mai ușor dacă acum aș fi într-un mormânt.

Însă Grey mă prinde, ținându-mă cu delicatețe de talie. Își pleacă fruntea, și mai mult simt decât îi aud oftatul. Nu s-ar spune că mă

îmbrățișează, dar nici nu mă respinge.

— Te rog! repet. Nu vreau să fiu dușmanul tău.

— Nici eu. Îmi vorbește extrem de încet: Nu vreau să fiu nici al lui Rhen.

Mă retrag puțin ca să îl privesc.

— Dar... nu ai de gând să-l salvezi.

— Ne-am pregătit de război, Harper. I-am oferit încredere. I-am oferit prietenie. I-am oferit *fraternitate.* Le-a respins pe toate, iar eu trebuie să mă împac cu asta. De fapt, soldații ăștia abia dacă au încredere în mine. Ce auzi de la Solt și Nolla Verin nu sunt singurele lucruri. Nu pot să fac din asta o misiune pentru salvarea lui. Ar refuza așa ceva.

— Am putea merge singuri! Am putea...

— *Singuri?* Mi-am petrecut câteva săptămâni alături de Lia Mara, convingând armata asta că sunt aliatul reginei lor. Convingându-i pe soldați că sunt alături de ei. Cum aș putea dispărea în toiul nopții cu prințesa din Disi?

Toate par atât de zadarnice!

— Dar...

— Nu, Harper! Nu o să le fac asta. Expresia îi devine tristă, iar tonul, tăios: *Cu siguranță* nu o să-i fac asta ei.

Înțepenesc. În glasul lui se simte o notă protectoare pe care nu am mai auzit-o niciodată. E o expresie în privirea lui. Trebuie să mă retrag mai mult, mișcându-mă pe scaun ca să îl studiez. M-am concentrat doar la discuția despre loialitate și strategie care-mi amintește foarte mult de Rhen, dar acum sunt concentrată la ultima parte a acelei fraze, la intensitatea privirii lui.

Ah! *Ah!*

E îndrăgostit de ea.

— Pot acționa ca să protejez Syhl Shallow, continuă Grey. Și o s-o fac. Nu pot promite să-l protejez pe Rhen, adaugă după o clipă de tăcere, dar pot jura să o distrug pe Lilith, dacă sunt în stare.

— Iar dacă Rhen supraviețuiește, ce se întâmplă cu războiul ăsta?

— Ai spus că vrea pace, nu-i așa?

— Vrea, îi răspund. Îți jur că vrea!

— Bun! Grey îmi scoate cizma din picior, devenind din nou atent,

apoi conchide: Dacă supraviețuiește, o s-o poată dovedi.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

— LIA MARA —

CERUL NOPŢII ESTE IARĂŞI ACOPERIT DE NORI, FULGII DE zăpadă fiind purtaţi de vânt. Abia reuşesc să-i văd pe soldaţi plecând, şi presupun că asta este şi intenţia. Iisak o să ne urmeze în zbor. Deja este la mare înălţime, aproape invizibil în întunericul crepuscular.

Nolla Verin aşteaptă în palat alături de Clanna Sun, deoarece trebuie să discutăm planurile pentru evenimente neprevăzute, însă eu stau în grădina îngheţată, urmărind micul grup de soldaţi care călăresc spre porţile oraşului. Ne-am petrecut săptămâni întregi pregătindu-ne de război, dar nu m-am gândit niciodată cum o să fie să stau aşa, urmărind micile licăriri ale armelor lor în timp ce pleacă de pe câmpurile de instrucţie. Niciodată nu mi-am dat seama că o să mă simt ca şi când aş fi renunţat la o parte din mine, la o parte pe care Grey o poartă acum cu el.

M-a găsit înainte să plece, furând câteva clipe de intimitate în timpul cărora ar fi trebuit să-i şoptesc avertismente şi promisiuni, şi să îi dezvălui toate felurile în care inima mea bate doar pentru el. În schimb, m-a sărutat, iar eu i-am inspirat suflarea până am ameţit de dorinţă, şi soldaţii au început să-l strige.

Grey m-a sărutat o ultimă dată, apoi mi-a şoptit pe buze:

— Am să mă întorc la tine!

L-am apucat de armură înainte să se poată retrage.

— Promiţi?

Mi-a zâmbit, m-a luat de mână şi mi-a sărutat vârfurile degetelor.

— Jur!

Apoi a plecat, toată blândeţea dispărându-i de pe chip şi orice vulnerabilitate părăsindu-i trupul.

Dar acum stau şi mă uit, observând, aşteptând. O parte din mine nu vrea să părăsească grădina înainte să-l văd revenind.

Am auzit ce a spus Harper despre vrăjitoare şi despre ce i-a făcut

lui Rhen şi poporului său. Am auzit poveştile lui Grey despre ce făcea ea.

Ar putea muri.

Gândul mi se strecoară în minte fără vreun avertisment şi, odată ajuns acolo, rămâne întipărit. Trebuie să scap de el.

Nu pot.

S-ar putea să nu-l mai văd. Vreodată.

Gândul este ameţitor. Trebuie să-mi pun o mână pe burtă.

Iar apoi vărs chiar acolo, în grădină, tot ce-am mâncat la cină.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

— GREY —

CÂND M-AM AVENTURAT PRIMA DATĂ ÎN SYHL SHALLOW CU Lia Mara, grupul nostru de călătorie s-a despărţit la început, cu indicaţii clare – eu şi Tycho, Jake şi Noah, Lia Mara şi Iisak –, fapt care a dus la discuţii încordate şi nopţi neliniştite, în urma cărora toţi au fost nervoşi şi arţăgoşi.

Călătoria asta de întoarcere în Emberfall este încă şi mai rea.

Căpitanul Solt ne-a oferit zece soldaţi, aşa cum am cerut, şi majoritatea sunt letali şi cu experienţă, dar, spre surprinderea mea, l-a inclus şi pe Tycho printre ei.

Când l-am întrebat despre asta, mi-a spus: „Băiatul este din Emberfall. Am putea avea nevoie de o iscoadă care vorbeşte limba."

„Înţeleaptă mişcare!" a fost replica mea, în vreme ce Solt a mormăit: „Avem nevoie şi de cineva care să sape şanţul pentru latrină."

Spre meritul lui, Tycho a făcut tot ce i s-a cerut, periind caii, curăţând harnaşamentele de piele, aducând găleţi cu apă şi săpând şanţuri. Niciodată nu s-a ferit de munca grea. Au trecut trei zile şi am călărit doar noaptea, aşa că-l văd căzând cu faţa în jos pe saltea chiar în clipa în care îşi termină îndatoririle.

Harper a rămas lângă fratele ei, lucru care le-a atras privirile celorlalţi soldaţi, aşa că am încercat să îmi păstrez distanţa faţă de amândoi, alegând în schimb să stau cu Solt când luăm masa. Nu vreau să-i dau nimănui din grup impresia că fac notă discordantă. Din nefericire, nu prea am cu cine să discut, deoarece Solt este rece şi distant, şi vorbeşte doar când i te adresezi.

Singurul meu tovarăş este Iisak, care îşi ia zborul când călărim noaptea, apoi aterizează la răsărit şi îmi cere să mă antrenez. Înainte, magia era întotdeauna un chin pentru că nu o înţelegeam – şi nu voiam să o înţeleg.

Acum este un chin deoarece îmi cunosc limitele – limite pe care Lilith nu le are.

Am ajuns să-mi privesc salteaua cu aceeaşi disperare ca Tycho, dar când încerc să dorm, nu reuşesc decât să mă îngrijorez. Nu cred că Harper o să mă conducă într-o capcană, lucru la care ştiu că se gândesc ceilalţi soldaţi, dar nu sunt nici sigur că Rhen vrea cu adevărat pacea sau dacă dorinţele lui sunt mai mult de natură strategică. Mi-e clar că Harper crede ce e mai bun despre el, însă l-am văzut în cele mai dificile situaţii.

Ştiu că pumnalul ăsta este imun la magie – cusăturile enervante de pe dosul mâinii mele sunt dovada vie, însă nu ştiu dacă o să fie suficient.

Nu ştiu dacă pot să o înving pe Lilith. Nu ştiu dacă pot să-l salvez pe Rhen.

Nu ştiu dacă pot să ajut ca ţinuturile astea să se unească.

Şi mai am un gând, unul mai profund şi mai întunecat, pe care aproape nu vreau să-l recunosc: nu ştiu dacă pot să respect promisiunea făcută Liei Mara. Poate că am magie, dar nu mă pricep s-o folosesc la fel de bine ca Lilith. Aceasta i-a prins pe toţi cei din Ironrose într-un blestem care pare etern, iar acum ştiu că impune o complicată stratificare magică pe care nici pe departe nu o stăpânesc.

Somnul pare în cel mai bun caz să mă evite şi nu sunt mai puţin posac şi arţăgos decât ceilalţi.

Până în a patra zi, am ocolit regimentul postat de Rhen, rămânând aproape de pădure. În seara asta, o să fim nevoiţi să ieşim din pădurea de pe versant, ceea ce face călătoria să fie cea mai riscantă de până acum, aşa că mă antrenez puţin cu Iisak, iar apoi el pleacă să cerceteze din aer potecile, ca să vadă dacă urmează să întâlnim vreo rezistenţă sau riscăm să fim descoperiţi.

Soarele nu a răsărit de mult timp, însă majoritatea soldaţilor au adormit deja. Se pare că l-au chemat pe Tycho ca să păzească tabăra, deoarece stă rezemat de un copac nu departe de foc. Mă furişez printre arbori, întrebându-mă dacă o să-l găsesc aţipit, dar ar trebui să am mai multă încredere în băiatul ăsta. Abia scot un sunet, că se ridică de pe pământ, întorcându-se cu o săgeată în arc înainte să stea în picioare.

Prind săgeata din arc, astfel încât să nu o poată elibera.

Face ochii mari și răsuflă puțin mai repede, dar ușurarea se ivește în privirea lui.

— Îmi pare rău! Ezită, relaxând arcul, și adaugă: Alteță!

— Să nu-ți pară! îi spun. Te-ai ridicat repede de jos.

Lauda îl face să roșească puțin. Pune săgeata în tolbă și-și atârnă arcul pe umăr.

— E prima dată când mi s-a cerut să stau de strajă.

— Au ales bine.

Roșește și mai tare.

— Sunt mai îngrijorat că o să adorm.

— Am să stau cu tine.

Pare surprins de replica mea și poate un pic neîncrezător, însă dă din cap.

— Cum dorești!

Mă așez, rezemându-mă de un copac la câțiva pași distanță, iar el ia loc și-și trage arcul în poală. Dimineața devreme, pădurea este liniștită și rece, caii legați fiind la fel de obosiți ca soldații. Nu prea am vorbit cu Tycho de când l-am confruntat în lapoviță în urmă cu câteva zile. Cu altcineva, ar fi putut să existe o încordare, dar cu Tycho nu e cazul. Întrucât liniștea este atât de prietenoasă, o las să plutească între noi în timp ce soarele răsare de-a binelea, lăsându-mi mintea să rătăcească.

Dacă nu sunt atent, *eu* am să aținesc, așa că încerc să vorbesc:

— Te gândești vreodată la turnir?

La Turnirul lui Worwick m-am ascuns când am fugit prima dată din Ironrose. Câteva luni, Tycho a fost singurul meu însoțitor și primul confident când Rhen a început să-l caute pe moștenitorul dispărut. Au fost cele mai simple trei luni din viața mea – până când nu au mai fost. Îl învățam tehnicile de bază în lupta cu sabia în arena prăfuită, până ce Tycho a aflat cine sunt cu adevărat și mi-a cerut să trecem la lupte adevărate.

Tycho se uită surprins.

— La cel organizat de Worwick? Tot timpul.

— De câte ori crezi că a răstălmăcit povestea prinderii noastre?

Tycho zâmbește.

— De cel puțin o sută de ori. Probabil percepe o taxă doar ca să îl auzi spunând-o.

Cunoscându-l pe Worwick, e adevărat.

— E ciudat să fiu din nou în regatul Emberfall, spune Tycho. Nu crezi?

— Ba da!

Îmi amintesc prima noapte când eu și Rhen am descoperit că soldații din Syhl Shallow sunt în Emberfall. Nu m-am așteptat să le port culorile după mai puțin de un an. Jurasem să îl apăr pe Rhen. Nu m-am așteptat niciodată să fiu împotriva lui.

Gândul că o înfruntă singur pe Lilith stârnește în mine ceva mai puternic decât ar trebui.

— Crezi că o să întâlnim armata lui Rhen? întreabă Tycho mai încet, așa că mă uit la el.

— Probabil. Te temi? adaug, văzând că tace.

Ezită, și pentru o clipă cred că nu o să recunoască așa ceva, mai ales acum.

— Mă tem că, atunci când o să vină timpul, nu o să pot ucide pe cineva, zice și mai încet.

Simt că mai vrea să adauge ceva, așa că-l privesc și aștept.

Poate că tăcerea mea îl încurajează, deoarece continuă:

— Ceilalți recruți par aproape entuziasmați să o facă, spune el. Au cântece despre sângele pe care o să-l vărsăm în Emberfall.

Îmi aduc aminte ce a spus Noah în prima zi când l-am găsit pe Tycho ascunzându-se în infirmerie. Credeam că ceilalți îl tachinau pe Tycho din cauza vârstei fragede, a locului de unde veniserăm și a prieteniei lui cu mine. Dar poate că nu a fost deloc așa.

„Nu cred că fac nimic greșit", mi-a spus atunci Noah. „Cred că pur și simplu se poartă ca niște soldați."

Îmi amintesc de zilele mele de instrucție pentru Garda Regală.

— Cântecele alea nu sunt neobișnuite nici aici, spun eu.

— Știu.

Ezită iar.

Continui să aștept. În pădurea din jurul nostru e atât de liniște, că aud vântul care suflă printre frunze.

— Când eram mic, reia el, aveam pisici care dormeau pe căpriorii

din hambarul nostru. Una dintre ele avea pui, iar eu și surorile mele le iubeam. Ne jucam cu orele în hambar după ce terminam treburile din gospodărie. Face o pauză, și lumina soarelui pătrunde, printre copaci, colorându-i părul în auriu, apoi continuă: Tata a pierdut la un joc de cărți în fața câtorva soldați într-o seară și nu a avut banii promiși, așa că ei ne-au scotocit casa. Unul dintre ei... El... Mama... Ei bine... Vocea i se încordează și inspiră înainte să schimbe subiectul: Ceilalți soldați au venit în hambar. Aveam o vacă, și unul a scos sabia și i-a tăiat gâtul. Sora mea țipa, cu toții țipam, ținând bine pisoii. Ezită iar, dar apoi se grăbește, ca și când nu ar putea rosti destul de repede cuvintele: A scos un pumnal și a luat pisoii din mâinile surorii mele, ucigându-i unul câte unul și zicând: „Îmi place cum miaună."

Ochii lui Tycho sunt plini de furie.

— Am băgat pisoiul meu în cămașă. Mă tot zgâria, dar nu-mi păsa. „Pariez că ai să țipi și tu", a zis soldatul.

Tycho se cutremură, și nu-mi dau seama ce e mai puternică în vocea lui, furia actuală sau frica de care-și aduce aminte.

Se oprește acolo și este atât de nemișcat, încât nu cred că mai respiră. Mai este ceva la povestea asta. Trebuie să fie. Dar până acum mi-a spus doar atât, așadar tac.

— Îmi rănea surorile. Mă rănea pe mine. Se crispează, uitându-se la copaci, și continuă: Nu l-am putut opri. Tata striga la ei, așa că mi-a dat drumul înainte... înainte să poată fi prins. Dar eu nu pot fi așa. Nu pot să... mă distrez așa.

Se încruntă, părând puțin jenat că a recunoscut toate astea.

Mă gândesc la pisoiul din infirmeria lui Noah.

— Să fii soldat nu înseamnă să fii crud, spun eu încet. Nici să te distrezi.

— Nu? zice și ridică arcul cu subînțeles, apoi atinge pumnalul prins la coapsă. Puțin?

— Când m-am înrolat în Garda Regală, am fost nevoit să curm o viață. Momentul mi s-a întipărit în memorie din mai multe motive. Încă mai aud cum răsună clopotul din arenă, încă îmi mai simt transpirația și frica. Era un om condamnat la moarte, dar tot era o viață. Dacă aș fi dat greș, aș fi murit, iar familia mea ar fi fost lihnită de foame. Asta e cruzime?

Nu are ce răspuns să-mi dea.

Mă reazem de copac.

— Oamenii ăia care ţi-au rănit familia – nu au făcut-o pentru că erau soldaţi, Tycho. Poate că aveau priceperea şi armele cu care să rănească, dar nu asta i-a făcut nemiloşi. Nici să te aperi pe tine şi *poporul* tău nu te face nemilos. Când o să vină vremea să foloseşti forţa letală, nu mă îndoiesc de faptul c-ai s-o faci bine şi onorabil.

Sau că o să moară.

Nu o spun. Sunt sigur că ştie.

Se uită în depărtare, dar îmi dau seama că se gândeşte.

Apoi se uită mai atent şi se ridică în picioare dintr-o singură mişcare fluidă. Ţine din nou săgeata în mână şi o pune în arc chiar în clipa în care văd ţinta mişcându-se uşor între copaci la o sută de metri distanţă.

— Grey! şopteşte băiatul.

Deja sunt în picioare lângă el. Cercetez cu atenţie copacii, căutând să văd mai bine. Ar putea fi o iscoadă singură sau un atac.

Acolo. Un licăr roşu şi auriu, aproape ascuns de trunchiurile pomilor, destul de departe de primul, încât am dubii că sunt iscoade care lucrează împreună.

— Stai! îi cer lui Tycho, iar el dă aprobator din cap, ţinând arcul încordat.

Soarele se înalţă dincolo de pădure, însă este încă devreme, şi umbrele apăsătoare încă mai zăbovesc printre arbori. Când mă uit, alţi soldaţi îmbrăcaţi în auriu şi roşu par să apară printre copaci, venind din toate direcţiile, mergând prin frunziş.

Sunt mai mult de douăzeci.

Tycho a înţepenit lângă mine, aşteptând un ordin, cu săgeata pregătită în arc. Dar toţi ceilalţi dorm şi... Mă întorc ca să mă uit... Suntem înconjuraţi. Nu ştiu de unde au aflat, cum ne-au dat de urmă, dar nu contează. Dacă strig la ceilalţi, o să atace. Dacă Tycho trage, o să atace.

— Grey!

Tycho mă împinge în jos chiar în clipa în care aud şuieratul corzii unui arc şi mă feresc automat. O săgeată se înfige în copacul lângă care stăteam.

— Trage și tu! spun eu, dar el deja face asta, trăgând săgeți calm și concentrat.

Îmi doresc să fi avut un arc. Aș fi putut trage împreună cu el. Sunt la zece metri de tabăra în care toți dorm, iar acum soldații se furișează printre copaci cu mai multă încredere. Țintesc spre mine și Tycho, dar eu dobor săgețile din aer în timp ce el trage.

— *Rukt!* le strig soldaților adormiți. Solt, Jake!

În depărtare, un bărbat țipă și cade, cu o săgeată ieșindu-i din gât.

— Aia a fost ultima, spune Tycho cu respirația tăiată, dar își scoate sabia.

Îl apuc de braț.

— Haide!

Săgețile umplu aerul din jurul nostru, iar una ricoșează din armura mea. Strig în timp ce fug înapoi spre tabără:

— Solt! Jake!

Nu o să fim destul de rapizi. Sunt prea mulți! Soldații lui Rhen par să se ivească acum printre copaci din toate părțile. Solt este în picioare, strigând ordine, însă o săgeată îl lovește în braț. Alt soldat nici măcar nu se ridică de la pământ înainte să încaseze una în piept. Inima îmi bate cu putere, dar totul pare să se întâmple cu încetinitorul, cu o claritate perfectă. O să fim copleșiți: uciși sau luați prizonieri.

Deasupra, Iisak țipă în copaci, iar aerul se rarefiază, devenind rece ca gheața. Îl aud pe unul dintre soldații regatului Emberfall înjurând. Săgețile se îndreaptă spre cer. Un soldat mă întâmpină, sabia lui lovindu-se de a mea cu un zăngănit metalic. La fel de repede, îl dobor. Lângă mine, Tycho face la fel.

Iisak sfâșie un alt soldat înainte să se poată apropia de mine. O rafală de aer rece suflă prin pădure. Scraverul țipă la mine și apoi se înalță mai mult, ferindu-se de un cuțit aruncat.

— Magie! izbucnește el.

Magie. Da!

Nu știu cum mă pot concentra la magie când vin săbii spre mine.

— Te acopăr eu! zice Tycho.

Imposibil de stăpânit, gândurile mele mă năpădesc. Odată, i-am doborât pe toți din curtea lui Rhen cu magie, dar nu am reușit să mai

repet experiența. Am reușit să împing soldații unul câte unul în timpul antrenamentului cu sabia, dar era vorba despre *unul,* nu despre zeci.

Însă îmi amintesc noaptea în care am lucrat la asta cu Iisak, trimițându-mi puterea în pământ. Nu am reușit să acopăr o distanță prea mare, dar, când m-am gândit la Lia Mara, magia a părut să se întindă automat spre ea. Ating pământul cu o mână și inspir. În spatele meu, sabia lui Tycho întâlnește o alta, iar eu vreau să mă întorc, să mă alătur luptei. Îmi trimit magia în pământ, iar aceasta se întoarce încăpățânată la mine. Nu e natural. Mormăi frustrat. Magia nu este automată.

Surprind o mișcare cu coada ochiului și îmi ridic sabia, dar Solt este acolo, acoperind celălalt flanc.

Țipătul lui Iisak răsună prin pădure. Lumina soarelui conturează clar totul, și simt miros de sânge în aer. Inspir din nou și-mi lipesc palma de pământ.

Alt bărbat cu armură aurie și roșie apare din spatele unui copac, cu sabia îndreptată direct spre Tycho. Are doar un braț, și sunt uluit să-mi dau seama că îl recunosc. Îmi aduc aminte cum am luptat, cum nu voia să cedeze nici măcar când era extenuat și gâfâia în arena plină de praf. Jamison face ochii mari când mă recunoaște, dar nu ezită.

Bolți argintii în aerul rece. Tycho o să fie cu o secundă prea lent.

Îmi trimit puterea în pământ și o împing. Vântul suflă printre copaci, intens și rece, plin de fulgi de zăpadă care au apărut de nicăieri.

Jamison este doborât. Toți soldații sunt doborâți. Rămân întinși pe jos fără să mai miște. Lângă mine, Solt gâfâie, sângele curgându-i din brațul rănit. La șase metri distanță, majoritatea soldaților noștri fac la fel, părând uluiți că lupta s-a terminat brusc.

Și eu sunt la fel de uimit. Respir cu greutate.

— Ucideți-i pe toți! strigă Solt în syssalah.

Asta mă face să-mi revin.

— Nu! izbucnesc. Lăsați-i! Părăsiți tabăra! Nu o să stea mult timp întinși pe jos.

— Să îi lăsăm? repetă el.

— Da! Lăsați-i!

Iisak se oprește în frunzele de lângă noi.

— Alteță! O să ne poată urmări.

— Atunci o să fim nevoiți să galopăm. Să mergem! Mă uit la Tycho, care pare surprins din propriile motive, și îl bat pe umăr, adăugând: Cum spuneam, te-ai descurcat foarte bine!

— Mulțumesc! zice el, dar vocea îi este răgușită în timp ce-și pune sabia în teacă.

— A fost o capcană! se răstește Solt din spatele meu, făcându-mă să-mi ridic privirea și să îi văd pe Harper și Jake în mijlocul altor soldați.

Ea are ochii mari, plini de teamă și furie.

— Probabil, spune ea, dar nu eu am întins-o. Înaintează spre mine, ocolind trupurile soldaților lui Rhen care stau întinși în tufe, și zice: Nu am avut nicio legătură cu asta. Rhen nu a avut nicio legătură cu...

Se oprește brusc, coborându-și privirea, și se încruntă.

— Este... este Chesleigh.

„Chesleigh."

— Spioana? o întreb. Spioana care a găsit pumnalul din oțel iishellasan?

Și Solt se îndreaptă spre ea.

— Spioana lui Rhen era printre ei? Trezește-o! O s-o luăm la întrebări...

— Nu poți, răspunde monoton Harper și se lasă pe vine. A încasat două săgeți. Sunt destul de sigură că e moartă. Își ridică privirea la mine, adăugând: Nu pot să cred că i-a supraviețuit lui Lilith ca să moară aici.

Eu și Solt ajungem la ea în același timp. Harper are dreptate – două săgeți ies din pieptul femeii. Părul negru este împletit strâns, și pe obraz are o cicatrice pe care am văzut-o de o sută de ori în Palatul de Cleștar.

Solt înjură în syssalah, apoi scoate sabia și i-o înfige în piept.

Harper se smucește înapoi.

— La naiba! E deja moartă.

— Merită ceva mai rău! izbucnește el.

— Confirm, spun și eu.

Mi se strânge inima de îngrijorare. Mă uit la ceilalți soldați.

— Părăsiţi tabăra! Trebuie să plecăm!

Harper se uită la mine.

— Ce nu e în regulă? O cunoşti?

— Numele ei nu este Chesleigh, ci Ellia Maya. Mă uit la Jake şi adaug: Nu este doar o spioană. Este sfetnica reginei.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

— LIA MARA —

SUNT PLECAŢI DE CÂTEVA ZILE. NU AM PRIMIT NICIO VESTE, ceea ce este în regulă – chiar de înţeles –, dar mă tot uit la orizont, aşteptând o iscoadă care să-mi dea veşti proaste.

Noah cinează seara cu mine şi Nolla Verin, şi mă bucur de compania cuiva care este la fel de îngrijorat de soarta unui anumit bărbat, nu doar dacă Grey şi soldaţii mei – ai *noştri* – au reuşit. Sora mea arareori mă lasă singură, deci nimeni nu îndrăzneşte să mă atace, dar cu Grey plecat, oricum am nervii întinşi la maximum şi sunt tulburată şi ameţită. După ce m-am obişnuit să împărţim acelaşi pat, acum pare rece şi gol noaptea.

— Amândoi sunteţi atât de *acrii* spune Nolla Verin în a cincea noapte. Nu ai încredere în iubitul tău?

Eu şi Noah facem un schimb de priviri.

— Nu are nicio legătură cu încrederea, zic eu.

— Când aveam şaisprezece ani, spune Noah, sora mea era în misiune în Afghanistan. Este... un alt loc. O zonă de război. Părinţii mei erau bine în majoritatea timpului, dar, la cină, scaunul ei gol... le amintea mereu de lipsa ei. A fost un an deprimant.

— Sora ta a fost războinică, zice Nolla Verin.

— Da!

El îşi împinge mâncarea din farfurie, însă nu mănâncă. Râde uşor trist.

— Nu credeam că o să mai aştept *vreodată* veşti de la un soldat.

Un paj apare în pragul uşii salonului, făcându-mi inima să tresalte în piept, dar fata pur şi simplu face o plecăciune şi-mi întinde o bucată de hârtie.

— A sosit un mesaj pentru tine, Maiestate!

Iau hârtia ca să citesc mesajul. Este de la căpitanul Sen Domo de la baraca gărzii din trecătoare.

Prinţul Grey ne-a dat de ştire, că soldaţii din Emberfall le-au atacat grupul. Au fost două victime, inclusiv sfetnica palatului, Ellia Maya. Ai noştri se îndreaptă spre castelul Ironrose. Rapoartele arată că alt regiment din Emberfall i s-a alăturat celui dintâi.

Citesc biletul de trei ori, ca şi când o să apară brusc alte informaţii, dar bineînţeles că aşa ceva nu se întâmplă.

Ellia Maya este moartă? Nu era cu ei. Nu înţeleg.

Nu-mi pot ridica privirea de la scrisoarea asta ca să mă uit la Noah. Povestea lui de mai devreme, cu aşteptatul veştilor despre un soldat, pare profetică. Jake şi Tycho se numărau printre soldaţi. La fel şi Iisak. Cu siguranţă Grey ştia că am să primesc mesajul ăsta. Nu mă îndoiesc de faptul că le-ar fi menţionat numele, dacă a pomenit-o pe Ellia Maya.

Tot nu înţeleg de ce era ea *acolo.* Lucra în oraş de câteva săptămâni, încercând să găsească sursa facţiunii antimagie. Ea a fost cea care a descoperit cartea despre oţelul iishellasan şi faptul că există, în primul rând, o facţiune.

Încerc să mă gândesc mai bine la însemnătatea scrisorii. Au fost atacaţi? Au recurs la un grup restrâns tocmai ca să poată călători în linişte, fără să fie observaţi. Nu s-ar fi angajat într-o luptă.

Mă gândesc la Harper, care a venit să ceară ajutor. Era o capcană? Am fost naivi?

Dacă mesajul a venit de la Grey, ar fi trebuit să aibă un motiv să o menţioneze. Ar fi ştiut că o să mă deruteze.

— Citeşte-l! îmi cere Nolla Verin, atentă la chipul meu şi vorbind încet.

Mă uit la Noah, apoi citesc scrisoarea cu voce tare. Când ajung la numele Elliei Maya, sora mea suspină.

Noah lasă din mână furculiţa. Privirea îi este tristă şi bănuitoare.

— De ce să fie cu ei? strigă Nolla Verin. Era ostatică? Cine a făcut asta? Răutatea i se strecoară în glas: Iar el a mai mutat un regiment? Sunt conduşi spre măcel. Este o *capcană!*

— Nu cred că Harper conduce pe cineva la moarte, spune Noah. Cred că Lilith îl manipulează pe prinţul Rhen, continuă după o pauză.

— Nu contează! replică Nolla Verin. Au fost postați mai mulți soldați. Dacă ignorăm situația, nu o să conteze ce face Grey, deoarece o să fie izolat de Syhl Shallow. Nu poate înfrunta o armată cu o mână de soldați.

— Tocmai mi-ai cerut să am încredere în el! izbucnesc eu. Și am.

Gândurile mi se agită, refuzând să se liniștească. Mi se pare că scrisoarea conține un răspuns pe care nu-l dibui. Grey ar *ști* că nu aș înțelege mesajul. De ce să nu-mi dea mai multe informații despre Ellia Maya? Nu are logică.

— Încredere? Împotriva unei *armate?*

Stomacul mi se agită din nou.

— Da! Împotriva unei armate.

Însă are dreptate. Toată încrederea din lume nu o să oprească mii de soldați. Chiar dacă Grey a vorbit despre vrăjitoare, puterea ei este limitată de loc, de numărul de oameni pe care îi poate influența. Este puternică, dar nu *atotputernică.*

Nici el nu este.

Inclusiv sfetnica palatului, Ellia Maya.

Citesc din nou scrisoarea. Și a cincea oară.

— Ce faci? mă întreabă sora mea.

— Mă gândesc.

O citesc a șasea oară. El s-ar aștepta să fiu derutată și ca mesajul ăsta să treacă prin mai multe mâini înainte să ajungă la mine.

Poate că am înțeles greșit. Poate că mesajul nu este în ceea ce spune, ci în ce nu spune.

Ce a povestit Harper despre spioană?

„Spune că familia ei a fost ucisă de Karis Luran. A zis că era o facțiune potrivnică magiei care a adunat artefacte."

Familia Elliei Maya a fost ucisă. Iar ea știa totul despre facțiune, deoarece o cerceta. I-a spus Nollei Verin că nu a descoperit nicio armă – pentru că îi vânduse cuțitul lui Rhen.

Ellia Maya nu era cu ei când au plecat – ceea ce înseamnă că a fost ucisă odată cu soldații din Emberfall.

Iar dacă Ellia Maya lucra împotriva mea, poate că nu este singura persoană din palat care are de-a face cu facțiunea asta. Îmi îngheață sângele în vene.

Asta bănuia Grey. De aceea nu mi-a mai oferit și alte informații – nu doar despre Ellia Maya, ci și despre planurile lor.

O, ce mult îmi doresc ca el să fi fost aici! Poporul meu e nesigur de domnia mea, de alegerile mele și de alianța cu un bărbat înzestrat cu magie. Nu vreau să iau decizia greșită.

Poate că asta a fost problema de la început. Mi-am petrecut atât de mult timp îngrijorându-mă cum o să fie percepute acțiunile mele, încât am uitat să fiu atentă la care ar fi *cele mai bune.*

Cu siguranță cea mai rea decizie ar fi să nu fac nimic.

Armata mea este pregătită de război. Grey este în Emberfall, probabil prins sau mort – sau, mai rău, la mila unei vrăjitoare.

Nu îl pot proteja, dar îmi pot proteja poporul.

Mă uit la sora mea.

— Cheamă generalii! Nu trimite un mesager; vreau să discuți personal cu ei. Nu putem risca altă revoltă. Dar dacă Rhen și-a trimis o armată în nord, noi o să trimitem una prin trecătoare.

Ea scapă furculița din mână.

— Imediat!

Practic dispare din cameră, lăsându-mă doar cu Noah. Mi se strânge inima.

Mă uit la el, grijile mele oglindindu-se în ochii lui căprui.

— Sora ta a luptat într-un război?

— Da!

— A fost victorioasă?

— A murit.

Cuvintele lui cad ca o piatră în lac, străpungând suprafața și plonjând spre fund.

— Iartă-mă! spun cu blândețe.

Zâmbește ușor trist.

— A murit luptând pentru lucrul în care credea. Nu cred că ar vrea să-ți pară rău pentru moartea ei.

— Îmi pare rău pentru tine!

Se întinde ca să mă strângă de mână.

— Și eu am încredere în ei, Lia Mara! Se ridică în picioare și adaugă: O să pregătesc provizii!

Clipesc la el.

— Provizii?

— Trimiți o armată la război. Dacă am aflat ceva în timpul luptei din Emberfall, asta e că sigur o să aibă nevoie de un medic.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

— HARPER —

DACĂ ÎNAINTE NU ERAM SIMPATIZATĂ, ACUM SUNT ŞI MAI puţin.

Atacul din pădure a fost îngrozitor, deoarece *ştiu* că Rhen nu a trimis soldaţii după noi şi că nu ar mai sacrifica un regiment atât de departe în nord. Intenţiona să cedeze. Ştiu că voia.

Totuşi, nu ştiu ce înseamnă asta. Îl forţează Lilith să o facă? Sau ia singur deciziile? Mă tot gândesc la discuţiile din ultima noastră seară, când i-am spus că începusem să mă aştept să ia decizii proaste – şi cum el începuse să se aştepte să fac la fel.

Am venit după Grey în speranţa de a-l salva pe Rhen, iar acum sunt îngrijorată că am luat cea mai proastă hotărâre. Nu aduc o salvare, ci un atac.

M-aş putea simţi puţin mai bine dacă Grey nu ar fi atât de distant. E neliniştitor să îl văd folosind magia. Este ca şi când ar fi Grey Înfricoşătorul dintr-un motiv cu totul nou.

Însă nu e vorba doar despre magie. Pare să-şi fi intrat în rol, acceptând o provocare pe care nu o voia. Poate că soldaţii nu au deplină încredere în el, dar cu siguranţă îl ascultă. Şi fratele meu! Ultima dată când i-am văzut împreună pe Jake şi Grey, se enervau ori de câte ori se priveau, dar acum nu mai există nicio încordare între ei. Sunt prieteni. Mai mult decât prieteni: *se respectă* unul pe celălalt. S-ar putea să fie mai şocant decât orice altceva. M-am tot ţinut de Jake deoarece nu cunosc pe nimeni, dar îmi dau seama că îi este loial lui Grey, acestor soldaţi, acestei armate. Cauzei lor.

Mă gândesc la încordarea şi nesiguranţa de la Ironrose – din întreg regatul Emberfall, de fapt – din ultimele câteva luni şi totul mă întristează puţin.

Sau poate că este doar faptul că stau singură pe un buştean, lângă un foc pe cale să se stingă.

Probabil mai e o oră până se întunecă, iar ceilalți soldați încep să-și pregătească armăsarii. Văd mișcare cu coada ochiului și cred că este Jake, care îmi aduce cina – sau micul-dejun, sau cum s-o mai chema, de vreme ce dormim toată ziua și călărim toată noaptea.

Spre surprinderea mea, este Grey. De când am părăsit Syhl Shallow, nu cred că mi-a adresat mai mult de zece cuvinte, trei dintre ele fiind „Ai fost rănită?" în dimineața atacului, iar când i-am spus că nu, a dat din cap și a plecat ca să se ocupe de soldații lui.

— O, bună! zic eu. Ți-ai amintit că exist.

Par răutăcioasă că o spun, dar abia dacă am dormit în ultimele zile și mi-e și cam frig.

Grey ia o creangă de pe pământ și o folosește ca să întețească focul. Îmi ignoră tonul.

— O să ajungem în Ironrose înainte de ivirea zorilor.

— Știu.

Am rămas departe de poteca bătută, dar am început să recunosc orașele în vreme ce treceam pe lângă ele în toiul nopții.

— Iisak zboară în recunoaștere, însă am mai fost luați prin surprindere. Le-a poruncit Rhen soldaților să înconjoare castelul?

— Nu știu.

Își coboară privirea la mine, iar ochii îi sunt sumbri și triști.

— Ai acceptat să ne fii sfetnică.

Tonul lui dă de înțeles că nu îmi acceptă prostiile. Poate că asta funcționează cu prietenii lui soldați, dar eu vreau doar să îi arăt degetul din mijloc. Mă uit la foc.

— Ei bine, sfetnica asta nu are nicio idee. Nu era o armată când Lilith sau altcineva m-a fugărit afară din regat. Ea i-a ucis pe toți... pe toți...

Mă gândesc la Zo și la Freya, și mi se strânge inima.

— I-a ucis pe toți. Rhen ar putea fi singur. Ar putea avea toată armata în jurul castelului. Nu știu.

Grey tace.

Și eu tac.

Trebuie să mă gândesc la altceva, și nu doar la faptul că Rhen este singur cu Lilith de câteva zile, deoarece imaginația mea invocă prea multe lucruri îngrozitoare, care cu ușurință ar putea fi adevărate. Dar

totul nu face decât să îmi amintească de toate modurile în care am eșuat.

În cele din urmă, Grey oftează, și mă aștept să se întoarcă și să plece furios.

În schimb, se așază lângă mine.

Mimez un oftat.

— Ce o să spună lumea?

— Sunt sigur că destule.

Tace o vreme, și nu știu cum să umplu liniștea, deci nu o fac. În sfârșit, spune:

— Presupun că ai *crezut* că o să-l găsești aici pe comandantul Grey. Că o să mă grăbesc să îl ajut pe Rhen.

— Nu!

Vocea mea pare nesinceră. Poate are dreptate. Nu știu.

— Credeam că o să-mi găsesc prietenul. Credeam că o să-l găsesc pe fratele lui Rhen. Am rămas fără lacrimi, așa că mă uit la foc și inspir adânc în timp ce adaug: Nu am avut de ales.

— De ales. Pufnește disprețuitor și replică: Întotdeauna avem de ales.

— Ai dreptate! Tu ai avut de ales în toți anii în care ai răpit fete pentru el.

— Da! Așa e! Am ales calea care să mă scape de blestem. I-am jurat credință și mi-am respectat jurământul.

— Până acum.

Replica mea îl lasă fără cuvinte. Oftează din nou.

— Știu ce ai spus despre soldații tăi, zic încet. Cum asta nu poate fi o misiune de salvare. Că vrei să vezi dacă vorbea serios despre pace. Fac o pauză. Dar ce vrei *tu,* Grey? Îl vrei pe Rhen drept frate? Sau e doar o cale să profiți din nou?

— Din nou! își sucește capul și mă întreabă: Când am mai profitat?

— Când ai plecat prima dată în Syhl Shallow. Când ai declarat război. Știai că e distrus și suferind. Știai că încă înfrunta tot ce îi făcuse Lilith.

— *Nu am profitat.* Vocea îi este încordată: Soldații lui îi ucideau poporul ca să ajungă la mine. A încercat să îl ucidă pe Tycho. Străjerii lui ar fi făcut ravagii în Scorbura Nevăzută. Ar fi...

— Te-ar fi ascultat, Grey. Dacă i-ai fi spus adevărul. De la început.

Se uită la mine.

— Chiar crezi asta?

Vreau să spun că da.

Dar nu sunt sigură.

Mă uit la foc.

— Înainte de... Lilith... am avut o conversaţie lungă despre cum uităm că celălalt ştie să ia o decizie bună. Pentru el, decizia importantă a fost ce ţi-a făcut ţie şi lui Tycho. Pentru mine, a fost să aleg să te salvez.

Enervat, scoate un sunet de nemulţumire.

— Tu şi Rhen sunteţi atraşi de extreme – de eroism, generozitate, salvare, Harper –, şi totuşi amândoi păreţi hotărâţi să faceţi lucrurile astea fără ajutor, fără să vă gândiţi măcar cum o să vă perceapă faptele cei din jurul vostru.

O spune ca şi când nu ar însemna nimic, ca şi când mi-ar fi zis că iarba este verde, dar mă uit la el cu gura căscată.

— Poftim?

Se uită la mine.

— Am început să mă întreb dacă blestemul ar mai fi continuat atât dacă Rhen i-ar fi explicat situaţia neplăcută fiecărei fete. Dacă ar fi căutat un aliat, în loc să îşi facă duşmani pe care a fost nevoit să îi peţească şi să îi farmece. Şi tu ai fugit de la castel – de mine, *de Rhen*– de multe ori, adaugă după o clipă de tăcere. Chiar dacă nu mai fugeai de frică, acţionai fără să-ţi pese cum i-ar afecta poporul – cum l-ar afecta *pe el.*

Nu mă pot abţine să nu mă holbez la el. Grey a fost întotdeauna ferm şi gânditor, dar a reuşit să se facă auzit în Syhl Shallow şi în mod clar nu se teme de asta.

— Ai fugit în Syhl Shallow după ajutorul meu, continuă el, fără să te gândeşti la poziţia mea, la ce ar însemna cererea ta pentru o ţară care mi-a oferit adăpost – *adăpost,* Harper! – după ce Rhen i-a atacat soldaţii, i-a distrus jumătate din armată şi i-a întemniţat regina când aceasta a vrut să facă o alianţă.

Înghit în sec. Are mare dreptate. Nu m-am gândit la nimic din toate astea.

Mă gândesc la discuţia mea cu Rhen despre decizii proaste care par bune în clipa în care le iei. Mă gândesc la felul în care m-a tachinat pentru că încercam să rezolv singură problemele şi refuzam ajutorul. Mă gândesc la faptul că Jake mi-a spus că îi amintesc de mama şi că mi-am făcut griji în tot timpul ăsta, că stăteam cu un bărbat din motive greşite.

Poate că semăn şi cu tata. El nu *încerca* să ia decizii proaste. Nici eu nu încerc. Vreau doar să ajut oamenii.

La fel cum tata voia să-i fie de ajutor familiei noastre.

Gândul este zguduitor, şi sunt nevoită să-mi o mână pe piept, dar apoi îmi îndrept umerii.

— Am venit în Syhl Shallow după ajutorul tău, deoarece eşti singurul care o poate opri. Mă uit fix în ochii lui şi adaug: Şi pentru că, dincolo de toată discuţia despre dorinţa ta arzătoare de a fi loial faţă de Syhl Shallow, cred că vrei să îl salvezi pe Rhen la fel de mult ca mine.

Mă priveşte în ochi. O vreme, nu spune nimic, dar îi citesc emoţia din privire.

— I-ai jurat credinţă, Grey. Asta a însemnat ceva pentru tine, şi nu poţi să ignori faptul, chiar dacă ai impresia că poţi.

Oftează şi-şi trece o mână peste maxilar. Când se uită din nou la mine, privirea îi este calmă şi întunecată, dezminţind afirmaţia mea. Probabil e capabil să mă ignore.

— Nu ştii dacă are soldaţi în jurul castelului. Spune-mi ce anume ştii!

Uf! Bine! *Bine!*

— Ţi-am spus tot ce ştiu. Ea i-a ucis pe toţi. Îi repet ce i-am spus deja de zece ori: Străjerii, servitorii – eu şi Zo nu am mai găsit pe nimeni viu în castel. Erau cadavre peste tot.

Mă gândesc la faptul că m-am aşteptat ca Chesleigh să fie moartă, ucisă de Lilith, dar speranţa mă dezamăgeşte întotdeauna, aşa că nu îndrăznesc să sper că a mai scăpat careva.

— Un grăjdar ne-a găsit în grajd, iar eu i-am strigat să fugă. Nu... nu ştiu dacă a făcut-o sau dacă a scăpat. Ne-a fugărit un monstru. Nu ştiu dacă Lilith l-a transformat în ceva pe Rhen – sau dacă era ea. Sau dacă... Mă uit la cer şi vorbesc încet în timp ce tremur: Sau dacă era o

creatură ca Iisak.

— Noi doi am vorbit despre asta, zice Grey. Vrăjitorii erau cândva buni aliaţi ai scraverilor, dar legaţi de un tratat cu Karis Luran ca să rămână în pădurile îngheţate din Iishellasa. Acum Karis Luran este moartă şi e posibil ca Lilith să fi recrutat un aliat, adaugă el pe un ton macabru.

Tremur în continuare.

— Deci Rhen ar putea fi blocat acolo cu ea *şi* cu cineva ca el?

— Probabil.

— L-ar fi putut transforma din nou într-un monstru?

— A făcut-o o dată; nu mă îndoiesc de faptul că o poate face din nou. Mai ales dacă l-a manipulat şi l-a blestemat iar, adaugă după o scurtă ezitare. Există un oarecare consimţământ într-o magie ca aia. Rhen a acceptat blestemul prima dată ca să-şi salveze viaţa, şi am plătit amândoi preţul.

— Poţi s-o faci, Grey? Vorbesc foarte încet, căci răspunsul mă sperie un pic: Să transformi pe cineva într-un... monstru?

— Nu am încercat. Ezită şi apoi zice: Rhen mai că-şi pierdea minţile când se transforma. Nu-i pot face asta altcuiva.

— Dar dacă... înghit, apoi mă grăbesc să continuu înainte să îmi pierd curajul: Dacă mi-ai face mie asta?

Se încruntă.

— Poftim? Nu!

— Cândva ai spus că, atunci când era monstru, Rhen era o creatură înzestrată cu magie, care o putea răni pe Lilith. Dacă mă transformi în ceva... asemănător? Dacă aş putea să o învinge eu? Dacă...

— Dacă îmi sfâşii soldaţii? Dacă te îndrepţi spre nord şi ataci armata lui Rhen? Dacă o ucizi pe Lilith, iar apoi pe Rhen? Nu, Harper! Nu!

— Dar...

— Dacă mă ucizi şi nu mai are nimeni nicio speranţă să te oprească? Clatină cu putere din cap şi continuă: Nu ai văzut ce ravagii a făcut el, anotimp după anotimp. Nu-ţi doreşti aşa ceva. Te asigur! se cutremură doar un pic, dar nu l-am mai văzut făcând asta şi este mai profund decât cuvintele lui: *Fii sigură de asta!*

Îmi încordez maxilarul şi mă uit la foc. Grey are un pumnal. Până

și eu îmi dau seama că magia lui nu o să reziste în fața lui Lilith. Totul pare pierdut.

— Ca întotdeauna, reia Grey mai încet și cu mai multă blândețe, țelurile tale sunt nobile. Eroice. Repet, nu aș fi putut alege o persoană mai potrivită, domniță, completează el după o scurtă pauză.

Îmi întorc capul ca să mă uit la el. A spus asta în castel, când Rhen se transformase în monstru. Și atunci totul părea fără speranță.

Îmi reprim lacrimile.

— Știu că îți pasă.

— Da! Se uită din nou la foc și oftează, adăugând: Doar că nu sunt sigur că este suficient.

CAPITOLUL PATRUZECI

— GREY —

CERUL NOPȚII ESTE NEGRU PRECUM CERNEALA ȘI ÎMPESTRIȚAT cu stele în timp ce caii noștri merg pe un teren accidentat. Suntem la mai puțin de o oră distanță de castelul Ironrose și foarte probabil mi-aș putea găsi drumul înapoi legat la ochi. Îmi aduc aminte cum călăream pe dealurile astea când eram membru al Gărzii Regale, iar apoi, mai târziu, când m-am străduit să îl conduc pe Rhen-monstrul departe de popor.

Jake călărește lângă mine, dar tăcem de câteva ore de vreme ce am poruncit să păstrăm liniștea cât mai mult posibil. Între noi nu există nicio încordare, deși îmi făceam griji că loialitatea față de sora lui ar putea să ne strice relația. Dar în seara asta Harper călărește în spatele rândului, cu Tycho, iar Jake este lângă mine, atent ca întotdeauna.

Acum, că suntem atât de aproape, inima mi se strânge de groază. Am lăsat-o pe Lia Mara în Syhl Shallow cu promisiunea de a mă întoarce, dar deja am înfruntat o ambuscadă, și nu știm ce a mai plănuit Rhen sau ce a mai făcut Lilith. Nu știu cine din palat ar mai putea prezenta o amenințare pentru Lia Mara. Nu știu dacă mi-a înțeles mesajul sau cum o să răspundă. Cu fiecare pas pe care îl fac spre castelul Ironrose, inima mă roagă să mă întorc la Palatul de Cleștar ca să o protejez cu orice preț.

Dar știu ce ar vrea Lia Mara: să termin misiunea asta și să îi protejez poporul. Nu mă îndoiesc de faptul că Lilith o să-și îndrepte atenția spre Syhl Shallow.

Și oricât nu vreau să o recunosc, chiar îmi pasă dacă Rhen trăiește sau moare.

Încerc să îmi alung gândurile, însă grijile astea par să revină cu o forță mai mare. Calul probabil îmi simte încordarea, deoarece smucește frâiele și merge în lateral până-mi relaxez strânsoarea și îi vorbesc cu blândețe.

Jake îmi aruncă o privire.

— Un bănuț pentru gândurile tale.

— Aici nu avem bani, Jake.

— Nu contează!

Tac. Nu știu ce să spun.

— Îți faci griji pentru Lia Mara, zice după vreme îndelungată pe un ton calm și blând.

— Întotdeauna.

— Nolla Verin este acolo. Noah este acolo.

Mă uit la el.

— Eu nu sunt acolo.

— Crezi că Ellia Maya lucra singură?

Îi arunc o privire.

— Nu!

— Vrei să ne întoarcem?

Da! Inima mi se strânge și mai tare. Aș vrea ca magia mea să se poată întinde tocmai până în Syhl Shallow, ca să verific dacă e în siguranță.

— Nu putem.

Tace, iar vântul rece suflă printre noi.

— Ești îngrijorat că o să *fii* nevoit să îl ucizi pe Rhen?

— Sunt îngrijorat că Lilith o să-i amenințe viața ca să mă manipuleze. Îi simt privirea pătrunzătoare, așadar adaug: Sunt îngrijorat că o să funcționeze.

Tânărul se gândește o vreme la asta.

— Harper mi-a spus cândva că, atunci când Lilith a amenințat să îi ucidă pe ea și Rhen, ți-ai oferit viața ca să îi cruți.

Nu-mi smulg privirea de la orizont.

— Da!

— Ți-am mai spus, zice el. Rhen a avut o veșnicie să-ți fie prieten și nu a fost. A avut timp să-ți fie și frate, dar a trimis soldați după tine când a aflat adevărul, adaugă după o scurtă pauză.

— Știu.

Și totuși...

Se uită iar la mine.

— Când ți-ai oferit viața pentru ei, nu mai aveai pentru ce să

trăieşti, Grey.

Cuvintele mă lovesc precum o săgeată.

— Mulţumesc! spun şi parcă rămân fără răsuflare.

Ridică din umeri ca şi când nu doar ce-ar fi rezolvat dilema existenţială care mă chinuia de câteva zile.

— N-ai pentru ce!

Stelele din faţă se înceţoşează şi se întunecă, arătând că Iisak se pogoară din văzduh. Aripile lui negre se desfac larg, iar eu ridic o mână ca să le strig soldaţilor să se oprească. Un vânt rece suflă printre cai şi mă face să tremur.

— Alteţă, rosteşte Iisak aproape în şoaptă. Am zburat spre castel. Nu am mai văzut alt scraver acolo şi am încercat să îl strig în limba noastră. Nu a răspuns nimeni.

Nu ştiu dacă e un lucru bun sau rău.

— Ce altceva?

— Incinta castelului pare goală, aşa cum a spus prinţesa. Prinţul Rhen era singur în camera lui.

Mă încrunt.

— Treaz? Este miezul nopţii.

— Da! Nu pare... să se simtă bine. Face o pauză, apoi: La sud şi la est de castel sunt postaţi soldaţi, cel puţin două regimente.

Căpitanul Solt se apropie şi înjură în syssalah când aude veştile lui Iisak.

— Două regimente, repetă el pe un ton ostil. Prinţesa asta *chiar* ne-a condus într-o capcană.

— Poate că nu, zic eu.

— La fel cum celălalt atac nu a fost o ambuscadă? întreabă el furios. Dacă intrăm pe terenul castelului, o să fim înconjuraţi. Ar trebui să revenim cu întăriri.

— Rhen se pregătea de război, la fel ca noi.

— Noi avem zece soldaţi. Magia ta o să oprească două mii?

Ei bine, aici m-a prins. Mă uit din nou la Iisak.

— Eşti sigur?

— Taberele lor fac să pară mic teritoriul castelului. Nu sunt în alertă. Se uită la Solt şi adaugă: Nu suspectez o capcană.

Solt scuipă pe pământ.

— Nu te-ai aşteptat la una nici în urmă cu două zile, scraverule!

Iisak mârâie.

— Destul! spun eu. Iisak, era vreo urmă de vrăjitoare?

— Nu! De-a lungul pădurii de lângă castel sunt zeci de cadavre arse, răspunde după o pauză. Multe poartă haine aurii şi roşii.

La naiba!

— Las-o să plece ca să îl aducă pe el! spune Solt. Dacă este atât de sigur.

— O să plec, zice Harper din întuneric pe un ton tăios. Nu mă tem. Tu te temi, căpitane?

El izbucneşte la ea în syssalah, şi probabil că e bine că nu ştiu ce spune. Mă încrunt la căpitan.

— *Destul,* căpitane!

Dacă soldaţii nu sunt în alertă, probabil am putea să ne furişăm fără să fim observaţi, dar, pe de altă parte, dacă Lilith este acolo, arareori face ceva *neînsemnat.* Ar putea provoca zarvă ca să atragă armata asupra noastră.

Adevărata ironie a situaţiei este că vreau ca Rhen să fi fost aici ca să conceapă un plan pentru toate astea.

Inspir lent.

— Jake!

— Sunt pregătit.

Cel puţin cineva este.

— O să ne împărţim în trei grupe. Una să stea de strajă în incintă, una să păzească intrarea în castel şi una să intre şi să îi găsească pe Rhen şi pe vrăjitoare! Pe tine te vreau la intrare.

— Am înţeles!

— Eu vreau să intru, spune Harper.

Inspir ca să răspund, iar ea se grăbeşte să continue:

— Plec, Grey! Nu sunt neajutorată. Nici vulnerabilă. Dar Lilith mi l-a luat deja de două ori şi, dacă nu o să-l salvăm, atunci am să fiu nevoită să...

— Bine! spun eu.

Ea închide gura.

— O! exclamă apoi.

Mă uit la Solt.

— Alege-ți soldații ca să stați de strajă și dă-i-i pe ceilalți lui Jake! Eu am nevoie doar de unul.

— Da, Alteță!

Ochii lui sunt scânteietori. Își întoarce capul.

— Recrut! strigă el. Tu intri în castel!

Tycho înaintează. Are ochii mari și o expresie care e un amestec de speranță și îngrijorare.

— Da, să trăiți!

Nu știu ce să spun.

Pare o insultă, o amenințare. Dar i-am spus lui Solt să aleagă.

Iar Tycho a oprit un atac alaltăieri.

Mă gândesc la discuția mea cu Noah, când a zis „Are doar cincisprezece ani".

Și la răspunsul meu egoist:

„Când aveam cincisprezece ani, conduceam ferma familiei."

„Și cum s-a terminat asta, Grey?"

Ferma familiei s-a dus pe apa Sâmbetei. *Eu* am eșuat.

Nu vreau ca Tycho să eșueze.

Mi-l imaginez înfruntând-o pe Lilith. Îmi aduc aminte când am fost arestat la Turnirul lui Worwick și cum a încercat Tycho să mă salveze, iar Dustan l-a prins de gât și l-a strâns până ce m-am supus. Tycho se agita ca un pește în cârlig.

Dar ieri, a ținut arcul ca și când ar fi fost o extensie a brațului său. Nu a tresărit în fața violenței. „Te acopăr eu", a zis și a făcut-o, dându-mi timp să folosesc magia.

Întind o mână.

— Bună alegere!

Tycho roșește, dar îmi strânge mâna.

Dau aprobator din cap la el, apoi mă uit la ceilalți.

— Nu vreau să ne apuce zorii. Haideți să găsim un loc unde să legăm caii!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

— RHEN —

NU AM MAI DORMIT DE CÂTEVA ZILE.

Probabil de săptămâni în şir.

Cerul nopţii este plin de stele dincolo de fereastra mea, aceleaşi pe care le-am văzut dintotdeauna. Nu mi-am dat seama cât de norocos eram că Grey a rămas cu mine în fiecare zi a blestemului, deoarece singurătatea, *izolarea* asta, este profundă. Castelul nu a fost niciodată atât de liniştit, de întunecat şi de rece.

Îmi văd în geam chipul, ochiul distrus şi obrazul mai clar decât aş vrea, dar nu-mi mai pasă. Îmi doresc să-mi fi scos amândoi ochii.

— Ar trebui să-ţi pui armura! spune Lilith.

Nu ştiu de când este acolo, dar s-a săturat de mine. În locul micilor linguşiri şi al batjocurii făţişe, acum îmi vorbeşte printre dinţi, cu furie în voce.

Probabil are legătură cu refuzul meu de a-i mai face pe plac. Nu mă mişc de la fereastră.

— Îmbrac-o tu!

— Soldaţii din Syhl Shallow o să invadeze în câteva minute.

— În câteva minute? întreb fără să mă mişc. M-a găsit în sfârşit războiul?

— Ţi-am adus sabia, Alteţă! Reflexia armei licăreşte în geam în vreme ce mă întreabă: Nu vrei să te aperi?

— Nu!

— Ai două regimente postate în jurul castelului şi totuşi nu o să te ridici să le conduci?

Mă întorc spre ea.

— Dacă le vrei conduse, fă-o tu!

Lilith se încruntă la mine vreme îndelungată şi apoi pufneşte.

— Vrei să îl înfrunt pe Grey? Foarte bine!

Ridică sabia, punând lama pe umăr.

— Stai!

Cuvântul îmi iese forțat din gură și mă doare să îl rostesc.

Grey! *Grey este aici!*

Sunt îngrozit. Sunt ușurat. Inima-mi este foarte strânsă și bate extrem de repede. Fiecare bătaie pare să îi strige numele. *Grey! Grey! Grey!* El este dușmanul meu. Fratele meu. Este aici. *Aici!* Nu mai pot să respir.

— A venit să te ucidă, șoptește ea.

Da! Da, bineînțeles ca asta vrea!

Doar suntem în război.

— O să vină, șoptește vrăjitoarea, și o să-și scoată sabia, și o să încerce să-ți ia cu tăișul sabiei tot ce-ți aparține.

Frica mi se rotește în stomac până ajung să mă tem că nu o să mai respir niciodată.

— *Tu* mi-ai luat totul.

— Încă nu. Își trece un deget peste muchia sabiei și face să se adune sângele, rostind totodată: Gândește-te la poporul tău, Alteță! Ți-aș putea aduce capul fiecărui soldat care a jurat să te protejeze.

Mă uit la dâra aia de sânge. *Încă nu.* Are dreptate. Încă nu mi-a luat totul.

Grey a venit aici.

Ca să mă ucidă.

— Gândește-te la toate cadavrele pe care le poți târî după tine, Alteță!

Închid ochii. Inspir, cutremurându-mă.

— Grey a venit ca să îți ia tronul, continuă Lilith. Dacă este victorios, eu doar o să-ți ucid toți supușii, unul câte unul, sub ochii tăi. În timp ce fostul lor prinț privește. Fiecare copil. Fiecare părinte. Fiecare femeie. Fiecare bărbat. Membru cu membru. Tendon cu tendon.

Tresar.

Mă amenință din nou cu decăderea întregului meu regat, în timp ce soldații din Syhl Shallow îmi bat la ușă, amenințând cu războiul.

Doar că de data asta sunt singur. Harper a plecat. Grey este dușmanul meu.

Inspir prelung. Îmi bubuie capul și mă doare în piept.

Dar întind mâna după sabie.

Cizmele lovesc podeaua de marmură, răsunând pe holurile goale.

Îmi tremură mâinile. Armura este grea. Sau poate că eu sunt slab.

I-am promis lui Harper că o să încerc să fac pace.

Asta nu e pace.

Ca întotdeauna, aici nu există soluție. Nici scăpare. Nicio cale să câștig. Indiferent ce cale aleg, soarta o pune întotdeauna pe Lilith la capătul ei. O să fiu nevoit să lupt, și unul dintre noi o să cadă.

Încerc să-mi limpezesc gândurile. Ea mi-a luat totul. Asta nu ar trebui să conteze. Grey nu o să ezite să mă ucidă. O dovadă suficientă este că a venit aici.

„Omul ăsta e fratele tău."

Amintirea cuvintelor lui Harper îmi taie respirația și mă face să mă opresc brusc pe hol, gâfâind. Trebuie să mă sprijin cu o mână se perete.

Lilith nu mi-a luat *totul.*

Aud un sunet slab de undeva de la distanță. Un hârșâit, urmat de scârțâitul lemnului. Înțepenesc. Membrele mi se îndreaptă aproape singure. Apuc mânerul sabiei.

Mai că nu aud din cauza durerii de cap.

Număr până la zece, până la douăzeci, încercând să respir lent. În toți anii în care am fost prizonierul blestemului, nu m-am temut niciodată de invazie, nu m-am temut niciodată de nimeni. Întotdeauna l-am avut pe Grey lângă mine.

Acum sunt singur.

Încă un hârșâit, probabil sunetul unor pași. Mai aproape.

Încetez să mai respir. Fiecare bătaie a inimii este agonizantă. De frică. La fel ca întotdeauna, nu există scăpare. Nicio cale să câștig.

O șoaptă plutește în aer. Probabil un cuvânt. Un ordin șoptit. Sunet de mișcare.

Ei sunt în castel. Probabil un grup de soldați. Zeci. Sute.

Nu contează. Îmi simt inima în gât. Înaintez ca să îi întâmpin, cotind spre scara mare cu mâna pe mânerul sabiei.

Aproape mă izbesc de Grey.

Gândurile mi se învălmășesc panicate. Pur și simplu e *aici,* cu

mâna pe sabie. Cu mâna liberă ridicată la spate, le transmite probabil soldaţilor să aştepte. Pare puţin obosit din cauza călătoriei, iar privirea îi este liniştită şi întunecată, dar este aici. A venit *aici.* Cu armele pregătite, îmbrăcat în culorile din Syhl Shallow, verde şi negru. O minusculă coroană aurie este încastrată în armura lui, chiar deasupra inimii.

A venit aici ca să te ucidă.

Exact cum a spus ea.

Grey mă vede şi se opreşte brusc. Lumea pare să se contracte spre acest moment, toate anotimpurile blestemului reducându-se la noi doi într-un castel gol. De nenumărate ori i-am spus să mă ucidă. Să îmi salveze poporul. Să îmi cruţe oamenii. Să pună capăt situaţiei. De nenumărate ori, a refuzat. Îmi aud respiraţia care abia-mi acoperă bătăile inimii.

Aici nu există o cale spre victorie.

Mă rog, poate una singură. Scot sabia.

Grey priveşte alarmat, dar întotdeauna a fost rapid şi mortal, şi nici azi nu e diferit. Îşi scoate sabia şi o îndreaptă spre mine înainte să pot clipi.

Mă retrag în afara razei de acţiune, iar el înaintează.

Vine după mine, dar îmi arunc sabia, care zăngăneşte pe marmură, oţelul răsunând pe holul gol.

O urmez, căzând în genunchi pe podeaua rece. Ridicând mâinile.

— Mă predau! Vocea mi se frânge: Grey, mă predau! Iartă-mă! Te implor! Ucide-mă! Te rog!

Mă bâlbâi, dar ochii lui sunt atât de trişti şi aprinşi de emoţie! Nu s-a mişcat deloc.

— Te rog, Grey! Trebuie să o faci! Pune-i capăt! Ea a ucis... Vocea mi se frânge din nou: Harper. A dispărut. Lilith nu poate... Nu poate. Te rog, ucide-mă!

Face un pas înainte, iar eu icnesc. Grey nu a ezitat niciodată.

Îmi întinde mâna liberă şi o prinde pe a mea. Mă apucă strâns, şi este surprinzător că îmi amintesc asta, că este ceva *cunoscut:* dintr-o mie de confruntări cu sabia care se terminau cu mine în praf, din vremea când căzeam de pe cal, de când Lilith mă abandona torturat, iar Grey mă ridica în picioare.

De *ultima* dată, când am stat pe parapetele castelului, îngrozit să sar.

Când Grey a întins mâna și m-a prins.

Respiră la fel de repede ca mine.

— Ești prințul din Emberfall, rostește cu o voce răgușită. Nu îngenunchezi în fața nimănui.

Îmi ridic privirea spre el.

Iar apoi, fără vreo introducere sau explicație, Harper apare de după colț, cu buclele desfăcându-i-se din cosițe, și vorbește repede în șoaptă:

— I-am spus lui Tycho că *nu...*

Privirea îi cade asupra mea, iar chipul începe să i se încrețească.

— Rhen! O, Rhen!

Probabil că sunt mort. Sau visez. E un nou mod în care Lilith mă chinuie. Cu siguranță.

Mă uit de la ea la Grey. El încă mă ține strâns de mână.

— Trăiești, șoptesc.

— Trăiesc. Trebuie să își șteargă o lacrimă în timp ce adaugă: Am scăpat. Am plecat după ajutor.

Mă uit din nou la Grey. Gândurile mele nu pot înțelege toate aceste emoții.

— Trebuie să o scoți de aici. Lilith este în castel. O să ne ucidă pe toți.

— Poate că nu. Mă trage de mână și mă îndeamnă: Ridică-te în picioare, frate! Trebuie să câștigăm o luptă.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

— LIA MARA —

NU AM CONDUS NICIODATĂ O ARMATĂ. ARMURA PARE rigidă şi nefamiliară, dar nu mă deranjează greutatea dacă asta înseamnă că sunt protejată. Călăresc cu generalii în spate şi ne alăturăm regimentului din partea cealaltă a trecătorii. Rhen şi-a postat soldaţii aici, aşa cum a promis, dar circulă zvonuri despre lupta cu prinţul vrăjitor şi cum i-a făcut faţă unei ambuscade, dar i-a lăsat în viaţă pe soldaţii din Emberfall.

Îmi amintesc de prima dată când am mers călare împreună cu Grey prin aceste văi şi i-am oferit lui Rhen şaizeci de zile. Poporul din Emberfall a fost nerăbdător să îl întâmpine, chiar şi cu mine lângă el. Se spun multe poveşti despre vieţile pe care le-a salvat Grey în Scorbura Nevăzută şi despre cum a înfruntat Garda Regală ca să protejeze poporul. Generalii mei vor să atace regimentul care aşteaptă, dar mă întreb dacă nu există o cale mai bună.

Dacă Nolla Verin ar fi fost aici, ar fi ordonat un atac total, însă de aceea am lăsat-o la palat şi am plecat eu cu armata.

Le cer generalilor să trimită un mesaj regimentului lui Rhen şi să solicite o întâlnire cu ofiţerii lor.

Clanna Sun este lângă mine şi este îngrijorată.

— Ar putea ataca, Maiestate. Îi avertizezi de prezenţa noastră.

Este singura sfetnică pe care am adus-o cu mine – şi singura persoană din castel care ştie despre trădarea Elliei Maya. A slujit-o pe mama de dinainte de a mă naşte şi, practic, este mai loială faţă de Syhl Shallow decât mine. Poate că nu o *plac* pe Clanna Sun, dar am încredere în ea.

— Dacă atacă, spun eu, o să ripostăm. Dar mai întâi o să încercăm să facem pace.

Răspunsul vine în mai puţin de o oră, iar ofiţerii lor sosesc în mai puţin de două. Sunt cu toţii bărbaţi, ceea ce nu mă surprinde, dar

sunt conduși de un locotenent, fapt care mă miră. Bărbatului îi lipsește un braț și îmi privește circumspect soldații.

Noah este cu noi în cortul ofițerilor și se uită surprins.

— Jamison!

Acesta pare surprins să îl vadă.

— Doctore Noah!

— Îl cunoști pe omul ăsta? îl întreb.

— Puțin, răspunde Noah, apoi ezită. Și-a pierdut brațul când Syhl Shallow a invadat prima dată. Și a luptat când creatura a alungat armata mamei tale, adaugă după o scurtă pauză.

— Ah! Mă uit la Jamison și-l întreb: Așadar, ți-ai adus doleanțele, locotenente?

— Nu! Se uită la Noah, apoi din nou la mine, și răspunde: Eram printre soldații care au încercat să înfrângă mica armată a lui Grey în urmă cu câteva zile.

Auzind asta, Noah se ridică în picioare ca să stea lângă mine.

— L-ai văzut pe Jake?

— Da! Jamison se uită la mine și adaugă: Și pe Grey. Face o pauză, apoi completează: I-am copleșit numeric, dar el a folosit magia ca să oprească atacul.

Nu-mi dau seama dacă este furios din cauza magiei sau a faptului ca nu fost victorioși – ori dacă a venit aici din cu totul alt motiv.

— Înțelegem că vrăjitoarea s-a întors în Emberfall, spun eu. Și că intenționează să îl controleze pe prințul Rhen.

— Am auzit același zvon de la unul dintre spionii noștri, rostește Jamison și se uită din nou, neliniștit, la soldații mei. Ea era în castel când a atacat vrăjitoarea – dar a murit în atac.

O spioană. Mă enervez.

— *Spioana* asta ți-a spus că Grey conduce o armată spre Emberfall ca să o oprească pe vrăjitoare?

— Nu știam că de aceea a venit Grey aici. Se uită din nou la mine și-mi zice pe un ton mai cumpătat: A spus că el a venit deoarece a început războiul.

Cuvântul „război” pare să adauge un strat de încordare în aer, unul care nu trebuie să fie acolo.

— A început, replic eu, dar speram să putem găsi o cale de-a face

pace.

Jamison inspiră adânc.

— Am auzit zvonuri despre asta, cum că ai mai încercat să faci pace cu Rhen.

— Zvonurile sunt adevărate.

Ezită.

— Am luptat alături de Grey. De mai multe ori. Este un om de onoare.

— Da! confirm eu. Este.

— Și ne-ar fi putut ucide cu magia lui, sunt sigur de asta.

— Da! Ar fi putut.

— Spioana noastră a spus că armata mamei tale nu este mai puțin fioroasă sub conducerea ta.

— Spioana ta are dreptate. Armata mea nu este mai puțin fioroasă. Asta nu înseamnă că trebuie să-și arate dinții, adaug după o scurtă pauză.

— Atunci chiar ai venit ca să negociezi pacea cu prințul Rhen?

— Da!

Dacă pot. Dacă Grey e triumfător. Dacă supraviețuiește. Dacă o învinge pe vrăjitoare.

Stomacul începe să mi se agite, dar mă străduiesc din răsputeri să nu trădez nicio emoție.

Jamison se uită la ofițerii care sunt cu el.

— Castelul Ironrose e înconjurat de regimente care se pregătesc de un atac din Syhl Shallow. Dacă într-adevăr ai venit pentru pace, îți pot oferi o escortă spre Ironrose pentru tine și o suită de douăzeci de bărbați. Își drege glasul și se uită împrejur la ofițerii mei mai vârstnici, majoritatea fiind femei, și completează: Sau douăzeci de femei. Cum vrei. Regimentul nostru își păstrează poziția dacă și al tău face la fel.

— Categoric nu! spune Clanna Sun în syssalah.

— Da! îi zic lui Jamison. O să fim gata într-o oră.

— Ei au mii de soldați gata de *război,* șoptește Clanna Sun când mă întorc. Iar tu ești *regina* noastră.

— Știu. Simt că abia mai respir când adaug: Alege douăzeci de oameni să ne însoțească!

Mă opresc lângă Noah înainte să ies din cort.

— Jake este viu, îi spun încet.

Dă aprobator din cap – apoi se strâmbă.

— Cel puțin... era.

Mă întind și îi strâng mâna.

— Încă este.

Roșesc înainte să mă pot abține.

— Grey să-i mulțumească sorții! Poate am avut noroc pentru că Grey a întâlnit un soldat pe care l-a cunoscut cândva.

— Nu este noroc. Hotărârea și seriozitatea se simt în glasul lui Noah: Nu ai noroc cu genul ăsta de încredere, Lia Mara. O câștigi cu fiecare clipă în care faci ce trebuie. La tel și Grey. Mă strânge din nou de mână și mă îndeamnă: Du-te! Adu-mi iubitul înapoi!

— Să-l aduc înapoi? Noah, trebuie să mă însoțești!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

— GREY —

NE-AM RETRAS ÎN CAMERA LUI RHEN. HOLURILE SUNT ÎNCĂ ude de la sângele tuturor celor pe care i-a ucis vrăjitoarea, iar castelul miroase a moarte şi a putrefacţie. Se pare că Rhen şi-a pierdut un ochi, dar îmi e greu să-mi dau seama, căci prea mult noroi şi sânge închegat îi acoperă faţa şi părul. Mai are şi patru cicatrici murdare şi lungi care pornesc de la linia părului şi îi traversează ochiul drept şi obrazul ca să-i ajungă spre maxilar. Semnele operei lui Lilith sunt evidente.

„El... nu se simte bine", a spus Iisak.

Asta e foarte clar.

Timp de câteva săptămâni, m-am temut de clipa în care o să-l înfrunt din nou. M-am temut de gândul de a ucide un om căruia i-am jurat cândva să îl protejez, de ideea că o să îl las să mă ucidă dacă nu puteam face asta.

Nu mă aşteptam să-l găsesc aşa.

Ar fi trebuit. Îmi amintesc de chinurile lui Lilith. Îmi amintesc cât a suferit Rhen în locul meu.

Văd cât a suferit şi de data asta.

Rhen nu i-a mai dat drumul mâinii lui Harper. Stau împreună pe un divan de lângă şemineu, iar el se tot uită la ea ca şi când s-ar aştepta să dispară din cameră dacă îşi mută privirea.

— E-n regulă, şopteşte ea, iar respiraţia i se poticneşte. Sunt aici.

— Aş fi venit după tine, spune el. Mi-a spus că te-a ucis.

— A încercat.

— Trebuie să pleci. Se uită la mine, adăugând: Scoate-o de aici! Lilith o să facă ceva şi mai groaznic. Ştii, Grey. Îţi aminteşti.

— Am venit aici ca să o învinge, nu să fug.

M-am plimbat de la uşă, unde stă Tycho de pază, la fereastră, unde am fluierat după Iisak, deşi acesta nu a apărut. Îl aud ţipând la

distanță. Mă întreb dacă soldații au început să se apropie de castel.

— Grey? spune cu blândețe Harper. Poți să îl vindeci?

Rhen înțepenește. Îmi întâlnește privirea și pare să se retragă fără să vrea.

Am văzut reacția asta de zeci de ori la oamenii din Syhl Shallow, dar este diferit să o văd la Rhen.

— Odată ce a început să se vindece, nu pot să împiedic procesul. Fac o pauză, după care completez: Dar pot vindeca restul. Ai dureri?

Rhen clatină repede din cap, dar este o minciună, *trebuie* să fie. Începutul infecției este evident, căci pielea îi este umflată și roșie.

Din locul lui, de la ușă, Tycho se uită în altă parte.

— Nu doare, răspunde el calm, și replica îi e însoțită de o generozitate cum numai Tycho poate să afișeze.

Rhen l-a rănit odată și pe Tycho.

Însă Rhen are un trecut lung și îngrozitor cu magia. Foarte multe dintre acțiunile lui Rhen au fost o încercare de a-și proteja poporul, dar în secret au fost și un scut pentru frica, incertitudinea și suferința lui.

După o vreme, Rhen își retrage mâna din a lui Harper și se îndreaptă, hotărât să se așeze singur. O umbră a independenței lui sfidătoare îi străbate chipul.

— Fă cum spui!

La fel de bine ar fi putut spune „Fă ce e mai rău!”

Traversez camera și trag un taburet ca să mă așez în fața lui.

— Eu nu sunt Lilith, rostesc, însă nu pe un ton blând. În orice caz, un strop de furie se simte în cuvintele mele: Nu o să te rănesc.

Tace și se uită la mine ca și când și-ar fi adunat puterile. Dar apoi, când întind mâna ca să îi ating fața, Rhen mă prinde de încheietură. M-a apucat atât de strâns de apărătoarea pentru antebraț, că tendoanele de pe dosul mâinii lui ies în evidență.

— Nu mă tem, spune el, și ceva din vocea sa mă face să cred că este încă o minciună. Nu *merit* asta, Grey, adaugă apoi.

Asta îmi stârnește o emoție și mă face să mă încrunt.

— Ai acceptat chinurile în locul meu, replic pe un ton coborât. Anotimp după anotimp. Ce ai făcut pentru mine nu poate șterge asta.

— *Ai rămas* cu mine, zice el. Anotimp după anotimp. Mult după ce

ar fi trebuit să fugi. Ce am făcut... Vocea i se frânge: Ce ți-am făcut...

— S-a terminat, completez eu. S-a terminat.

Pentru că așa și este.

— O alegere proastă nu ar trebui să anuleze o mie de alegeri bune.

Mă privește atât de intens, că-i tremură respirația.

Mă uit la mâna lui, cu care încă mă ține strâns de încheietură.

— Rhen, dă-mi drumul!

Clipește, și îmi dau seama că este prima dată când i-am spus cu adevărat ce să facă.

Ce este mai șocant, probabil pentru amândoi, este că se supune.

Îi ating cu degetele fața distrusă, iar el tresare înainte să se controleze. Este foarte încordat, cu pumnii încleștați și nodurile degetelor albe. Indiferent ce spune, în mod clar se teme de magie. Dar simt clipa în care puterea mea începe să lucreze, deoarece maxilarul i se relaxează. Își lasă umerii în jos. Durerea încetează. Umflătura scade. Infecția dispare. I-am salvat cândva ochiul unui bărbat, dar rana de pe fața lui Rhen este prea gravă, de prea mult timp. Ochiul lui este lipit. Cicatricea o să fie adâncă; deja îmi dau seama de asta.

Nu e cea mai rea stare în care l-am văzut pe Rhen, nici pe departe, deci îmi pot ascunde mila din privire.

— Dacă aș fi știut că ești fratele meu, spune cu vocea răgușită și tremurândă, te-aș fi forțat să pleci chiar în prima zi a blestemului.

Clatin din cap.

— Dacă aș fi știut că ești fratele meu, tot aș fi rămas lângă tine. Simt că momentul vindecării se termină și îmi retrag mâna, mijindu-mi ochii la el în timp ce-i zic: Deși, sincer, nu ți-aș fi suportat nici jumătate din prostii.

Tresare și aproape că zâmbește. Își atinge obrazul cu o mână ca și când s-ar fi așteptat ca rana să dispară, dar probabil simte cicatricea, pentru că zâmbetul piere, lăsând doar o expresie tristă în ochiul rămas.

Harper îl prinde iar de mâna liberă.

— Este în regulă! îi spune ea încet. Cicatricile arată că ai supraviețuit unui lucru îngrozitor.

— A, da, prințesă, se aude o șoaptă din partea cealaltă a camerei.

Lilith, cu vocea ei șerpuind în liniște, adaugă: Chiar a supraviețuit unui lucru *îngrozitor.* Dar nu toți am făcut-o?

Mă întorc și mă ridic în picioare, cu armele în mâini, așteptând să îmi invoc magia. Dar sunt cu o secundă prea lent, iar puterea ei mă împinge înapoi, doborând mobila și făcându-i pe Harper și Rhen să se ridice brusc în picioare.

— Nu-ți dai seama? îmi strigă ea. Ești *slab,* Grey. Eu am avut o viață ca să mă deprind cu puterea asta. Tu ai avut câteva luni.

— Nu am doar magia! izbucnesc, apoi scot cuțitele de aruncat din apărătorile de la antebrațe.

Lamele i se înfig degrabă în burtă, iar ea se retrage, clătinându-se. Tycho are un arc în mână și, la fel de repede, o săgeată îi străpunge pieptul.

Mă apropii de ea.

— O să mă asigur că mori cu adevărat de data asta.

Apoi scot pumnalul, singura armă pe care am păstrat-o pentru clipa asta, singura armă care știu că o să schimbe situația.

Țintesc direct spre inima ei.

Lilith țipă și întinde o mână spre mine, împingându-mă înapoi. Este ca o rafală de vânt rece, și mă clatin, încercând să rămân în picioare. Îmi invoc magia, dar parcă i-aș face față unui uragan cu o bucată de mătase. Îmi simt puterea destrămându-se. Oasele degetelor mele încep să pocnească, iar mâna de pe pumnal slăbește. Magia mea sare ca să vindece rana, dar imediat ce vindec un os, se rupe altul. Vântul este prea intens și înghețat, și îl vreau pe Iisak, vreau să îmi stăpânesc puterea, vreau orice.

Alt os se rupe, făcându-mă să țip. O să pierd arma.

— Ești prea *slab!* repetă ea.

— La mine! strigă Tycho și arunc arma spre el, dar vântul îmi face ochii să mă usture, răsturnând mobila, și nu-mi dau seama dacă a prins-o.

Harper se repede înainte, dar vântul o prinde și pe ea, proiectând-o înapoi în zidul de piatră.

Lilith stă în mijlocul vârtejului, cu părul ridicat în vânt și sângele curgându-i din răni. Râde.

— Credeai că mă poți opri? întreabă ea. După tot ce ți-am făcut,

crezi că *mă poți opri?*

Tycho se apleacă spre podea, târându-se cu pumnalul în mână, scrâșnind din dinți, cu ochii închiși în vânt.

Lilith îl vede. Zâmbește. Este înfiorătoare.

— Tycho! strig. Tycho, oprește-te!

— Ah, Grey! șoptește ea. Ai găsit un cățeluș.

Apoi, își scoate pumnalul din piept, își trage mâna înapoi și îl aruncă.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

— RHEN —

NU GÂNDESC. SAR. BĂIATUL POARTĂ ARMURĂ, ÎNSĂ ŞTIU CE talente are Lilith, iar cuţitele alea o să-i intre direct în gât. Mă izbesc în el şi ne rostogolim. Un cuţit îmi loveşte armura şi ricoşează, dar soarta nu mă cruţă niciodată, aşadar celălalt mă taie pe gât şi maxilar. Ţip. Pumnalul lui Tycho alunecă pe podeaua de marmură.

Dar este în viaţă. Gâfâie prins dedesubt, ridicându-şi surprins privirea la mine.

— Eşti bine? îl întreb.

Dă repede din cap.

— Sângerezi.

Îmi ating faţa cu o mână şi, când o retrag, e udă de sânge.

Undeva dincolo de fereastră, o creatură ţipă în întuneric. Lilith ia pumnalul. Îşi trece lama peste vârful degetului şi face să curgă sânge.

— Ştiu ce e ăsta.

Se uită la Grey, şi vântul se mai potoleşte un pic, dar tot ne împinge cu forţă.

— Unde l-ai găsit?

Grey pare să aibă mai mult noroc decât restul, deoarece este încă în picioare, cu faţa la Lilith, împotrivindu-se puterii ei. Ochii îi sunt întunecaţi şi furioşi, şi ţine strâns armele – dar nu poate înainta.

— Ştiu unde să îl înfig.

Ea râde.

— Uită-te la tine! Nici măcar nu poţi *să mă atingi,* spune şi-şi mută privirea la mine. Rhen, vrei să mă vezi cum îi scot inima din piept de data asta?

— Încearcă numai! spune Harper, iar vocea ei este aprigă, dar slabă.

O văd izbindu-se de zid. Sângele îi străluceşte în păr.

— Ca întotdeauna, sunteţi cu toţii foarte *slabi.* Rhen, ţi-am oferit

mai multe şanse. Poporul tău l-a distrus pe al meu. M-ai folosit şi m-ai alungat. Regatul tău o să *decadă.*

— Grey a adus o armată! izbucnesc eu. Oricum regatul meu decădea. La fel cum o să faci şi tu, când o să vină după el. Pe noi poţi să ne ucizi, dar nu îi poţi ucide *pe toţi.*

— O armată? râde Lilith. Grey a venit cu o mână de soldaţi.

Mă uit în ochii lui, dar Grey nu şi-a smuls privirea de la ea.

— Nu ai adus nicio armată? îl întreb.

— Am venit să o ucid *pe ea,* răspunde el. Nu să îţi iau tronul.

Lilith bate încântată din palme.

— Ce prost eşti, Rhen! De asta eşti întotdeauna sortit eşecului. Ai cedat în faţa unui bărbat care nu a sosit nici măcar cu un batalion de soldaţi. I-ai cedat unui bărbat care a venit cu o fată distrusă şi un băiat care foarte probabil a fost înţărcat de mama lui în urmă cu o săptămână.

Face un pas înainte, spre Grey, deloc afectată de vântul care începe să jupoaie pielea de pe obrajii lui Grey, însă ei abia îi deranjează fustele.

— Şi tu! Loialitatea ta a fost cândva un motiv de mândrie, iar acum te ridici ca să cerşeşti resturi de la duşmanul tău. Odinioară, am fost prietenoasă cu Karis Luran. Îmi imaginez că pot fi aşa cu fiica ei.

Grey vorbeşte printre dinţi. Mâinile i s-au înroşit de la vântul aspru, nodurile degetelor sângerându-i.

— O să... stai departe... de... Lia Mara.

— Nu! spune ea. Nu o să stau!

Fereastra se sparge înăuntru, împrăştiind sticlă, şi o siluetă masivă aterizează şi se rostogoleşte. Aripile se deschid, iar eu inspir înjurând, retrăgându-mă şi târându-l cu mine pe Tycho.

Dar băiatul nu pare panicat. Ochii i se luminează.

— Iisak! rosteşte surprins.

Creatura nici măcar nu îl bagă în seamă şi se aruncă spre Lilith cu ghearele scoase, chiar în clipa în care vântul îngheţat suflă pe fereastra deschisă, iar gheaţa se cristalizează pe ziduri. Camera se răceşte brusc, şi îmi este mai greu să mă mişc, ca şi când membrele ar fi început să-mi îngheţe.

Pentru prima dată, o văd pe Lilith retrăgându-se. Ochii ei nu mai

par victorioși, ci, în schimb, căscați de uimire.

— Nakiis? spune ea, și nu cunosc cuvântul, nu știu ce înseamnă.

— Nu Nakiis, șoptește creatura. Tatăl lui.

Apoi ghearele încep să o zgârie, sfâșiindu-i rochia și carnea. Sângele pătează satinul. Creatura mârâie, și e destul de amenințător ca să mă facă să tremur. Lilith scoate un sunet gâtuit. Pentru o clipă, cred că s-a terminat, că în sfârșit o să-și găsească moartea aici, în fața mea.

Dar Lilith încă are pumnalul în mână.

„Știu ce e ăsta", a spus ea.

Îl înfige chiar în coastele creaturii. Apoi îl scoate și o face din nou.

Și din nou.

Din nou.

Vântul din cameră se oprește. Gheața de pe ziduri se topește.

— Nu! strigă Tycho, care se îndepărtează de mine, încercând să ajungă la creatură.

Grey reușește să înainteze cu o sabie în mână, îndreptându-se spre Lilith. Creatura dă să se îndepărteze de vrăjitoare, iar ea scoate un gâlgâit gâtuit, dar mai ridică o dată cuțitul.

În loc să îl îndrepte spre creatură, țintește spre Grey.

Nu este niciun vânt, nicio împotrivire. Mă mișc fără să gândesc. O prind pe Lilith de mijloc. Este foarte mult sânge. Este deja rănită, deci o să se prăbușească sub greutatea mea.

Nu-mi dau seama că încă are un pumnal în mână înainte să mi-l înfigă în umăr, exact unde se termină armura. Este ca un vătrai de fier. Durerea mă seceră. Cineva strigă. Cineva țipă. Cineva suspină.

Lilith gâfâie cu chipul pătat de sânge deasupra mea.

— Ești un prost! îmi șoptește.

Nu cred că pot suferi mai mult de-atât, dar îmi smulge pumnalul din umăr și-mi proptește vârful direct în bărbie, apăsând în sus până ce simt pielea rupându-se, așa încât abia mai respir.

Nu mai văd nimic. Doar chipul îngrozitor al lui Lilith.

— Dă-i drumul! spune Grey, iar vârful sabiei sale apare la gâtul lui Lilith.

— Îl pot ucide înainte să mă ucizi, ripostează ea. Grey, cândva erai dispus să îmi juri credință. Mai ești?

— Nu!

Îmi tremură respirația.

— Las-o să mă ucidă. Las-o doar să mă ucidă!

— Nu! se împotrivește Harper. Nu! Grey, te rog! Grey!

Lilith se uită pătrunzător în ochii mei.

— Întotdeauna *imploră* pentru tine, Rhen.

— Fă-o! mă răstesc la Grey. Acum este rândul meu să sângerez în locul tău.

Sabia de la gâtul ei nu se mișcă. Îl aud pe Grey respirând repede și panicat.

— Haide odată! spun gâtuit. Nu face greșeala pe care am făcut-o eu cândva!

— Fă ceva! strigă Harper. Grey, folosește-ți magia!

Lilith rânjește la mine și-mi vorbește pe un ton conspirativ:

— Îți dai seama că este la fel de înspăimântat ca tine?

— Folosește-ți magia! spune răgușit Tycho, și atunci îmi dau seama că el era cel care suspina. Ești mai puternic decât ea.

— Ba nu *el!* se rățoiește Lilith. Și o să se supună chiar acum, altfel o să-l ucid pe prințul Rhen.

— Blestemă-mă! spune Harper cu o voce îngroșată din cauza plânsului. Sau transformă-mă! Fă-mă un monstru, Grey! Fă-mă pe mine monstrul!

— Nu! șoptesc.

Ceva licărește în ochii lui Lilith. Vântul din cameră se întețește.

— Nu o să aștept jurământul tău, *prințe Grey.*

— Fă-o! strigă Harper. Grey, fă-o! Lasă-mă să o ucid!

— Nu! repet, gâtuit de groază, știind ce a făcut monstrul meu. Grey, nu!

Lilith se apleacă.

— Îți amintești când ai încercat să mă ucizi? îl întreabă ea pe Grey. Lasă-mă să-ți arăt cum faci o moarte să dureze.

Pumnalul îmi străpunge pielea.

— Blestemă-mă! strig eu, iar vocea aproape îmi dispare în vânt. Îmi înfig unghiile în podea, încercând să îmi ridic fruntea, și repet: Grey, blestemă-mă! Orice am este al tău. Leagă-mă cu magia ta, fă-mă ceva care o să...

Amuțesc. Camera se micșorează. Vântul dispare. Lilith țipă.
Iar apoi mă pierd cu totul și mă transform din nou în monstru.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

— HARPER —

L-AM MAI VĂZUT AŞA PE RHEN, DAR TOT ESTE ÎNSPĂIMÂNTĂTOR şi frumos în acelaşi timp. De data asta îi lipseşte şi ochiul, cicatricile fiind nişte dungi pestriţe albastre şi purpurii care îl fac să pară şi mai monstruos, şi mai strălucitor.

Transformarea lui i-a aruncat înapoi pe Lilith şi pe Grey. Rhen urlă, iar inima mi se strânge de groază.

Undeva în cameră, Tycho suspină şi strigă:

— La naiba!

Pentru o clipă, sunt îngrozită că o să se întoarcă împotriva noastră. Monstrul a fost întotdeauna lipsit de discernământ, şi ştiu că Rhen a făcut ravagii în trupul ăsta – distrugeri pe care nu le-a putut controla.

Vântul suflă prin cameră, răsturnând restul mobilei şi proiectându-ne în ziduri. Dar Rhen-monstrul rămâne nemişcat. Mârâie din nou, terminând cu un ţipăt care face toată sticla din cameră să se spargă.

Lilith urlă de furie. Strânge mâna pe pumnal şi îngenunchează forţat. Solzii lui Rhen strălucesc în lumină când se ridică în două picioare, expunându-şi pieptul.

Preţ de o fracţiune de secundă îngrozitoare şi uluitoare, mi se pare că am mai văzut asta: Lilith cu un cuţit în mână, ameninţând că îl ucide pe Rhen în trupul său de monstru.

Pe mine, împingându-mă cu picioarele, alergând să îl salvez.

— Nu! strig şi sar, exact cum am mai făcut.

Mârâitul lui Rhen zguduie încăperea. Îl aud pe Grey strigând, iar apoi mă simt izbită de podeaua de marmură, la distanţă de Lilith. Monstrul lui Rhen s-a ferit de cuţit şi şuieră la Lilith. Chipul lui Grey este în faţa mea.

— El nu m-ar ierta niciodată, spune Grey, gâfâind.

Cuţitul lui Lilith se balansează din nou în faţă, făcându-mă să ţip. Nu o să-l iert niciodată. Nici pe ea. Nu o să iert niciodată pe nimeni.

Dar Grey s-a întors cu spatele la mine şi, apucând-o de rochie pe Lilith, trage cu putere. Acest lucru îi oferă lui Rhen un spaţiu de doi centimetri, dar nu o să fie suficient.

Apoi fustele ei sunt cuprinse de flăcări, un val brusc de căldură izbucnind din locul de unde a prins-o Grey. Lilith ţipă, iar vântul din cameră se roteşte când vrăjitoarea îşi invocă magia ca să stingă focul şi să se vindece.

Diversiunea durează doar o secundă, însă este suficient.

Într-o clipă, Lilith este acolo, înconjurată de fum şi flăcări care deja au început să îi ardă pielea.

În următoarea clipă, monstrul o sfâşie.

Sunetul este înfiorător. Priveliştea este înfiorătoare. Respir şuierând. Clipesc. Mă holbez. Ghearele lui sunt pline cu sânge. Solzii săi strălucitori şi frumoşi sunt stropiţi cu sânge.

Totul este stropit cu sânge.

Deodată, în cameră este atât de linişte, încât nu îmi aud decât respiraţia. Focul se îndepărtează într-un nor de fum. Grey este în genunchi. Sângerează cu pielea rănită pe alocuri. Mă ridic cu greu în picioare, ceea ce durează prea mult timp, întrucât trupul nu vrea să funcţioneze corect. Monstrul mârâie, întorcându-se. Tycho este ghemuit deasupra lui Iisak, care nu mai mişcă, dar Rhen nu le acordă atenţie. Ţipă când îl vede pe Grey, iar sunetul mă face să vreau să mă ghemuiesc.

— Harper! spune Grey şi ridică mâinile. Harper!

— Rhen! şoptesc. Mă clatin înainte pe genunchi, aproape târându-mă spre Grey, şi rostesc: Rhen, sunt aici! Ridic şi eu mâinile, adăugând: Transformă-l înapoi, Grey! Transformă-l!

Grey inspiră, apoi se ridică încet în picioare.

— Nu pot, îţi aminteşti? Doar el poate.

Rhen-monstrul mârâie din nou, dar îşi lipeşte faţa de pieptul meu şi îmi suflă aer cald spre genunchi. Mi se strânge stomacul, şi o lacrimă mi se scurge din ochi.

— Dar deja îl iubesc.

Nu mai pot să respir.

— El deja mă iubeşte.

Ţipete izbucnesc pe hol, iar monstrul îşi ridică fruntea. Încă un

mârâit slab vuiește din pieptul lui. Vocile strigă în syssalah, însă eu nu înțeleg niciun cuvânt.

Dar apoi în pragul ușii apar Jake și căpitanul Solt.

Jake înjură.

— Sfinte...

Rhen își întoarce gâtul și urlă la el.

Căpitanul Solt se albește la față, apoi scoate sabia.

— Stai! strigă Grey.

Rhen întoarce capul ca să-i urle lui Grey în față. Scâncesc și mă retrag, dar Grey nu se mișcă.

— Nu poate zbura! urlă Solt. Îl putem ucide.

— Nu! se împotrivește Grey cu blândețe în timp Rhen îi urlă din nou în față, un sunet care face zidurile să se cutremure. Ușor!

Grey își ridică mâinile. Vorbește foarte încet, așa cum vorbește cu caii sau cu copiii:

— Rhen, ușor!

— O să te rupă în două, spune Tycho și se ridică în picioare.

— Nu cred, șoptește Grey.

Alt mârâit se aude din gâtul lui Rhen, dar Grey își pune fără frică o mână pe fața lui, sub singurul ochi sănătos.

— Revino-ți! spune încet. Revino-ți, frate!

Aerul abia licărește, iar apoi Rhen stă în fața noastră. Se clatină puțin, iar Grey îl prinde.

— E moartă? întreabă Rhen.

— E moartă.

El se clatină din nou în față, dar de data asta, când întinde mâna, Grey îl prinde și își îmbrățișează fratele.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

— GREY —

NU ŞTIU CÂT STĂM ACOLO, DAR TIMPUL PARE PREA SCURT, iar pericolul nu pare să fi fost eliminat. Vrăjitoarea a dispărut, dar încă avem pe cap o armată care aşteaptă lângă castel. Tycho gâfâie, iar Solt şi ceilalţi soldaţi zăbovesc lângă uşă. Armura căpitanului este zgâriată adânc, şi pe obraz are o urmă de gheară. Jake are sânge în păr.

Iisak este la pământ, nemişcat.

Tycho se află lângă el, ţinându-l de mână.

Mă las pe un genunchi lângă scraver. Sângele s-a adunat în mici bălţi strălucitoare pe podeaua de piatră. Mă aştept să aibă ochii închişi, ca suflarea să nu-i mai ridice pieptul, dar clipeşte la mine, prea lent.

— Iisak!

Îmi pun mâna pe o rană fără să gândesc, invocându-mi magia, dar el închide ochii şi clatină uşor din cap.

Magia mea nu îl vindecă. Rănile continuă să sângereze.

Pumnalul rezistent la magie zace acum pe pământ într-o baltă de sânge.

A fost înjunghiat de cel puţin zece ori.

Iisak îmi strânge mâna.

— Ajută-mă! îi cer, iar vocea mi se frânge. Ajută-mă să te ajut!

Clatină din nou foarte uşor din cap.

— Salvează-l! spune încet scraverul, apoi face disperat ochii mari înainte să îi închidă.

Îi strâng mâna, care îi devine moale. Pieptul nu i se mai ridică.

— Nu! Nu! Tycho se smiorcăie şi se uită la mine, spunând: Poţi să...? mă întreabă, dar vede probabil chinul din ochii mei, pentru că nu mai zice nimic.

Nu pot. Toată magia asta, şi tot nu îmi pot salva unul dintre

prieteni. Atâtea pierderi, şi totuşi întotdeauna este loc de mai mult. Inima mi se strânge şi trebuie să mă forţez să respir.

Jake îngenunchează lângă mine şi îmi pune o mână pe umăr.

„Nu mai aveai pentru ce să trăieşti", a spus el mai devreme. Cuvintele îmi par acum prevestitoare.

Dar apoi îmi amintesc ce a zis Iisak, iar asta mă întristează.

— Salvează-l! repet.

Mă uit la Tycho şi mă încrunt, apoi la Rhen, apoi la Jake şi Solt.

— Pe cine să salvez?

Căpitanul Solt înaintează şi-şi vâră sabia în teacă.

— Îmi imaginez că pe celălalt. A venit la noi printre copaci. L-am doborât cu o săgeată în aripă, dar ne-a oprit Iisak. A vorbit cu celălalt, dar părea furios. Când s-a înălţat la cer, ne-am gândit că eşti în pericol, aşa că ne-am schimbat direcţia şi am venit aici.

Sunt prea multe dezvăluiri în afirmaţia aia.

„Celălalt."

„L-am doborât cu o săgeată."

„Erai în pericol, deci ne-am schimbat direcţia."

Îmi amintesc ţipătul îndepărtat din pădure când veneam încoace. Harper a spus că fusese fugărită de o creatură ca Iisak.

Cuvintele lui Lilith când a atacat-o Iisak:

„Nakiis?"

„Nu Nakiis. Tatăl lui."

Iisak a dat buzna pe fereastră ca să o atace pe vrăjitoare. El era întotdeauna răbdător şi intuitiv, permiţându-şi să evalueze o ameninţare înainte să acţioneze. Dar azi a sărit în cameră şi s-a aruncat spre ea. Nu i-a păsat de magie, de politică sau armate, sau de orice altceva în afară de furia năvalnică.

Îmi amintesc de o discuţie pe care am avut-o cândva cu Iisak, când am văzut prima dată cât de îngrozitoare putea fi Karis Luran. L-am întrebat de ce riscase un an de sluj sub controlul ei, cu slaba speranţă de a-şi mai găsi vreodată fiul.

„Aş fi riscat o viaţă întreagă", mi-a răspuns. „Tu nu?"

Am ezitat, iar el a adăugat: „Ai face-o. Dacă ai fi tată, ai face-o." Tycho este cu o secundă mai rapid decât mine. Se ridică în picioare.

— Ai spus că e în pădure? Du-mă la el!

Scraverul rănit zace grămadă la rădăcina unui arbore, cu aripile moi întinse pe pământ. Este aproape invizibil în întuneric şi-şi ţine ochii închişi, iar pieptul abia i se înalţă, amintindu-mi de ziua în care l-am văzut prima dată pe Iisak, ghemuit şi inert într-o cuşcă la furnirul lui Worwick. Totuşi, aici gheaţa acoperă pământul din jurul lui, strălucind în lumina lunii. O săgeată pare să-i fi străpuns aripa şi să i se fi înfipt în coaste. Când ne apropiem, îmi dau seama că este cineva cu el, un om ghemuit în întuneric şi acoperit de o mantie.

Mă opresc brusc, ducându-mi mâna spre mânerul sabiei, iar ceilalţi se opresc în spatele meu.

Individul cu mantie ne observă în acelaşi timp, ridicându-se în picioare şi pregătind sabia. Scraverul scoate un mârâit slab, deschizând ochii. Degete cu gheare intră în pământul din pădure.

Soldaţii din spatele meu şoptesc în syssalah şi îşi scot săbiile.

— Staţi! spun eu.

Tycho vine

— E rănit, zice el. Grey! E rănit.

Silueta cu mantie pare să se îndrepte surprinsă, apoi vine spre noi, scoţându-şi gluga.

Lângă mine, Harper suspină şi o ia la fugă.

— Zo? Zo! Ignorând sabia, îşi îmbrăţişează prietena şi vorbeşte repede: Cum ai... Ce ai... Ce... Cum...?

O îmbrăţişează şi Zo, dar se uită peste umărul lui Harper, la mine, la Rhen, la ceilalţi soldaţi. Nu a lăsat sabia din mână, şi îmi dau seama cum pare asta, prinţul moştenitor înconjurat de soldaţi din Syhl Shallow.

— Ce... Cum... Cum ai reuşit?

— Pe loc repaus, Zo! spune Rhen. S-au întâmplat multe.

Ea se holbează la el, la faţa lui distrusă.

— Văd.

Scraverul din spatele ei mormăie din nou.

Lângă mine, Tycho abia mai respiră.

— Grey, ajută-l!

Ezit. Ştiu ce a spus Iisak, dar ştiu ce a spus şi Solt. Scraverul ăsta ne-a atacat soldaţii. A atacat-o pe Harper. În mod clar lucra cu Lilith

dacă lucrurile astea sunt adevărate.

Tycho nu îmi aşteaptă răspunsul. Îşi vâră imediat sabia în teacă şi înaintează.

Cu un mârâit care devine un ţipăt asurzitor, scraverul pune o mână cu gheare pe pământ, fluturând din aripi când încearcă să se ridice în picioare. Dar apoi tuşeşte, şi se aude un sunet aspru şi îngrozitor. Pe buze îi apare sânge. Ochii lui sunt două bălţi negre şi reci, foarte diferiţi de privirea cordială şi totuşi ironică pe care o avea Iisak întotdeauna.

— Nu! spune Zo şi se dezlipeşte de Harper ca să păşească în faţa lui Tycho. Nu îl răni!

Tycho se uită la ea ca şi când ar fi derutată.

— Nu am de gând să-l rănesc, zice încet şi-şi ridică mâinile ca să arate cât de inofensiv este, apoi se lasă pe un genunchi în faţa scraverului, care nu s-a oprit din mârâit.

Apoi observ balta de sânge de sub corpul lui.

„Salvează-l!"

— Tu eşti Nakiis? întreabă Tycho şi întinde o mână. Fiul lui Iisak?

Mârâitul încetează, însă doar pentru o clipă, apoi scraverul loveşte cu ghearele. Tycho încasează lovitura în încheietura mâinii şi este norocos că poartă o apărătoare pentru antebraţe. Ghearele alea spintecă o cataramă de piele şi fac un şanţ pe dosul mâinii lui Tycho. Băiatul se clatină înapoi. Solt scoate sabia şi înaintează.

— Nu! intervine Zo. E rănit, dar... nu e duşman. Nu m-a ucis, deşi ar fi putut să o facă. I-ar fi putut ucide pe toţi. L-a obligat să facă multe crime.

— A încercat să o ucidă pe Harper, spune răutăcios Rhen.

— Dar *nu* a făcut-o, rosteşte Zo.

Solt se uită la mine, aşteptând un ordin.

Mă uit la scraver.

— *Eşti* fiul lui Iisak? Eşti regele dispărut din Iishellasa?

El mârâie la mine.

— Sunt Nakiis. Dar tatăl meu este regele.

— Era, spun eu, şi nimic din ce are legătură cu clipa asta nu pare blând sau liniştitor, dar încerc să îmi fac vocea să transmită ambele trăiri. Tatăl tău *a fost* rege. A murit, înfruntând vrăjitoarea. Iisak mi-a

cerut să te salvez. O s-o fac, dacă mă lași, adaug după o scurtă pauză.

Scuipă sânge pe pământ, și îi aud respirația sacadată tocmai de aici.

— Nu o să fiu legat de alt vrăjitor.

Asta mă face să mă întreb ce i-a făcut Lilith, cum l-a supus voinței sale. Vocea îi este plină de furie – și puțină frică. Lilith nu a lăsat decât durere și suferință în urmă, și nu aș fi surprins să găsesc altă creatură a cărei minte a fost distrusă de jocurile ei.

— Nu am să te leg, rostesc precaut. Tatăl tău mi-a zis cândva că vrăjitorii și scraverii erau aliați.

— *Erau,* subliniază el, tonul lui răsunând la fel ca al meu.

Însă și efortul de a vorbi îl epuizează probabil, deoarece își lipește fruntea de pământ și tușește din nou.

Mă apropii de el și mă las pe un genunchi, la fel ca Tycho.

— Nu l-am putut ajuta pe tatăl tău, îi spun, dar te pot ajuta pe tine.

Vocea îi este răgușită și obosită:

— Cu ce preț?

— Gratis.

— Juri?

— Da!

După o clipă, dă aprobator din cap.

Nu ezit. Scot săgeata, și sângele curge din nou. El își urlă furia și încearcă să se întoarcă, însă este prea slăbit. Îmi pun mâna dreaptă peste rană, iar pielea se lipește la loc. Respirația i se liniștește. Aripa se vindecă.

Clipește la mine și-și ridică fruntea.

— Tu ești Grey? mă întreabă.

— Da!

— Tata mi-a spus că o să mă ajuți și că o să te găsească. Se rostogolește ca să stea în genunchi și-și zburlește penele, apoi pare surprins când aripile i se strâng la spate. Astea au fost ultimele lui cuvinte.

Ezit.

— Și-a petrecut ultimii câțiva ani căutându-te.

— Atunci, nu și-a pierdut timpul de pomană, spune cu amărăciune în glas.

— Mi-a fost prieten, Nakiis. Întind o mână și adaug: Aș fi și al tău, așa...

— Niciun vrăjitor nu mi-e prieten.

Își trece ghearele peste mâna mea, tăindu-mi palma, apoi își ia zborul.

— Stai! strigă Tycho, dar scraverul a plecat deja.

Ne uităm după el vreme îndelungată.

Tycho respiră sacadat.

— Iisak a murit pentru el.

— A murit și pentru mine, completez cu o voce gravă.

— Iar fiul lui pur și simplu... a plecat, spune Jake.

Îmi amintesc poveștile lui Iisak despre fiul lui, cum Nakiis a fugit din Iishellasa ca să nu revendice tronul, cum relația lor era în cel mai bun caz complicată.

Iar apoi, la un moment dat, s-a implicat Lilith și, foarte probabil, a înrăutățit-o. Îmi îndoi mâna în timp ce mi se vindecă rana. După toate lucrurile prin care a trecut Rhen, nu prea îl pot condamna pe scraver pentru că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

Mă uit la Rhen, Harper și Zo, care încă stau departe de soldații mei, cu expresii obosite și nesigure. Căpitanul Solt îi privește răzbunător. Distanța dintre ei pare prea mare. Lia Mara are foarte multe planuri pentru o alianță pașnică, însă, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am înfăptuit aici în seara asta, orice cale directă o să fie plină de provocări.

— Stai! spune Harper, întorcându-se spre Zo. Ai spus că scraverul i-ar fi putut ucide pe toți? Pe cine?

— Pe mulți din castel, răspunde Zo. Pe majoritatea celor care lucrează acolo. Chiar și Freya și copiii au fost salvați. Spioana Chesleigh a reușit să îi strecoare prin pădure, grup după grup. Pierderile ar fi fost mult mai mari.

Harper înjură.

— Presupun că nu o mai pot urî.

— Eu pot, zic și, în spatele meu, îl aud pe Solt mormăind aprobator.

— Când Nakiis m-a tras de pe cal, continuă Zo, voia să mă ucidă, dar apoi a spus că i s-a poruncit să-i aducă vrăjitoarei inima ta. Am

reușit să îl conving să-i aducă inima unui animal, iar el mi-a luat armura drept dovadă. Zo se uită la Rhen, adăugând: Nu era rău. Nu era nemilos. Se străduia pe cât posibil să supraviețuiască. Într-un fel, era doar... blestemat.

— Atunci are recunoștința mea, replică Rhen și îmi întâlnește privirea.

Nu știu ce să spun. Liniștea se lasă între noi.

Și spațiul dintre mine și el pare de doi kilometri. A cedat în fața mea pe hol și mi-a salvat viața ca monstru, dar încă este prințul moștenitor. Armata lui încă înconjoară castelul.

Este aproape ca și când și-ar fi dat seama de asta în același moment ca mine, deoarece o nouă lumină îi strălucește în ochi.

Nu sunt singurul care observă.

— Armata regatului Emberfall încă ne blochează ieșirea, Alteță, rostește căpitanul Solt foarte lent și cu un accent pronunțat. Ar trebui să îl legăm. Ca să avem un avantaj.

— O să-mi înfrunt armata în condițiile mele, spune trist Rhen. O să le ordon soldaților să nu acționeze.

— Nu am încredere în asta, zice Solt.

Rhen se uită la Harper.

— Încrederea se clădește pe fapte. Se uită din nou la mine și încheie: Ar fi trebuit să am încredere în tine când a contat cel mai mult.

— La fel și eu, îi răspund și mă uit la Solt. Rhen nu este prizonierul nostru. Este fratele meu.

— Într-adevăr, spune Rhen și, spre surprinderea mea, vocea lui nu este plină de emoție. De fapt, pare mai vesel decât mi-l amintesc vreodată când zice: Hai să înfruntăm armata! Dă-mi voie să li-l prezint pe moștenitorul de drept.

Tresar, apoi mă uit surprins la el.

Rhen zâmbește și-mi întinde o mână.

— Pentru binele regatului Emberfall!

Îi strâng mâna.

— Pentru binele tuturor!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

— LIA MARA —

CU UN MIC GRUP CARE NU ARE NEVOIE SĂ SE ASCUNDĂ, REUŞIM să galopăm prin Emberfall. Îmi aduc aminte cum m-am furişat prin pădure cu Grey, cum fiecare kilometru părea să dureze o oră, dar acum parcă *zburăm.* Mi se agită stomacul de neliniște şi mă simt de parcă nu aş fi mâncat de câteva zile. Nu am crezut niciodată în soartă, dar Grey crede, iar acum mă trezesc implorând soarta.

Fie ca el să supravieţuiască!

Fie ca el să se întoarcă la mine!

Ţine-l în siguranţă!

Te rog!

Ofiţerii din armata lui Rhen călăresc în faţa şi în spatele nostru, servind drept escortă, aşa cum au promis. La început, soldaţii mei au fost neîncrezători şi şovăielnici, dar am mers repede, fără incidente. Când ne-am oprit ca să adăpăm caii, l-am văzut pe unul dintre soldaţii regatului Emberfall împrumutându-i o bucată de cremene unui ofiţer de-al meu care şi-o scăpase în râul adânc. În dimineaţa asta, unul dintre soldaţii mei l-a ajutat pe unul de-al lui Rhen când cureaua şeii a început să se destrame. Noah se mişcă între ambele grupuri cu uşurinţă când ne oprim, tratând răni superficiale la nevoie, dar în mare parte rămâne lângă mine.

Încetinim caii şi mergem la pas în apropierea răsăritului, iar Noah vine lângă mine şi îmi oferă un colţ de pâine.

— Ar trebui să mănânci!

Clatin din cap.

— Nu mi-e foame!

— Ei bine, corpul tău are nevoie de mâncare, chiar dacă nu crezi asta.

Iau pâinea, deoarece ştiu că o să fie neînduplecat dacă nu o fac, însă când rup o bucată cu dinţii, vreau doar să vomit pe cal.

Scutur din cap și beau o gură de apă din ploscă.

— Sunt prea agitată.

Nu spune nimic o clipă, dar simt cum mă studiază.

— Înghițituri mici, mă sfătuiește.

— Cât de departe suntem? îl întreb și, ca să îl liniștesc, iau o gură de pâine.

Noah se uită spre linia orizontului.

— Am trecut de răspântia spre Silvermoon în urmă cu o oră. Dacă menținem ritmul ăsta, o să ajungem la castel înainte de răsărit.

— Răsărit! Mă uit la soldații mei și adaug: Ne odihnim, dar nu mai mult de cinci minute.

Noah chicotește.

— Nu-ți amintești cum Jake i-a dat un pumn lui Grey când nu a vrut să se odihnească?

Mă uit în ochii lui.

— Nu ești și tu îngrijorat?

Întrebarea mea îl face să redevină serios.

— Cinci minute.

— Ar trebui să stăm trei.

Trag de frâie.

Iubesc munții din Syhl Shallow, dar dealurile din Emberfall au ceva liniștitor, mai ales când lumina soarelui apare la orizont, împrăștiind dungi purpurii pe cer. Caii scot aburi în aer, bătând pământul cu copitele. Acum recunosc teritoriul din jurul castelului Ironrose și pădurea mare care înconjoară castelul. Mai avem un ultim deal de urcat, iar apoi o să ajungem acolo.

Inima îmi bate cu putere în coaste. Suntem aici.

Grey, suntem aici!

Apoi traversăm dealul și vedem soldații. Sunt cu sutele. *Cu miile.* Toți în formație.

Clanna Sun trage de frâie.

— E o capcană! strigă. Retragerea!

Soldații mei și ofițerii se opresc deodată, caii ridicându-se pe două picioare. Se adună cu toții repede ca să mă înconjoare. Un strigăt se aude dinspre armata de la baza dealului. Soldații din Emberfall care

ne-au escortat par alarmați.

— Stați! le cer, apoi ridic o mână și mă încrunt la Clanna Sun. Am spus să *stați!*

Se opresc toți. Caii bat din picioare și tropăie, smucind frâiele prea strânse. Mă uit la Jamison, a cărui privire se mută de la noi la soldații care așteaptă în formație în vale.

Înainte să am șansa să spun ceva, acesta zice repede:

— Maiestate! O să cobor la ei și o să le explic.

Un grup de soldați de-ai lui Rhen au încălecat și se îndreaptă spre noi. Este prea întuneric să văd multe clar, dar în spatele lor deslușesc umbrele arcașilor cu arcurile pregătite.

— Pleacă! îi spun lui Jamison.

— E o nebunie, îmi șoptește Clanna Sun. Mama ta *niciodată* nu ar fi...

— Eu *nu* sunt ca ea! mă răstesc la femeie. Și nu-ți uita locul!

Clanna Sun închide gura.

Jamison coboară dealul în galop, iar când ajunge la grupul care s-a separat, se opresc cu toții. De aici nu aud ce vorbesc, iar inima pare să mi se oprească în timp ce aștept. Nu am putea să fugim mai repede decât armata asta. Nu am putea să luptăm. Ne-ar putea ucide chiar aici.

Dar apoi un soldat părăsește micul grup, calul său alergând pe pajiște. Când se apropie, îi văd culorile armurii și părul negru.

Descalec.

— Mișcați-vă! le cer ofițerilor mei. Mișcați-vă!

Înaintez chiar în clipa în care calul lui ajunge în vârful dealului, iar Grey sare din șa înainte ca armăsarul să se fi oprit măcar.

Inima îmi bate nebunește și mi se moaie genunchii, dar mă forțez să înaintez până ce ajung în fața lui. Ochii îi sunt obosiți și plini de suferință, și are sânge peste tot: în păr, pe mâini, în dâre groase pe armură. Îi pun mâinile pe față ca și când ar trebui să-mi dovedesc că e aici, că e în viață, că suntem împreună.

— Ești bine, șoptesc, dorindu-mi ca vorbele să fie adevărate. Ești bine!

Îmi acoperă mâinile cu ale lui.

— Sunt bine.

— Grey! îl strigă Noah din spatele meu, cu o voce extrem de încordată. Jake?

Grey se uită pe lângă mine.

— Jake este în regulă, e la poalele dealului. Nu știa că ești aici, altfel ar fi venit. Grey ezită și își întoarce privirea la mine, strângându-mi mai puternic mâinile, și continuă: Vrăjitoarea e moartă. L-am pierdut pe Iisak.

Mi se strânge inima. Știam că lupta asta nu o să fie fără pierderi. Îmi ridic privirea la ochii răniți ai lui Grey și mă gândesc la motivul pentru care a venit aici.

— Și Rhen?

— A supraviețuit. Noi... nu ne mai războim, adaugă după o pauză scurtă, iar glasul îi e atât de gâtuit, că-mi dau seama că mai are ceva de spus, însă pare să conștientizeze că suntem înconjurați de soldați din Syhl Shallow și Emberfall. Se încruntă, apoi mă întreabă: Ce... ce s-a întâmplat? De ce sunteți aici?

Simt un strop de ușurare. Vreau să îi spun că i-am înțeles mesajul, că știu că Ellia Maya lucra împotriva noastră. Vreau să îi spun că am adus pacea, că soldații erau dispuși să aștepte. Că, dacă Rhen nu mai este pregătit să poarte un război, putem în sfârșit să lăsăm neînțelegerile la o parte pentru binele popoarelor noastre. Vreau să îl îmbrățișez și să nu îi mai dau drumul. Vreau să îi aud bătăile inimii și să îi simt respirația, și să dorm o mie de zile lângă el.

În schimb, mi se strânge stomacul și mă retrag, ducând o mână la gură.

— Lia Mara! rostește alarmat.

Inspir ca să răspund, să-i spun că sunt bine.

În schimb, vomit pe cizmele lui.

— Îmi pare rău! suspin îngrozită. Îmi pare rău! Am fost... foarte îngrijorată.

Iar apoi, spre groaza mea, o fac *din nou.*

— Noah! strigă Grey cu grijă în glas, și-mi ține părul cu mâinile.

— O, da! spune Noah, fără nicio grijă. Pare mai degrabă amuzat: Apropo de asta...

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

— RHEN —

SĂPTĂMÂNILE TREC, IAR CASTELUL SE UMPLE DIN NOU DE oameni care să îi înlocuiască pe cei pierduţi. Soldaţi şi străjeri, servitori şi valeţi – sunt atât de multe feţe, nume şi voci noi care răsună pe holuri! Harper este încântată să descopere că Freya şi copiii s-au numărat printre cei scoşi din castel de spioana Chesleigh împreună cu majoritatea personalului pe care l-am crezut ucis când a trecut Lilith pe aici.

Harper rămâne des cu mine, dar la fel de des stă şi cu fratele şi prietenii ei, petrecându-şi timpul printre oameni. Ca întotdeauna, încă simt acut fiecare pierdere, aşa că rămân în camera mea. Mai mult chiar, deoarece de data asta nu mă gândesc să reconstruiesc regatul şi în schimb las asta în grija lui Grey. Mă uit la străjerii care au supravieţuit şi mă gândesc la cei care au murit. Pe hol văd un servitor şi îmi amintesc de un cadavru pe care l-am târât afară din castel. În loc să mă întâlnesc cu sfetnicii şi Marii Mareşali, rămân în umbra camerei mele.

Credeam că acum o să fiu uşurat, dar nu este aşa.

Mă simt la fel de captiv ca atunci când eram blestemat.

Unde pot să merg? Ce o să fac? Când părăsesc încăperea, oamenii se holbează sau îşi feresc iute privirea.

Harper a spus că cicatricile arată că i-am supravieţuit unui lucru îngrozitor, dar îmi şi amintesc ce creatură teribilă *am fost.*

Într-o seară se aude o bătaie în uşă, la mult timp după ce majoritatea celor din castel au adormit. Chiar şi cu Lilith moartă, somnul meu este încordat şi neliniştit, chinuit de coşmaruri, aşadar, în nopţile în care sunt singur, deseori citesc în faţa focului până ce ochii nu îmi mai dau de ales.

Dar în seara asta mă îndrept, şi curiozitatea mă face să strig:

— Intră!

— Știam că ai să fii treaz, spune el, dar nu îi pot citi nimic în voce.

— Magia ta? îl întreb.

Schițează un zâmbet, dar fără amuzament. Îmi studiază privirea.

— Nu, de fapt. Mai mult... o veșnicie de familiaritate.

Oh, da! Mă uit din nou la foc.

Bineînțeles că l-am văzut în castel. Nu pot să rămân *toată* ziua în camera mea. El însă a fost ocupat întotdeauna, mereu înconjurat de oameni, în timp ce eu am devenit încet-încet invizibil, căci cei din jur se grăbesc să-și ferească privirea. Este moștenitorul lor, prințul, viitorul rege încoronat. Este bărbatul care m-a salvat de o vrăjitoare îngrozitoare, folosindu-și magia ca să vindece rănițiii și să repare relația pe care o rupsesem cu Syhl Shallow. Aud adorația, afecțiunea exagerată, felul în care oamenii au descoperit că au un nou bărbat la putere, cineva neîncercat și neștiutor. Cineva care ar putea fi păcălit, tras pe sfoară și lingușit.

O să-și găsească drumul. Eu am făcut-o. Iar Lia Mara pare pricepută. Nu am nicio îndoială.

Toate gândurile astea îmi fac pieptul să se strângă, așa că-mi dreg glasul.

— Plănuiești să te întorci în Syhl Shallow?

— Ești atât de nerăbdător să mă vezi plecat?

Vocea îi este calmă, aproape șicanându-mă, dar întrebarea e sinceră.

— Nu!

Ezit, apoi mă uit la el. Nu vreau să recunosc faptul că nu-mi doresc să plece, că nu vreau ca încordarea dintre noi să persiste, dar nu știu cum să exprim asta. La fel cum nu mă pot ascunde în camera mea toată ziua. Regina Lia Mara nu poate sta mereu departe de Syhl Shallow. Curând o să ningă în trecătoare și este o călătorie destul de grea când e frig, chiar și când o femeie *nu* este însărcinată.

Grey inspiră ca și când ar urma să spună ceva, dar se oprește, uitându-se la mine.

Îmi amintesc când a venit să-și dea ultimatumul, cum a stat în Marea Sală și a spus: „Să ne scoatem săbiile și să rezolvăm asta pe loc?” Atunci în aer plutea un sentiment de ostilitate, regret, tristețe, pierdere, dar și un strop de speranță.

Situaţia de acum nu este la fel, dar nici nu e complet diferită.

Mă mişc înainte pe scaun, deschizând cutia din lemn lustruit de pe masa de lângă mine, şi scot un pachet de cărţi de joc. Fără să mă uit la el, încep să le amestec.

— Vrei să joci?

— Cărţi? Da!

Se aşază lângă mine, şi nerăbdarea din vocea lui mă face să-mi ridic privirea.

— Ţi-a lipsit *jocul de cărţi,* Grey?

— În Syhl Shallow se joacă zaruri. Face o pauză când încep să împart cărţile, apoi adaugă: Pierd întotdeauna.

— Serios? Ar trebui să mă înveţi un joc.

— Nu este nicio strategie. Îşi ia cărţile şi se uită la mine peste ele, zicând: Nu ţi-ar plăcea.

Împotriva voinţei mele, mi se strânge din nou inima. Mă cunoaşte prea bine. Eu *îl* cunosc prea bine.

Grey pune jos o carte. Un nouă de inimă neagră.

Gestul mă impulsionează, aşa că aleg o carte din ale mele. Jucăm în linişte o vreme, până ce jocul începe să împrăştie o parte din încordarea din aer.

— Dacă nu te-ai opune... începe el.

— Tu eşti prinţul moştenitor, spun şi las o regină ca să îi iau unul dintre regi. Nu mă pot opune la nimic.

— Eşti fratele meu, zice puţin mai aprig, şi fiul unui rege, şi, de fapt, următorul la tron. Poţi să te opui multor lucruri.

Sunt şocat de vehemenţa lui bruscă. Dar şi... emoţionat. Îi arunc o privire piezişă.

— Poate că urmez la tron, dar, judecând după starea iubitei tale, aş crede că e doar o chestiune de câteva luni.

Îşi ridică privirea, iar eu zâmbesc, şi el pare jenat.

— Ei bine...

Zâmbesc mai larg. Arareori îl văd pe Grey roşind chiar şi pentru o clipă.

— Haide, comandante! îl tachinez. Spune ce vrei!

Clipeşte şi, pentru o clipă, cred că poate am insistat prea mult şi acel zid de încordare se ridică iarăşi între noi. Dar apoi răspunde:

— A, da, bineînțeles, stăpâne! O să-ți cer umil niște camere modeste pentru mine și Lia Mara peste iarnă, dacă nu cer *prea* mult...

— Stai! Ce? Mă îndrept de spate și mă încrunt în timp ce-l întreb: Vorbești serios?

— Da! îmi răspunde și aruncă o carte în grămadă. După cum știi, zăpada o să blocheze curând trecătoarea, așadar ar fi cam nesăbuit să călătorim spre nord. Iar Lia Mara a primit vești de la sora ei că facțiunile împotriva magiei au prins curaj și că palatul a fost atacat. Nu știm cine ar mai putea lucra cu ei. Armata este postată, deci sunt bine protejați, însă... Ridică un umăr înainte să continue: Am promis o alianță pașnică cu Emberfall, că Syhl Shallow o să beneficieze în sfârșit de negoț și acces la mare. Am vrea să ne întoarcem când putem dovedi că asta funcționează.

— Înțelept plan! spun, și vorbesc serios. Nu ai nevoie de permisiunea mea ca să rămâi aici, Grey. Castelul Ironrose este al tău. Toate astea sunt ale tale. Eu ar trebui să îți cer permisiunea.

— Niciodată, rostește el încet. Ironrose este căminul tău cât timp îl vrei.

Inima mi se strânge din nou de emoție și sunt nevoit să mă uit iarăși la cărțile mele.

— Eu... o să văd dacă Harper vrea să rămână.

Ezită, dar nu scoate niciun cuvânt.

Ne reluăm jocul în tăcere, cu focul pocnind aproape. Castelul este friguros, pe holuri e liniște, dar chiar aici este un cocon de căldură. Grey m-a văzut când mi-a fost cel mai rău, iar cicatricile nu l-au făcut niciodată să-și ferească privirea. Sunt recunoscător pentru asta.

— Marele Mareșal din Silvermoon, spune încet.

Dau aprobator din cap.

— Mareșalul Perry.

— A făcut multe promisiuni mărețe.

Pufnesc.

— Sunt sigur. Ți-ar promite chiar și o seară cu soția lui dacă așa ți-ar intra în grații. Adesea promite mai mult decât are de oferit. Aș fi precaut, dacă nu cumva ai pus ochii pe ce ți-a oferit. Nu cred că e un om necinstit, doar unul isteț.

Grey pune o carte în grămadă.

— Și Marele Mareșal din Kennetty?

— Violet Blackcomb. Vorbește cu blândețe. Niciodată nu e prea încrezută. Dar este cinstită și vrea să facă bine poporului. Este o aliată bună. Cu Seneșalul ei, Andrew Lacky, trebuie să fii atent.

Îmi aranjez cărțile în mână și pun una în grămadă.

Mă aștept să mă întrebe de ceilalți, însă nu o face. A rămas iar tăcut.

— Dacă pleci, unde o să mergi? mă întreabă cu prudență.

— Ah... Am auzit că au nevoie de ajutor la grajdurile unui turnir din Rillisk.

Replica îi stârnește râsul, ceea ce mă face să zâmbesc întristat.

— „Ești un spadasin talentat", rostește el încet când citează ce i-am spus când am fost prinși de blestem. „Să-ți scriu o scrisoare de recomandare?"

Mă tachinează, și ar trebui să zâmbesc, dar în schimb rămân nemișcat. Îmi lipsește un ochi. Mă îndoiesc de faptul că mai am mult talent ca spadasin. Deja îmi dau seama.

Îmi tremură mâinile. Las jos cărțile și îmi îndoi degetele.

Grey le lasă și el jos pe ale lui. Se reazemă de masă și vorbește foarte încet:

— Rhen, *tu* ce vrei?

Vreau...

Îl privesc în ochi.

— Nu știu.

— Serios?

Ridic ușor din umeri.

— Am fost crescut să fiu rege, Grey. Nu știu cum să fiu altceva. Gesticulez spre propriul chip în timp ce vorbesc mai departe: Nimeni nu o să vrea să se uite la mine. Expuneau ciudățenii la turnirul ăla al tău? Probabil c-aș reuși să câștig niște monede.

Grey expiră printre dinți și-și trece o mână peste ceafă.

— La naiba, Rhen! Erai la fel de trist când eram prinși împreună sau am uitat?

Tresar și rămân atât de uimit, încât nu pot decide dacă sunt furios sau amuzat.

Dar Grey nu și-a mutat privirea, iar pe chip nu i se citește nici

urmă de răutate. Mă ridic în picioare şi mă îndrept spre noptieră.

— E foarte probabil să fi fost dintotdeauna atât de trist. Vrei nişte alcool îndulcit?

— Tot nu ţin la băutură. O să cad pe podea.

Torn două pahare.

— Bun! O să mă alătur ţie.

Bem. Mai torn două şi îmi iau cărţile.

— De ce ai venit, de fapt, aici?

Îşi dă paharul peste cap la fel de repede ca pe primul şi tresare, apoi tuşeşte.

— Ţi-aş fi spus adevărul despre alcool.

— Ştiu. Dar e mai amuzant aşa. Spune-mi cât o mai poţi face fără să ţi se împleticească limba! zic după o pauză.

— M-a căutat Harper. Îşi face griji pentru tine. Vorbeşte mai încet: De fapt, eu îmi fac griji pentru tine.

Ah, Harper! Ridic din umeri şi torn al treilea pahar.

— Liei Mara i-a venit o idee, continuă Grey.

— Da?

— A sugerat că, de vreme ce nu putem călători spre nord, să îţi vizităm în schimb oraşele din sud, nu ca aliaţi, ci...

— Sunt ale tale, Grey. Golesc paharul şi repet: Sunt oraşele *tale.*

— ...ca fraţi, încheie el.

Rămân nemişcat o vreme, apoi pun paharul pe masă. Atât de multe emoţii îmi umplu pieptul, încât nu le mai înţeleg.

— Deci să organizăm o paradă a prinţului lor eşuat? Vrei să mă bagi într-o cuşcă?

O expresie sumbră îi licăreşte pe chip, şi îmi dau seama că îi pun răbdarea la încercare.

— Nu, aş vrea să mergi alături de mine, rosteşte totuşi calm.

— Ca să-mi arăţi tot ce am pierdut?

— Doar jumătate, răspunde el. Apoi îmi imaginez c-ar trebui să întorci capul...

Vreau să îl lovesc, dar băutura şi-a făcut deja efectul, iar Grey se fereşte. Mă dezechilibrez şi încerc să îmi revin ca să îl lovesc din nou. Din nefericire, băutura l-a afectat şi pe el de două ori mai mult, iar când încearcă să mă împingă, cădem la pământ – şi luăm şi masa cu

noi, lemnul rupându-se când un picior cedează sub greutatea noastră. Sticla se sparge pe podeaua de marmură, urmată imediat de pahare.

Un străjer deschide ușa.

— Stăpâne! Ești... Se oprește brusc pentru a întreba: Domnilor?

— E o neînțelegere, îi răspund, apoi tresar și îmi ating capul cu mâna. Despre care e partea de sus.

Grey rămâne întins pe marmură lângă mine și se uită. Arată spre tavan.

— Ți-am spus că e pe acolo.

Știam eu. Deja i se împleticește limba. Mă uit la ușă.

— Suntem bine. Ieși afară!

Ușa se închide.

Grey se uită la mine.

— Nu am vrut să te jignesc.

— Știu. Mă uit la tavan și adaug: Cred...

Mintea mi se relaxează. Plutește.

— Cred că am vrut eu să mă simt jignit. Nu mi-ai luat nimic. Eu am cedat.

Nu-mi dă nicio replică, și rămânem mult timp întinși printre cioburi și așchii.

— Te-aș ruga să rămâi, spune el încet. Să mi te alături, Rhen.

Nu știu ce să spun. Nu știu ce vreau. Nu știu încotro să plec.

Nici măcar nu știu dacă *vreau* să plec.

Dar mă uit în ochii triști ai lui Grey.

— Da, stăpâne! Cum poruncește regele meu!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ

— LIA MARA —

ÎI SCRIU O SCRISOARE SURORII MELE, ZGÂRIIND REPEDE CU pana pergamentul. Dintr-un motiv oarecare, sunt extenuată toată ziua, dar, când se lasă întunericul, mă simt de parcă aş fi putut conduce o armată. Camerista lui Harper, Freya, a fost o sursă de informaţii pentru tot ce ţine de maternitate şi, mulţumită ceaiului de ghimbir pe care mi-l aduce în fiecare dimineaţă, am încetat să mai vomit pe cizmele celui care are ghinionul să îmi vorbească la momentul nepotrivit.

Nolla Verin mi-a scris, povestindu-mi că facţiunea contra magiei are încă şi mai mulţi membri în Syhl Shallow şi despre micile atacuri asupra palatului care până acum au fost zădărnicite. Îi spun despre planurile noastre aici şi cum aş vrea să stabilesc rute comerciale şi relaţii bune între ţările noastre înainte de întoarcere.

Încă nu i-am zis surorii mele despre bebeluş. Nu vreau să îi dau speranţe când lucrurile par nesigure. Noah îmi spune că este devreme, că se pot întâmpla multe lucruri, că pierderea sarcinii nu este ceva neobişnuit. Freya mi-a văzut buzele tremurând când el mi-a explicat asta, aşa că s-a aplecat şi a spus: „Ţi-a fost foarte greaţă. Ăsta e un semn bun."

Încerc să nu uit când îmi simt stomacul ca şi când aş fi pe mare în timpul unei furtuni.

Dar mai este un motiv pentru care nu i-am spus Nollei Verin despre bebeluş, unul care m-a făcut să mă simt uşurată când Grey a fost de acord să rămânem în Emberfall peste iarnă: copilul o să fie înzestrat cu magie, ca tatăl lui. Una este să îl transformi în ţintă pe Grey, un bărbat care se poate apăra cu arme şi magie.

Nu o să-mi transform copilul într-o ţintă.

Uşa scârţâie în spatele meu, şi ştiu că este Grey.

— Ai stat foarte târziu cu Rhen, spun fără să îmi ridic privirea de la

hârtie.

— Mi-a fost dor să joc cărți.

Zâmbesc, apoi înmoi pana în călimară.

— Păi, ești...

Mâinile îi coboară pe umerii mei și se înclină ca să mă sărute din spate pe gât, iar eu suspin, apoi chicotesc.

— Ai băut.

— Poate puțin.

Vocea îi este răgușită.

— Miroase ca și când ai băut *ceva mai mult.*

— Este posibil să fi spart sticla.

Mă întorc în brațele lui.

— Poftim? exclam, dar el se apleacă să mă sărute.

Pentru o clipă este splendid, deoarece mâinile lui sunt blânde, iar buzele-i sunt ferme și au gust de scorțișoară și zahăr, și ceva mai înțepător.

Dar apoi stomacul meu are alte idei și mă smucesc înapoi și îmi duc o mână la gură.

Grey tresare, apoi zâmbește, și în privirea lui se citește ceva blând și protector totodată.

— Iartă-mă! spune.

— O să-mi treacă, îi răspund cu vocea înăbușită din spatele mâinii.

— Să zic să-ți aducă ceaiul?

Clatin din cap și înghit în sec, după care închid ochii.

Mai mult simt că Grey se lasă într-un genunchi lângă mine, dar apoi își pune o mână pe pântecul meu care încă nu a început să crească. Se înclină ca să-i vorbească bebelușului:

— Ar trebui să fii blând cu mama ta.

Râd încet, dar greața îmi trece brusc. Deschid ochii.

— A funcționat.

O lumină strălucește în ochii lui.

— Deja știe că nu o să suport lipsa de ascultare.

— Poate că *ea* a decis doar că e timpul să se odihnească.

Mă ia de mână.

— Ah, da! Și *ea* ar avea dreptate. E timpul să ne odihnim.

Las scrisoarea și pana pe birou și îl urmez spre pat.

— Nolla Verin spune că au mai avut loc atacuri. Că facțiunea contra magiei devine mai puternică, nu mai slabă.

Grey se ghemuiește lângă mine, respirând în părul meu și cu o mână pe burta mea.

— Nu te teme, iubito! Nu o să te atingă nimeni. Face o pauză, iar vocea lui devine tăioasă: Și fii sigură că nimeni nu o să îndrăznească să ne atingă copilul!

CAPITOLUL CINCIZECI

— HARPER —

AM CĂLĂTORIT CU RHEN SPRE ZECI DE ORAŞE ÎN ULTIMELE câteva luni, iar el a fost întotdeauna în faţă: înconjurat de străjeri, dictând totul, trecând lin de la cordialitate şi graţie la aroganţă şi răceală în funcţie de situaţie. Abilitatea lui de a citi oamenii este aproape incredibilă. Întotdeauna un lider, cu fiecare acţiune rapidă, decisivă şi absolută.

Acum călărim în spate. Dacă nu l-aş fi îndemnat să ţină pasul, cred că ar fi lăsat frâiele libere astfel încât calul să poată merge încet şi să pască, şi am fi pierdut din vedere restul grupului. Un pielar i-a croit un bandaj care acoperă cele mai urâte cicatrici. Este din piele neagră, unsă cu ulei, cu puţine ornamente şi catarame mici. Rhen nu voia să îl pună, dar un copil l-a văzut şi a ţipat cinci minute, deci acum îl poartă întotdeauna. Jake i-a spus că seamănă cu un pirat, şi chiar cred că se voia a fi un compliment, dar mi s-a părut că Rhen se gândea să înfigă sabia în pieptul fratelui meu.

Azi e mai frig, iar fulgii care cad din văzduh se adună în coama cailor. Rhen se uită la mine.

— Ar trebui să călătoreşti în trăsură, cu Lia Mara.

— Sunt îngrijorată că o să te întorci dacă te las singur.

— Nu o să mă întorc. Grey a dat o poruncă. O să mă supun.

— Nu ţi-a dat nicio „poruncă”, Rhen.

— O să fie încoronat rege, precizează el. Orice spune e, literalmente, o poruncă.

Oftez şi mă uit la cer. Fulgii de zăpadă îmi înţeapă obrajii.

— Din nou, spune el, insist. Ar trebui să călătoreşti în trăsură.

— Nu vreau să merg în trăsură. Vreau să merg *cu tine.*

Mă priveşte.

— Te-ai îndrăgostit de prinţul moştenitor, Harper. Nu mai sunt eu acela.

— Nu, idiotule! M-am îndrăgostit *de tine.* De tine, Rhen. Nu-mi pasă de coroana ta.

— De fapt, nici mie, spune categoric, apoi face o pauză. Dar... ce altceva mai există?

Îl fixez cu privirea, oarecum şocată.

Dar şi puţin şocată de mine, că nu mi-am dat niciodată seama de adevărata temelie a întregii lui melancolii şi a angoasei, a felului în care rătăcea prin castel ca o fantomă.

Blestemul s-a rupt. Lilith a murit. Regatul Emberfall nu mai este în pericol.

Iar Rhen nu mai este prinţul moştenitor.

Era un bărbat care şi-a dedicat viaţa poporului său, iar acum... a renunţat la toate astea. Un bărbat care a construit o întreagă lume în jurul strategiei, al planurilor şi al raţiunii, iar acum a dispărut.

— Ştii, spun eu încet, când Grey m-a scos din Washington DC, şi eu am pierdut urma vreunui viitor pe care credeam că îl am.

Se uită la mine surprins.

Ridic din umeri şi îmi menţin privirea la cei care călătoresc în spatele nostru.

— Nu conduceam vreo ţară sau ceva, dar totuşi...

— Şi ce-ai făcut? mă întreabă cu vocea răguşită.

— Ştii ce am făcut. Am încercat tot ce s-a putut ca să mă întorc. Vocea mi se gâtuie din cauza unor emoţii neaşteptate: Iar apoi... nu a mai funcţionat. Deci am fost nevoită să găsesc o nouă cale. Un nou viitor. Un mod nou de a merge înainte.

Se uită atent la mine.

— Eşti fericită cu noul tău viitor, Harper?

— Da! răspund categoric. Ai adus pace în Emberfall, Rhen. Tu ai făcut asta. Grey voia să aducă războiul. *Tu* i-ai oferit pacea.

Acum este rândul lui să pară surprins.

— I-a fost dor de tine, spun cu blândeţe. Când am ajuns în Syhl Shallow, a zis multe despre luptă şi război şi cum o să o protejeze pe Lia Mara şi pe poporul ei – dar când a venit vorba de asta, a intrat în Ironrose ca să te salveze. Indiferent ce a spus, venea după Lilith. Se temea că ea o să te folosească împotriva lui.

Rhen tresare.

— Nu ți-a poruncit să vii cu el. Și cred că îl cunoști mai bine. Te-a *rugat* să vii cu el, deoarece vrea să *fii* aici. Exact cum și eu vreau să fii aici, adaug după o scurtă pauză.

Nu spune nimic.

— Îți amintești când am acceptat prima dată să fiu prințesa din Disi? Am purtat discuția aia în care ai spus că nu-ți pot ajuta toți supușii, iar eu am spus că-i putem ajuta măcar pe câțiva dintre ei?

— Da! Inspiră, iar vocea îi devine foarte blândă: Și aveai dreptate.

— *Acum* poți să faci asta, Rhen. Nu trebuie să fii rege ca să schimbi în bine lucrurile pentru poporul tău.

Tac o clipă când îmi dau și eu seama de importanța cuvintelor pe care le rostesc. Fulgii de zăpadă cad între noi.

— La fel cum nici eu nu trebuie neapărat să fiu prințesă. Aș putea fi doar... Harper.

Auzind asta, se uită la mine, lăsându-mă să văd emoția din ochiul lui doar pentru o clipă, înainte să o alunge clipind. Apoi se întinde ca să mă ia de mână și îmi sărută nodurile degetelor.

— Ești mai mult decât merit.

— Ce să zic? Ai spus că ai distruge un oraș pentru mine.

Mă aștept ca replica să îl facă să zâmbească, dar, în schimb, el mă strânge de mână cu blândețe... și îmi dă drumul.

Nu știu dacă i-am amintit de ce anume putea face ca monstru sau dacă i-am amintit de ce poate face dacă nu este rege, dar nu asta contează.

— Îți aduci aminte când mi-ai spus că nu trebuie să iau nimic? adaug apoi. Că aș putea doar să cer, iar tu îmi vei da?

— Da!

Vorbește încet și cu blândețe și se uită înainte, așadar nu pot să-i văd ochiul și nu știu ce simte.

— Și Grey ar face asta pentru tine, Rhen, continui eu oricum. Dacă i-ai spune ce vrei, el ți-ar da. Doar... *spune-i...*

— Nu știu! izbucnește el. *Nu știu,* Harper! Nu am fost niciodată altceva!

Mi se poticnește respirația. Nu a vorbit încet, iar soldații și străjerii se opresc brusc.

Este din nou în centrul atenției, dar nu din vreun motiv pe care și-l

dorește.

Grey mergea aproape în față, însă își îndreaptă calul spre noi.

— Ce e în neregulă?

— Nimic, răspunde scurt Rhen.

Grey se uită la mine.

Inspir ca să spun același lucru, dar apoi mă opresc.

— Grey, ne îndreptăm spre Rillisk, nu? Acolo te-au găsit?

— Da!

— Deci cunoști zona. Ezit, apoi îl întreb: Ai putea ca în primele câteva ore să renunți la majoritatea străjerilor și cailor și pur și simplu să nu fiți... viitorul rege și fratele lui?

Rhen pufnește și își mută indiferent privirea.

— Străjerii nu o să permită niciodată asta.

Grey îl studiază, iar apoi zâmbește încetișor.

— Cine spune că trebuie să știe?

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

— RHEN —

NU AM MERS NICIODATĂ PRINTR-UN ORAŞ CA OM DE RÂND. Am lăsat tot ce demonstra bogăţia în trăsură, la fel ca Grey. Purtăm cizme simple şi mantii groase de lână, având doar o sabie şi un pumnal simplu la centură. Tycho ne conduce pe străzi, deoarece cunoaşte şi el Rilliskul, şi i-am spus lui Grey că ar fi nesăbuit să mergem numai noi.

Totuşi, este fascinant. Străzile sunt pline de oameni care nu îmi fac nicio concesie. Nimeni nu se dă la o parte, nimeni nu îmi aruncă o privire. Un bărbat mă atinge în partea în care nu văd şi mă dau repede din calea lui, însă aproape că mă izbesc de o femeie mai în vârstă căreia îi lipsesc mai toţi dinţii.

Ea mă apucă de braţ şi mă loveşte peste dosul mâinii.

— Păstrează distanţa, golanule!

Mă holbez şocat la ea, iar femeia pufneşte şi se îndepărtează prin mulţime.

Lângă mine, Grey râde încet.

— N-am să uit momentul ăsta.

— Nici eu.

Puţin mai departe, mă apucă de braţ şi mă trage într-o tavernă, iar mirosul de pâine coaptă şi carne prăjită este intens. Tycho ne urmează înăuntru, dar rămâne în umbră şi stă lângă uşă. Locul este aglomerat cu clienţi, însă găsim o masă în colţ.

— Băiatul ar fi un bun străjer, îi spun lui Grey.

— Încă e tânăr.

— La fel erai şi tu.

Nu am mai fost într-un astfel de loc, unde berea curge liber, iar masa pare puţin lipicioasă, şi oamenii vorbesc fără să se îngrijoreze că i-ar putea auzi cineva. La început, sunt încordat, sigur că oriunde ar putea exista o sabie sau o săgeată, dar când mă uit împrejur, îmi dau

seama că nu am de ce să mă tem.

Iar eu oricum nu mai contez.

La început gândul este cutremurător, însă apoi descopăr că îmi oferă şi un pic de libertate, la fel cum am avut parte şi când am respectat „porunca" lui Grey. Făcând ce mi se spune în loc să fiu la conducere. Inspir adânc şi expir cum trebuie parcă pentru prima dată în ultimele luni.

În ultimii ani.

Într-o veşnicie.

— Deja arăţi mai bine, spune Grey.

Mă încrunt.

— Probabil.

O slujitoare fuge de la o masă la alta, cărând farfurii cu mâncare şi halbe cu bere, dar când se opreşte la a noastră, are o reacţie întârziată când îl vede pe Grey.

— Hawk! strigă ea, vădit uşurată. O, nu-mi vine să cred! Eşti... eşti...

Se opreşte. Chipul i se albeşte şi îşi muşcă buza. Un rid i se conturează între sprâncene.

— Eu... tu... Alteţă...

— Şşş! Grey îşi lipeşte un deget de buze şi adaugă: Poţi să-mi zici Hawk.

Femeia se apropie.

— Te ascunzi? Se dă o lovitură la palat? Am auzit că prinţul acela dezgustător, Rhen, o să încerce să te ucidă...

Tuşesc.

— Cu siguranţă e un om cu adevărat dezgustător.

— Nu mă ascund, răspunde Grey. Iar fratele meu nu este atât de dezgustător.

Ea îşi întoarce privirea la mine.

Ridic din umeri.

Tânăra se îndreaptă de spate şi inspiră adânc.

— O să aduc nişte bere, spune hotărâtă în cele din urmă. Apoi, fără avertisment, îl îmbrăţişează impulsiv pe Grey, trăgându-i faţa în decolteul ei impresionant, şi zice: Mă bucur foarte mult că eşti în viaţă! Mi-am făcut multe griji!

Iar apoi pleacă.

— O să îi spun Liei Mara, îl avertizez.

— Te omor cu mâna mea!

— Oh, Hawk! îl tachinez, imitând vocea slujnicei. Am fost atât de *îngrijorat!*

— Ești mai rău decât Jake.

Dau din cap după chelneriță.

— Ce te-a făcut să o părăsești pe aia? Rânjesc, după care completez: Sunt surprins că nu trage după ea un mic vrăjitor.

Grey mă lovește peste cap, făcându-mă să râd.

— Jodi a fost o prietenă, spune el. Nimic mai mult.

— O, da! Pare foarte probabil.

— Chiar este. Se uită atent la mine peste masă și adaugă: Când eram în Rillisk, mă temeam foarte tare că o să apară Garda Regală și o să mă târască înapoi în lanțuri.

Îi întâlnesc privirea.

— Ah, înțeleg!

Nu spunem nimic.

Mă întreb dacă încordarea asta o să existe întotdeauna între noi, dacă toate greșelile de ambele părți ne-au adus într-un punct în care nimic nu o să mai fie pe deplin relaxant.

Dar mă gândesc la ce a spus Harper, cum a continuat să lupte ca să plece acasă și cum asta, în cele din urmă, nu a funcționat.

Doar eu simt toată încordarea? Asta e modul meu de a lupta ca să plec acasă?

Trebuie doar să... renunț?

Mă uit împrejur la taverna aglomerată. Jodi apare cu două halbe de bere.

— Fratele tău pare foarte *periculos,* spune, făcându-i semn din ochi lui Grey, și apoi îmi lovește umărul cu șoldul.

Mă înec cu băutura, dar las o monedă pe masă, iar femeia îmi face cu ochiul.

— O să-i spun lui Harper, zice Grey.

Zâmbesc.

Îmi place să zâmbesc.

Inspir adânc.

— Mă bucur că m-ai adus aici!

— Și eu! Face o pauză, apoi completează: Mă bucur că ai rămas!

Nu îi spun că am făcut-o deoarece mi-a cerut-o. Poate că aveam nevoie să mi-o ceară.

— Nu am fost crescut să fiu rege, zice încet. Eu...

Se oprește și ezită.

— M-am gândit deseori la tine când eram în Syhl Shallow. Își ferește privirea înainte să continue: Am tânjit după sfaturile tale. Știu... știu că nu ți-a fost ușor. Știu că nu ai fost făcut să cedezi.

Ridic din umeri și mai iau o gură de bere.

— Și acum tânjesc după sfaturile tale, spune el încet.

Îmi ridic privirea.

— Syhl Shallow este năpăstuit de facțiunile potrivnice magiei. Casele ei regale nu au încredere în mine. Nu mă pricep la politică sau la teatrul de la curte ca tine. Nu îi cunosc pe Marii tăi Mareșali – pe *ai mei.* Nu cunosc armata, străjerii.

Ochii îi sunt triști și plini de emoție.

— Tânjesc după sfaturile tale. Dacă ai vrea să mi le oferi.

Mă uit la el. *O nouă cale de a merge înainte.*

Întind o mână.

— Pentru binele...

Ezit. Nu mai este doar regatul Emberfall.

— Atunci, pentru ce?

Grey îmi ia mâna și o strânge puternic.

— Pentru amândoi, frate! Pentru binele tuturor!

MULȚUMIRI

M-am tot uitat la ecran și plâng deja de cinci minute, prin urmare așa merge treaba.

Aseară i-am spus soțului meu că asta e a douăsprezecea mea carte și nu știu cum să-mi scriu mulțumirile fără ca totul să pară repetitiv și banal. Le sunt într-adevăr extrem de recunoscătoare foarte multor oameni, încât nu vreau doar să scriu un paragraf și să închei! (În plus, stabilesc un precedent pentru mine. Nu pot să mă lungesc cu mulțumirile în unsprezece cărți, iar apoi să scriu un singur paragraf în a douăsprezecea.) Soțul meu a spus: „Nu poți să scrii despre pandemie? Ți-a afectat enorm inspirația!"

Și da. Așa a fost. A afectat foarte mult totul și pe toți. Scriu rândurile astea în august 2020, și cine știe cum o să se schimbe lumea până când ai să ții cartea în mâini? A fost un an greu, marcat de tristețea pentru toți oamenii pe care i-am pierdut în fața virusului COVID-19, mâhnirea pentru țelurile și visurile care par să se transforme în fum și cenușă, ori gândul că chiar nu știm ce o să aducă ziua de mâine.

Asta e concluzia, prieteni. *Habar nu avem* ce aduce ziua de mâine.

Așadar, dați-mi voie să le mulțumesc tuturor celor care au fost aici ca să mă sprijine în toate zilele când nu credeam că o mai pot scoate la capăt.

O să încep cu soțul meu, Michael, care a fost stânca mea în timpul acestui an și în toți ceilalți. Recent, mi-a spus că nu i se pare că aș conta pe el la fel de mult cum contează el pe mine. O, dragule! Mă bazez pe tine pentru *toate.* Practic, am scris și editat toată cartea asta în timpul carantinei cu tine și cei trei copii. Nu puteam să reușesc fără tine. Nu-mi pot imagina pe nimeni altcineva care să mă încurajeze *mai mult.*

Îi sunt extrem de îndatorată minunatei mele editoare, Mary Kate Castellani, care a lucrat la cartea asta în timpul pandemiei, *în concediul ei de maternitate,* dar și în carantină cu copii mult mai mici

decât ai mei. Dacă cineva merită o medalie, aceea este Mary Kate. Întotdeauna îmi îmbunătățești textul și o să-ți fiu veșnic recunoscătoare pentru tot ce faci. Să sperăm că nu o să mai fie nevoie să scriem în felul ăsta o carte, bine?

Totodată, îi mulțumesc întregii echipe Bloomsbury pentru că este o sursă nesfârșită de sprijin și încurajare! Vă sunt recunoscătoare pentru tot ce faceți! Îi mulțumesc din suflet lui Cindy Loh, Ericăi Barmash, lui Faye Bi, Phoebe Dyer, Claire Stetzer, Beth Eller, Kseniei Winnicki, Rebeccăi McNally, lui Diane Aronson, Melissei Kavonic, lui Nick Sweeney, Nicholas Church, Donnei Mark, lui Jeanette Levy, Donnei Gauthier și tuturor celor de la Bloomsbury care au contribuit la reușita acestei cărți! Și-i mulțumesc echipei de vânzări de la Macmillan pentru munca neobosită depusă pentru cartea mea! Mulțumiri deosebite lui Lily Yengle, Tobias Madden, Matteei Barnes și lui Meenakshi Singh pentru munca lor incredibilă cu gestionarea echipei Cursebreakers Street!

Apropo de echipa Street, dacă faci parte din ea, îți mulțumesc! Înseamnă foarte mult pentru mine să știu că există *mii* de oameni ca tine, interesați de cartea mea, și nu o să uit niciodată tot ce ai făcut ca să răspândești veștile despre Rhen, Harper, Grey și Lia Mara!

Agenta mea, Suzie Townsend de la agenția New Leaf Literary, a fost un sprijin remarcabil pentru mine de când ne-am unit forțele toamna trecută. Suzie, îți mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat și pentru îndrumare! Abia aștept să văd ce ne rezervă viitorul! Mulțumiri suplimentare lui Dani Segelbaum pentru că s-a ocupat de atât de multe detalii din culise!

Le transmit recunoștința mea prietenilor scriitori apropiați, Gillian McDunn și Jodi Picoult, deoarece sincer nu știu cum i-aș fi supraviețuit anului ăstuia fără ele amândouă. Începând cu lecturarea manuscrisului meu și ținutul de mână virtual, până la ascultat, discuții cu mine și sprijinul acordat, sunt foarte recunoscătoare să vă am în viața mea!

Mai mulți oameni au citit cartea și mi-au oferit părerile lor în timp ce o scriam, și vreau să le mulțumesc în mod special Rebei Gordon, Avei Tusek și lui Isabel Ibañez.

MULTE mulțumiri vouă, tuturor! Vă mulțumesc pentru că faceți

parte din visul meu! Sunt onorată că v-ați făcut timp să îmi primiți personajele în inima voastră.

În sfârșit, multă dragoste și mulțumiri băieților mei! Poate că mi-ar fi luat mai mult să scriu cartea cu toate lucrurile prin care am trecut anul ăsta, dar nu aș schimba nicio secundă din tot timpul pe care am apucat să-l petrec alături de voi toți.

ÎNFRUNTĂ-ȚI TEMERILE ȘI INTRĂ ÎN LUPTĂ!

Regatul Emberfall se prăbușește cu repeziciune, sfâșiat între cei care cred că Rhen este prințul de drept și cei care sunt dornici să înceapă o nouă epocă sub Grey, adevăratul moștenitor. Grey a fost de acord să aștepte două luni înainte să atace Emberfallul, iar, între timp, Rhen s-a îndepărtat de toți – inclusiv de Harper, care încearcă disperată să îl ajute să-și găsească drumul spre liniște.

INTRĂ ÎN LUPTĂ ȘI SALVEAZĂ REGATUL!

Totodată, Lia Mara se străduiește să conducă regatul Syhl Shallow cu mai multă blândețe decât mama ei. Însă, după ce s-au bucurat de zeci de ani de pace odată ce magia a fost eliminată din țara lor, o parte din supuși sunt furioși că tânăra are alături un prinț cu puteri vrăjitorești și un scraver magic. Pe măsură ce termenul-limită dat de Grey se apropie, Lia Mara începe să se întrebe dacă ea chiar poate fi regina de care țara sa are nevoie.

Regatele sunt tot mai aproape de confruntare, loialitățile sunt puse la încercare, iubirea este amenințată și un dușman primejdios se întoarce în acest triumfător final al seriei DISTRUGĂTORII DE BLESTEME scrise de Brigid Kemmerer.

**„Un final excepțional al unei serii *fantasy*
în care cititorii au parte de magie, sânge și dragoste! […]
Înțelepciune, bunătate și umor din belșug!"**

Common Sense Media

ISBN: 9[illegible]-164-3

13+

www.cerintaniar.ro